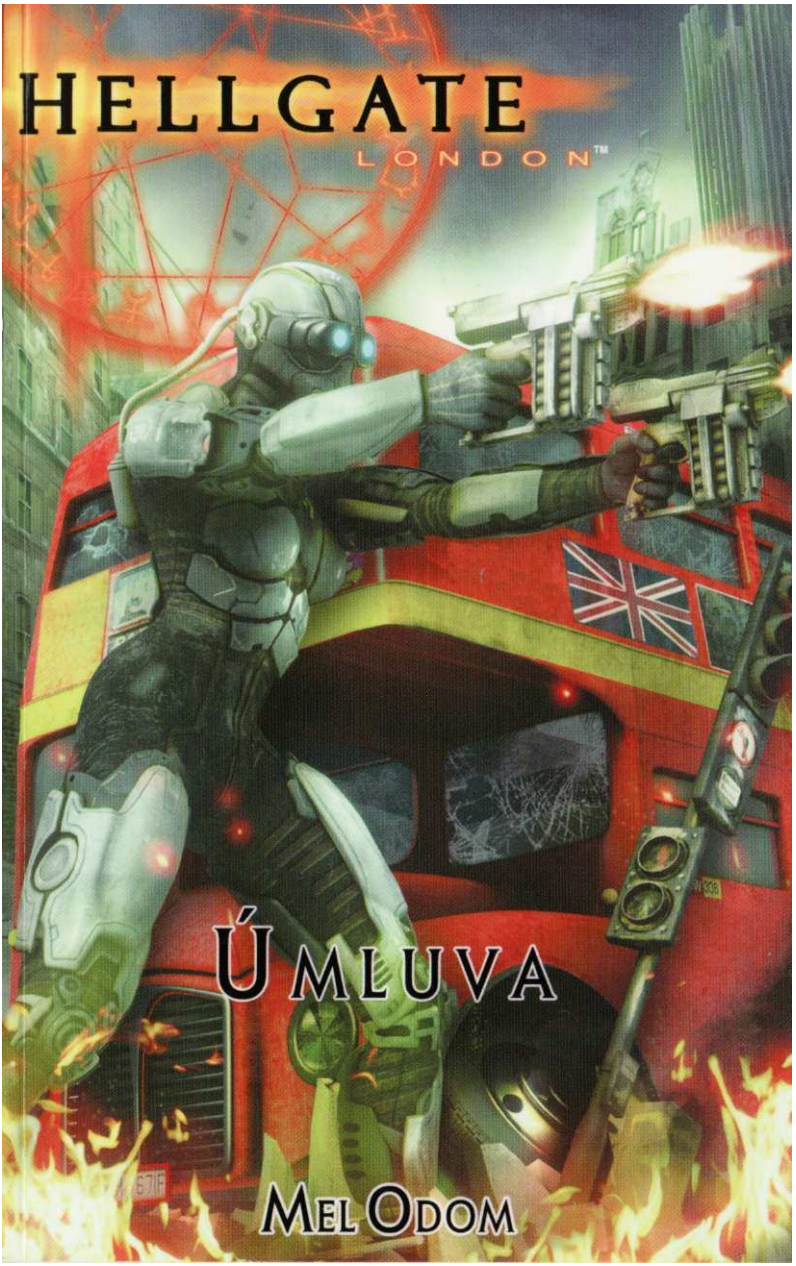
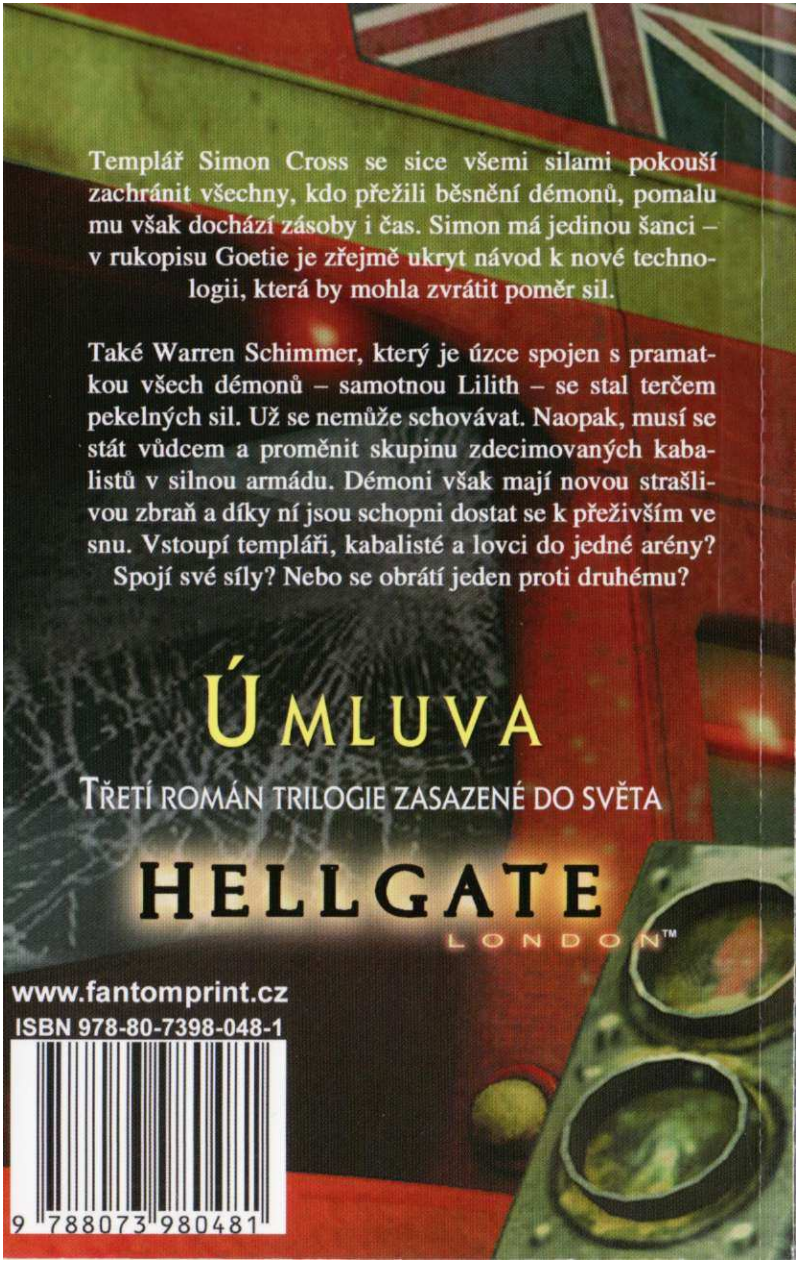

HELLGATE
LONDON™
ÚMLUVA
MEL ODOM

Templář Simon Cross se sice všemi silami pokouší zachránit všechny, kdo přežili běsnění démonů, pomalu mu však dochází zásoby i čas. Simon má jedinou šanci – v rukopisu Goetie je zřejmě ukryt návod k nové technologii, která by mohla zvrátit poměr sil.
Také Warren Schimmer, který je úzce spojen s pramatkou všech démonů – samotnou Lilith – se stal terčem pekelných sil. Už se nemůže schovávat. Naopak, musí se stát vůdcem a proměnit skupinu zdecimovaných kabalistů v silnou armádu. Démoni však mají novou strašlivou zbraň a díky ní jsou schopni dostat se k přeživším ve snu. Vstoupí templáři, kabalisté a lovci do jedné arény? Spojí své síly? Nebo se obrátí jeden proti druhému?
ÚMLUVA
TŘETÍ ROMÁN TRILOGIE ZASAZENÉ DO SVĚTA
HELLGATE
LONDON™
www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-048-1
9 788073 980481

Hellgate: London

v nakladatelství Fantom Print

Exodus

Goetia

Úmluva

HELLGATE LONDON™

ÚMLUVA

MEL ODOM

Fantom *Print*
Published by arrangement with Pocket Books A Division of Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2008 by Flagship Studios, Inc. Flagship

Studios and Hellgate: London are trademarks and/or registered trademarks of Flagship Studios, Inc.

Copyright © for Czech edition by ***FANTOM print***
Cover © by Blur Studio
Translation © by Jan Netolička
ISBN 978-80-7398-048-1

Dr. Garymu Wadeovi, díky kterému stále
vnímám a mohu se soustředit

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Billu Roperovi a týmu z Flagshipu za to, že dali světu skvělou hru a dovolili mi v ní hrát. Také děkuji Marku Palmierovi, redaktorovi, díky němuž to všechno funguje.

PROLOG

NEDALEKO CHIPPING ONGAR

EPPING FOREST ESSEX, ANGLIE

8. ledna 2025

To je šílené, Emily. Musíš odsud odejít, než bude pozdě. Démoni nejsou žádní tvoji kamarádi. A *nikdy* to tvoji kamarádi nebudou.“ Rob Houghton sestru málem prosil na kolenou, ale bylo mu jasné, že ho neposlouchá. Poslouchala vnitřní hlas, kterému v poslední době věřila nejvíce.

Spálenina, podivná síla, která se šířila z pekelné brány otevřené poblíž katedrály svatého Pavla, se naštěstí ještě takhle daleko od Londýna nedostala. Všichni však věděli, že se blíží. Do lesa se občas zatoulali démoni a jejich řev se rozléhal pod temnou oblohou.

Jak se Spálenina šířila, měnila zemi na pekelnou krajinu, v níž se mohlo dařit jedině démonům. Ve vědeckém kroužku, ve kterém Rob až do bitvy v předvečer Dne všech blahoslavených pracoval, nebyl nikdo spokojený ani s jedním vysvětlením, co je Spálenina vlastně zač.

Původně měli někteří lidé za to, že Spálenina vytváří démonům prostředí, které jim vyhovuje. Od tohoto názoru se však brzy ustoupilo, protože bylo zjevné, že se

monstrům v pozemských podmínkách daří velmi dobře. Byli i tací, kdo si mysleli, že démoni probíhající změny nezpůsobují záměrně a že jsou jen přirozenou reakcí země na jejich přítomnost.

Rob považoval Spáleninu jen za další ze zbraní z ohromného arzenálu démonů. Vypuštěním Spáleniny démoni zničili zdroje pitné vody a následně většinu vegetace, kterou zase k přežití potřebovaly dobytek a divá zvěř. Byl přesvědčený, že démoni tímhle způsobem jednoduše likvidují přirozený potravní řetězec.

Když se podíval na jih, viděl Londýn. Dokonce měl pocit, že rozeznává pekelnou bránu, portál mezi dimenzemi, kvůli němuž měli démoni do tohoto světa volný vstup. A pokud to nebyla ona, rozhodně viděl nízko nad centrem města neustále vířící masu mraků, z nichž šlehaly zelené blesky.

Chipping Ongar bylo malé městečko nedaleko Londýna. Vyrostla tu Robova matka, než odešla na univerzitu, kde se později seznámila s jeho otcem. Jako děti sem Rob s Emily často jezdili za prarodiči. Ti měli kousek za městem malou farmu. Když Londýn zachvátilo běsnění, Robovi se ve všudypřítomném zmatku podařilo sestru na univerzitě najít a dostat ji z města.

Od invaze pak žili na farmě prarodičů. Ti už byli dávno mrtví. Robovým rodičům se z Londýna dostat nepodařilo.

Rob nějakou dobu věřil, že se to všechno přežene. Od té doby uběhly čtyři roky a nezdálo se, že by se věci měly obrátit k lepšímu.

Naopak. Emily propadla zvrácené mystické vědě, která měla za cíl studovat démony i jejich moc.

„Emily,“ zavolal znovu Rob.

Obrátila se k němu a on měl co dělat, aby pohled na ni vůbec vydržel. Když ji odvedl z univerzity, bylo jí dvacet. Rozhodně už nebyla nevinná – nevinnost na kolejích mizela velmi rychle – ale světem protřelá také zrovna ne.

Byla drobná a štíhlá. Měla téměř chlapeckou postavu, jakou tak rády vyhledávaly modelingové agentury, Hollywood a lidé od reklamy. Přírodní zrzavé vlasy nosila zastřižené ve výšce čelisti a měla popelavě šedé oči.

Byla zima a Rob byl pořádně nabalený. Teplá kožešinová bunda s kapuci, teplé rukavice a zateplené kalhoty však měly co dělat, aby ho ochránily před štiplavým ledovým větrem. Jeho prudké poryvy zvedaly poprašek čerstvě napadané vrstvy sněhu, takže to vypadalo, jako by se někdo pokoušel cukrovat bábovku před ventilátorem. Bílé vločky se zachycovaly v prasklinách v kůře stromů, kde se stříbrně třpytily v chladném světle měsíce, které pronikalo holými větvemi stromů. Ty při pohledu vzhůru připomínaly morbidní kostry.

Navzdory pronikavému chladu měla na sobě Emily jen jednoduchý top a bederní šortky, jako by šla na lekci aerobiku. I když jí sníh sahal do půli lýtek, byla bosá. V takovém oblečení by se jiná dívka jejího věku zřejmě styděla i před vlastními rodiči nebo starším bratrem.

Emily však měla sexualitu plně pod kontrolou. Tvrdila, že oblečení narušuje její spojení s prastarými silami, které se na světě objevily s příchodem démonů.

Rob jí nevěřil. Byl vědec. Věřil jen na věci, které se daly změřit nebo zvážit. Magie patřila do her na hrdiny.

Ne všichni kabalisté, jak si sami říkali, zatímco Rob

je nazýval okultisty, však měli těla takhle po kontrolou. Rob viděl hodně takových, kteří zimní oblečení potřebovali.

„Robe," řekla děsivě tajuplným hlasem, kterým se naučila mluvit. „Neměl bys tu být."

„To ty taky ne," opáčil Rob. Opatrně zkoumal okolní stíny. Démoni přesně takové stíny milovali, protože se v nich mohli skrývat.

„Je ti zima," řekla Emily. „Měl by ses vrátit do domu."

„Bez tebe nejdu."

Neodpověděla a s tajemným výrazem ve tváři se obrátila zpět k úplňku na obloze. „Pro tebe to teď venku nebude bezpečné."

„V tom případě pro tebe taky ne."

„Já to zvládnu."

Rob zuřivě zavrtěl hlavou. „Já tě tu samotnou prostě nenechám, Em."

„Tak jo," řekla mu a na krátký okamžik byla znovu mladší sestřičkou, kterou před čtyřmi lety odvedl z univerzity. „Jestli ti to nedá, pojď se mnou, ale kdyby se objevily problémy, utečeš." S těmi slovy vykročila.

„Problémy?" Rob se přinutil vyrazit za ní. „Jaké problémy?"

Emily neodpověděla. Kráčela hlubokým sněhem, jako by tam žádný nebyl. Její holá kůže měla modrozelenou barvu a Rob si ve světle měsíce všiml, že vypadá, jako by byla porostlá šupinami. Už to zaregistroval několikrát, ale nikdy to nebylo tak výrazné jako nyní.

Několik okultistů si k tělu nechalo přirůst část těla zabitých démonů. Tvrdili, že zvyšují jejich moc. Rob

nevěřil, že by to mohla být pravda. Jako genetik nechápal, jak by něco takového mohlo být možné. U příjemců transplantovaných orgánů nedocházelo ke změně DNA. A přesně tohle okultisté tvrdili, že se děje. Až na to, že změna u nich nebyla na genetické úrovni, nýbrž na mystické.

„Problémy budou," prohlásila Emily.

Rob bezděčně strčil ruku do kapsy a nahmatal velký revolver Webley .455, který mu dal děda. Než odešel z Londýna, nikdy v ruce zbraň nedržel. Nyní nejen věděl, jak je používat, ale s webleyem byl hotový mistr.

„Tím spíš bys neměla nikam chodit," protestoval Rob.

„Já musím."

„Proč? Říkal kdo?"

„Já."

Rob byl zmatený. Vytáhl z kapsy webleye a namířil ho před sebe. Pistole byla tak velká, že i když měl na rukou rukavice, držela se mu velmi dobře. Zamířil na stín vedle holého jilmu.

„Kdo seš?" zaburácel Rob.

„To je hledač Orrus," řekla Emily. „Za ním jsem přišla. Dej to dolů, Robe. Tady pistoli nepotřebuješ. Jsi mezi přáteli."

Rob však nepřestával mířit před sebe. Měl tak lepší pocit. A rozhodně nebyl mezi přáteli, které by znal.

Hledač Orrus zůstal stát u stromu a sledoval Roba zpod kápě stažené až k očím. Byl to vysoký muž, a vypadal hubeně dokonce i v zimním oblečení. Jeho hlava jako by byla na úzká ramínka až příliš těžká. Opíral se o dlouhou hůl.

„Ode mne ti nebezpečí nehrozí," řekl Orrus.

„Hlídám svoji sestru,“ odpověděl Rob.

Vysoký hubeňour vybuchl smíchy. „Tvoje sestra se rozhodně umí ubránit sama lépe než ty.“

„Tak v tom se asi neshodneme.“

„To je jedno,“ řekl Orrus. „Přišla, protože jsem ji o to požádal.“

„Proč?“

Orrus vyšel z úkrytu pod stromem. V minulosti musel zjevně utrpět zranění, po kterém zůstal částečně postižený. Když měsíční světlo smazalo z mužovy tváře poslední stíny, udělalo se Robovi zle.

Okultista si nechal od kořene nosu až k temeni hlavy narůst malé démonické růžky. Holou hlavu pokrývalo tetování všech možných barev. Jedno oko měl žluté a v poměru ke zbytku hlavy příliš velké. Zjizvená tkáň kolem očního důlku byla odporným důkazem toho, že někdo musel odstranit kost i tkáň, aby se mu do hlavy vešlo. Další dva rohy, zahnuté směrem dolů, mu vyrůstaly z brady. Z úst mu v mrazivé tmě vycházely obláčky bílé páry.

„Protože se jí podařilo něco, čeho nikdo z naší skupiny není schopen,“ prohlásil Orrus. „Dotkla se mysli démona.“

Rob nepřestával na muže mířit pistolí. „Nevím, jaké klíny valíte mojí sestře do hlavy, ale…“

„To není jejich práce,“ řekla Emily. „Opravdu jsem se dotkla mysli démona. Zavolala jsem hledače Orra, aby mi to pomohl vstřebat.“

„Co vstřebat?“ Pistole v Robově natažené ruce začínala být těžká. Muška už se třásla a začínalo ho bolet rameno.

„Zdá se mi o démonovi,“ řekla Emily tichým

hlasem. „Zdá se mi o něm každou noc.“ Poprvé za posledních mnoho měsíců nebo spíš let vypadala vyvedená z míry. „Vůbec neumím popsat, jaké to je, Robe, ale musím to dostat pod kontrolu… jinak mě to zničí.“

Robovi se sevřelo hrdlo. „Ty se hlavně musíš odsud dostat. Když teď vypadneme, Emily…“

„Tak se mi prostě o démonovi bude zdát někde jinde,“ skočila mu do řeči. „Hledač Orrus si myslí, že mi umí pomoct.“

Rob zaváhal, ale ani nyní ruku s pistolí nespustil.

„Prosím,“ zašeptala Emily. „Robe, dovol mi to. Já už to dýl nevydržím.“ V očích měla strach smíšený s bolestí. „Sama to nezvládnu.“

„Můžu jí pomoct,“ řekl Orrus. „Ty ne.“

S vědomím, že byl poražen, Rob konečně svěsil ruku s pistolí k tělu, do kapsy ji ovšem zatím ještě nevrátil. „A co budeš dělat?“ Když se vzdal, vítr jako by byl ještě chladnější.

„Pomůžu jí spojení přerušit,“ řekl Orrus.

„Tak dělej.“

❖ ❖ ❖

Roba překvapilo, že se okultista rozhodl zůstat na otevřeném prostranství. Neméně ho překvapilo, když zpod větví na měsíční světlo vyšlo dalších sedm členů Orrovy skupiny. Stále padaly jemné vločky.

Dva z nově příchozích, oba muži, na sobě neměli o mnoho víc oblečení než Emily. I jejich kůže vypadala, jako by byla porostlá šupinami.

Emily si na Orrův pokyn sedla do tureckého sedu na

studenou zem. Vůdce okultistů byl naproti ní.

Rob je sledoval a znovu ho napadlo, jak se život od příchodu démonů změnil. Jejich městský život – práce u Gardneťs Genetics – všechno bylo pryč. Jeho malá sestřička se proměnila ze studentky literatury Neila Gaimana a Iana Rankina v podivnou čarodějnici.

Emily však byla skutečně čarodějka. Rob ji viděl kouzlit. Pohybovat věcmi jen silou vůle, vyvolávat oheň zcela z ničeho a s neuvěřitelnou přesností číst myšlenky. Naučil se jí bát a litoval toho, protože cítil, že ona to vnímá.

Ze všeho nejvíc však Rob nenáviděl bezmoc, jakou nyní cítil. Když uprchli z města, oba měli co dělat, aby sehnali dostatek jídla. Pak, pomalu, ale jistě, začal růst Emilyn zájem o okultismus. Nebyla ochotná vzdát se studia starých knih, které jí okultisti půjčovali, aby si udělala kopie, ani po ostrých hádkách s ním, což byla věc, k níž nikdy dřív nedošlo.

Opustit ji však nehodlal. To si slíbil už v době, kdy ji dostal z města a kdy bylo jasné, že oba nějakou dobu přežijí.

❖ ❖ ❖

Orrus vytáhl z roucha jakýsi předmět a položil jej na zem mezi Emily a sebe. Vypadal jako nefritová soška miniaturního majáku.

„Tohle je mé ohnisko,“ řekl okultista laskavým, konejšivým hlasem. „Skrze ně se dostanu k tvým myšlenkám a dám ti nad nimi větší moc.“

„Ano.“ Emily seděla v pozici lotosového květu. Ruce měla položené na kolenou.

„Zahleď se do něj,“ zazpíval Orrus. „Pohleď do ohniska a vybav si ten sen. Uvolni jeho moc. Tvůj sen se zjeví sám, ani se nebudeš muset příliš snažit.“

Rob měl pocit, že chlap žvaní nesmysly. Jejich jediný účel byl, aby vypadal důležitě.

„Naplň svým snem mé ohnisko,“ řekl Orrus. „Pomohu ti jej uchopit a vytáhnout na světlo. Podíváme se na tvůj sen společně. A až jej přemůžeme, postavíme k němu stráž.“

Nefritový maják začal světélkovat. Na bílém sněhu začala být vidět jeho mdlá zelená záře.

„Lidem se o démonech zdávalo už dřív,“ řekl Orrus. „Mnohokrát před tebou. Ale aby k tomu došlo, vždy je zapotřebí velké energie. A pokud to ten, kdo sní, nemá plně pod kontrolou, proudí energie vždy jen jedním směrem.“

Rob měl co dělat, aby udržel vztek na uzdě. Nevěřil, že se nechal přesvědčit, aby tohle Emily dovolil. *Ale moc je skutečná. Nejsou to všechno jenom nesmysly.* Kdyby si s prastarými silami nezahrávala, nikdy by se do tohohle stavu nedostala.

„To je ono,“ řekl Orrus. „Ještě trochu.“

Nefritový maják se náhle rozzářil jasně jako hvězda. Sníh kolem něj začal tát a maják se o několik palců probořil. Žár vycházející z něj nabral na takové intenzitě, že sníh do vzdálenosti několika palců roztál.

Robovi naskočila husí kůže. Zvedl se mu žaludek. Tohle nebylo nutné. Emily na sílu démonů věřila až moc.

„Uchop svůj sen,“ řekl Orrus. „Vytáhni ho na světlo.“

Z nefritového majáku sálal žár viditelný jako nazelenalý kouř, který nad ním vytvořil dvě stopy široký

oblak. Objevily se postavy.

„Kolik jich vidíš?“ zeptal se Orrus laskavě.

„Dva,“ řekla Emily. „Démona a ženu, kterou si přivlastnil.“

„Jak tohle víš?“

„Protože slyším útržky z jejich rozhovoru.“

„Víc se soustřeď,“ řekl okultista. „Pomůžu ti.“

Když se Rob zadíval do kouře na obě postavy pozorněji, zjistil, že i on je nyní rozeznává. Zelený kouř se rozplynul a postavy byly ostřejší. Rob bezděčně udělal krok k Emily.

„Nedotýkej se jí,“ řekl Orrus.

Rob se na něj vztekle podíval.

„Kdyby ses jí teď dotkl, mohlo by ji to stát život,“ řekl mu Orrus. „To bys chtěl?“

„Ne.“

„Tak mě poslechni. Tohle je hodně nebezpečná práce. Pro nás oba.“ Orrus se soustředil na zářící maják. Navzdory chladnému větru, který kolem něj rozvíjoval sníh, měl okultista čelo zalité potem. „Emily.“

„Ano.“

„Víš, kde jsi?“

Emily zaváhala. Trochu se zamračila a Robovi okamžitě připomněla malou holčičku, kterou kdysi bývala.

„V podzemí,“ odpověděla.

„Kde v podzemí?“

„To nevím.“

„Co tam děláš?“

„Něco hledám.“

„Co?“ Orrus zůstával trpělivý.

„Nevím.“

„Ví démon, že tam jsi?“

„Ne,“ řekla Emily. „Myslím, že ne.“

„Musíš mít pořád přehled. Nesmíš démona ztratit. Musíme vědět, kde je.“

„Dobře.“

Rob pohlédl na maják, který znovu zářil jasněji než dřív. Žár způsobil, že z okolního sněhu byla už jen stříbrná kalužˇ. Rob se zadíval do kouře a měl pocit, že je do něj vtahován.

❖ ❖ ❖

Rob předpokládal, že musel mrknout, protože když znovu otevřel oči, stál v podzemní jeskyni. Když byl jako dítě na farmě u prarodičů, také tam objevil jeskyně, do kterých se dalo vlézt. Byly to spíše malé díry vytvořené dílem sesuvem kamenů a dílem snahou jiných dětí. Byly plné hmyzu, ale také podivných artefaktů, které tam zůstaly po předchozích návštěvách.

On i Emily v legraci předstírali, že jsou to hobití nory. Vymýšleli si všechna možná dobrodružství, napínavé výpravy i nebezpečné nepřátele, na které při nich naráželi. Všechny nory však vedly jen několik stop do země.

Ani v nejmenším se nepodobaly ohromným prostorám, v nichž se ocitl nyní. Stěny, zem i strop třicet nebo čtyřicet stop nad ním byly z pevné skály. Rob neměl ponětí, jak je možné, že ve tmě vidí, ale bylo tomu tak.

Je to nějaký trik, pomyslel si. Orrovi se povedlo mě zhypnotizovat. Pokusil se probrat, ale nešlo to. Byl uvězněný ve snu a v jeskyni.

„Kde jsi?“ Orrův hlas jako by prostě vycházel z prostoru kolem Roba.

„Nevím,“ opakovala Emily.

Rob se otočil doprava a zjistil, že stojí vedle něj. Její šupinatá kůže v temnotě mihotavě zářila. Napadlo ho, jestli v neproniknutelné tmě jeskyně vidí díky ní. Když se podíval na své tělo, zjistil, že i on vydává mdlé světlo.

„Jsi sama?“ zeptal se Orrus.

„Je se mnou Rob.“

Okultistovi se sevřel hlas zděšením. „Ale ten by tam s tebou být neměl, Emily.“

„Bojím se.“

„Přes strach se musíš přenést.“

„Nedokážu to. Bojím se.“

Rob se rozhlédl, ale Orrus tam s nimi nebyl.

„Emily, neměla bys ho tam mít.“

„Ale já chci, aby tu byl.“

„Neměla bys…“

„Ne,“ řekla Emily a zavrtěla hlavou. „Rob zůstane tady.“

„Zůstanu s tebou,“ řekl Rob. Alespoň ji mohl chránit, ať už se sem dostal jakkoli. „Nech ji být, starej.“

„Vůbec nevíš, co děláš, ani co riskuješ,“ řekl Orrus.

„Vím, že ty možná riskuješ život mojí sestry a já jsem jediný, komu to není jedno,“ zavrčel Rob. „Tak se s tím smiř.“

„Emily, rozhlédni se,“ řekl Orrus. „Vidíš démona?“

„Ne.“

„Tak ho hledej. Kdyby ses potřebovala odtamtud dostat, vytáhnu tě.“

Rob podal sestře ruku a ucítil, jak je chladná. Zároveň vnímal šupiny na její kůži. „Em, neměli bychom

tu být.“

Podívala se na něj. V tváři měla bolest a strach. „Musím zjistit, jak to zastavit, Robe. Noční můry jsou čím dál strašnější. Já… vidím všechno, co démon dělá. Viděla jsem, jak utrhl chlapovi ruku a dal ji jiné ženě. Musím vědět, co je démon zač a co chce.“ Odmlčela se. „Prosím.“

Když viděl sestru v tak zbědovaném stavu, nemohl se neslitovat. Trochu jistoty mu dodávala i váha pistole, kterou cítil v kapse. „Tak jo, Em. Zkusíme to.“ Pak pistoli vytáhl.

„Rozhlédni se,“ řekl Orrus. „Démon tam někde musí být. Potřebujeme zjistit, kde vlastně jsi. A taky musíme zjistit, co démon chce.“

„Dobře.“ Emily se rozhlédla po okolní pustině a pak ukázala doleva do mírného kopce stoupajícího k jinému tunelu. „Tudy.“

Rob spěchal podzemní síní za sestrou a brzy si uvědomil, že je daleko větší, než si zpočátku myslel. Zároveň mu došlo, že se ztratili. Nikde nebyly značky.

„Teď dolů,“ řekla Emily, otočila se a rozběhla se doprava.

Rob zamířil za ní, ale zakopl, sklouzl a posledních dvacet stop sjel po prudce se svažující podlaze. Podřený a potlučený se zvedl na nohy a snažil se nabrat dech.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Emily.

„V pohodě,“ zasípal Rob. „Jenom to tam bylo prudší, než jsem si myslel.“

„Já vím. Všechno tu vypadá jinak.“ Emily znovu vyrazila.

Rob ji následoval jako pes. Neměl tušení, jak daleko

došli. „Myslím, že vím, kde jsme, Em.“

„Kde?“ Odmlčela se a znovu se rozhlédla na všechny strany. Vypadala rozhořčeně.

„Jestli jsme v Londýně,“ *a napadlo by tě někdy, že něco takového řekneš?* zeptal se Rob sám sebe, „tak musíme být pod ním.“

„Londinium. Musíme být v Londiniu.“

Londinium bylo starobylé římské město vybudované na severním břehu řeky Temže. Roba fascinovaly nedávné archeologické vykopávky. Krátce před tím, než se objevili démoni, našli archeologové pod odkrytými zbytky římského města novou podzemní sekci.

Emily je nyní vedla točitou chodbou. Tady už na stěnách nápisy byly.

„Počkej, Em.“ Rob se otočil ke zdi a znovu užasl, jak v okolní tmě dobře vidí.

„Půjčila jsem ti zrak,“ řekla Emily, která se k němu mezitím vrátila. „Ve tmě vidíš díky mně.“

Rob se na ni podíval. „Ty vidíš ve tmě?“

„Ano,“ odpověděla, jako by to bylo normální.

Dívat se, jak vyvolává oheň z čistého vzduchu, bylo působivější. Rob dál netlačil na pilu, protože jeho vědecky uvažující mozek podobnými věcmi velmi trpěl.

Ale stejně trpěl i celou záležitostí s démony. Uvažovat o nich jako o mimozemšťanech z jiné dimenze bylo jen o málo jednodušší, protože ani tahle teorie nebyla racionální.

„Vidíš nápis?“ ukázal Rob na zeď.

„Přečteš to?“ zeptala se ho.

„Jasně že to přečtu. Je to latinsky.“ Rob chvíli slova zkoumal. „Píše se tu Průchod do Země mrtvých.“

„To nezní moc vesele. Co?“

Roba zamrzelo, že na text vůbec upozornil. „To ne.“

„Aspoň že tu dole nenajdeme Gluma,“ řekla optimisticky a na okamžik byla znovu jako Emily, kterou si pamatoval. „Tak dělej. Čím dřív to budeme mít za sebou, tím dřív budeme doma.“ Stiskla mu ruku a pak znovu vyrazila směrem, kterým mířili původně.

❖ ❖ ❖

Jen o pár okamžiků později Rob zjistil, proč se tunelu říkalo Průchod do Země mrtvých. Jakmile z něj vyšli, objevili se v jeskyni plné kobek. V jejím středu bylo malé jezero.

Ve stěnách jeskyně zely díry. Ve všech ležely rozpadající se kostry. Na některých byly zbytky oblečení, ale jiné měly na sobě primitivní zbroj. Vedle mnohých ležely štíty a meče.

„Tohle je sen každého archeologa.“ Rob přešel k jedné z hrobek, klekl si a zkoumal kostru i zbraně uvnitř.

„Mně se to tady nelíbí.“

Rob uslyšel v jejím hlase strach a zvedl hlavu. „Tak jo, Em. Tihle už to mají za sebou.“

„Říká se, že stejné mrtvoly chodí po Londýně.“ Emily si přitiskla ruce k hrudi, jako by jí najednou byla zima.

I Rob už podobné historky slyšel. Vyprávěli je ti, kdo se v poslední době dostali z Londýna. Démoni, nebo alespoň někteří, prý měli moc vyvolat mrtvé z hrobů, a dokonce i oživit ty, kteří padli v boji. Nevěděl, jestli to je pravda, ale neměl důvod tomu nevěřit.

Postavil se a přešel k sestře. „Budeme v pohodě.“

Krátce ji objal, ale bylo to takové divné, protože cítil její ohromnou sílu. Po proměně byla najednou mnohem silnější než on.

Podívala se na něj. „Musela jsem to udělat, Robe. Musela.“ V tu chvíli pochopil, že mu četla myšlenky, nebo je alespoň uhodla. „Pšššt. Nech toho. Takhle nemluv.“

„Ty ses nezměnil,“ řekla mu. „Ani když nám kabalisté řekli o moci, která se tu objevila a již bychom mohli využít. Nevěřil jsi jim. Já jsem musela. Jeden z nás se musel změnit, abychom mohli být v bezpečí.“

Rob nevěděl, co má říct.

„A i kdyby ses změnil,“ řekla a pohladila si tvář jeho drsnou rukou, „nebyl bys tak silný jako já.“ Trochu se usmála. „Já jsem se pro tohle narodila, Robe. Můžu ovládnout moc démonů. A já ji ovládnu.“

Rob se zachvěl a poodstoupil od ní. Nemohl se zbavit dojmu, že by nejraději utekl. Bez ohledu na to, co se stane, si byl jistý, že už nikdy nebude jeho sestřičkou. V její tváři četl bolest.

Rob sám sobě vynadal. Jestli mu byla schopna číst myšlenky předtím, přečetla si i tyhle. Snažil se přijít na to, co říct, ale slova se nedostavila dostatečně brzy. Otočila se a najednou byla pryč.

Vydal se za ní kolem jezera uprostřed jeskyně. Teprve pak mu došlo, proč archeologové prostory ještě neobjevili. Jakmile se Londýnem začala šířit Spálenina, začala se měnit i Temže. Hladina řeky byla nyní mnohem níže. Vlastně byla tak nízko, že místo aby voda z řeky tekla do Severního moře, bylo tomu naopak. Směs slané a sladké vody nebyla v žádném případě pitná a přeživší v Londýně byli odkázáni na studny a dešťovou vodu.

Pokles hladiny řeky zároveň odkryl tuhle jeskyni. Jezero uprostřed nebylo jezero. Byl to zbytek vody, která kdysi vyplňovala podzemní síň.

Emily se náhle prudce zastavila a umožnila Robovi, aby ji dohonil. Z dálky sem dopadalo slabé světlo a odráželo se od hladiny. Bylo neskutečně bílé a v jeho záři se nyní objevily dvě neuvěřitelné postavy.

Rob nikdy démona na vlastní oči neviděl. Při zběsilém úprku z Londýna se s Emily bez větších potíží dostali až na farmu prarodičů. Démony viděl, až když tankoval a na benzínce běžely zprávy s reportáží z bitvy u svatého Pavla.

Démon musel měřit nejméně osm stop, a to nepočítal další stopu, kterou měly jeho rohy. Tvář měl zjizvenou, což ji činilo ještě děsivější. Postavu měl jako vzpěrač a celé tělo měl porostlé rudými šupinami, takže vypadal, jako by hořel. Hruď, paže a stehna mu chránila modrozelená zbroj, vyrobená zřejmě ze šupin obrovského ještěra. V ruce držel obrovitý obsidiánový trojzubec, u pasu mu visel meč.

Žena, která byla s ním, byla rovněž okultistka. I ona měla na hlavě rohy a na hrudi a bocích chitinovou zbroj. Nohy jí halily tmavé plátěné kalhoty. Rohy na hlavě byly čtyři, stočené do podivné mříže, která jí chránila obličej. Aby bylo zohyzdění těla dokonalé, měla každý jeho centimetr pokrytý tetováním. Z pravého předloktí jí trčela zahnutá kost. Pravá ruka byla jiná než levá. Zdála se být stříbrošedá a jako by v bílém světle zářila.

Žena prohlížela hrobky. Nijak se s tím nepárala a kosti i zbytky shnilých oděvů jednoduše vyhazovala na zem. Občas se ozvalo zazvonění kovu o kámen.

„To je ten démon, co ho pořád cítím ve snu,“

zašeptala Emily.

To nejsou sny, pomyslel si Rob. *To jsou noční můry.* Ze zpráv i z přímých přenosů z ulic věděl, že démon není tak veliký jako mnozí jiní. Bylo z něj však cítit hluboce zakořeněné zlo.

„Ukaž mi ho," přikázal Orrus.

Okultistka dál prohledávala kobky.

„Najdi to," zavrčel démon. „Musí to tu někde být. Přinesli to sem Římané a pak to tady nechali, protože to považovali za prokleté."

Okultistka náhle ztuhla a vzápětí vytáhla z kobky ruku svírající krátký meč. „Je to ono?" zeptala se a ukázala meč démonovi. „Je?"

Démon natáhl ruku. Ještě než se meče dotkl, ze zbraně vyskočily vířící fialové uhlíky. „Ano."

Rob meč okamžitě poznal. Byl jen dvě stopy dlouhý, ale římští vojáci si podobnými zbraněmi v dobách největší slávy podrobili svět. Jílec meče, latinsky capulus, byl bohatě zdobený. Byl tvořený slonovinou vykládanou drahokamy – lapisy a obsidiány. Ať už patřil komukoli, musel to být důstojník nebo významná osoba.

Emily spojila ukazováčky a palce a vytvořila z prstů trojúhelník. Podívala se skrz něj na oba tvory – Rob o ženě vůbec nechtěl uvažovat jako o člověku.

Démon se otočil rychle jako kočka. Jeho zlověstný pohled spočinul na Emily.

„Kdo jsi?" obořil se na ni démon.

Rob na kratičký okamžik ztuhl. Pak chytil Emily za paži a táhl ji pryč. „Běž! Dělej! Zdrháme!" Utíkali směrem, odkud přišli.

Nikdy se jim však nemohlo podařit dostat se ven. Démon obrátil ve vzduchu obsidiánový trojzubec a

namířil ho na ně. Mezi démonem a nimi se zhmotnila mihotavá vlna, která Roba s Emily rychle dohánìla. Rob ji viděl, ale nevěděl, co má dělat.

Pak je vlna zasáhla a Rob měl pocit, že mu rozdrtila všechny kosti v těle. Pokusil se vykřiknout, ale neměl na to v plicích dost vzduchu.

❖ ❖ ❖

Právě v okamžiku, kdy už to vypadalo, že ho pohltí temnota, rozzářilo se bílé světlo. Rob udělal ve vzduchu salto a dopadl na zasněženou zem. Zcela neovladatelně se několikrát překulil a zastavil se o borovici. Rozmazaným zrakem viděl, jak se těsně za ním v prostoru zhmotnila Emily.

V kaluži roztálého sněhu stál maják a jasně zářil. Jeho zelené světlo kontrastovalo s okolní černou tmou.

Rob lapal po dechu. Podařilo se mu vstát. Tělo ho bolelo a on se pokusil dostat k Emily. V místech, kde měl na těle nalepený sníh, ho mrazilo.

„Co jste to udělali?“ Orrus se opřel o hůl a postavil se.

„My jsme neudělali nic, ty kreténe,“ odsekl Rob. „Démon nás uviděl a sundal nás nějakou energií, nebo co.“ Nedokázal se přinutit říct „kouzlem“.

Emily se lehce postavila na nohy, jako by právě neletěla dvacet stop vzduchem. Otřepala se a sníh z ní spadl jako kuličky polystyrenu z hladké plochy.

„Démon vás viděl?“ zeptal se nevěřícně Orrus.

Rob se k němu prudce otočil, jak v něm vzplála chuť poslat ho někam. Ale než se k tomu dostal, Emily naprosto klidně odpověděla za něj.

„Ano,“ řekla. „Viděl nás.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Orros.

„To si jako myslíš, že se nám představil, nebo co?“ řekl Rob. Obrátil se k Emily. „Hele, myslím, že toho bylo tak akorát dost. Jestli tu byla bezpečná hranice, už jsme ji stejně překročili.“ Vlastně měli štěstí, že se jim podařilo čtyři roky v klidu žít na farmě.

„Nevím, co byl zač,“ řekla Emily. „Neviděla jsem ho v žádné knize o démonech, kterou znám.“

„To je špatné.“ Orrus zavrtěl hlavou. „Označil si tě?“

„Myslím, že ne.“

„Em,“ prosil Rob. „Nemáme čas tady stát a hrát si s tím magorem na hádanky.“

Emily na něj pohlédla. „Všechno, co se o démonech dozvíme, je důležité, Robe. Můžeme je ovládnout. Můžeme zkrotit sílu, kterou vládnou, a udělat svět lepším. Můžeme se bránit a můžeme nad nimi i vyhrát. Jen když se ale naučíme to co oni.“

„Ne,“ řekl Rob. „Oni tě přinutili, abys tomu věřila, ale není to pravda. Nikdy se nemáš šanci naučit věci, které dělají ty zrůdy. Vždyť jsi viděla, jak hned první den roztrhaly na kusy policii i armádu.“

„Nebyli jsme na ně připravení,“ řekla Emily klidně. „Teď už budeme.“

„Na něco takového se nejde připravit. To prostě není možné.“

„Je to možné…“

Lesem pronikl ostrý jekot. Rob si přitiskl ruce na uši a pokusil se zjistit, odkud jekot vychází. Byl tak pronikavý, že mu v uších doslova tepala bolest. Nakonec mu došlo, že strašný zvuk vychází z majáku.

Všiml si toho i Orrus a s vyděšeným pohledem o krok ustoupil. Tiše vyslovil několik slov a prudce proti majáku vymrštil ruku. Přes sošku se přehnala vlna energie. Maják se však rozechvěl ještě silněji a nakonec vybuchl se zvukem připomínajícím výstřel z pistole. Jeho ostré úlomky se odrážely od větví stromů.

V příštím okamžiku se mezi nimi objevil démon, kterého viděli v jeskyni. Vztekle na ně cosi zařval, zjevně v rodném jazyce.

Ostatní okultisté se otočili a zmizeli mezi stromy. Orrus se rovněž pokusil utéct, ale démon mu probodl hruď trojzubcem. Orrus kopal nohama, ale trojzubec ho držel připíchnutého ke zmrzlé zemi. Pak okultista znehybněl. Z těla mu vytékala krev a zbarvovala sníh kolem doruda.

Rob znovu chytil Emily za ruku. Ve stejném okamžiku se k ní otočil i démon a napřáhl ruku. Z ní vylétla vlna energie a převalila se přes Emily.

Ta náhle vypadala, jako by ji někdo spoutal. Zmítala se v neviditelném sevření. Rob cítil v ruce, kterou ji stále držel, brnění. Pak mu neviditelná síla ruku odtrhla a odhodila ho na zem. Chtěl hned vstát, ale svaly ho neposlechly.

Zcela bezmocně sledoval, jak Emily ztuhle stojí. Vzápětí se vznesla několik palců nad zem. Byla nehybná jako socha, zjevně spoutaná neviditelnou silou. Z očí jí stékaly krvavé slzy. Robovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že to je skutečná krev.

A pak Emily explodovala hlava.

Rob, téměř šílený strachem, vyskočil na nohy a rozběhl se do lesa. Neměl ponětí, jestli mu to k něčemu je.

1.

Tma a stíny znamenaly bezpečí. Nebo alespoň většinou. Někdy se totiž právě ony mohly pokoušet sežrat toho, kdo se v nich ukryl. A když se někdo v nich ukrytý pokusil zaútočit, také mu moc nepomohly.

Leah Creaseyová se snažila myslet na to, co hodlala udělat, pozitivně. Vědomí, že by každým okamžikem mohla zemřít, by jí rozhodně v plížení nepomohlo. A v tuto chvíli na schopnosti být naprosto neslyšná a neviditelná záleželo všechno.

Tiše se pohybovala uličkou na poloostrově Greenwich v jihovýchodní části Londýna. Ve městě už nebylo mnoho míst, která by démoni zcela neovládali. Většina lidí se však z města stáhla, a tak démoni neměli koho lovit. A protože lov byl jejich život, začali se přesouvat společně s kořistí.

Tahle část města nyní nebyla tak bedlivě hlídaná jako v minulosti. Leah z osobní zkušenosti věděla, že démoni chtějí lovit. Nijak je nelákala představa střídat se na stráži nebo dělat cokoli, čím nemohli uhasit neustálou žízeň po krvi.

Zhruba v polovině ulice Leah objevila požární schodiště klikatě vedoucí po vnější stěně čtyřiatřicetipatrové budovy.

Leah byla oblečená od hlavy k patě v černém nanoflexním obleku, který dokázal znásobit její sílu i rychlost. Helma byla pancéřovaná, aby ji chránila proti kulkám, které ji mohly případně zasáhnout ze strany, ne

zepředu. V poslední době ji však spíš chránila před drápy démonů, které by jí jinak dokázaly rozcupovat tvář na kusy. V helmě měla navíc komunikační rozhraní a software i hardware pro vylepšení vidění. V batohu na zádech si pak nesla munici, jídlo a další zásoby. Těžká ostřelovací puška typu Poseidon, kterou měla na rameni, jí dodávala pocit jistoty.

„Modrý zvěde, tady základna," ozval se ženský hlas. Velitelka Jane Hargroveová měla noční operaci na starosti. „Jste na místě?"

„Brzo budu." Leah díky nanovláknům +Flex, kterými byl oblek protkaný, lehce vyskočila deset stop do výšky. Materiál byl průlomový, o světelné roky dál než cokoli jiného, čím disponovala armáda.

Jen Leah věděla, že ani tyhle obleky, třebaže představovaly to nejlepší, co kdy měla k dispozici, a navíc byly velmi dobře opravitelné, nebylo možné srovnávat z hlediska ochranných a útočných vlastností s templářskou zbrojí. Bylo to logické, protože autory technologií byli technici templářů a na nich záviselo, kolik toho armádě poskytnou. Tajný řád si samozřejmě to nejlepší nechával pro sebe. Neměla mu to za zlé. Vzhledem k tomu, na jakého nepřítele se připravovali, museli mít náskok.

Leah sevřela rukama příčky žebříku a lehce vyšplhala nahoru. Oblek dokázal znásobit její sílu i rychlost, takže byla schopna výkonů, ke kterým by vzhlíželi i olympijští medailisté. Vyběhnout třiatřicet pater po schodech jí nezpůsobilo větší námahu. Navíc v naprosté tmě, protože Londýn přišel o veškerou elektřinu hned poté, co se u katedrály svatého Pavla otevřela pekelná brána.

❖ ❖ ❖

Když byla těsně pod okapem, sundala ze zad poseidona a pomalu vylezla na střechu. Díky tekutině LiquidBalance, již měla v podrážkách, náloketnících a nákolenících se dokázala pohybovat zcela neslyšně. Tahle anorganická tekutina ji však zároveň nepřipravila o hmat. Perfektně pod sebou cítila povrch střechy, ale nemohla se o něj zranit.

Leah si lehla na břicho a hleděla na bílou budovu ve tvaru obrovské kopule dole. Londýňané jí jednoduše říkali O_2. Původně byla nazvána Millenium Dome a byla postavena na oslavu příchodu třetího tisíciletí. Bohužel se brzy ukázalo, že z ní nebude taková dojná kráva, jak investoři doufali. Budova se brzy proměnila v zábavní centrum s obchody a sportovní halou.

Bílá kopule byla postavena ze syntetického fluoropolymeru, který byl lehčí než vzduch uvnitř. Tvar obrovské plachtě dávala síť silných lan. Nyní však na mnoha místech zely díry a celá stavba připomínala poničené vosí hnízdo.

Přirovnání sedělo. Podle toho, co zjistili vyzvědači, se uvnitř zabydlela skupina darkspawnů a proměnila budovu v továrnu na výrobu zbraní.

Leah a její skupina měli v úmyslu démonům tuhle činnost zatrhnout.

Pokud to bude možné. V nejlepším případě je ale spíše jen na nějakou dobu zdrží.

„Modrý zvěde," zavolala znovu Hargroveová. Ve velitelčině hlase už bylo možné rozeznat vztek. Nebo to taky mohl být strach. Ten nikoho neopustil ani po čtyřech

letech bojů s démony.

„Jsem tady.“ Leah přitiskla tvář k pažbě poseidonu. Elektronické spojení okamžitě tiše zabzučelo a zaměřovač pušky jí začal posílat obraz do pravého oka. Levým okem mohla stále pozorovat ulice pod sebou. Po letech tréninku byla schopna doslova přepínat mezi levým a pravým okem, aniž by jedno z nich zavřela.

„Dobře,“ řekla Hargroveová. „Vypusťte sondy.“

Leah přiložila ruku k helmě zhruba na spánku a stisknutím zapnula příslušnou funkci. Obraz v levém oku se jí znovu změnil a nyní dostal zelený nádech. V levém horním rohu zorného pole se objevil nápis SLEDOVÁNÍ SOND/BOTŮ AKTIVOVÁNO. Bylo nutné, aby na bojišti byla schopná odlišit přátele od nepřátel.

Kolem ní se téměř okamžitě rozsvítil tucet zelených světel. Všechno to byli boti a sondy patřící agentuře. Před invazí byla většina z nich ve fázi prototypů nebo návrhů. Nyní je agentura nestačila vyrábět.

Některé sondy létaly vzduchem jako malá letadélka, jiné se pohybovaly na předimenzovaných pneumatikách po nerovné zemi jako miniaturní obrněné transportéry. Celé to připomínalo útok dětských hraček.

Až na to, že dětské hračky nebyly takhle smrtonosné. Boti byli vybaveni těžkými zbraněmi – puškami HARP, plamenomety, granátomety a jinými – a fungovali jako dokonalá kybernetická zásahová jednotka.

Leah měla v úmyslu odstřelovat cíle, jakmile se objeví. Vydechla a rychle se dostala do stavu, který měl blízko k hypnóze. Tohle se při výcviku na ostřelovače naučila jako první.

První vlna botů označila nepřátelské cíle infračervenými paprsky. Za boty se pohybovaly sondy,

které na označené cíle okamžitě zahájily palbu.

Leah si s chladnou profesionalitou a zcela nevzrušeně vybrala první infračervený paprsek a našla si cíl. Nikdo nevěděl, kolik darkspawnů v Domu pracuje. Kdysi tu nakupovaly a sledovaly sportovní zápasy tisíce lidí. Tahle doba však už byla dávno pryč.

Darkspawni na první pohled připomínali hvězdice. Měli špičaté, kuželovité hlavy, šedozelenou kůži a na plochých tvářích několik očí. Pohybovali se po silných končetinách s třemi ještěřími prsty, kterými dokázali úspěšně trhat a ničit téměř cokoli.

Leah naprosto přirozeně ohnula ukazováček kolem spouště poseidonu. Jistá si cílem spoušť stiskla a vyrovnala zpětný náraz. Na zlomek vteřiny bylo vidět energetický paprsek, který technici nazývali „spektrální“, protože narušoval elektromagnetické a elektrické pole lidí i démonů.

Darkspawn zavrávoral. Leah vystřelila ještě jednou a viděla, jak tentokrát démon padl a už nevstal. V tu chvíli ho zaměřila jedna ze sond a zalila řeckým ohněm. Plameny démona rychle pohltily. Ten se ještě v posledním zoufalém pokusu zůstat naživu několikrát převalil, aby plameny udusil, ale pak znehybněl.

Leah se přesunula k dalšímu cíli, darkspawnovi s označením zvěd. Leažina skupina se naučila používat označení, která získala díky informátorovi z řad kabalistů. Navíc odpovídala terminologii používané v templářských záznamech, k nimž dostala Leah přístup díky Simonu Crossovi.

Opakovaně mačkala spoušť a navzdory zpětnému rázu držela cíl pevně na mušce. Další ostřelovači byli rozmístěni na okolních budovách a jednali stejně jako

ona.

Leah věděla, že všichni žijí na dluh. Její cíl se zhroutil k zemi a ona hned hledala další.

❖ ❖ ❖

„No tak, kotě," řekl prosebně technik třetí třídy Geoffrey Baker. „Vstávej. Pohni se. Nelež tam jako pecka."

I Baker měl aktivované spojení se sondami a boty v O_2. Nyní viděl, jak jedna ze sond bezmocně točí pásy a snaží se zvednout.

„No tak. Máš bebí, ale mrtvej eště nejseš." Baker se kryl za převráceným autem. Poškrábaná místa na plechu lemovala silná rez. Bakera dráždila. Navzdory veškerému výcviku cítil neodolatelnou touhu si tu oranžovou rakovinu pohladit.

Otevřel ovládací panel na pravém předloktí. Prsty levé ruky se roztančily po dotykovém displeji a spustily autoservisní program sondy. Sondě se podařilo zbavit několika zkratů, ale zásadnější opravy budou samozřejmě muset provést v laboratoři.

Nepříjemně blízko se rozzářil elektrický oblouk z nanodynového shockstormu. Baker instinktivně uskočil. Ihned se znovu skryl a namířil před sebe rotační kulomet, který držel v pravé ruce.

Elektrická energie, již shockstorm vysílal, zvedla z temnoty darkspawna, který už se na Bakera sápal. Ostré drápy rozsekly vzduch jen několik palců od jeho tváře.

I po čtyřech letech bojů s démony dokázaly Bakera tyhle okamžiky vyděsit. Zvedl kulomet a vystřelil, vlastně jen proto, že k tomu byl vycvičený. Jeho

instruktor mu vštěpoval do hlavy, že cvičí právě kvůli takovým situacím.

Kulomet zařinčel a začal Bakerovi v ruce poskakovat. Uranové kulky otevíraly v démonově kůži hluboké krátery. Z rány vytékala jedovatě fialová krev. Pach ozónu ze shockstormu okamžitě přebil zápach smrti.

Démon odlétl a dopadl na zem bez nohy, kterou mu kulky oddělily od těla.

„Hele, Bakere," řekl černě oděný agent odkudsi zezadu, „to byl dobrý nápad ustřelit mu nohu. Teď asi bude mít fakt problém se postavit."

„Já jsem ne…" Baker mínil říct *nechtěl*, ale nestihl to. Agent ho poplácal po rameni a přesunul se jinam.

Baker se uklidnil a obrátil pozornost zpátky k sondě uvnitř O_2. Ta mezitím dokončila opravu. Baker přepnul na pohled z „očí" nejbližšího bota a viděl, jak se sonda obrací do správné polohy.

Od „pasu" výš připomínala člověka. Hlava se uměla otáčet o 360 stupňů, oči viděly i při minimálním světle a byly schopné přepnout na infračervené nebo termo vidění a na obou pažích byla připevněna brokovnice XMS10 Jackhammer. Dolní část sondy byla tvořena pásovým pohybovým systémem.

Sonda se na pažích zvedla zpátky na pásy. V tu chvíli na ni zaútočil darkspawn energetickou zbraní, kterou Baker neznal. Démoni jich měli tolik druhů, že se v nich vyznat snad ani nešlo, a k tomu neustále vymýšleli nové.

Energetické výboje sondu srazily na záda. Baker jí dal příkaz, aby se zvedla. Celou situaci dál sledoval kamerou jednoho z botů. Sondě se skutečně podařilo

znovu se postavit na pásy.

„No vidíš, že to de," zamumlal si Baker pro sebe. Cítil, jak se mu ulevilo. Přikázal botovi, aby se otočil a rozhlédl.

I když byli boti vybaveni systémem nočního vidění F-S Nitesite, uvnitř kopule byla neuvěřitelná tma. Bot měl potíže zobrazit okolí ve vzdálenosti patnácti stop. Naštěstí vybavil Baker boty také sonarem. Přepnul na něj a na displeji spatřil dvojrozměrné obrazy démonů.

Dal sondě rozkaz, aby střílela na vše, co se pohne.

Sonda začala střílet okamžitě. I když byl Baker od všeho podivného dění docela daleko, znovu prozkoumal okolí. Ale doufat, že tuhle továrnu vede některý z vyšších démonů, se jménem, bylo asi příliš pošetilé.

Bot si pomalu razil cestu budovou, když najednou laserový zaměřovač odhalil ani ne dvacet stop od něj darkspawna. *Tak jo, sundej ho.*

Boti byli navrženi tak, aby dokázali démony zpomalit. Na rozdíl od sond nebyli vybaveni těžkými zbraněmi. Místo nich měli sonické a mikrovlnné zbraně, které dokázaly démonům způsobit hodně krutou bolest hlavy a rozostřit jim zrak.

Darkspawn zvedl zbraň a dostal plný zásah od bota. Démon zavrávoral a na poslední chvíli se zachytil, aby vůbec zůstal stát.

Bakerovy prsty automaticky jezdily po touchpadu. Kamerou bota viděl sondu, která právě před sebe namířila brokovnici a vypálila. Sonda vyhodila prázdnou patronu, založila novou a znovu vystřelila.

Broky, kterými nyní střílela, byly z měkkého kovu, aby se v protivníkově těle roztříštily. Polovina z nich obsahovala řecký oheň. V druhé polovině byla plastická

trhavina, která vybuchovala při styku s tekutinou. Jakmile se broky dotkly krve, vybuchly.

V démonově hrudi se objevily ohromné díry. Následně hrudní koš vybuchl. Darkspawn, jehož horní polovina těla se změnila v kaši, se zhroutil na zem jako hadrová panenka.

Baker poslal boty i sondu hlouběji do budovy. Byl tak soustředěný na boty, že si až příliš pozdě všiml, že má společnost.

Ucítil na sobě čísi pohled a otočil se doprava, kde mu periferní vidění omezoval displej. Šklebila se na něj tvář blade miniona. Démon byl sedm stop vysoký se širokými rameny a celý v šedozeleném krunýři, takže vypadal jako hmyz. Z mohutných předloktí mu trčely ostré čepele.

Baker se pokusil vystřelit z kulometu, ale bylo mu jasné, že je příliš pozdě. Blade minion mu snadno probodl zbroj i srdce. Podle toho, jak mu démonova pěst narazila do hrudi, Baker poznal, že mu čepel musela vyjít zády ven.

Chtěl se nadechnout, ale nešlo to. Jeho sonda a boti přestali reagovat. Zůstali bez kontroly uprostřed nepřátelského území. Baker se je zoufale pokusil přivolat. Nakonec poslechli, ale bez šance dostat se k němu včas. Z temnoty se cosi vynořilo a rozdrtilo jednoho z botů.

Baker vnímal, jak bot přestal fungovat, a cítil, jak i z něj samotného vyprchává život. Znovu se pokusil nadechnout a ani teď se mu to nepodařilo. Cítil, jak se mu plíce plní krví.

Copak mě nikdo nekryje?

Někdo ho měl neustále hlídat. Podlomila se mu

kolena a svět se zmenšil na jediný bod. Poslední věc, již spatřil, byla démonova hlava, která se rozstříkla na všechny strany. To jeden z ostřelovačů až příliš pozdě našel cíl.

2.

Mimo město není vůbec lehké zombie ovládat, pomyslel si Warren Schimmer trpce. Ohlédl se za sebe na smečku čtyřiceti, které ho nyní poslouchaly. Ve městě se alespoň držely víc pohromadě, protože v úzkých ulicích neměly jinou možnost.

Warrenovi se to tady nelíbilo. Ven z Londýna chodil zřídkakdy a v Kentu nebyl ještě vůbec. Nyní byl hluboko v něm a blížil se podél řeky Rother k Romneyským močálům. Zápach vycházející ze slaných mokřadů způsoboval, že se vzduch téměř nedal dýchat.

Nerostlo tu mnoho stromů, třebaže občas narazil na nějaký odolný dub nebo olši. Všechny byly pokryté sněhem. Díky zářivě bílé působila krajina téměř nevinně, ale pod příkrovem se skrývalo plno zrádných spadaných větví a děr.

Warren se společně s malou skupinkou nemrtvých držel stranou hlavní cesty, třebaže se snažil mít ji na očích stejně jako řeku. V dost drsných podmínkách tu stále ještě žili lidé. Démoni se takhle daleko zatím nerozlezli.

Kdyby ho přeživší z města nebo lidí žijících na okolních farmách nyní viděli, jak si za sebou vede zombie, asi by neměli moc chuť se s ním přátelit. Spíš by ho na místě zabili.

Přitáhl si kabát ke krku. Skutečnost, že Londýn je plný démonů, měla pozitivum v tom, že ve městě bylo teplo. To byl ochoten vyměnit za zimu kdykoli a za jakoukoli cenu.

Až na to, že Spálenina tuto zem prakticky zabila a vysušila Temži.

Warren odhodlaně kráčel dál. Co hledal, nebylo daleko. Dál kladl jednu nohu před druhou a poslouchal, jak mu pod nohama praská zmrzlá tráva.

„Možná bychom se mohli dneska na noc někde schovat," řekla Naomi.

V posledních dnech byla jeho věrnou společnicí. Když se s ní před čtyřmi lety seznámil, věděla o prastarých silách mnohem více než on. Ale poté co si ho k sobě připoutal Merihim – *co si z něj udělal rukojmí* by asi bylo výstižnější – stal se Warren mistrem a ona učedníkem.

Byla o pár let starší než on. Drobná s pěknou postavou, a hlavně byla nádherná. Nebyl pro ni problém plést mužům hlavu. Prostě typ ženy, u které by Warren v dobách, kdy svět byl normální, nikdy neměl šanci. Příchod zla měl i jisté výhody.

Tělo měla plné tetování a piercingů. Z čela jí vyrůstaly dva krátké rohy. Jako kabalistka se pokoušela využívat moc démonů tak, že napodobovala jejich vzhled.

Warren o nic podobného neměl zájem. Když se poprvé setkal s Merihimem, skončil jeho přičiněním vážně popálený. Místo krásně ebenové kůže mu zůstaly jen bílé cáry. Přišel o vlasy a na mnoha místech byl zjizvený. Tohle všechno však už bylo pryč. Vděčil za to laskavosti hlasu, který se mu usadil v mysli.

Měl zpátky i ruku. Tu, se kterou se narodil, mu usekl templář jménem Simon Cross. Merihim ji dočasně nahradil svou a kus démonického těla Warrena proměnil a udělal z něj skutečného otroka. Warren zůstával

proměněný i nyní, když už démonovu ruku zase neměl.

I hlas mu dal novou ruku. Ta se mu nyní v rytmu chůze pohupovala u nohy. Už to nebyl pařát jako z hororu. Tahle byla cizím způsobem krásná. Byla celá stříbrná a ze všeho nejvíc vypadala jako výtvor mistra hodináře. Byla plná drobných koleček a tenkých drátků. Musela ji však pohánět magie. Pohybovat s ní bylo stejně snadné jako se skutečnou rukou. A nejúžasnější bylo, že v ní měl cit.

„Slyšel jsi mě?“ zeptala se Naomi. „Ptala jsem se, jestli bychom se nemohli na noc někde zastavit a schovat.“

„Ne,“ odpověděl Warren. Věděl, že to nejde. Hlasv hlavě mu řekl, že se nesmí zastavovat, dokud nenajde, co hledá. „Jdeme dál.“

„Je mi zima.“

I když ji Warren naprosto chápal, na jeho postoji to nic nezměnilo. Ani on z toho neměl radost. Taky by dal přednost teplu u krbu a dobré knize.

Místo toho pochodoval pod noční oblohou za svitu čtvrtky měsíce a hvězd se skupinou zombií, které vyvolal z hrobu jako osobní stráž, hluboko do slaného močálu. Ve městě se v noci nepozorovaně pohybovat mohl. Tady ne.

Kromě toho byl čím dál víc vzteklý na Naomi. Když přišel o démonickou ruku, zůstala s ním jen tak dlouho, aby se ujistila, že bude v pořádku, a pak od něj utekla. Vrátila se před pár týdny, když na něj náhodou narazila ve městě. Zeptala se ho, kde přišel k nové ruce. Vůbec neměl chuť jí to říkat.

„Ty zombie už jsou zase pozadu.“ Naomi byla protivná jako malé děcko.

„Já vím.“ Warren se zastavil na malé vyvýšenině a ohlédl se. Vyrazili se šedesáti zombiemi, které vyvolal z hrobů v Londýně. Nyní jich neměl ani čtyřicet.

Vybral si jeden ze starších hrobů. Poslední mrtvolu do něj uložili před osmdesáti lety. Byl to masový hrob, kam pohřbívali lidi bez identity nebo bez peněz. Takové lidi se nikdo nepokoušel balzamovat. Zbyly z nich jen kosti, pár chuchvalců vlasů a zbytky seschlé kůže. Během posledních let Warren zjistil, že přesně takové zombie jsou daleko trvanlivější než mrtvoly kontaminované formaldehydem a jinými chemikáliemi.

„Pojďte,“ přikázal. Jeho rozkaz však nebyl jen vyřčený. Zároveň jej vyslal vlnou prastaré energie, kterou si zombie podmanil.

Zombie ustaly ve všech činnostech a obrátily se k němu. V měsíčním světle byly vidět prázdné oční důlky a ústa plná ztrouchnivělých zubů. Warrenovi připomněly dokument o stepních psech, který viděl v televizi. Jeho zombie čekaly stejně nehybně, co se bude dít.

O chvíli později vykročily k němu. Několik jich bylo schovaných za stromy a vysokým podrostem, takže se Warren málem polekal. Vířily kolem sebe čerstvě napadaný prašan, který si jen velmi pomalu sedal zpátky.

Teď Warrena pro změnu napadlo, že zombie kráčející v otevřené krajině jsou spíše jako smečka kočkovitých šelem.

„Měl jsi počkat a vyvolat celou armádu, jak jsem navrhovala,“ řekl mu tichý melodický hlas v hlavě.

Warren se nehádal. Už v okamžiku, kdy začal v Londýně vyvolávat mrtvé z hrobu, bylo jasné, že v jejím plánu provedl změny. Neměla ho v moci tak dokonale jako kdysi Merihim. Nijak se jí tím ovšem nechlubil.

Jmenovala se Lilith. Tvrdila, že je druhou ženou Adamovou. V mytologii o ní bylo mnoho zmínek a většina ji označovala za matku démonů, upírů a jiných temných stvoření, která lidi v noci pronásledovala.

Warren o ní nevěděl všechno. Objevil ji v prastaré knize, kterou ukradl na Merihimův příkaz. Démon pak na ni zapomněl a Lilith toho využila. Warrenovi řekla, že je mocná, ale že se ještě nemůže Merihimovi otevřeně postavit.

Myšlenka na boj s Merihimem, který ho už dvakrát porazil, ve Warrenovi zanechávala obavy a strach. Ale i když nedělal přesně to, co po něm Lilith chtěla, věděl, že se k ní rozhodně nechce obrátit zády. Potřeboval její ochranu.

Když se i poslední ze zombií přidala ke skupině čekající pod vyvýšeninou, Warren na tři z nich ukázal.

„Veďte," zavelel.

Tři označené zombie se oddělily od ostatních a znovu vykročily do močálu. Vzápětí jedna z nich zmizela ve slaném bahně, které hrozilo na každém kroku. O chvíli později ji Warren uviděl, jak se pomalu belhá ven. Zdaleka ne všem se podařilo odrazit od pevného dna.

Warren chvíli počkal a pak se vydal za nimi. Opatrně kladl nohy do stop zombií, které se zjevně neprobořily. Kolem dál padal sníh.

Naomi kráčela za ním. Warrena její přítomnost i nálada ubíjely. Po tak dlouhé době už v ní uměl velmi dobře číst.

„Ani jsi mi ještě neřekl, co tu vlastně hledáme," řekla Naomi.

„Ne."

Naomi si roztrpčeně odfoukla a výsledkem byl šedý

obláček páry. „Široko daleko nikdo není. Tady to asi nikomu nevyzradím.“

Warren se na ni podíval a znovu ho napadlo, že vzít ji s sebou byla chyba.

„Budou s ní potíže,“ řekla Lilith. Najednou kráčela vedle něj, obklopená vířícími vločkami. Byla vyšší než Naomi, téměř stejně vysoká jako Warren. Kvůli úplně bílé kůži se ve sněhu téměř ztrácela a vidět jako by byly jen její černé oči a dlouhé vlasy.

Naomi ji neviděla, protože tam nebyla. Tedy alespoň ne fyzicky. Zjevovala se jen Warrenovi, nikomu jinému. Warren si stále nebyl jistý, zda to bylo kvůli knize nebo díky nové ruce.

„Warrene,“ řekla Naomi. „Slyšel jsi mě?“

„Neměl jsi ji s sebou brát,“ pokračovala Lilith.

„Slyšel jsem tě,“ řekl Warren a jeho odpověď patřila oběma ženám. Ani jedné se nelíbila.

„Jestli mi nevěříš, proč jsi mě s sebou bral?“

„Vzal jsem tě s sebou, protože jsem měl pocit, že tě potřebuj u.“

„K čemu?“

„Nevím.“

„To si sakra děláš srandu.“

Lilith se usmála a měsíční světlo dodalo jejímu výrazu na krutosti. „Říkala jsem ti, že s ní budou potíže. Radši ji tu nech. Nebo ji zabij.“

I to už Warrena napadlo. V poslední době mu násilné řešení různých problémů začínalo připadat normální. Než se otevřely pekelné brány, před příchodem démonů, vždy uvažoval opačně. Utíkal před každým hrozícím konfliktem. Výsledkem bylo, že ho zneužívali skoro všichni, kterým věřil.

„Nedělám si srandu,“ řekl Warren. Ale chápal, že to tak může vypadat, protože ani jemu Lilith do této chvíle neřekla, pro co jdou. Řekla mu jen, že ho potřebuje. „Něco tu hledáme.“

„A jak to víš?“

„Cítím to.“ Warren zvedl kovovou ruku. „Tady.“

Naomi už chtěla něco říct, ale pak se podívala na lesklou ruku a zavřela pusu. Už mnohokrát dokázal, že ovládá moc démonů daleko lépe než ona. A s novou rukou zjevně dostal přístup k něčemu, co i jemu předtím zůstávalo skryto.

„Tak dobře,“ řekla nakonec. Přitáhla si dlouhý kabát ke krku. „Ale doufám, že to najdeme brzo.“

Další zombie se propadla do neviditelné bahenní jámy pokryté jen tenkou vrstvou ledu. Ozvalo se ostré zapraskání a vzápětí šplouchnutí. Tahle už se nevynoří.

Jen o kousek dál zahlédli oproti černé, hvězdami poseté obloze sloup šedého kouře. Stejným směrem to táhlo i Warrena.

Znovu se vedle něj objevila Lilith. „Měl by sis pospíšit,“ prohlásila klidně. „Někdo tě sleduje.“

3.

Simonu Crossovi se vůbec nelíbilo, co se chystal udělat. Celé představení nebylo fér. Jeho oběť – jiným slovem ji nemohl nazvat – neměla sebemenší šanci. Jediné pozitivum na tom bylo, že její smrt bude rychlá.

Je to maso, říkal si. Musíš ostatním zajistit maso. Jsou na tobě závislí.

Srna nestála ani pět stop od něj. Ladným kopýtkem rozhrabovala sníh, až se dostala ke stéblům trávy, která ještě nebyla úplně mrtvá. Země po příchodu zimy neumírala hned. Jako by se vší silou snažila zůstat naživu.

Na svahu vzadu postávala další vysoká. I tahle zvířata se kopyty i čumáky snažila dostat k trávě. Několik srn bylo viditelně březích. Na jaře se jim narodí mladé. Alespoň nějaký příslib do budoucnosti.

Tedy pokud stádo nevystřílíme celé, dodal si sám pro sebe Simon.

Vzhledem k tomu, co se v posledních měsících dělo, tohle nebezpečí skutečně hrozilo. Hydroponické systémy v bunkru, který zvolil za útočiště, už nestačily pokrývat poptávku po jídle stále narůstajícího množství lidí. A rozšířit bunkr i hydroponické farmy nějakou dobu trvalo a byla k tomu potřeba spousta materiálu.

Největší problém byl, že populace bunkru neustále rostla. Kromě přeživších, které templáři pořád přiváděli z trosek Londýna i z předměstí, se rodily děti. Simon nechápal, jak může někdo přivést dítě na svět, který bude

zřejmě zničen démony, ale dělo se to.

Soustřeď se, přikázal si.

Když kdysi odešel z Londýna i od templářů, protože přestal věřit v existenci démonů, pracoval jako průvodce v Jihoafrické republice. Naučil se stopovat a lovit zvěř. Byla to poctivá práce. Díky schopnostem, které získal templářským výcvikem, pro něj navíc byla jako dělaná.

V prvé řadě ovšem dělal průvodce lidem, kterým stačilo zvířata natáčet a fotit. Jeho společnice, Saundra Mclntyreová, neměla zabíjení ráda. Měl Saundru rád a peněz měl dost, takže lovecké výpravy nijak zvlášť nevyhledával.

Tehdy však měla zvířata, která se rozhodl ulovit, stejnou šanci jako on. Jejich síla, rychlost a instinkty se vyrovnaly jeho. Speciálních akcí typu „úlovek zaručen“ se neúčastnil. Lovení zvěře, kterou lidé krmili a naučili pohybovat se v určitém prostoru, to nebyl lov. Tahle zvířata šla na porážku.

Ale tam šlo o trofeje, připomněl si Simon. Tahle zvířata nebudeme nikde vystavovat ani se jimi chlubit. Nasytíme s nimi lidi.

Věděl, že dělá správnou a nutnou věc. Ale ani tak z toho neměl dobrý pocit. A co hůř, věřil, že tenhle způsob lovu svým způsobem znectí zbroj, kterou nosil.

Simon věděl, že oděný do stříbromodré templářské palladiové zbroje by dokázal přežít i zásah z hlavního děla bitevního tanku. Díky zvětšené síle i rychlosti z něj byl nadčlověk, rychlejší a silnější než cokoli, s čím se srna kdykoli setkala.

Až na démony, uvědomil si Simon. Kdyby se démoni rozhodli živit vysokou, poznala by zvěř daleko horší tvory, než jsem já.

„Simone,“ ozval se z reproduktorů v helmě Nathan Singh.

„Slyším,“ odpověděl Simon.

„Jdem na to, kamaráde?“ Nathan Singh byl jeden z dalších templářů, kteří se vydali na lov. „Tedy, ne že bych se nějak hrnul do akce s názvem *Když lidé masakrují*, ale jestli tu budem jenom tak čekat, moc si nepomůžem.“

Simon se zhluboka nadechl. „Já vím.“

„Tak jdem na to, ať jsme brzo doma.“

Doma.

Simon vnímal, jak se mu to slovo znovu a znovu ozývá v hlavě. Vyvolávalo v něm krásné myšlenky, ale o skutečném domovu už ani nesnil. Jakákoli možnost, že by se svět vrátil do normálu, byla reálná až v době, kdy on bude dávno mrtvý.

„Tak jo,“ řekl Simon. „Počítejte, kolik jich skolíme. Jenom tolik, kolik potřebujem. Jakmile se dostanem k limitu, končíme.“

Zachmuřeně si upravil držení na krátkém meči, který měl v pravé ruce. Templářský mu odpočíval na zádech. Neznesvětí si ho masakrováním vysoké. A ani nikdo z templářů. Všichni si ukovali obyčejné ocelové meče. Dobré, ale ne požehnané, jako byly jejich vlastní zbraně.

„Jdem na to.“ Simon se pohnul. Zaútočil na nejbližší srnu, jednu z těch, které si ve stádu vybral. Nestihla ani zaznamenat jeho přítomnost. Jeho meč jí projel kůží a probodl srdce, než stačila dostat strach ze smrti. Vytrhl meč z rány, srně se podlomily nohy a zhroutila se na zem.

Jakkoli byl Simon rychlý, Danielle stihla úlovek skolit ještě dřív. „Jedna,“ řekla.

„Dva,“ ozval se jako ozvěna Simon.

„Tři,“ řekl Boyd Lister.

Prakticky vzápětí vydechl tiše Nathan: „Čtyři.“

V tu chvíli se dalo stádo na útěk. Jednotlivé kusy kličkovaly a skákaly přes zasněžené překážky. Zvířata běžela o život, svaly napjaté k prasknutí.

„Lov“ pokračoval nevzrušeně dál. Stejně jako chladné počítání.

❖ ❖ ❖

Ani ne za tři minuty bylo po všem. Simon se s pocitem znechucení díval za prchajícím stádem. Mířilo na jihozápad, vzdalovalo se od Londýna. Tím směrem dnes prchalo všechno, co chtělo přežít.

Simon se mohl ve zbroji rozhlížet v úhlu 360 stupňů, takže viděl i těla zvířat ležící za ním. Celý prostor, v němž akce proběhla, neměl podle údajů AI zbroje ani čtvrt míle v průměru.

Simon se snažil přesvědčit sám sebe, že na sněhu neleží sedmnáct srn a srnců. Byla to víc než tuna tmavého masa pro lidi, kteří na ně čekali v bunkru.

Sehnul se a nabral do dlaní sníh, aby očistil čepel meče. Na zem padaly rudé krystaly, až byl meč konečně čistý. Zasunul ho do pochvy u nohy a sehnul se k mrtvole poslední oběti. Přehodil si srnce přes rameno a tři sta liber váhy vlastně ani nezaznamenal. Pak se otočil a zamířil do středu loviště.

❖ ❖ ❖

Mrtvá zvířata pověsili na stromy a tam visela jako

zvrácené ovoce. Všichni templáři uměli zabíjet démony. Byli k tomu cvičeni ode dne, kdy začali chodit. Ale jen málo jich tušilo, jak se stahuje zvíře. Simon je to musel naučit.

Danielle a tři další se postavili na hlídku, zatímco Simon, Nathan a ještě čtyři templáři vyvrhovali úlovky. Simonovi šla práce od ruky a brzy měl pod nohama hromadu kouřících vnitřností.

„Pozor," vyrušila ho příjemným hlasem AI obleku. „Připravte se na narušení perimetru."

Simon obrátil pozornost na HUD a zkoumal blížící se objekty. Byly dlouhé a štíhlé. Než na svět přišli démoni, poznal by je na první pohled. Nyní však existovalo mnoho alternativ a on se mohl mýlit. Ani čtyři roky po invazi nedokázali identifikovat všechny démony, protože přicházeli stále noví a noví.

„Identifikuj vetřelce," rozkázal Simon.

„*Canis lupus*," odpověděl ženský hlas AI.

„Vlci," řekla Danielle.

Simon viděl, že se přibližují. Normální vlci by pro ně nepředstavovali nebezpečí. Jejich zuby ani drápy nemohly proniknout zbrojí. Ale někteří tvorové se po setkání s démony měnili. Nejpádnějším důkazem byla potácející se těla vylézající z hrobů.

Nathan stál kousek od něj v tmavě šedé zbroji s rudými lemy. S pěti stopami jedenácti palci byl o šest palců menší než Simon a také rozhodně lehčí, protože byl štíhlejší v ramenou. Nosil knírek, nakrátko zastřižené černé vlasy a od ramene po loket levé paže měl vytetovaného draka.

„Myslíš, že zaútočí?" zeptal se Nathan. Jeho hledí bylo neprůhledné a krvavě rudé, byla ale taková tma, že

skutečnou barvu prozrazovaly jen občasné odrazy měsíce.

„Ne," odpověděl Simon tiše. Jejich hlasy nebyly mimo obleky slyšet, takže vlci nemohli poznat, že mají před sebou lidi. „Mají jenom hlad. Nebo jsou zvědaví."

„Byl bych radši, kdyby neútočili. Už se mi nechce zabíjet." Nathanův hlas zněl prázdně. Na zbroji měl skvrny zaschlé krve.

Simon tiše souhlasil a obrátil pozornost k dalšímu srnci. Krátkým nožem mu otevřel břicho. „Podle oficiálních zpráv se populace vlků od doby, kdy jsme se nastěhovali do bunkru, rozrostla. Jenom se pořád neví, jestli se prostě rozmnožili, nebo se sem stahují kvůli tomu, jak se šíří Spálenina."

„A to, že populace vlků roste, něco znamená?"

„Kdysi na začátku století museli vlka do volné přírody v Evropě uměle vrátit. Kvůli civilizaci málem vyhynul."

„Teď ale jejich počet roste."

„Jenom poslední čtyři roky. Co se otevřely pekelné brány," souhlasil Simon. „Myslím že brzy bude spousta věcí úplně jinak. Jestli ještě víc ubude vysoké, mohlo by vlkům zachutnat lidské maso." Zaměřil se na meč a snažil se nemyslet na důsledky toho, co řekl. „A jestli k tomu dojde, budou to mít ti, co utečou z Londýna, ještě těžší. Ale – podle toho, co jsme tady viděli – zajímalo by mě, jestli počet vlků roste všude."

„Ty myslíš, že jestli se šelmy množí tady – myslím normální šelmy – tak jak to asi vypadá ve zbytku světa?"

„Něco takového," připustil Simon.

„Možná bys měl spíš doufat, že vlkům zachutnají démoni."

„V to doufám. Ale neděje se to. Spíš jsem myslel, že by vlci a jiné šelmy mohli začít být nebezpečnější za hranicí Spáleniny. Asi už nejsme na planetě nejsilnější druh.“

„Válka se vyhrává po bitvách,“ řekl Nathan.

„Já vím. Ale už by to chtělo zvrat. Něco, abychom se aspoň na chvilku dostali na úroveň démonů.“

„Profesor Macomber pořád ještě překládá rukopis Goetie. S ostatními z toho jeho týmu si zjevně myslí, že na něco přijdou.“

Profesor Archibald Xavier Macomber byl specialista na mrtvé jazyky. V poslední době se z něj rovněž stal něco jako démonolog. Než se otevřela pekelná brána, byl zavřený v léčebně pro duševně choré v Paříži. Když ostatní chovance sanatoria pustili, skončili na ulici nebo brzy umřeli.

Macomber byl jedna ze šťastných výjimek.

Kdosi spojený s Leah Creaseyovou nakonec vyjednal, že Macomber zůstana u Simona. Profesor znal Simonova otce, Thomase Crosse, a věděl o řádu templářů dost, aby mu bylo jasné, že nikdo z nich se nebude před bojem schovávat. Na nějaký čas se pak profesor stal vězněm Terrence Bootha – současného převora templářského rodu z Rorke, který se stále skrýval v podzemí. Simon musel profesora získat zpět, čímž se otevřeně postavil proti templářům, které měl mít v úctě jako bratry.

Macomber údajně objevil ve starobylém rukopisu Goetie sepsaném králem Šalamounem detailní magické i vědecké ochranné mechanismy proti démonům. Žádný z templářských záznamů se o něčem podobném nezmiňoval.

Simon se neodvažoval příliš doufat, ale bylo těžké nepřát si, aby podobná informace skutečně existovala. Záviselo na něm příliš mnoho mužů, žen i dětí. Nesměl je zklamat.

„No nic. Zpátky do práce," řekl Simon nakonec. „Danielle s ostatními nás pohlídají."

„Třeba budou vlci trpěliví a počkají si na zbytky."

Simon doufal, že ano. Otočil se zpátky k srnci, kterého stahoval. Jeho nůž hladce krájel maso i kůži a Simon se soustředil jen na to.

„Simone," zavolala Danielle téměř omluvně. „Jo."

„Máme problém."

„Jaký?"

„Identifikovali jsme malou skupinku ravagerů blížící se od východu."

4.

Leah zacílila poseidonem na blade miniona, který právě vytahoval čepel z technikova těla. Nepochybovala, že je Baker mrtvý. A kdyby náhodou nebyl teď, bude, než se k němu někdo dostane.

A rozhodně se k němu dostanou dříve démoni než kdokoli z jejich týmu.

Uklidni se. Dělej, co máš, vynadala si.

Nechala jsi ho zabít. Přestala jsi ho sledovat na tak dlouho, že ho stačil najít démon.

Zaměřovač se nepatrně pohupoval na démonově hrudi.

Ale při naší práci lidé umírají. To řekl Leah její první velitel při prvním setkání. *Při naší práci umírají lidé. Za to jsi placená. Lidé budou umírat kvůli tvému patriotismu nebo pro peníze. A já ve tvém zájmu doufám, že z obou těchhle důvodů. A v našem zájmu doufám, že nám pomůžeš udržet mezi nimi rovnováhu.*

Ten den se jim podařilo dopravit zpátky tělo jednoho agenta. Její velitel – jeho krycí jméno bylo Winder a Leah nikdy pravé jméno ani žádnou jinou informaci o něm nezjistila – jí tělo mladíka ukázal. Několik týdnů ho brutálně mučili. Nakonec mu usekli hlavu.

Záchranný tým toho chudáka už nemohl zachránit, řekl tehdy Winder. *Ani nedokážeme dát jeho tělo do stavu, aby ho mohla vidět matka. Ale než ho přivezli domů, jedno se jim povedlo.*

Leah čekala. Byla vyděšená k smrti a zároveň

rozčilená, a dělalo se jí zle od žaludku. Vůbec nevěděla, jak by se měla chovat, a Winder jí nepomohl.

Než se s těma africkýma křovákama rozloučili, řekl Winder, *vyrovnali účty. Jejich náčelník prdí do hlíny.* Zadíval se na mladíkovo tělo. *V naší práci je tohle někdy ta největší satisfakce, kterou dostaneš: že až budeš mít smůlu nebo prostě nebudeš stačit a umřeš, někdo za tebe vyrovná účty.*

Leah jen tiše stála a hleděla na bezhlavé tělo.

Klidně si můžeš říkat, že tobě se to nikdy nestane, řekl Winder. *Můžeš si říkat, že jsi dobrá a máš štěstí. Možná tomu dokonce budeš věřit. Aspoň nějakou dobu. Ale jednou v noci, buď v tvojí posteli, nebo někde v hotelu, kde se budeš schovávat pod jiným jménem a riskovat všechno, co máš, kvůli operaci, které vlastně ani nebudeš rozumět, si uvědomíš, že se ti přesně tohle stane.*

Leah se snažila oprostit od vjemů, které měla z mrtvého těla. Kromě strašlivého pohledu na ně se jí obracel žaludek i z pachu smrti, který prostupoval márnici.

Dostane řádný pohřeb, řekl Winder. *Ale žádný velkolepý návrat ztraceného syna se nekoná. A víš proč?*

Leah se zachvěla a zavrtěla hlavou.

Protože MI-6 se k němu nemůže hlásit, řekl Winder. *Královna popře, že kdy existoval. Jeho matka se ani nedozví, jak skončil. Není to dobře řečeno? Jak „skončil“?*

Leah řekla, že ne. Nebylo.

Winder se zasmál. *Možná z tebe bude nakonec dobrá agentka, slečinko. Rozhodně nevypadá, že bys sem přišla oslavovat královnu a žvástat patriotické blbiny. Třeba přežiješ o něco dýl.* Povzdechl si. *Tohohle kluka*

poslali na smrt. Dostal úkol, který nešlo splnit. Ale jeho vraha to vylákalo ven, takže ho zbytek týmu mohl sejmout.

Tahle představa Leah vyděsila.

Winder si musel její reakce všimnout. Tehdy ještě neuměla emoce tak dobře skrývat. Nyní si byla jistá, že už by neměl šanci poznat, jak ji informace zasáhla.

Tehdy se jí však Winder začal smát. *Neber si to tak osobně. Prostě dělal svou práci. A po tobě budou všichni chtít to samé. Jenom to prostě někdy bude znamenat, že budou chtít, abys umřela. Není to pěkně pomyšlení, co?*

Ne, odpověděla Leah.

Ale přesně k tomu ses upsala. Winder poplácal useknutou hlavu po tváři. *Byl to fajn kluk. Nikdy se na nic neptal. Všechno dělal, jak měl. Dokonce umřel, jak měl. To je nejvíc, co po něm kdo mohl chtít.* Odmlčel se a podíval se na ni. Stále se zcela nevhodně usmíval. *Chtěla bys vědět, kdo byl tak bezcitný a poslal toho ubožáka bolestivě umřít za svou zem?*

Ne, řekla.

Já, řekl jí stále stejným hlasem. *Poslal jsem ho tam, aby ho mučil a nakonec popravil chladnokrevný parchant, po kterém šel. Jenom proto, abychom vyplašili hlavního bosse, který byl naším hlavním cílem. Co si myslíš o tomhle?*

V tu chvíli se Leah udělalo zle. Winder ji ještě stačil nasměrovat nad umyvadlo a pak začala zvracet. Když skončila, omyl jí tvář ručníkem namočeným do teplé vody. V zrcadle nad umyvadlem viděla odraz mrtvého agenta.

Když na to přijde, řekl Winder laskavějším hlasem, *pošlu na smrt i tebe. Ať tě nikdy nenapadne, že bych to*

neudělal. Pokaždé když tě pošlu dveřma ven, musíš si uvědomit, že už jimi možná neprojdeš zpátky. Když si to uvědomíš, zvládla jsi první z věcí, které ti pomůžou přežít.

O čtyři měsíce později Winder zmizel. Nikdo jí neřekl, co se s ním stalo. Leah se zeptala jen jednou a bylo jí řečeno, že podobné otázky jsou nepřípustné. Pak už to nezkoušela.

❖ ❖ ❖

Leah hořké myšlenky zapudila. Moc dobře tehdy věděla, k čemu se upisuje. Jen nečekala, že bude mít co do činění s démony. Její představivost se omezila na teroristy a nepřátele státu.

A ten mladý agent taky moc dobře věděl, do čeho jde.

Nepatrně zvedla zaměřovač poseidona z démonovy hrudi na jeho děsivou tvář.

Nesnaž se dělat ze sebe čarostřelce, říkal jí vždy instruktor střelby. Miř na největší část těla. Rány doprostřed čela jsou pro americké kovboje a pouťové střelce. To ty nejsi. Ty jsi zabiják a budeš nejlepší zabiják, jakého jsem z tebe schopen udělat.

Leah stiskla spoušť. Snajperská puška ji kopla a z hlavně vyšla střela spektrální energie. Blade minion sebou prudce trhl, jak ho projektil zasáhl do spánku. Leah dalekohledem viděla jen sežehlou a zkrvavenou kůži. Už neviděla zkázu, kterou způsobila v démonově centrálním nervovém systému.

Leah znovu zklidnila zaměřovač a stiskla spoušť. Tentokrát jako by se démonova hlava propadla dovnitř.

Zrůda padla na kolena a pak přes tělo mladého agenta.

Leah se zhluboka nadechla a vyčistila si mysl. Nemohla obsáhnout všechno, co se odehrávalo na šachovnici před ní. Obě strany dělaly příliš mnoho tahů, které jí unikaly. Na pozadí všeho, co se zde odehrávalo, byla – stejně jako mladý agent – jen obyčejný pěšák.

„Modrý tým a rudý tým," zavolala velitelka Hargroveová do vysílačky. „Signál."

Volně přeloženo, řekla si v duchu Leah, *dát signál znamená zjistit, kdo je ještě naživu.* „Modrý zvěd se hlásí," zašeptala jen tak hlasitě, aby její hlas dokázal mikrofon zbroje zaznamenat a přenést.

Bojiště jí přímo před očima ožilo. Na mapě, kterou měla stále před sebou, se rozsvítilo a znovu zhaslo několik modrých a červených světel. Rychle odhadla, že ztráty dosáhly čtvrtiny jejich původního počtu.

„Kurýr je stále naživu," oznámila všem velitelka Hargroveová. „Operace pokračuje."

„Rozumím," odpověděla Leah, neboť věděla, že velitelův tým bude čekat odpověď. „Modrý zvěd pokračuje." Vzápětí začala znovu pálit, jakmile objevila cíl.

„Připravte se doručit balíček," rozkázala Hargroveová.

„Rozkaz." Leah zaměřila další cíl a znovu vypálila. Běžící darkspawn padl k zemi.

„Modrý zvěde," zavolal mužský hlas. „Tady kurýr Firefox."

„Mám tě, kurýre," řekla Leah. Na displeji se jí okamžitě rozsvítila skupina čtyř lidí.

Kurýr Firefox byla druhá nejdůležitější skupina ženistů. Celkově měli čtyři takové skupiny. Každá z nich

nesla batoh s náloží určenou ke zničení démonické továrny na zbraně.

„Co pro vás můžu udělat, kurýre?“ zeptala se Leah.

„Drží nás na místě ostřelovači. Seš náš nejbližší snajper.“

Leah se zaměřila na budovy kolem O_r Sledovala nepřátelskou palbu a objevila pět ostřelovačů. Díky jasným záblesků démonických zbraní to nebylo těžké.

„Kurýre, modrý zvěd potvrzuje pět snajperů,“ řekla Leah.

„Pět odpovídá.“

„Jste v pořádku?“ Leah se zaměřila na nejbližšího z ostřelovačů skrytého v nedaleké budově.

„Máme raněné,“ odpověděl Firefox, „ale fungujem.“

„Zkusím vám udělat trochu místa.“

„To je od tebe nesmírně šlechetné.“

Leah zamířila na darkspawna, viděla, jak se připravuje znovu vystřelit, a stiskla spoušť. Tentokrát mířila na střed těla. Viděla, jak sebou démon trhl. Než se stačil vzpamatovat, dostal druhý zásah do hlavy. Démon ztuhl a zhroutil se na zem.

Druhý a třetí démonický ostřelovač padli stejně rychle, aniž by věděli, kdo na ně vystřelil. Když Leah chtěla zaměřit čtvrtého, zjistila, že se zvedl a má v úmyslu zmizet. Pro tuto chvíli ho nechala být a přesunula se k pátému.

Tentokrát spatřila, jakmile démona dostala do hledáčku, že i on míří na ni. Darkspawnova hlava byla částečně skrytá za puškou. S vědomím, že ji od smrti dělí pouze okamžiky, Leah zacílila na démonův zaměřovač a ve chvíli, kdy jí cosi probzučelo jen centimetry kolem hlavy, stiskla spoušť.

Darkspawnův dalekohled se rozletěl na kusy a jeho hlava se zvrátila dozadu. Démon se neslyšně sesul k zemi. Do rohu střechy jen několik stop od Leah udeřil energetický výboj. Leah o kousek couvla, v duchu si uvědomila, odkud výstřel přišel, a pochopila, že démon, kterého předtím nechala zmizet, je zpátky ve hře.

Leah se skulila o tři otáčky níž, roztáhla lokty a zastavila se v pozici na břiše. Hlaveň poseidonu měla namířenou před sebe, takže stačilo rychle dostat darkspawna na mušku.

Kurýr na zemi pod ní už mezitím vyrazil. Všichni muži i ženy z jednotky přikrčení běželi do budovy 0_2. Všichni měli na černých oblecích neprůstřelné vesty a na zádech vaky s plastickou trhavinou.

Leah konečně objevila v hledáčku darkspawna, který se objevil v okně proti ní. Zamířila na střed těla. Protentokrát jí stačilo jakkoli zasáhnout cíl. Plynule stiskla spoušť.

První projektil odmrštil darkspawna od okna. Jak démon máchal rukama, aby se udržel na nohou, pustil zbraň. Druhý výboj z Leažiny pušky mu proměnil hrudník ve změť rozdrcených kostí a orgánů.

„Dobrá rána, modrý zvěde."

„Děkuji." Leah hledala kolem týmu nesoucího výbušniny další možné cíle. Koutkem oka zachytila stín pohybující se po střeše směrem k ní. Znovu se překulila a uslyšela skřek krvavého anděla. Démonovy mohutné spáry zaduněly o střechu a zanechaly na ní praskliny.

Vstávej! Leah se zvedla na nohy. Nyní se na ni zaměřila i nepřátelská palba ze země. Jeden z darkspawnů vypálil z raketometu a hlavice vzápětí narazila do stěny budovy v podobě oranžově černých

plamenů valících se vzhůru.

Leah ovanul žár a tlaková vlna ji srazila na střechu. Spadla, dokázala ale koordinovat pohyby. Jednou se překulila a znovu se postavila. Když se ohlédla za sebe, spatřila krvavého anděla, který se vracel.

Krvaví andělé měli ženská těla a lidskou inteligenci, kožnatá křídla a krvavě rudé runy, které jim zářily na tmavé kůži. Tentokrát krvavý anděl vymrštil paže před sebe a vypustil z nich výboje spektrální energie, které Leah minuly jen o centimetry a vyhloubily díry do střechy.

Leah jednu z děr přeskočila. Dopadla na otřásající se střechu a s vypětím všech sil udržela rovnováhu. Strach ještě zvýšil množství adrenalinu, který už měla v krvi. Krvaví andělé byli jedni z nejvražednějších démonů, kteří proudili pekelnými branami. Leah neměla jinou možnost než odhodit těžkou zbraň a rozběhnout se k okraji střechy. S krvavým andělem jako protivníkem už na střeše nebylo bezpečno.

Když doběhla k okraji, odrazila se. Měla pocit, že v tu chvíli vykřikla, ale doufala, že ne, protože pokud ji ostatní slyšeli ve sluchátkách, propadne se studem. V příští vteřině se jí však zmocnila panika z jiného důvodu. Zahájila dlouhý, ale rychlý pád na ulici.

5.

Simona při pohledu na ravagery blížící se z východu zamrazilo. Ravageři byli na spodním konci inteligenčního žebříčku démonů, ale rozhodně představovali hrozbu. Žili jen pro zabíjení a lovili ve smečkách.

„Jestli tam máte malou skupinu, která se navíc blíží k nám," řekl Simon, „můžete se vsadit, že není jenom jedna."

„Máme," řekla Danielle. Za poslední čtyři roky získala ohromné množství zkušeností v boji. Jako templářka byla velmi schopná, ale její doménou byly sečné zbraně.

„Pusť mi to." Simon se postavil a zaměřil se na obraz na HUDu.

„Potvrďte stažení dat," oslovila ho AI zbroje.

„Potvrzuji."

„Stahuji a přehrávám."

Simonovi se před očima v levém horním rohu otevřelo okno. Kamera byla nastavená na termografické vidění, které zobrazovalo devět teplokrevných tvorů stojících na hřebenu kopce a zjevně zkoumajících loviště.

„Potvrzuji původní identifikaci démonů, jsou to ravageři," řekla AI zbroje. „Velikost a obecná charakteristika včetně vnitřní tělesné teploty odpovídají jejich hodnotám."

Simon šťouchl botou do templáře, který vedle něj stahoval srnu. On a vzápětí i všichni ostatní ztichli a otočili se k démonům.

„Čekají,“ řekl Nathan.

„Jo.“ Simon zacvakl nůž zpátky do držáku ve zbroji. „Poberte tolik zvířat, kolik unesete, a padáme odsud.“

„Utéct z boje?“ zeptal se Campbell, jeden z mladších templářů. „Před těma mrchama?“

„Když to půjde, tak jo,“ odpověděl Simon.

„Máme přece démony zabíjet,“ protestoval Campbell.

„Ale nemáme se od nich nechat zabít, kamaráde,“ odpověděl mu Nathan klidně. „Tys ještě s démonama nebojoval.“

„To ale není moje vina,“ odpověděl Campbell. „Chtěl jsem.“

Měli mezi sebou hodně templářů, kteří do bojů s démony dosud nezasáhli. Simon se snažil držet nejmladší v bezpečí, dokud to jen bylo možné. Až příliš mnoho mladých a nezkušených templářů navzdory výcviku končilo velmi rychle v hrobě.

„Na boj máš ještě spoustu času,“ řekla Danielle, než stačil Nathan odpovědět. „A démonů neubude. Hlavně si musíš uvědomit, že ravageři *nikdy* neloví, když nemají přesilu.“ Odmlčela se. „My vidíme tyhle, ale může jich tam být daleko víc.“

Simon si hodil staženého srnce přes rameno. Druhou rukou uchopil jílec templářského meče a vytáhl ho z pochvy na zádech. Čepel zářila. Byla ukovaná z palladia a oceli, tři stopy dlouhá, s dvojím břitem a rovná jako pravítko. Chránič byl masivní a těžký, poškrábaný z mnoha bitev. Na čepeli šlo rozeznat runy, které do ní Simon s otcem vytepali, aby v ní držely prastaré síly.

„Támhle,“ řekl Trent tiše.

Simon od něj přijal další data a nechal si je zobrazit

na HUDu. Ze severu se blížilo jedenáct ravagerů. Jen o vteřinu později Linda Estepová ohlásila dalších sedm na jihu.

Všechny tři skupiny se snažily templáře obklíčit.

„Chtějí nás tu sevřít, kamaráde," řekl Nathan.

„Ravageři takhle strategicky neuvažují." Simon se otočil na západ, jediným směrem, odkud nehrozilo nebezpečí. „Někdo je řídí."

„Mají smůlu, že nám nestihli zavřít dveře, než jsme je objevili," řekl Nathan.

Simon vyvolal na HUDu mapu okolí. Díky tomu, že byla průhledná, nijak nezakrývala normální výhled. Už jako dítě se učil oddělit na displeji různé pohledy, dokonce i zvukové stopy, které mohl dostat streamované do reproduktorů zbroje. Templáři z bunkru, který společně před čtyřmi lety vybudovali, trávili venku tolik času, že toho nebylo moc, co by o okolní krajině nevěděli.

Na západě je čekaly problémy. Země se prudce zvedala a povrch byl velmi zrádný. Z mírného stoupání se rychle stal útes šedesát sedmdesát stop vysoký. Pod ním bylo údolí plné rozbitého vápence.

Ravageři se chovali, jako by to věděli.

„Svolej všechny dohromady," přikázal Simon. „Zkusíme prorazit na jih, než nás zaženou k útesu."

Templáři se shromáždili do skupiny, Simon s Nathanem v čele. Rozběhli se vytrvalostním tempem a snažili se držet zhruba dvacet stop od sebe. Simonův pohyb byl díky gyroskopu zabudovanému do zbroje naprosto plynulý. Ravagery měl nyní na HUDu. Už byli tak blízko, že nepotřeboval video zprostředkovávané templáři na hlídce. Navzdory rychlosti, kterou templářům

dodávaly zbroje, je démoni doháněli.

Simon se snažil nemyslet na maso, které nechali viset na stromech a rychle se zkazí. Ta zvířata zahynula zbytečně a lidé v bunkru budou mít hlad, pokud okamžitě něco nevymyslí. Všechno tohle ho nesmírně rozčilovalo.

„Vzdálenost nepřátelských jednotek sto dvanáct yardů," oznámila mu AI zbroje.

Simon aktivoval systém zesílení světla, kterým disponovaly senzory zbroje. Softwarová utilita vymazala ze scény před ním barvy a zobrazila krajinu v různých odstínech zelené. V téhle barvě dokázalo lidské oko rozeznat nejvíce detailů.

Na světle zeleném pozadí se jasně rýsovalo sedm jako inkoust černých těl ravagerů. Simonovi byli asi tak do pasu, hlavu měli vzhledem k úzkým ramenům nepřiměřeně velkou. Pohybovali se na všech čtyřech způsobem, který Simonovi připomínal krokodýly. Ocasy dlouhými jako zbytek těla kmitali v dychtivém očekávání ze strany na stranu.

„Něco není v pořádku," řekl Simon. „Nás je deset a jich sedm. Měli by se rozprchnout, a ne tam tak stát."

„Třeba neumí počítat, kamaráde," nadhodil Nathan.

Ale nešlo jen o počty. Ravageři samozřejmě podvědomě poznali, zda jejich počet dostačuje k uštvání kořisti. Když se Simon znovu podíval na řadu démonů držících pozice směrem na jih, zamrazilo ho. Démoni ze severu a východu se blížili zběsilým tempem.

A pak se templáři přiblížili ke stojícím ravagerům. Těsně předtím, než se obě skupiny srazily, vyrazili ze sebe ravageři hluboký hrdelní štěkot. Kvůli typickému štěkotu se často stávalo, že se osamělý templář démonům včas vyhnul, to ale nyní nepřicházelo v úvahu. Démoni k

nim natáhli krky s rozevřenými čelistmi.

Simon shodil z ramene stažené zvíře a doufal, že bude mít šanci ho sebrat, než se dají znovu na útěk. Vytáhl od boku spike bolter a sevřel ho v dlani. Pistole byla velká zbraň ve tvaru písmene L se šesti rotačními hlavněmi schopnými chrlit palladiové hřeby s neuvěřitelnou kadencí.

Díky schopnosti HUDu zobrazit celých 360 stupňů Simon viděl, jak Danielle tasila druhý meč typu molten edge. Byl o něco menší než ten, který držela v pravé ruce. Posledních několik měsíců tvrdě cvičila s oběma zbraněmi najednou. Meče molten edge vytvářely přesně řízený sloupec lávy, který kopíroval tvar čepele.

Obě zbraně se na její vyslovený příkaz rozzářily. Připomínaly tekutý oheň a hrdě svítily do temné noci. Ztratit Danielle uprostřed noční bitvy bylo prakticky nemožné.

Ravageři se pohnuli, ale ani nezaútočili, ani necouvli.

Naprosto ladným pohybem se první ravager obrátil přímo proti Simonovi. Rozevřel strašlivou tlamu a odhalil řady ostrých zubů zahnutých dovnitř. Jakmile ravager něco dostal do čelistí, fungovaly zuby jako past na medvěda. Jeho oběť by si musela utrhnout končetinu, aby se osvobodila.

Simon nečekal, až ravager zaútočí, a místo toho se pustil do akce. Vyskočil vysoko do vzduchu a namířil na ravagera bolter. Když stiskl spoušť, zaryly se do démonovy šupinaté kůže palladiové hřeby.

Ravager zařval bolestí, nebyl ale natolik zraněný, aby ho opustila posedlost rozsápat kořist. Druhý ravager stojící hned vedle se postavil na zadní a chňapl po

Simonovi.

Nathanův firefield caster vyplivl dva granáty, které démona zasáhly do krku. Následné exploze netvora odmrštily vzad a zahalily plameny. Než se démon stačil vzpamatovat, vypálil Nathan další dva projektily, které ravagera zasáhly do hlavy. Jeden z nich démonovi vybuchl v tlamě. Zařval, vydechl oheň a kouř a začal se svíjet v bolestech.

„Kotvu," přikázal Simon AI obleku, když začal padat. Z bot mu vyrazily hroty, které sloužily k tomu, aby templáře udržely na místě. U každého kotníku měl jeden dvanáctipalcový.

První ravager se odsunul od hořícího druha, ovšem jen o pár palců. V tu chvíli mu silnou lebku probodl hřeb trčící ze Simonovy levé boty. Hřeb na pravé se démonovi zaryl do krku a Simonova značná váha démona přišpendlila k zemi.

Ravager pod Simonem trhl hlavou do strany. Templář nebyl schopen udržet rovnováhu a spadl, třebaže díky kotvě mu noha zůstala přilepená k démonově hlavě. Ravagerova síla ho překvapila. Myslel si, že démona přimáčkne k zemi.

Dopadl tvrdě na záda, ale zbroj a zejména speciální protinárazová tekutina ve vrstvě mezi jeho tělem a pancířem jeho pád ztlumily. Ravager se na něj vrhl, ale hlava se mu na kožnatém krku pohybovala nepřirozeně. I tak byl schopný po Simonovi chňapnout a zuby mu poškrábat zbroj.

Simon zvedl bolter a vypálil prakticky z bezprostřední blízkosti. Hřeby proměnily ravagerovo levé oko v krvavou kaši a následně se prokousaly očním důlkem i spánkem.

Ani těžce zraněný a zalitý krví ravager nehodlal zemřít. Vrčel a hrabal předními tlapami do země. Pak znovu zaútočil. Démonova síla a váha byly ohromné a Simon se zazmítal jako hadrová panenka.

„Uvolnit kotvu," přikázal.

Hřeby vyjely z démonovy hlavy a krku zpět do podrážek. Ravager se okamžitě postavil na zadní a předními skočil na Simona. Simon nestačil uhnout a jen vnímal, jak ho síla úderu srazila na zem.

„Pozor," řekla AI zbroje. „Integrita obleku osmdesát jedna procent."

Simon se prudce překulil stranou, protože ravager se zrovna chystal útok zopakovat. Země se pod jeho mohutnými tlapami zachvěla. Simon se překulil ještě jednou, přičemž dostal nohy pod sebe. Prudce se zvedl a vypálil z bolteru. Ravager natočil hlavu, aby ho zdravým okem viděl co nejlépe. Simon za ním viděl ravagera, kterého zasáhl Nathan. Démonovo tělo bylo v plamenech a netvor se zoufale válel ve snaze uhasit je.

„Blíží se další démoni ze severu a z východu," oznámila AI zbroje.

Krátký pohled na HUD Simonovi odhalil, že se k nim skutečně valí dvě vlny čerstvých démonů. Věděl, že pokoušet se jim postavit by byla sebevražda. Museli se dostat skrz ravagery.

6.

Leah v pádu roztáhla paže i nohy jako parašutista. Navzdory panice, která s pádem přišla, nemohla zapomenout na krvavého anděla. Skokem ze střechy získala trochu času, ale věděla, že to nebude stačit.

Klid, řekla si. *Tohle už jsi zvládla i dřív. Nic na tom není.*

Věděla ovšem, že je to lež. Vybavení, které hodlala použít, kdysi testovala za optimálních podmínek. Nikdy ho navíc nezkoušela v noci.

Udeřila sevřenou pěstí do aktivačního panelu těsně pod krkem a čekala, až se dostaví prudká bolest. Z tenkého batohu na zádech se uvolnil nanodynový kluzák. Mezi teleskopickými tyčemi poháněnými nanoboty typu Konstruk se vytvořila tenká kevlarová plachta. Za necelou vteřinu roztáhla Leah křídla o rozpětí dvaceti stop.

Popruhy se zaryly Leah do těla tak prudce, že přestala dýchat. Nebyla schopná ani vykřiknout bolestí. Pokaždé když v minulosti kluzák použila, otevírala ho před skokem. Když se podívala na křídla, spatřila, že se šíleně třepotají. Na chvíli ji napadlo, že se musí při volném pádu roztrhat. Dopad z takové výšky by nepřežila.

Alespoň tě nedostane krvavý anděl, pomyslela si hořce. Uchopila řízení visící z křídel a srovnala let právě včas, aby se vyhnula jedné z vyšších budov. Pak se

obrátila k O_2 a aktivovala mikrorakety naplněné pohonnou směsí. Ty uměly až třicetisekundový zážeh, který mohl dát kluzáku výšku potřebnou pro delší let.

Na Leah se shora snesl krvavý anděl. Démonovy spáry rozervaly levé křídlo kluzáku, jako by bylo z papíru a ne ze speciálního neprůstřelného vlákna.

Leah na okamžik pustila řízení a sáhla pro pistole. Jednu měla schovanou pod levou paží, druhou u levého boku. První zbraň byla XM41 Thermal bolter, raketomet na malé, ale smrtonosné hlavice. Druhá zbraň nesla označení SRAC a byla to automatická pistole s ohromnou kadencí.

Prudkým škubnutím za popruhy Leah rozevřela trhlinu v plachtě kluzáku, aby mohla bolterem namířit na krvavého anděla. S myšlenkou, že nesmí zasáhnout křídlo, stiskla spoušť a zavřela oči. Z pistole vylétlo cosi podobající se malému fireballu. Chránit si oči před jeho září už byl zažitý automatismus.

Leah se do víček opřelo jasné světlo. Raketa zasáhla krvavého anděla. Následovala vlna intenzivního žáru z exploze a pak už nic.

Krvavý anděl byl v plamenech. Démon se snažil všemi silami udržet ve vzduchu a vydával strašlivé skřeky bolesti i vzteku.

Leah znovu namířila a vystřelila. I druhá raketa rozstříkla po démonově těle plameny.

Krvavý anděl se zřítil z oblohy a vřískal tak, že při tom tuhla krev v žilách. Leah však věděla, že démona ještě nezranila smrtelně. Zvedla ruku a klepla hlavní pistole do malého ovládacího panelu, který se jí vysunul nad hlavou. Na malém displeji se rozsvítil nápis AUTOPILOT. Křídla se automaticky nastavila tak, aby

Leah přešla do plynulého klouzavého letu k nejbližšímu možnému místu přistání.

POZOR, RYCHLOST PŘÍLIŠ VYSOKÁ, rozsvítilo se na malém displeji. POZOR, NELZE NALÉZT VOLNÝ LETOVÝ VEKTOR.

Já vím, já vím. Leah očima vyhledala hořícího krvavého anděla. Prakticky v příštím okamžiku plameny zhasly. Krvavý anděl zamával křídly a začal nabírat výšku, aby mohl znovu zaútočit.

Leah tentokrát na démona namířila automatickou pistoli a stiskla spoušť. Cítila, jak jí zbraň v ruce kope. Každý třetí projektil svítil fialově, aby viděla, kam střílí. Leah svítící proud kulek nasměrovala do cesty krvavému andělovi. Fialová čára démona brzy našla a v jeho těle se objevily díry. V tu chvíli Leah do démona vypálila další raketu.

Krvavý anděl, oslepený plameny, se řítil přímo na Leah. Démon před sebe vyslal výboj prastaré energie a znovu vydal strašlivý skřek.

Leah zasunula raketomet do pouzdra a opět se chopila řízení kluzáku. AUTOPILOT DEAKTIVOVÁN. Palcem našla tlačítko aktivace raketového pohonu. Stiskla ho s úmyslem pustit ho, až pomalu napočítá do pěti.

Místo toho ji však zasáhl energetický výboj vyslaný krvavým andělem. Kluzák se roztočil, jako by se dostal do malého tornáda. Podpěrné tyče se chvěly snahou udržet si tvar.

POZOR! rozsvítila se LEDka na displeji řízení. VĚTRNÝ KLUZÁK JE…

Zbytek zprávy už Leah nevnímala. Bylo to jedno. Navigační systém jí maximálně mohl říct, že je na tom

hodně špatně, a to už tušila.

Zvedla pomyslný čumák vzhůru a odpálila přídavné rakety, protože letět nahoru jí připadalo nejbezpečnější.

Tak se ovšem zároveň dostala do cesty krvavému andělovi.

Sevřela rukojeť automatické pistole a vypálila doprostřed démonova těla. Kulky s výbušnou špičkou prošly andělovi šupinami, zastavily se mu v těle a vybuchly. Po celém démonově těle se objevovaly miniaturní krátery o velikosti pěsti a proměnily ho v měsíční krajinu.

Leah válčila s řízením a málem zpanikařila, když se jen pár stop před ní zhmotnila stěna budovy. Zažehla pravou raketu a strhla kluzák stranou. Konec křídla se otřel o stěnu. Jak kov třel o kámen, pršel dolů proud jisker. Skřípavý zvuk byl téměř tak strašlivý jako skřek krvavého anděla.

Klídek, klídek. Leah se snažila pokud možno uvolnit ruku na řízení. Výškoměr ukazoval, že je stále ještě sedmdesát stop nad zemí. Zbývalo dost, aby se pádem zabila.

Kolem prolétl krvavý anděl a vrazil do budovy. Démon se odrazil a řítil se k zemi ve změti zlámaných končetin a potrhaných křídel, která stále ještě hořela následkem zásahu raketou.

Leah unikl ze rtů vítězoslavný výkřik. V příštím okamžiku se konec křídla opřel o stěnu silněji a kluzák se naklonil. Leah se vyděsila a soustředila se znovu na holé přežití. Kopla pravou nohou do stěny a odrazila se. Konstrukce kluzáku se chvěla a úpěla.

S vědomím, že nemá co ztratit, Leah zažehla rakety a doufala. Zážeh odmrštil kluzák od stěny, vzápětí však

chytil boční vítr, který ho k ní vrátil. Leah zuřivě škubla řízením, aby zabránila přímému nárazu. A pak stěna zmizela a Leah vylétla na volné prostranství nad ulicí.

V tu chvíli získala řízení znovu pod kontrolu, takže širokým obloukem zamířila dolů. Věděla, že klesá příliš rychle, ale s tím nemohla nic dělat. Ostřelovači démonů už ji jistě hledali. A skutečně, vzduch kolem ní se naplnil laserovými zaměřovači a energetickými výboji, které zahřívaly vzduch, otřásaly jí nebo způsobovaly, že jí oblek najednou začal jiskřit.

Ve výšce patnácti stop Leah uvolnila popruhy a spadla na zem. Dopadla na nohy a okamžitě se překulila. Díky síle, kterou jí oblek poskytoval, by dokázala zůstat stát, to by z ní však udělalo snadný cíl pro démony.

„Leah! Sem! Zalez sem!“

Kolem jednoho z oranžových bodů, kterými byli označeni agenti, se rozsvítily soustředné kruhy, aby upoutaly Leažinu pozornost. Rychle vstala a rozběhla se. Zároveň tasila obě zbraně.

❖ ❖ ❖

Za převráceným double deckerem se krčili dva muži a žena. Hned vedle stál rezavějící trup tanku jako hořký památník neúspěchu britské armády, která nedokázala v roce 2020 zastavit invazi démonů. William Pittsfield, muž, který na Leah zavolal, byl vojenský veterán a měl za sebou několik desítek let v tajných službách. Byl to typ člověka, který přežije vše.

„Docela drsné, co?“ zeptal se Pittsfield.

„Trošku,“ souhlasila Leah.

Pittsfield se vyklonil zpoza autobusu a namířil

puškou, které se říkalo grizzly. Ta se rozsvítila energií, jež během následujících dvou sekund vycházela z hlavně ven. Skupina darkspawnů, která se k nim blížila, padala, jako by je kosil. Jejich kouřící těla se ještě chvíli svíjela na zemi.

„Ale jedno je na téhle akcičce super," řekl Pittsfield lakonicky. „Rozhodně si nemůžeš stěžovat, že bys měla málo cílů." Rychle dobíjel zbraň.

„A co kurýři?" zeptala se Leah.

„O jeden tým jsme přišli," řekla Evelyn Herringtonová. „Těch otravů tu bylo víc, než nám řekli."

Leah mlčela. Přesně odhadnout počty démonů bylo vždy těžké. Spousta si jich byla podobných tak, že by si mohli vyměňovat části těl. A aby to nebylo příliš jednoduché, démoni se neustále přesouvali.

„Budeme muset podobná místa lépe zkoumat," řekla Leah.

„Souhlasím." Robert Wickersham z nich byl nejmladší. Dospěl až v průběhu války s démony. Na okamžik se nahnul za roh a vypálil ze své 20mm pušky XM55. Darkspawn – ostřelovač – skrytý v nedaleké budově se poroučel z okna a rozmázl se na ulici.

„Dobrá rána," okomentovala to Evelyn.

„Děkuju."

Ulicí otřásla exploze tak silná, že se autobus o kus posunul. Chvíli to vypadalo, že se na ně dokonce převrátí. Pak zaskřípěl a posadil se zpátky.

Leah se pokusila najít místo exploze.

„Kurýr číslo tři," prohlásil hořce Pittsfield. „Nedostali se dovnitř."

„Přežil někdo?" zeptal se Wickersham.

Pittsfield zavrtěl hlavou v masce. „Nevím."

„Jestli jo, nemůžem je tam démonům jenom tak nechat.“

„Já vím.“ Pittsfield se na ně podíval. „Všichni souhlasí?“

„Ano,“ řekla Leah.

Ostatní tři odpověděli stejně.

„Fajn,“ opáčil Pittsfield. „Tak jdem na to. A hlavně rychle. Ty mršky musí být dost nakrklý.“ Vyhlédl za roh autobusu a vyrazil.

Leah za ním.

7.

Simon máchl mečem silou podporovanou oblekem. Čepel se ravagerovi zakousla do ještěří tlamy. Simon měl rázem hledí potřísněné krví, která ho připravila o 76 procent výhledu. Tuhle informaci dostal od AI obleku. Automaticky couvl, zastrčil bolter a setřel si krev z hledí. Viděl pořád ještě trochu rozmazaně, ale bylo to lepší než předtím.

Před sebou spatřil ravagerovu tvář rozseknutou mečem na dvě půlky. Démon sebou prudce škubal, ale zbraň zůstala vězet v ráně. Simon předpokládal, že démon musí být v bezvědomí. Oběma rukama vytrhl meč z rány, ustál prakticky neškodnou ránu do hrudi a pak zabodl čepel démonovi do srdce.

S templářským mečem v hrudi se ravager zachvěl a postavil na zadní. Pak se mu rozšklebená hlava zvrátila na stranu, aby ji vzápětí následovalo i tělo a démon se zhroutil na zem.

„Carnagoři!“ zavolal někdo.

Simon, lapající po souboji s ravagerem po dechu, se prudce otočil a zadíval se za pochodeň, ve kterou se proměnil ravager, jehož zasáhl Nathan. I ostatní templáři mezitím zaútočili na démony a bojovali o život. Všichni naštěstí ještě stáli na nohou.

Za nimi však bylo vidět, jak ze země vylézají nějací tvorové. Na bílém sněhu se objevilo nejméně tucet krtinců černé hlíny.

Carnagoři připomínali tanky. Jejich těla o velikosti slonů pokrývala tlustá kůže, která byla jejich přirozeným brněním. Dravou tlamu měli plnou ostrých zubů a klů. Z páteře jim vyrůstaly ostny. Tlapy byly zakončené zahnutými drápy, jimiž uměli démoni stejně dobře hrabat jako sekat. Carnagoři dokázali dokonce rozpárat i templářskou zbroj. Simon to viděl na vlastní oči.

Byla to past. Simonovi konečně došlo, co se stalo, a zalil ho studený pot. Něco takového by nedokázali vymyslet ravageři ani carnagoři.

„Projdi všechny démony," přikázal Simon AI. „Potvrď známé druhy."

„Procházím. Potvrzuji známé druhy démonů: ravageři, carnagoři a minion."

„Izoluj a zobraz miniona." Simon uskočil z cesty valícímu se carnagorovi. Třebaže byl rychlý, měl co dělat, aby se útoku obrovského démona vyhnul. Carnagor ho však zasáhl ramenem do pravé nohy a odhodil ho dvacet stop daleko k jinému carnagorovi.

Ten druhý chňapl čelistmi ve snaze překousnout ho. Simon zvedl velký kámen a mrštil ho carnagorovi do krku. Ten se jím chvíli dusil. Zatímco démon kašlal a chrčel, pomalu couval a sahal si předními tlapami do tlamy. Drápy ostrými jako břitva si znovu a znovu drásal

ohavnou tvář. Carnagor si toho v rostoucí panice vůbec nevšiml.

„Minion izolován," řekla AI. „Zobrazuji."

Simon se postavil a sáhl na záda pro štít. I ten byl ukovaný v templářské dílně, vylepšený prastarou energií a následně pokrytý nanodynovou technologií. Nanoboti střádali energii z elektromagnetického pole Země a stejně fungovaly i prastaré síly. Když byl štít plně nabitý, představoval mocnou zbraň stejně jako velmi účinný ochranný prvek.

Simon viděl na HUDu oranžově zvýrazněného miniona. Minioni disponovali jistým intelektem. Byli schopni přijímat rozkazy, dokonce je i vydávat. Nebyli tak inteligentní jako Temné vůle nebo jiní démoni, ale i tak to byli nebezpeční protivníci.

Minion seděl na fetid hulkovi. Fetid hulk byl s dvanácti stopami výšky, širokými rameny a štíhlým pasem dokonalým strojem na ničení. Jeho zelená kůže světélkovala skrytou energií.

Minion seděl hulkovi na ramenou a nohama mu svíral silný krk. Nyní svého nosiče pobídl vpřed. Minion měl tlustou šedivou kůži a vypadal, jako by někdo stlačil cosi většího, pevnějšího a nebezpečnějšího do malé krychle. Minionům po narození amputovali paže a nahrazovali je organickými protézami nebo technologickými implantáty, do nichž bylo možné zasouvat různé zbraně. Měli s sebou i „náhradní" ruce, které ještě zvyšovaly počet způsobů útoku. Pravá ruka, kterou měl připevněnou tenhle minion, jiskřila elektřinou, zatímco levá vydávala temně fialovou záři.

Démoni věděli, že tu lovíme, napadlo Simona a myšlenka ho málem přiváděla k zoufalství. *Čekali na*

nás. Otočil se za sebe právě v okamžiku, kdy byl Nathan sražen útočícím carnagorem. Démon se odrazil a oběma nohama zasáhl Nathana do hrudi.

Vzápětí se carnagor zuřivě snažil překonat setrvačnost, která ho táhla dál, a pokud možno co nejrychleji se otočit a dorazit padlého protivníka.

„Nathane!“ vykřikl Simon a rozběhl se příteli na pomoc.

Odpověď nedostal. Nathan ležel napůl pohřbený ve sněhu a hlíně.

Simon mu položil ruku na helmu. Spojení mezi obleky mu na HUDu okamžitě zprostředkovalo graf Nathanových životních funkcí.

SINGH, NATHAN, V BEZVĚDOMÍ, PŘIPRAVIT STIMULACI?

„Provést stimulaci,“ přikázal Simon.

Oblek poslal Nathanovi do těla dávku chemických látek, ale Simon věděl, že bude trvat několik vteřin, než se probere.

Carnagor se mezitím otočil a rozběhl se přímo proti nim. S vědomím, že nedokáže Nathana zvednout a dostat je oba do bezpečí včas, se Simon démonovi postavil a nastavil mu štít. Ten měl téměř tři stopy v průměru.

„Napojit štít na zdroj,“ zasípal Simon.

„Štít napojen,“ odpověděla AI obleku. „Štít je plně nabíjen.“

„Kotvu.“ Simon se díval carnagorovi do krví podlitých očí a viděl, jak se rychle blíží.

„Kotva není doporučené řešení,“ řekla AI. „Navrhuji úhybný manévr. Je ohrožena vaše bezpečnost.“

„Kotvu,“ přikázal Simon. „Vypnout systém osobní bezpečnosti.“ Ucítil vibrace, se kterými se hřeby zabodly

hluboko do země. Těsně před tím, než se carnagor dostal až k němu, se Simon předklonil, aby démona zasáhl nejprve štítem, a doufal, že se takhle nenechá jen hloupě zabít. *Ale lepší smrt, než se nechat chytit démony.*

V okamžiku nárazu to vypadalo, jako by svět odlétl někam daleko. Ani když ještě cvičil na templářského novice, ani nikdy během let, kdy zkusil extrémní sporty jako base jumping nebo let na skateboardu se spirálovým mikrovedením v rychlosti přes šedesát mil za hodinu ve výšce osmdesáti stop, nedostal takovou ránu.

Štít byl sestrojený tak, aby byl odpor přímo úměrný nárazu. Ať už do něj udeřila jakákoli síla, byly prastará energie a nanotechnologie v něm připravené vytvořit sílu stejnou a náraz negovat. Teoreticky to fungovalo perfektně. Templář, který štít sestrojil, tvrdil, že by dokázal zastavit i rychle jedoucí automobil.

Nikdo to ale nikdy nezkoušel.

A nikdo zatím štít nepoužil k zastavení rozběhnutého carnagora.

Simona náraz vyhodil do vzduchu. Tělem mu prostoupila strašná bolest a on si byl jistý, že má utržené nohy. Štít mu narazil do kolen, ramen i do hrudi tak silně, že mu vyrazil dech navzdory protinárazovému mechanismu i přirozeným vlastnostem zbroje.

Pak dopadl na zadek a válel se sněhem a rozrytou hlínou. Někde v kotrmelcích ztratil štít, ale meč držel. Snažil se zaostřit, ale všechno bylo rozmazané. Nakonec zjistil, že se mu skutečně podařilo odrazit carnagora od Nathana. Ten se kousek za démonem právě zvedal na nohy a hledal meč.

„Chceš se nechat zabít?“ zeptala se Danielle.

„Doufal jsem, že to zvládnu,“ odpověděl Simon,

který měl oči upřené na vracejícího se carnagora. Pokusil se pohnout nohama, ale zjistil, že kvůli kotvě vyrval ze země ohromné kusy kamene. Vytáhl hřeby a kameny odpadly. Zvedl se na nohy a otočil se ke carnagorovi bokem. Na nic jiného nebyl čas.

Těsně před tím, než se jeho levá dlaň dotkla carnagorovy hlavy, se Simon odrazil a saltem přeskočil démonova široká ramena. Pak vrazil démonovi podrážky bot do zad.

„Kotvu," přikázal znovu.

Z bot mu vystřelily dlouhé hřeby a zarazily se hluboko do démonovy páteře. Carnagor najednou jako by ztratil sílu a začal vrávorat. Stále však prudce škubal hlavou s lesknoucími se kly.

Simon obrátil meč, uchopil jílec oběma rukama a vrazil ho démonovi do krku těsně pod lebkou. Z démona se rázem stala hora mrtvého masa, která si už nestačila uvědomit, co se stalo.

Simon vysunul hřeby a seskočil démonovi ze zad. Dopadl do čtyři stopy vysoké závěje a musel se z ní vyhrabat. AI zbroje našla jeho štít a on se vydal přímo k němu.

„Dík za záchranu, kamaráde," řekl Nathan, který se k němu přidal.

Simon přikývl a pak přelétl pohledem bojiště. „Ústup," zavolal přes vysílačku. „Na západ."

„Ale tam jsou útesy, Simone," oponovala Danielle.

Simon ji viděl v dálce. Právě oběma meči připravila o hlavu ravagera a vzápětí i druhého.

„Všude jinde jsou démoni," řekl Simon. „Nemáme další možnost. Dělejte."

Všichni členové lovecké výpravy se odpoutali od

démonů a rozběhli se. Díky oblekům zvyšujícím rychlost brzy získali před démony náskok, ale ten vzhledem ke krátké vzdálenosti k útesu nebude stačit.

Simon běžel, miniona sedícího na fetid hulkovi si nechal zobrazeného na HUDu.

8.

Ulice se proměnila v hotovou válečnou zónu. Všude kolem Leah propukl boj. Ona sama měla pistole namířené před sebe a nepřetržitě střílela. Přesně jak říkal Pittsfield, o cíle nebyla nouze.

Za krátkou chvíli se dostali k tomu, co zbylo z týmu kurýra číslo tři. Ostatky šesti mužů a žen se prohraboval nejméně tucet zombií. Ohavná stvoření vypadala jako zkrvavené parodie na lidské bytosti.

Leah si zděšeně uvědomila, že několik zrůd bylo vytvořeno z mužů i žen, kteří se s ní účastnili téhle akce. Někde tu musel být démon, který si je odchytil u bran smrti a vrátil je bojovat proti bývalým druhům.

Pittsfield zaklel a dal prostor grizzlymu. Když energetické výboje zasáhly zombie, zrůdy se rozletěly na kusy. Tři z nich se rozpadly dřív, než ostatní stačily Pittsfielda zaregistrovat. Další zombie se však objevily za jedním z převrácených aut a za hromadou suti u nedaleké budovy.

„Běž!“ Leah připojila k Pittsfieldově zbrani pistole. „Je jich moc!“

„Jedna z náloží nevybuchla,“ řekl Pittsfield. Neudělal žádný pohyb, který by naznačoval, že se hodlá stáhnout. Jedna ze zkrvavených zombií vyskočila na hromadu suti ze zřícené stěny budovy. Otevřela morbidní ústa a zjevně se chystala skočit na Leah i její druhy.

Leah instinktivně zvedla ruku s bolterem a vypálila zombii do úst raketu. Zrůda vybuchla, všude se rozstříkly kusy spáleného masa a vzduch prostoupil odporný

zápach. Ani Leažina maska ho nedokázala odfiltrovat.

Pittsfield se držel s vypětím všech sil. Krvavé zombie ho tlačily před sebou. Jeho puška byla příliš dlouhá, než aby ji mohl v tak stísněném prostoru efektivně využít. Leah se postavila za něj a kousek stranou a začala pálit z pistole SRAC. Zombie její nepřetržitá palba zpomalila, ale nezastavila.

„Musíme se stáhnout," řekla Leah.

„Ale nikdo se ještě nedostal dovnitř," zavrčel Pittsfield. „A nálož nám leží přímo před nosem."

Leah vak s výbušninami viděla. Dva krátery označovaly místo, kde vybuchly další dva, ovšem jen s tím výsledkem, že přeházely okolní trosky.

„Jestli tu zatracenou kupoli nevyhodíme do vzduchu," pokračoval Pittsfield, zatímco rozdrtil pažbou hlavu nejbližší zombie. Zbytek věty nedořekl.

Zombie se svalila na zem v poloze plodu a začala se prudce třást. Leah už viděla, že se někdy dokáží regenerovat. Odkopla zombii od sebe a napumpovala do ní tucet výbušných projektilů, které tělo rozmetaly na všechny strany.

A i kdyby se zase poskládala dohromady, bude jí to trvat dýl, pomyslela si s uspokojením. Podívala se k náloži. „Jdu pro bombu."

Pittsfield si přehodil pušku přes rameno a vytáhl pistole HARP a Eruptor. Technologie HARP fungovala na principu harmonické rezonance, která s pomocí elektronických a sonických generátorů dokázala vytvořit paprsek prudce se měnících sonických vln. Původně byla vyvinuta pro těžební účely, protože směr paprsku bylo možné přesně určit a následkem jeho působení se rozpadala pouze anorganická hmota jako skála, kov nebo

sklo.

Technologie HARP dokázala rovněž zničit odumřelou organickou hmotu. Srdce krvavých zombií už nebila a v žilách jim neproudila krev. Pro HARP to byly anorganické bytosti.

Když Pittsfield vystřelil, ze zbraně vyšel kužel, uvnitř kterého se rozpoutala zkáza. Zombie v dosahu paprsku se přestaly pohybovat, pak se roztřásly a rozletěly na kusy. O vteřinu později se ty kusy – a v několika případech i celé zombie – rozpadly na atomy a zmizely v oslnivém oblouku modrobílého světla.

Krvavé zombie vně kuželu zavrávoraly. Muselo to být způsobeno efektem HARPu, protože byly mrtvé a nemohly mít strach.

Leah si všimla, že paprsek zasáhl i dva mrtvé členy kurýra. I z jejich těl zbylo jen pár kusů.

Pittsfield zaklel.

Leah věděla, že nechtěl zneuctít ty, kdo padli. Ale oni to necítili, musela sama sebe přesvědčit. A teď už je alespoň nikdo neoživí a nepošle proti nám.

„Beru nálož," řekla a rozběhla se. Zastrčila SRAC a nechala si v ruce jen bolter, který se jí mohl hodit. Sehnula se, chytila vak s náloží za popruh a běžela dál. Teď už nebyl čas uvažovat.

Za rohem budovy se objevila skupina darkspawnů. Všichni poklekli a namířili na ni. Zvedla bolter a poslala k nim tři dávky.

Jen jedna raketa však zasáhla cíl. Druhé dvě se rozbily o asfalt a stěnu domu. Celý prostor byl náhle v plamenech, které se rychle zmocňovaly darkspawnů, co přežili první explozi.

Leah běžela. Zapudila myšlenky na život nebo smrt.

Soustředila se na nepřátele, kterým se potřebovala vyhnout, aby se dostala dál. Požár kolem ní byl tak intenzivní, že se kouř z něj smísil s mlhou stoupající z Temže. Isle of Dogs uprostřed řeky prakticky zmizel.

„Tady modrý zvěd," řekla Leah, když přeskočila bezhlavé tělo fetid hulka. Démon stále držel v rukou zkroucené a polámané tělo muže v černém. Ochranný oblek byl vyžraný kyselinou proudící z hulkova hrdla a pod ním bylo vidět poleptané ubožákovo tělo.

„Slyším vás jasně a zřetelně, modrý zvěde," odpověděla velitelka Hargroveová.

„Označte modrého zvěda jako kurýra číslo tři." Leah se do cesty postavila skupina darkspawnů, takže prudce zahnula do uličky. Místem, kde ještě před okamžikem byla, prolétla salva energetických výbojů a projektilů.

„Rozumím," odpověděla Hargroveová.

Leah na displeji s obrazem bojiště uviděla samu sebe s označenou změnou MODRÝ ZVĚD NA KURÝR TŘI.

„Dobrý lov, kurýre," řekla jí Hargroveová.

„Ano, madam. Děkuji, madam."

❖ ❖ ❖

Ulička byla slepá. Leah stála v cestě dvacet stop vysoká zeď. Na mapě, kterou měla k dispozici, žádná stěna nebyla. Zanadávala si na šlendriánskou práci lidí odpovědných za průzkum terénu před operací. Nemohla to však agentům vyčítat úplně. Držet krok s démony a jejich machinacemi bylo prakticky nemožné.

„Nahoru, Leah."

Ohlédla se a uviděla za sebou Wickershama.

„Kryju ti záda." Kouřící tělo za jeho levým ramenem

patřilo darkspawnovi, který se k němu dostal ze strany. Po černé zbroji stékala krev.

„Jsi zraněný," řekla Leah.

„A jestli sebou nepohneš, budu i mrtvý."

Do uličky za ním vběhli darkspawni.

Leah si hodila nálož přes rameno a zastrčila bolter. Stiskla tlačítko na kontrolním panelu na zápěstí. Jejich zbroje nebyly tak automatické jako templářské. Spoustu věcí museli dělat manuálně.

Z rukavic, kolen a loktů se jí vysunuly mikroskopické háčky. Další jí vyrostly na špičkách masivních bot. Když doběhla ke stěně, vyskočila na ni a přilepila se dlaněmi, lokty, koleny a špičkami na zdivo. Háčky se zaryly do omítky a poskytly jí dostatečnou oporu, aby mohla lézt jako ještěrka. Šplhání tímto způsobem měla zažité. Jeho tréninkem strávila několik týdnů.

Wickersham ji následoval stejným způsobem.

❖ ❖ ❖

Kousek pod koncem stěny se Leah zastavila, nadechla se, chytila se okraje a přehoupla se na druhou stranu. V příštím okamžiku vedle ní dopadl i Wickersham. Kolem zabzučely energetické výboje a rozbily se o stěnu.

Leah se rozběhla podél zdi k domu, který stál směrem k O_2. Znovu se přilepila ke stěně a vyšplhala dvě patra až na střechu. Wickersham se vyhoupl za ní, ale dopadl na tvář. Přidušeně hekl a zaklel. Přetočil se do sedu a zvedl se na nohy.

„Lezou za náma," řekl Wickersham.

Leah sáhla do batohu a vytáhla HARP granát. Pak

jím udeřila o střechu, aby aktivovala časovač. Granát začal modře blikat a odpočítávat.

Leah se s pomocí kamery na temeni hlavy podívala dolů a shodila granát na hromadu darkspawnů, kteří vytvářeli u stěny živý žebřík. Byla to dvě patra, ale démonů bylo dost.

Granát dopadl přímo mezi hemžící se těla. Několik démonů pochopilo, co se děje, a odlepilo se od stěny. Bylo to zbytečné. Granát vybuchl a uličku naplnila modrobílá záře.

Leah se nahnula přes okraj a viděla, že hlavní masa démonů zmizela. Ulice byla v širokém kruhu zasypána pažemi, nohama, hlavami i těly. Zároveň se zřítila velká část zdi.

Střecha zaúpěla a otřásla se.

Leah si uvědomila hrozící nebezpečí, chytila Wickershama za popruhy na zbroji a táhla ho za sebou. „Zbortila se nosná stěna," křičela na něj. Oba běželi a střecha jim padala těsně za patami. Celá destrukce nabírala na rychlosti i intenzitě, jako by se jim za zády zvedala ohromná vlna.

Když doběhli na konec střechy, měli pod sebou čtyřicet stop volného pádu. To by se ještě dalo zvládnout, ale ulici pod nimi ovládali démoni. Leah věděla, že kdyby teď prostě seskočili, nepřežili by ani minutu.

„Na druhou stranu," zasípala a odrazila se vší silou, kterou jí dával oblek, Jediná možnost." Vylétla do vzduchu jako lidská raketa.

Wickersham byl jen o zlomek vteřiny za ní. Jakoby nemotorně vylétl do vzduchu vysoko nad ulici, na níž se bojovalo. Někteří darkspawni je spatřili a poznali. Za Leah i Wickershamem se náhle táhla linka kulek, paprsků

a energetických výbojů.

Leah věděla, že až k okraji protější střechy nedoletí. Nasměrovala pád k oknům, protože nevěřila, že by oblek v takové rychlosti vydržel náraz na stěnu.

„Okna," zakřičela na Wickershama. Nevěděla, jestli ji slyšel ani jestli se jí pokusil odpovědět. V příštím okamžiku proletěla sklem. Vzduchem najednou letěly tisíce střepů a odrážely se záblesky střelby z ulice.

Na podlaze obchodu ležely prázdné věšáky. Všechno, co zde mělo hodnotu, už lidé dávno odnesli. Leah hekla, protože náraz jí málem vyrazil dech. V příštím okamžiku ležela na podlaze schoulená do klubíčka a rukama si držela hlavu a kolena, aby si chránila břicho.

Když si byla jistá – a zároveň překvapená – že je stále naživu, zvedla se na nohy a vyhlédla rozbitým oknem ven. Směrem k obchodu se řítil zástup darkspawnů. Tihle byli pro změnu pěšáci.

Budova za nimi se právě zcela zřítila. Tuny kamene, malty a skla pohřbily blížící se darkspawny zaživa. Co se ještě před pár vteřinami zdálo jako chyba, změnilo se rázem v dokonalý smrtonosný útok proti démonům.

Leah musela uskočit od okna, protože dovnitř se valily úlomky kamenů a prach. Audioreceptory zbroje měly co dělat, aby ohlušující hřmění utlumily, a nakonec to vzdaly. Leah před oblakem suti podvědomě zadržela dech. Když bylo po všem, ujistila se, že má vak s náloží, a vytáhla bolter.

Rozbitým oknem do obchodu vlezli tři darkspawni. Leah na ně vypálila tři rakety. V přední části obchodu se rozpoutalo peklo a prudká exploze vyhodila darkspawny zpátky na ulici.

Jiný démon se pokusil protlačit dveřmi, ale ty byly zjevně zatarasené. Wickersham ho střelil do hlavy emtrojkou. Darkspawnova tvář doslova zmizela, démon zavrávoral a zhroutil se na zem.

Leah oknem viděla, že ulice je plná mrtvých darkspawnů i jiných démonů napůl zasypaných sutí.

„Tak tomu říkám haluz," řekl Wickersham a ušklíbl se. „Myslím, že by ses klidně mohla přiznat, žes ten barák zbourala, Leah."

Na scéně se objevili další darkspawni.

„Můžeš běžet?" zeptala se Leah. Téměř celá horní polovina Wickershamova těla se temně leskla zasychající krví. Z trupu mu trčelo několik ostrých střepů.

„Mám na vybranou, lásko?" Wickersham si začal vytahovat největší střep.

„Přestaň," varovala ho Leah. I ona měla v těle střepy a nechala je tam. „Vyndáš si je, a vykrvácíš."

„Aha." Wickersham dal ruku od střepu. „Tak to bychom měli být vlastně rádi, že je tam máme." Rádoby veselým tónem však jen maskoval bolest.

Leah je vyvedla ven z obchodu zadním vchodem. Ten vedl do úzké uličky. Letmo se rozhlédla, aby se zorientovala, a znovu zamířila k O_2.

Drželi se ve stínu a brzy zjistili, že jsou za útočnou linií démonů. Na displeji zároveň viděli, že démoni začínají vítězit a lidi čím dál víc tlačí od původního cíle.

Kupole nyní nebyla ani třicet yardů daleko. Cesta k ní byla plná trosek a suti. Carnagoři nebo jiní démoni ulici pěkně rozryli.

„Jakmile se dostaneme dovnitř a pak ven, máme

jedinou šanci – řeku.“

Wickersham přikývl. „Stačí, když půjde jeden z nás, lásko.“

„Ty tu chceš zůstat?“

„Ne. Myslel jsem, že ty bys mohla.“

Leah zavrtěla hlavou. „Já jsem to začala, takže to taky dokončím.“

„Tak jdem na to, než bude hůř. Protože jsem si jistý, že bude.“ Wickersham stále držel v ruce M3 perforator a nyní vytáhl i nanodynový firestarter.

Leah se otočila a rozběhla se. Wickersham za ní. Byli jen o něco tmavší stíny v mlze a kouři před ohromnou kupolí. Místo aby se pokusili prorazit hlavním vchodem, vystřelila si Leah do stěny vlastní. Žhavá tlaková vlna snadno prošla dovnitř a odhodila jim z cesty největší kusy trosek.

O_2 ničím nepřipomínala objekt, který si Leah pamatovala. Chodila sem na atletické mítinky a koncerty i nakupovat s přáteli. Nyní to zde bylo plné podivných démonických zařízení. Temnotu ozařovaly zeleně svítící trubice. Všude vrčely, bouchaly, skřípěly dopravníkové pásy a stroje a z výrobní linky sjížděly zbraně.

U strojů pracovali darkspawni a starali se, aby všechno fungovalo. Ostatní běželi k otvoru, který Leah vystřelila do zdi. Jejich zbraně žhavě zářily.

„Kurýr tři,“ ozvala se velitelka Hargroveová. „Vidíme, že jste pronikli na místo určení.“

„Potvrzuji.“ Leah vypálila z thermal bolteru na nejbližší z darkspawnů a odrazila je. Wickersham se okamžitě přidal.

„Hoďte tam bombu a vypadněte,“ přikázala Hargroveová. „Zahájili jsme odpočítávání. Máte deset

vteřin. Devět…“

Leah využila veškerou sílu, kterou jí oblek dával, a odhodila vak s bombou co nejdál do útrob O_2. Kombinace náloží HARP a vysoce koncentrované plastické trhaviny představovala balíček strašlivě ničivé síly.

„Běž!“ vykřikl Wickersham.

Mladík se otočil a vyběhl dírou, kterou vystřelili ve zdi.

„K řece,“ zavelela Leah, která běžela za ním. Něco ji zasáhlo do pravé tváře. Hlavou jí projela ostrá bolest a její zorné pole bylo náhle menší a rozmazané. Většinu bolesti však překonal adrenalin, který jí zároveň dal sílu běžet dál.

„Pět,“ řekla Hargroveová, která stále odpočítávala.

Wickersham zakopl. Leah ho chytila za paži a spojila síly s jeho. Oba po několika metrech srovnali krok.

„Dva,“ pokračovala Hargroveová nevzrušeně.

Ani s rychlostí, kterou jim dávaly obleky, se nedokázali dostat k břehu řeky, když Hargroveová řekla nula.

Leah s Wickershamem oslepil neuvěřitelný záblesk světla.

„Skoč,“ řekla Leah, když byli asi třicet stop od řeky. „A potop se co nejhlouběji.“

Když bývala hladina řeky v normální výši, která se navíc kvůli globálnímu oteplování zvedala, dosahovala v těchto místech skutečně až ke břehům. Teď ale Spálenina spoustu vody vysušila a hladina byla o pět stop níž. Leah doufala, že díky výkopům z roku 2012, které měly zajistit lepší splavnost, bude řeka dost hluboká, aby je ochránila.

Burácení výbuchu je dostihlo v okamžiku, kdy byli ve vzduchu. Stačili dopadnout do vody, než se vzduch naplnil troskami a sutí.

Leah se potopila dvacet stop až na bahnité dno a chytila se vraku lodi, která se zřejmě potopila někdy po příchodu démonů.

Přes hladinu se převalily plameny, až voda zoranžověla. Wickersham se držel zábradlí stejné lodi. Krev z ran kolem něj vytvářela červené obláčky stejně jako kolem Leah.

Leah cítila, jak oblek automaticky přešel do jiného módu a maska se jí přilepila těsněji k obličeji. Jakmile oblek zaregistroval změnu prostředí, utěsnil se a začal ji zásobovat kyslíkem, který jí vydržel na deset minut. Leah se nutila dýchat pomalu, třebaže srdce jí divoce bušilo.

Do řeky pršely trosky zničené budovy. Mezi nimi i několik ohořelých těl démonů. Nad hladinou to vypadalo, jako by začalo svítat.

„Dobrá práce, kurýr tři," řekla velitelka Hargroveová. „Potvrzujeme zničení nepřátelského cíle. Jste s námi?"

„Ano, madam."

„Byli jste dva."

„Jsme tu oba, madam," řekl Wickersham slabě.

„Dobře. Vraťte se na místo setkání. Musíme zjistit, jaké máme ztráty."

„Ano, madam."

Wickersham se otočil k Leah. „Jsi v pořádku?" Natáhl ruku, aby se dotkl její tváře.

Instinktivně se odtáhla. V místě, kde před okamžikem byla, se vznášela červená mlha.

„Přestaň," řekla. Pohled na krev ji přesvědčil, že by

ji jeho dotyk bolel, i když měla polovinu tváře necitlivou.

„Ošklivě krvácíš," řekl Wickersham.

„Ty taky. Jdeme." Leah se pustila lodi a plavala pod vodou. Díky hořící kupoli nebyl problém najít kanál.

Nepočítala ovšem s tím, že na dně řeky uvidí tolik koster. V bahně odpočívaly zářivě bílé kosti, všechny lidské. Leah nevěděla, jestli je sem odnesla řeka z místa, kde démoni zničili nějaký most, nebo jestli to byli nešťastníci, kteří se pokoušeli utéct na lodích.

Nebo jestli je sem démoni naházeli jako odpadky.

Ten pohled Leah neočekávaně naplnil hrůzou. Od začátku války s démony velení tvrdilo, že lidé nemůžou vyhrát. Nejlepší varianta, ve kterou agentura doufala, byla ta, že nevyhrají ani démoni. A když ano, chtěli jim to co nejvíce znesnadnit a nevyhnutelný konec oddálit.

To nestačí, pomyslela si Leah. Vybavila si muže a ženy, jež kdysi znala a kteří se po dnešní noci nevrátí domů. Darkspawni byli pro Temné vůle a vyšší démony pěšáci.

Rána, kterou jim dnes v noci zasadili, je připravila o továrnu na zbraně, ale vybudovat ji znovu bude pro démony otázka několika týdnů nebo měsíců. V nejlepším případě byla i tohle, navzdory všem mrtvým, jen zpomalovací akce.

Leah se na to snažila nemyslet a plavat. Ale i to byl problém. Bušení v hlavě ji nakonec přivedlo do nejtemnější noci, jakou kdy poznala.

9.

Směrem k útesu byly závěje hlubší. Než se k němu Simon dostal, ostatní templáři se již brodili sněhem, který jim sahal do pasu. V takovém terénu byl každý krok zrádný, protože nevěděli, kam šlapou. Simon několikrát upadl a jen s námahou se znovu zvedal.

Ravageři a carnagoři se shlukli do jediné smečky, jako by věděli, že templáři nemají kam utéct. Na noční obloze se objevilo několik okřídlených démonů, které Simon na první pohled nepoznal, protože viděl jen jejich siluety ozářené svitem hvězd.

Minion stále seděl na fetid hulkovi. Démon nyní sáhl za sebe a vytáhl kopí s obsidiánovým hrotem, který navzdory tmě podivným způsobem temně zářil. Jeho černé světlo ostře kontrastovalo se zářivě bílým sněhem.

„Templáři," vyštěkl minion hrdelním hlasem. „Nechcete se vzdát?"

Simon se otočil a udělal krok k démonovi. Tři z templářů padli v předchozím boji. Na větrem bičovaném útesu jich zbývalo sedm. Nebyly zde stromy ani kameny, které by jim nabídly ochranu.

„Kdo jsi?" obořil se na něj Simon. V rukou držel meč a štít.

Minion se zhluboka nadechl a zavrtěl hranatou hlavou. „V tento okamžik nejsem nikdo. Nebyl jsem pojmenován. Přišel jsem na váš ubohý svět bojovat a zabíjet, abych si jméno zasloužil. Takto to bylo vždy. Kdo jsi ty?"

„Simon Cross z rodu z Rorke. Člověk, kterého nikdy ani nenapadne vzdát se démonovi."

Démon přikývl. „Rorke. Ten rod známe.“ Zašklebil se a odhalil zažloutlé rozeklané zuby. „Zabíjeli jsme tvé předky.“

Simon nevěděl, jestli to byla pravda. Lidé se s démony na tomto světě dříve nesetkávali často. Stál a pokoušel se přijít na východisko, na způsob, jak přežít. Nic ho nenapadalo. Nedostatek spánku společně se stimulanty, které si aplikoval, aby zůstal plně ve střehu, způsobil, že nestál úplně jistě.

„Řekni mi, kde jsou ostatní,“ řekl démon.

To Simonovi dodalo odvahy. Jestli démon nevěděl, kde mají templáři bunkr, měli naději. Když se lovecká výprava nevrátí včas, poznají ostatní, že se něco stalo, a budou obezřetní. Podle Simonových instrukcí budou čekat několik dní, teprve pak se vydají vyšetřit, k čemu vlastně došlo. Stále žila šance, že se jim podaří uchránit obyčejné lidi.

„Víc nás není,“ řekl Simon.

Minion se mu vysmál. „Byla by to tvá odpověď, templáři, i kdybys měl přísahat na svou čest?“

„Démonům čest prokazovat nemusím,“ řekl Simon. „Ani zdvořilost, ani slitování. Na tomhle světě zůstane jen můj druh, nebo tvůj, démone.“

„My ostatní najdeme,“ ujistil ho démon. „Když jsme našli i vás. Nabodnu tvou hlavu na kopí a informuji své pány, že se ostatní templáři skrývají ve zdejších lesích a kopcích. Pak je najdeme a všechny pozabíjíme.“

„Ještě jste nezabili ani nás,“ opáčila Danielle.

„To nebude trvat dlouho,“ řekl minion. Pak namířil kopí na Simona.

Simon jen tak tak stačil nastavit štít a z kopí vyšlehl černý paprsek. Štít většinu elektrického výboje

absorboval, ale jeho síla Simona srazila k zemi.

„Pozor," oznámila mu AI klidně, „ochranné systémy klesly na čtyřicet tři procent."

Carnagoři a ravageři zaútočili jako jeden démon. Jejich tlapy s ostrými drápy snadno rozhrnovaly sníh. Bylo jich však mnoho a to hrálo proti nim, protože si vzájemně překáželi.

Simon se připravil na první vlnu démonů. To zaútočili menší a rychlejší ravageři. Simon prvnímu z nich přesekl vaz, ale ještě než jeho tělo dopadlo na zem, stál tam místo něj druhý. Ten zaútočil Simonovi na hlavu. Simon máchl mečem a málem ravagera přesekl vpůli. Meč se mu zasekl o démonovu páteř. Simon se o démona zapřel nohou a vytrhl mu meč z těla.

Než se však stačil připravit na další útok, vypálil na něj minion z kopí. Tentokrát si Simon všiml na kopí zářících zelených krystalů. Pulzovaly energií.

Pohyb na sněhem pokryté zemi byl zrádný. Simon se pokusil použít kotvu, ale hřeby se jen zaryly do sněhu, který nepředstavoval stabilní základnu. Jeho zbroje se náhle zmocnily černé plameny a zakryly mu výhled.

„Ochranné systémy klesly na dvacet osm procent," řekla AI.

„Analyzuj oheň," přikázal Simon.

„Analýza dokončena," odpověděla AI. „Nedostatek informací v databázi."

Simon i přes zbroj cítil žár, který hrozil, že ho usmaží zaživa. Nastavil proti proudu plamenů štít, když se před ním najednou vztyčil carnagor. Simon bodl mečem a zasáhl démona v pase, ten ale udeřil ohromnou pěstí templáře do štítu a odmrštil ho o kus dál.

Simon cítil, jak mu pravá noha sklouzává z útesu, a

všemožně se snažil zastavit pád. Zraněný carnagor udeřil znovu. Tentokrát se odrazil s úmyslem zasáhnout Simona oběma nohama.

Síla nárazu srazila templáře přes okraj útesu, ale ani carnagor nebyl schopen včas zabrzdit a zřítil se za Simonem. Oba měli před sebou dlouhý pád na kamenitou zem.

Zhruba v polovině zvítězily Simonovy reflex a výcvik. Během něj se o pádu a možnostech, jak ho kontrolovat, naučil hodně, nicméně až jeho záliba v extrémních sportech udělala z pouhého zvláštního výcviku každodenní rutinu.

Simon padal hlavou dolů. Podařilo se mu přitisknout pravou ruku ke stěně. „Ukotvit pravou ruku.“

AI obleku okamžitě vystřelila ze zápěstí hřeby, které se zaryly do pevné skály. Simonův pád se zastavil prudce a bolestivě, ruka mu ovšem zůstala přilepená k útesu. Náhle byl znovu hlavou nahoru, ruku však měl zkroucenou za sebou. Zápěstím i paží mu prostupovala ostrá bolest. Přitiskl ke stěně útesu obě podrážky a ukotvil i je.

Pak si pověsil na záda štít, ukotvil levou ruku a uvolnil pravou. Mírně se zhoupl a náhle se díval na carnagorovo zmrzačené tělo pod sebou.

Slyšel Nathana, jak zděšeně zařval.

Simon zvedl oči a viděl, jak se z hrany útesu asi o devět stop výše valí malá lavina. Ani nevěděl, jestli dřív zaregistroval, že Nathan padá dolů, nebo natáhl ruku. Nathan se řítil k zemi po hlavě a Simon ho zachytil za kotník. Na krátký okamžik měl pocit, že mu musí rameno vyletět z kloubu, ale vydrželo.

„Aby tě husa kopla,“ vydechl Nathan archaické

rčení, zatímco se houpal jako kyvadlo na Simonově ruce. „Už jsem myslel, že je po mně, kamaráde.“

„Já taky,“ řekl Simon.

Z oblohy se snesl jeden z létajících démonů. Když se přiblížil, Simon odhadl, že není o mnoho větší než africký kondor, to však stále ještě znamenalo, že je zatraceně velký. Měl netopýří křídla a rozeklaný ocas dlouhý jako polovina jeho těla.

Démon mohutně zamával křídly a zastavil se. Pak šlehl ocasem s cílem zasáhnout ostnatým koncem Simonovo hledí. Na nárazuvzdorném polykarbonátu se objevily neviditelné prasklinky.

„Pozor,“ řekla AI. „Opakované nárazy…“

Démon se prudce otočil, dychtivě zavřeštěl a znovu zaútočil. Prasklinky se prodloužily a staly se viditelnějšími.

„…by mohly způsobit prasknutí hledí,“ dokončila AI zbroje větu. „Narušena integrita, uniká vnitřní atmosféra.“

Simon zhoupl Nathana ke stěně. „Připíchni se,“ zavrčel námahou a vzápětí uslyšel Nathanovy kotvy. Simonovi nezbývalo než věřit, že jeho kotvy vydrží, a obrátil pozornost k útočícímu démonovi.

Démon se nehodlal vzdát zažitého způsobu útoku, znovu se otočil a šlehl ocasem. Tentokrát ho ovšem Simon za ocas chytil a zastavil jeho ostnatý konec ani ne palec před hledím.

Démon se mu pokusil vytrhnout tím, že zuřivě máchal křídly. Když zjistil, že to nepůjde, nahrbil se a zaútočil jako břitva ostrým zobákem, kterým Simonovi dokázal poškrábat zbroj.

Mezitím se před Simonem objevili další dva

okřídlení démoni. Simon máchl tím, kterého držel za ocas, do strany. Slyšel, jak netvorovi při nárazu na skálu popraskaly kosti. Pak mrtvého létavce pustil a zvedl volnou paži, aby se bránil jeho dvěma druhům.

Než se však k němu dostali, zvedl Nathan ruku s firefield casterem. Z pistole vyšlehly plameny a spálily oba démony na škvarek. Mrtví, nebo snad teprve umírající, se zřítili k zemi jako dva balvany.

„Dík," řekl Simon.

„Zapomeň na to," odpověděl Nathan. „Bez tebe bych si tu tak nevisel, kamaráde."

Simon se obrátil zpět ke skalní stěně a pomocí kotev šplhal nahoru. Když se dostal k hraně, napojil se přes HUD na video senzory ostatních templářů. Danielle a zbylí čtyři se zoufale bránili příliš velké přesile. Honeywellová byla sražena k zemi útokem carnagora. Démon vražedně a zvířecky zařval a na ležící templářku šlápl.

Simon se vyhoupl nahoru a postavil se. Rozběhl se Honeywellové na pomoc a v běhu tasil meč. Doufal, že nepřijde pozdě. Těsně za ním se hnal Nathan.

Carnagor si všiml blížícího se Simona a chtěl se mu postavit. Než se však stačil otočit, přeťal mu Simon hrdlo jedinou ranou mečem. Vzápětí ho prudce ramenem odhodil od Honeywellové.

Žij, řekl Simon důrazně, když si klekl a položil dlaň Honeywellové na hruď. Okamžitě naběhl systém přenosu dat ze zbroje do zbroje a Simonovi se na HUDu objevil graf se životními funkcemi templářky.

Žila. Ale jen tak tak. Seznam zlomených kostí a vnitřních zranění byl hodně dlouhý. Do boje už se rozhodně nevrátí a bude ráda, když to přežije.

„Zahájit okamžitou léčbu," řekl Simon AI Honeywellové.

„Zahajuji léčbu," odpověděla AI.

„Vypnout všechny systémy."

„Rozkaz. Kris Honeywellová potřebuje neodkladně ošetřit."

„Vím," odpověděl Simon. Postavil se a sundal ze zad štít. Jakmile ho zacvakl do slotu, okamžitě zabzučel energií. Mezitím už vedle něj stál Nathan a zpozorovali je ravageři.

„Tak co, kamaráde?" zeptal se Nathan, když zasáhl jednoho z ravagerů firefieldem. Ravagera se zmocnily plameny a démon rozezleně zavyl.

Simon nabral na štít jiného ravagera, který na něj skočil. Shodil ho na zem a krajem štítu mu rozdrtil dýchací trubici. Pak mu probodl mozek kotvou z boty.

„Kdyby se nám podařilo ji zvednout, mohli bychom zkusit slézt z útesu dolů."

„Ravageři umí šplhat."

„Ale carnagoři ne."

„Pravda."

Simon rozsekl lebku dalšímu ravagerovi a k nohám mu padlo mrtvé tělo. Démonů však neubývalo. Zavolal k sobě Danielle i ostatní. Templáři si k němu statečně probojovali cestu zástupem démonů. Nathan a další dva templáři vytvořili ze štítů val a Danielle s ostatními mistry meče, ohánějícími se sečnou zbraní v každé ruce, jim zdatně pomáhali. Ravageři umírali a před templáři rychle rostl val z jejich mrtvol.

Carnagoři se zatím drželi zpátky. Simon předpokládal, že je to kvůli omezenému prostoru na okraji útesu. Kamenné podloží jim zřejmě zabránilo

podhrabat se pod ně. Carnagoři tedy jen krvežíznivě vrčeli.

„Zemřete, templáři,“ škádlil je minion ze hřbetu fetid hulka. „Pak se vrátím pro posily. Najdeme ty, které chráníte. Najdeme je a zabijeme.“

10.

S bezvládným tělem Honeywellové hozeným přes rameno začal Simon pomalu slézat ze stěny útesu, když se skála najednou zachvěla. Simon pohlédl na HUD, aby zjistil příčinu vibrací, a objevil tři štíhlé černé obrněné transportéry valící se sněhem proti démonům.

Simon v nich okamžitě poznal stroje z bunkru. Nikdo z templářů z města by takhle daleko od Londýna vozidla neposlal.

Výška transportéru byla normálně asi tři stopy, teď se ale na mnoha místech musela vozidla brodit závějemi. Pět stop vysoké pneumatiky opatřené hřeby za sebou zanechávaly hluboké brázdy. Transportéry byly speciálně upravené templáři, základ ale měly ve vozidlech Panther MLV britské armády. Nyní měly reakční plášť, protiletadlové zbraně, raketomety, těžká termoděla XM171 a děla F-S Grinder. Před transportéry se pohybovaly palubní sondy, kterým se říkalo psí oči, a předávaly informace řidiči i veliteli vozidla.

„Ještě chvilku vydrž, Simone," řekl známý hlas.

„Werthame," zavýskl Nathan šťastně. „Netušil jsem, že vydržíš být tak dlouho vzhůru."

I Simon pocítil mírnou úlevu. Wertham byl jeden ze starších templářů. Pomáhal Thomasi Crossovi s výcvikem, když byl Simon malý chlapec. Ze starších templářů jich mnoho nezbylo, protože většina zemřela s lordem Sumerislem u katedrály svatého Pavla.

„Ale, udělal jsem výjimku, když jsem zjistil, že jste se nevrátili."

„A taky jsi dostal rozkaz, že máš zůstat v bunkru,“ řekl Simon.

„Fakt?“ Wertham se zatvářil jako neviňátko. „To víš, v mojem věku člověk leccos zapomene.“

Obrněné transportéry bez váhání zahájily palbu. Všechny cíle měly nasvícené sondami, takže nehrozilo, že by zasáhly templáře stojící na kraji útesu. Z kanónů vylétávaly ohnivé koule a k zemi padaly doutnající palladiové nábojnice i zmasakrovaní carnagorové.

„Útok!“ zařval minion na carnagory i ravagery. „Útok!“ Fetid hulk se na jeho rozkaz otočil a brodil se sněhem v neskrývaném ústupu.

„Werthame,“ zavolal Simon.

„Ano.“

„Na východ utíká jeden fetid hulk.“ Simon poslal zbraňovému z transportéru souřadnice.

„Máme ho, Simone.“

„Nesmí utéct.“

Hlaveň na vozidle se otočila a vypálila. Projektil dopadl kousek za cíl. Kulky z pásového kulometu se statečně draly skrze stromy, ale ani ony se k démonovi dostatečně nepřiblížily.

„Nemůžu ho zaměřit,“ řekl zbraňový důstojník. „Sondám vadí stromy.“

Simon se rozběhl a díky síle obleku snadno přeskočil tenčící se řady útočníků. Dopadl do hlubokého sněhu, zavrávoral a málem spadl. Čelní střelec z nejbližšího vozidla zneškodnil dva ravagery, kteří se pustili za ním.

Simon doběhl k transportéru a položil Honeywellovou těsně vedle něj. „Vemte ji dovnitř,“ přikázal. „Potřebuje okamžitě ošetřit.“

Transportér se kousek posunul a zakryl templářku silným pancířem. Simon věděl, že zvednou Honeywellovou na palubu nouzovým východem na břichu vozidla.

Simon se hlubokým sněhem pomalu dostal k vozidlu, kterému velel Wertham. Vyskočil na korbu a klekl si. Na HUDu sledoval, jak výstřel z termokanónu srazil z útesu skupinku ravagerů a několik carnagorů bylo rozstříleno pásovým kanónem.

Nathan s Danielle už vedli ostatní templáře do bezpečí k dalším vozidlům.

„Tady už je všechno pod kontrolou, Werthame," řekl Simon. „Jeď za fetid hulkem. Chci démona, co na něm sedí."

„Tak jedem."

Simon se držel, ale jak se vozidlo rozjelo, tvrdě narazil na pancíř. Pneumatiky na pravé straně zůstaly zablokované, zatímco ty levé se zakously do sněhu i hlíny. Vzápětí už poskakovali přes výmoly za prchajícími démony.

„Přišli jsme o pár lidí, že jo?" Z Werthamova hlasu se vytratila rozjařenost. Mluvil se Simonem na soukromé frekvenci.

„Jo," připustil Simon. „Byla to moje chyba."

„Žádnou chybu jsi neudělal."

„Pojal jsem to moc laxně. Měl jsem s sebou vzít víc lidí na hlídky."

„Víc lidí na hlídce by budilo větší pozornost," řekl mu Wertham. „To víš stejně dobře jako já. Menší oddíly jsou rychlejší a nenápadnější."

Simon tiše souhlasil. Vybalancovat bezpečnost a nenápadnost byly vždy dvě priority, mezi nimiž se

rozhodoval, kdykoli vyráželi na lov. Ale kdyby si byli schopni vystačit s jídlem z bunkru, nemuseli by chodit ven vůbec.

Ale to bychom nemohli ani zachraňovat lidi, co se pořád ještě snaží dostat z Londýna, připomněl si.

„Nemůžem se izolovat," řekl Wertham. „Když jsme s ostatníma bunkr zakládali, řekli jsme si to dost jasně. Všichni jsme souhlasili, že se nebudem obracet zády k těm, co můžeme zachránit."

„Já vím."

„Nebudem jako ti druzí."

„Já vím." Templáři v podzemí se rozhodli invazi démonů jednoduše přečkat. Hlavy jednotlivých rodů zorganizovaly masakr u svatého Pavla, aby přesvědčily démony, že jsou všichni templáři mrtví. Měly v úmyslu tajně cvičit a počkat na další generaci, než se znovu pokusí démonům postavit.

Simon s tím nesouhlasil. Londýn sžírala Spálenina. Cítil, že jestli budou čekat, až templáři znovu sestaví armádu, kterou budou považovat za dost silnou, nebude už nic co by mohli zachránit. Zpočátku s ním tenhle názor sdílelo jen několik málo templářů. Když se vrátil do Londýna a porval se s Terrencem Boothem, převorem rodu z Rorke, byl vyloučen z řádu. Přišel o všechna privilegia. Neodešel ovšem z podzemí sám. Během uplynulých čtyř let se k němu přidalo mnoho dalších, obzvláště pak poté, co zjistili, že Booth se zpronevěřil vlajce důvěry a Simona podle zajal.

Copak je všechny vedu na smrt? ptal se Simon sám sebe hořce. V bunkru to nevypadalo dobře. Booth a ostatní templáři, kteří se rozhodli zůstat v podzemí, ho měli za vyvrhela a tvrdili, že odvádí bláhové a naivní

templáře z bezpečného podzemí, jen aby vzápětí zahynuli ve spárech démonů.

Simon všechny temné myšlenky zapudil, jen si uvědomil, jak snadno se mu poslední dobou dostávají do hlavy. Soustředil se na prchající démony.

Minion musel zemřít.

❖ ❖ ❖

Simon se křečovitě držel transportéru, který se dál pral s nerovným terénem. Špičatá příď narážela do závějí, které se rozstřikovaly na všechny strany. Několik vloček přistálo Simonovi na popraskaném hledí a okamžitě roztálo, protože oblek se staral, aby měl volný výhled. Kapičky se ovšem tvořily i na vnitřní straně, protože vlhkost se již dostala přes praskliny, které mu způsobil okřídlený démon.

Transportér dvakrát vylétl do vzduchu a těžce dopadl zpět. Simon klečel na jednom koleni a měl pocit, jako by mu někdo do zbroje bušil kladivem.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Wertham.

„Jo,“ odpověděl Simon.

„Nemůžu toho démona pronásledovat lesem.“

„Já vím.“ Simon se díval mezi stromy. Naštěstí tu bylo stále dost míst, kde byly řidčeji, takže démona viděl. Díky mýtinám neměl zatím démon příliš příležitostí zmizet mu z očí. „Stačí, když mě dostaneš blíž.“

Transportér jel těsně kolem lesa. Ohromná kola drtila menší stromky a keře. Simon neustále slyšel praskání větví.

Na démony prchající mezi stromy čas od času dopadlo měsíční světlo. Minion už si zjevně vozidla

všiml a snažil se od něj držet co možná nejdál.

„Tady zastav," řekl Simon a seskočil.

I když transportér v okamžiku, kdy se Simon rozhodl vystoupit, jel asi čtyřicet mil za hodinu, díky gyroskopu zabudovanému ve zbroji se templáři podařilo dopadnout na nohy. Trajektorii dopadu už však nebyl schopen dobře kontrolovat, takže se otřel o strom a strhnul z něj větve dobré dva palce silné.

Když doskočil na zem, překulil se. Kvůli štítu a meči na zádech to nebylo nejladnější přistání, ale podobné seskoky cvičil roky. Když se znovu postavil, rychle tasil meč.

Rozběhl se do lesa a jako jelen skákal přes padlé stromy. Na HUDu viděl, že Wertham zastavil s vozidlem na okraji lesa. Z transportéru vyskočili tři další templáři a rozběhli se za ním.

Když Simon démony dohonil, sklouzl minion fetid hulkovi ze hřbetu a větší z obou démonů se okamžitě obrátil proti templáři. Jeho pohyb v lese a na nerovné půdě zjevně nebyl nejjistější.

Simon sundal ze zad štít a vykryl s ním několik ran ohromných hulkových pěstí. Jejich síla Simona přinutila couvnout, pak však udělal rychlý úkrok doprava, zarazil hranu štítu démonovi do kolena a s uspokojením zaregistroval zvuk praskající kosti.

Fetid hulk zavrčel bolestí a koleno se mu podlomilo. Máchl po Simonovi pěstí, ale o pár palců ho minul.

„Doražte ho," přikázal Simon právě doběhnuvším templářům.

Templáři raněného hulka nemilosrdně obklíčili. Démon vychrlil z vaku na krku oblak toxinů, ale jeden z templářů mu nastavil štít nazývaný Domination. Byl

tvořen spektrální energií, a dokud ho něco nezasáhlo, byl průhledný. Po zásahu se však stal hmotným, a to v závislosti na jeho síle. Nyní štít dokázal zastavit oblak toxinů a umožnil zbylým dvěma templářům zaútočit.

Simon bitvu sledoval na HUDu, zatímco se hnal za minionem. Démon vyskočil, chytil se silné větve nad sebou a vyšvihl se nahoru. Skryl se za kmenem a rychle si připnul ruku s blasterem na druhé zápěstí.

„Jsi umíněný, templáři," řekl démon posměšně. „Trmácet se tak daleko pro vlastní smrt."

„Nebudu to já, kdo zemře," řekl Simon.

Démon s obratností opice seskočil na nižší větev, chytil se jí kybernetickou rukou, zhoupl se a vypálil z blasteru. Simon se tím nechal zaskočit a energetický výboj ho zasáhl do helmy tak prudce, že ho odhodil kus zpět. Jeho hledí popraskalo ještě víc.

„Pozor," řekla AI. „Primární ochranné systémy na osmnácti procentech. Zaznamenána přítomnost jiných templářů. Přecházím výlučně na defenzivní mód."

Simon byl na pokraji vyčerpání, ale přinutil se vstát. Našel démona, který se mezitím přesunul na jiný strom. Tři templáři stále ještě bojovali s fetid hulkem. Nesměl minionovi dovolit uniknout.

Minion se pokusil útok zopakovat, ale tentokrát na něj byl Simon připravený. Když se démon zhoupl a namířil na něj zbraň, Simon zvedl štít a výboj zablokoval.

Minion se rychle stáhl a mrštně se proplétal mezi větvemi. Zjevně čekal, že Simon okamžitě přejde do protiútoku. Ten však chytil štít za okraj a otočil se ke stromu bokem. Když ho ještě zajímaly extrémní a alternativní sporty, strávil spoustu času házením talíře, čímž si vylepšoval koordinaci pohybů i odhad. A taky v

tom jistou roli hrály pláže a krásné dívky v bikinách na nich. Díky zbroji byl pro něj štít stejně lehký jako plastový talíř.

Zatímco se minion uvelebil na větvi zdánlivě mimo dosah, Simon hodil štít. Ten měl téměř tři stopy v průměru a vážil jistě ke čtyřiceti librám. Až neuvěřitelně snadno prolétl větvemi a zaryl se démonovi do hlavy.

Démon o hlavu téměř přišel a vzápětí se zřítil ze stromu jako kámen. Než stačil dopadnout na zem, stál u něj Simon s mečem v ruce.

I s napůl useknutou hlavou démon stále žil. Upíral na Simona zlověstný pohled černých očí. Když se pokusil vstát, zmocnily se ho křeče. Svalil se na záda.

„Zdá se, že se dnes můj osud naplnil, templáři," řekl minion.

„A ani sis nevysloužil jméno, smůla," neodpustil si Simon.

„Třeba se mi podaří vrátit z Půlnoční studny," řekl démon.

Půlnoční studna bylo místo, kde se z temnoty rodili démoni. Simon o něm slýchal vyprávět celý život, ale ani po tolika letech si nedokázal představit, že by mohlo něco tak strašlivého existovat.

„Ale ty nemáš duši, démone," řekl Simon. „Když umřeš, je to konec. Nic tady po tobě nezůstane."

Démon se vzdorovitě zasmál. „To si opravdu myslíš?"

„Jo."

„Pak jsi hlupák. Půlnoční studna mne vyvrhne zpět na tento svět a přetvoří mne k obrazu svému. Jestli budu dost silný a příliš jsem se neprotivil Temnotě, vrátím se." Minion zasípal, protože se mu nedostávalo vzduchu. „A

jestli ne, vezme si Půlnoční studna mou podstatu a udělá ze mě další démony“

Při téhle představě Simona zamrazilo. Jak by mohl vůbec někdo čelit armádě s nekonečným množstvím vojáků?

„Váš svět padne, templáři,“ zašeptal démon. „Všechny světy zatím padly.“

„Tenhle ne,“ řekl Simon. „Smysl našeho bytí je vyšší než váš.“

Démon se zasmál. „A to ti řekl kdo?“

„Je to psáno.“ Dokonce se o něčem podobném zmiňovala i Goetia. „Taková je pravda, kterou nám seslal Stvořitel.“

Něco z toho, co Simon řekl, miniona vyděsilo. V démonových očích jako by náhle bylo možné číst zlou předtuchu.

„Pravdy,“ zašeptal démon, „nikdy nebudou znovu…“ Pak se zachvěl. Zorničky v jeho očích znehybněly, pak se rozšířily a proměnily se ve dvě černé kaluže.

Simon si tvora prohlížel a uvažoval, co z toho, co řekl, mohlo způsobit takovou reakci. *Řekl démon „pravda“, nebo „pravdy“?* Nebyl si jistý.

„Je mrtvý, lorde Crossi?“

Když Simon uslyšel svůj šlechtický titul, zvedl hlavu ke třem blížícím se templářům. I když ho posledních několik měsíců templáři v bunkru takhle oslovovali, Simon si na to nemohl zvyknout. Lord Cross byl jeho otec a ani Thomas Cross si na titul moc nepotrpěl.

„Jo,“ řekl Simon. „Je mrtvý.“ Vzal si svůj štít od templáře, který mu ho přinesl, a klekl si, aby z něj

sněhem smyl démonovu krev.

„Seržant Wertham by chtěl odsud co možná nejdřív zmizet," řekl druhý templář.

„No, to docela chápu," řekl Simon. „Hlavně vzhledem k tomu, že jste tu vlastně vůbec neměli být."

„Omlouváme se, lorde Crossi."

Ta hledí jsou na pytel. Jak má být člověk sarkastický, když ho ostatní nevidí, pomyslel si Simon. Nechal hledí zprůhlednit, aby templáři viděli, že se usmívá.

Napodobili ho a Simona ohromilo jejich mládí. Všechny tři sám cvičil, a dvěma z nich dokonce pomáhal ukovat zbroj.

„To byl vtip," vysvětlil Simon.

„Aha." Ani jeden z nich se však neuvolnil natolik, aby dokázal dát najevo, že se skutečně baví.

Simon je vyvedl z lesa. Rychlý pohled na HUD mu odhalil, že zbylé dva transportéry odjely k místu, kde nechali mrtvou vysokou. Nakonec to nebyl úplně zbytečný výlet.

Až na to, že tři templáře, kteří při něm přišli o život, nikdo nenahradí. Každý život měl nevyčíslitelnou cenu.

Simon se s těžkým srdcem brodil sněhem. Mohl doufat maximálně v několik hodin spánku, než se znovu vydá do podobné akce. Myšlenkami zabloudil k Leah a přemítal, jak se jí asi vede. Už se několik týdnů neviděli.

To je vlastně taky dobře, usoudil. Stále ještě před ním měla tajemství, a on měl svá. Od chvíle, kdy ji viděl naposledy, udělal Macomber v překladu Goetie značný pokrok. Hrozně nerad by jí v téhle záležitosti lhal, ale zároveň věděl, že by musel.

Alespoň než si bude jistý, že jsou jejich zájmy

podobné.

11.

Asi nás nepřivítají s otevřenou náručí.“

Warren si prohlížel muže stojící za stromy a keři a věděl, že má Naomi pravdu. Lidé, kteří žili mimo Londýn, nebo kterým se povedlo z něj utéct, rozhodně nikomu z města věřit nebudou.

A jejich zombie důvěru zjevně taky neposílí.

„Nečekám, že nás budou nadšeně vítat,“ odpověděl Warren. Popravdě řečeno, vůbec neměl v úmyslu cestou kohokoli potkat.

O chvíli později, když už nemohlo být pochyb, kterým směrem míří, vyšel ze tmy muž a postavil se vedle shluku několika stromů. Byl vyzáblý a bylo z něj cítit napětí. Warren nervozitu doslova viděl v jeho auře. Jistě, poznal by ji i z toho, že na ně muž mířil brokovnicí.

„Dál ani krok,“ vykřikl muž.

„Nechceme vám ublížit.“ Warren ani nezpomalil. Naomi se však stáhla pár kroků za něj.

Muž vypálil Warrenovi nad hlavu. Výstřel se v pustině děsivě rozléhal.

„Jestli nezůstaneš stát, ty magore, budou se lidi, co máš s sebou, muset zpátky tahat s tvojí mrtvolou.“

Warren se zastavil.

„Nemusíš toho muže poslouchat.“ Lilith náhle stála vedle Warrena s rukama založenýma na prsou. „Můžeš na něj poslat zombie.“

„Taky bychom to mohli zkusit diplomatičtěji.“ Warren odolal nutkání jednoduše si cestu mezi muži a ženami, kteří se v temnotě proti němu shromáždili,

prostřílet. Když byl Merihimovým otrokem, neměl by jinou možnost.

„Ukázat slabost není nejlepší strategie," řekla Lilith.

„Zastavit se a promluvit si není slabost," odpověděl Warren.

„Souhlasím," řekla mu Naomi. „Ale stejně si myslím, že nás nepustí."

„Nemůžem jít jinudy?" zeptal se Warren Lilith. „Třeba to nějak obejít?"

„Mohli bychom. Ale trvalo by to dlouho a ty bys přišel o další zombie. A pohybovat se v těchhle místech bez ochrany není nejlepší."

S tímhle tvrzením Warren souhlasil. „Ale pokud budem bojovat, přijdem o pár zombií taky, protože nám je lidi tady zlikvidují."

„Ano." Lilith se potutelně usmála, takže vypadala téměř skutečně. „Ale máme šanci, že si budeme moct udělat nové. Z lidí tady by se dala udělat hotová armáda."

Z téhle představy se Warrenovi udělalo trochu nevolno. Když pracoval pro Merihima, o podobných věcech nepřemýšlel. Až příliš se bál o vlastní život, než aby bral v potaz životy jiných.

Někdy, když si byl jistý, že je sám – což bylo zřídka, protože si ho všímala buď Naomi, nebo Lilith – ho hryzaly výčitky svědomí z toho, jak to dopadlo s jeho spolubydlící Kelli. Nikdy nebyla jeho opravdová přítelkyně, ale čas od času k němu byla milá.

Po prvním setkání s Merihimem, když ho démon ošklivě popálil, vzal si Warren Kellinu vůli a udělal si z ní ošetřovatelku. A když později zemřela, oživil ji a nechal ji, aby ho hlídala. Tak tomu nějaký čas bylo, než ji nakonec musel zneškodnit, protože se pokusila ublížit

Naomi.

Warren ty lidi nechtěl zabít. Byli tam jak starci, tak děti.

„Jsi změkčilý," škádlila ho Lilith.

„Nemusím je zabít," odpověděl Warren.

„Cože?" Naomi k němu přišla blíž. „Co jsi říkal?"

Zombie začaly být neklidné.

Warren se obrátil k muži s brokovnicí. „Nechceme vám ublížit. Přicházíme v míru."

„Možná jo, ale jestli uděláš ještě krok, pudeš v míru ve více kusech," zavrčel muž. „Tady to je naše a nechceme, aby se nám tu toulali otrapové."

„Chceme jenom projít."

„Ale neprojdete. Být váma, otočím se a najdu si jinou cestu."

„Dobře," řekl Warren. „Poradíte mi kudy?"

Muž zaváhal. „To záleží na tom, kam chcete."

Warren se otočil k Lilith.

Ta se mračila a dávala jasně najevo, co si o jeho řešení situace myslí. „Dál do močálu."

Warren to přetlumočil.

„Tak to byste radši měli počkat do rána," řekl muž. „Močály umí být pěkně zrádný. A hlavně když svítí měsíc. A taky už jsme slyšeli historky o potvorách, který tam žijou."

„O jakých potvorách?"

„Je tam spousta dravců, který si hlídají teritorium. Vlci a tak. A když ne vlci, tak zdivočelí psi, co utekli z farem kolem Londýna, když přišli démoni."

„To nevypadá moc romanticky," řekl Warren.

„To taky není."

„Ale my chceme jenom projít. Šanci dostat se někam

do sucha, kde bychom se mohli vyspat.“

„Tady ne.“

Warren najednou vycítil nebezpečí a otočil se směrem, odkud přišli. Všiml si, že nad cestou tiše krouží sova. Sevřel stříbrnou ruku v pěst, soustředil se na nočního dravce a vydal se v duchu k němu.

❖ ❖ ❖

Když Warren znovu oči otevřel, díval se zrakem letící sovy. Všechno bylo ostré, ale místo barevné škály přírody ozářené světlem měsíce viděl jen odstíny šedé. Zároveň ucítil, jaký má sova hlad. Kořist se poslední dobou sháněla těžce.

Warren ptáka zcela ovládl a přinutil ho otočit se a letět zpět směrem, odkud se zombiemi přišel. Sova letěla jen těsně nad vrcholky stromů, aby bylo co nejtěžší ji zpozorovat. Její pud sebezáchovy se shodoval s Warrenovým.

Jen o kousek dál se po jasně viditelné stopě, kterou za sebou zanechaly zombie, odhodlaně pohybovala nesourodá horda démonů. Povětšinou to byli impové vyslaní z města, aby zkoumali a mapovali okolí.

Jeden z impů zvedl paži.

Na krátký okamžik si Warren myslel, že na něj chce démon vystřelit. Srdce se mu rozbušilo. Úplně zapomněl, že je vlastně někdo jiný než letící noční dravec. Prudce sovu otočil a rychle mizel pryč. Namísto démonické zbraně, nebo alespoň pušky či pistole, kterou by Warren čekal, se v démonově ruce objevil stočený had, který se vzápětí natáhl a vymrštil do vzduchu. V příštím okamžiku roztáhl křídla a vzlétl.

Sovin strach se přenesl na Warrena. Oba se nyní společnými silami snažili neskutečnému tvorovi uniknout. Sova za celý svůj život nic podobného létajícímu úhoři neviděla. Démon byl šest nebo sedm stop dlouhý, jakoby vybledlý, a měl přerostlou svalnatou hlavu o velikosti obou Warrenových pěstí spojených k sobě. Když rozevřel čelisti, odhalil zahnuté tesáky, které se ve světle měsíce zaleskly a způsobily, že hlava vypadala ještě větší.

Navzdory ladnosti a rychlosti, s jakou se sova ve vzduchu pohybovala, nebyla pro létajícího démona soupeřem. Ten sovu rychle dohonil, dostal se nad ni a zaútočil.

Warren cítil, jak démon rozpáral sově hrdlo. Bylo to, jako by se drápy zaryly do těla jemu samotnému. Žíly měl najednou plné horkého jedu. Ten se dostal k srdci, které se vzápětí zastavilo. Sova znehybněla a řítila se ke sněhem pokrytému močálu, zatímco démon si cpal do tlamy kus jejího těla.

❖ ❖ ❖

Když se Warren vrátil do vlastního těla, uvědomil si, že mu srdce bije tak divoce, že málem omdlel. Zavrávoral a určitě by se zhroutil, kdyby k němu nepřiskočila Naomi a nezachytila ho. Překvapilo ho, jak je silná, ale byl si vědom toho, jak ji změnily všechny démonické transplantáty.

„Warrene," zasyčela.

„Neomdlévej," přikázala mu Lilith. „Jestli rychle nevyrazíte, démoni nás doženou a zabijí tě. A pak jsme všichni ztraceni."

„Jsem v pořádku.“ I když si Warren nebyl jistý, zda se bez pomoci udrží na nohou, vysmekl se z Naomina objetí. Pustila ho.

„Co se děje?“ zeptala se Naomi.

„Démoni,“ vyhrkl sípavě Warren. „Jsou za náma.“

Naomi se na něj vyděšeně podívala. „A proč nás sledují?“

„To netuším.“ Warren se otočil na lidi, kteří jim pořád stáli v cestě.

„Copak se vaší přítelkyni stalo?“ zeptal se muž s brokovnicí.

Warren ukázal za sebe do míst, odkud přišli. „Pronásledují nás démoni. Za pár minut jsou tady.“

Lidé začali vyděšeně nadávat. Několik z nich bylo názoru, že by Warrena měli na místě zastřelit. Ostatní s nimi rychle začínali souhlasit.

„Můžu vám pomoct,“ řekl Warren naléhavě.

„Ty?“ obořil se na něj muž. „S těma mrtvolama, co taháš s sebou?!“

„Mám moc,“ odpověděl Warren.

„Démonickou moc,“ řekl kdosi. „Je to démonofil. Jeden z těch, co chcou bejt jako démoni. Podle mě tidle lidi nejsou vo nic lepší než ty potvory.“

„Nechci být jako oni,“ řekl Warren. „Bojuju s nima stejně jako vy. Kdybych byl s nima, tak bych na ně asi počkal, ne? Asi bych vám neříkal, že sem jdou.“

„Je to past,“ prohlásil někdo. „Chce, abychom ho přestali hlídat, a pak na nás pošle ty svoje mrtvoly.“

„Hlupáci,“ vyštěkla Lilith. „Ať si tu chcípnou.“

Warren nejistě přešlápl. Vůbec neměl chuť se impům postavit.

Naomi se na něj podívala a poznala, na co myslí. Její

temné oči uvízly v jeho.

„Nemůžeme je tu nechat," řekla.

„Ale to víš, že můžeš," oponovala Lilith.

„Nechcou nás tu," namítl Warren.

Naomi ho vzala za ruku, za tu z masa a kostí, a stiskla ji. „Jestli je tu necháme, všichni umřou."

„Umřou stejně," řekl Warren.

„Ty si myslíš, že až démoni zmasakrují tyhle lidi, přestanou nás pronásledovat?" zeptala se Naomi.

Warren neodpověděl.

„To je blbost, nepřestanou," řekla Naomi. „Přišli sem pro něco a já osobně si myslím, že hledají tebe."

„To nemůže vědět," řekla Lilith.

„To nemůžeš vědět," prohlásil Warren.

„Taky je mohl poslat Merihim."

Warrena zamrazilo. „S Merihimem už nemám nic společného. I ruku si vzal zpátky."

„Ale měl jsi ho v hlavě," řekla mu Naomi. „Třeba se bojí toho, co ses od něho mohl dozvědět."

Warren si vzpomněl, jak je Merihim mocný, a nemohl tomu uvěřit. Otočil se za sebe a snažil se rychle uvažovat, co dál. Takhle těžký pro něj život nikdy nebyl. Ani tehdy, když ho zanedbávala matka posedlá magií a mlátil ho šílený otčím. Tehdy byla většina rozhodnutí nějak jednodušší.

Ale nakonec v tom vlastně není rozdíl, uvědomil si Warren. *Otázka zněla – přežít, nebo ne? Cíl hry se nezměnil, jen hra samotná byla nějak těžší.*

12.

„Když ti Merihim vzal ruku,“ řekla Naomi, „asi nečekal, že bys to přežil. Byl to zázrak. Viděla jsem to.“

Nechalas mě tam, nedokázal se Warren ubránit myšlence.

„Opustila tě,“ řekla Lilith. „Musela jsem se o tebe postarat sama. Vrátila jsem ti ruku. V tomhle by ses od ní neměl nechat zviklat. Myslí jenom na sebe.“

Warren se na Lilith podíval. *A ty myslíš na koho?* Moc dobře to věděl. Nemohl jí to mít ovšem za zlé. I on myslel především sám na sebe.

„Merihim nečekal, že to přežiješ,“ řekla Naomi. „A už vůbec nečekal, že budeš znovu tak mocný. V tuhle chvíli bys pro něho mohl být nebezpečný.“

Warren věděl, že obojí je pravda. Na vrcholku kopce v dálce za nimi se objevila horda impů. Rýsovali se jako černé siluety na bílém pozadí pod mdlým světlem měsíce.

„Na tom něco je,“ připustila neochotně Lilith. „Jsem sice mocná, ale zcela skrýt před Merihimem jsem tě nedokázala. Možná tě opravdu hledá.“

„Kdyby mě chtěl Merihim najít,“ řekl Warren, „nedělalo by mu to velké problémy. A rozhodně by místo sebe neposlal impy.“

„Myslíš, že ne?“ zeptala se Lilith. „Zase tak důležitý nejsi, Warrene. Merihim ještě netuší, co pro tebe chystám. Nemá vůbec ponětí, jak mocného člověka z tebe udělám.“

Warrena její slova povzbudila. Jestli má v tomhle světě přežít, bude muset být hodně mocný. Jiná možnost neexistovala. Ani jeho vrozené schopnosti a moc, kterou už měl, mu na přežití v budoucnosti nebudou stačit.

„Ty impy opravdu mohl poslat Merihim," řekla Naomi. „Nemůžeš sázet na to, že ne. Kdyby ses mýlil, budou nás pronásledovat do močálu a zabijí nás."

„Já vím."

„Musíme ty lidi získat na naši stranu. Musíme je přesvědčit, že společně budeme silnější."

Warrenův strach rostl. Nyní byl tak silný, že ho už nedokázal zvládnout. Stejnou věc dělal, už když byl chlapec a bydlel u matky. Jakmile ho strach opanoval, obrátil se znovu ke skupině ozbrojených lidí.

„Mě se nemusíte bát," řekl jim. „Tam jsou naši nepřátelé." Máchl rukou za sebe k blížícím se impům.

„Patří k nim," řekl někdo.

„Chce nás přechcat," přidal se jiný.

Warren se obrátil k moci, která v něm kolovala. Když ji dokonale poznal, došlo mu, že ji měl v sobě odjakživa. Měl ji už jako dítě. Díky ní se zachránil tu noc, kdy mu otčím zabil matku a pokusil se zabít i jeho.

Tu noc, zatímco mu matka ležela mrtvá u nohou a i jemu už prošla tělem kulka, se zmocnil otčímovy mysli. Navzdory tomu, že ho ten člověk byl odhodlaný zabít, přinutil ho Warren obrátit pistoli proti sobě.

„*Chci, abys umřel,*" řekl mu tehdy Warren.

Stále si pamatoval nechápavý a vyděšený výraz v otčímových očích, když přestal mířit na Warrena a přiložil si hlaveň pistole ke spánku. Martin DeYoung byl drobný drogový dealer, který nebyl schopen zvládnout ani sám sebe, natož skutečnost, že se Warrenova matka

zbláznila do magie. Tu noc byl pod vlivem drog, které prodával, a jeho vůle nebyla zrovna silná. A nebál se, byl rozčilený. Strach byl mnohem silnější než vztek. Tohle Warren věděl moc dobře, protože si nepamatoval, že by měl v životě období, kdy by se nebál.

Tu noc jeho otčím nakonec přeci jen strachem křičel. Ani to mu však nepomohlo. Ruku s pistolí nebyl schopen zadržet. *„Ne! Nenuť mě k tomu! Ne! Přestaň! Prosím!“*

Martin DeYoung si přiložil pistoli ke spánku a stiskl spoušť. Vyšetřování skončilo jasným závěrem. Poté co zabil Warrenovu matku a málem i Warrena, spáchal sebevraždu.

Warren sebral veškerou sílu, soustředil ji do stříbrné ruky a vyslal ji ke skupině ozbrojených lidí. Jejich mysli byly jako visací zámky. Některé otevřel snadno, jiné o něco obtížněji. Téměř cítil, jak se v nich jeho magický paklíč otáčí.

Jakmile objevil v lidech část mysli, která zoufale chtěla věřit, že existuje vyšší moc, měl vyhráno. Lidé, obzvláště vyděšení, vždy potřebovali něco většího a silnějšího, v co by mohli věřit.

„Tamto jsou *naši* nepřátelé,“ řekl Warren přesvědčivě. „Jich se máte bát, ne mě.“

„Má pravdu,“ řekl kdosi.

„Já vám můžu pomoct,“ řekl jim Warren a působil na ně veškerou svou mocí. Impové se blížili. Do vzduchu se vzneslo několik z hadovitých příšer. „Pomůžu vám, ale musíte mě nechat.“

„On má moc,“ řekl někdo. „A nás proti démonům není dost.“

„Dovolte mi, abych vám pomohl,“ řekl Warren.

Muž s brokovnicí sklonil zbraň. „Pusťte je.“

„Bixby!“ vykřikl jiný muž vyděšeně. „Co to doprdele děláš?“

Bixby se otočil k ostatním. „Démony nemáme šanci sami zastavit. A jestli je nezastavíme, povraždí nám ženy a děti. Tohle chcete?“

Nikdo neodpověděl.

Bixby se otočil zpátky k Warrenovi a řekl: „Tak pojďte.“

Warren se pokusil zatvářit neohroženě a vykročil.

❖ ❖ ❖

Naomi věděla, že jim lidé věří hrozně neradi. Když mezi ně vkročila, ze všech stran cítila strach i vztek. Ještě víc však vesničané nenáviděli zombie, a Naomi jim to rozhodně nemohla vyčítat.

I ona zombie nesnášela. Předpokládala, že právě její vrozený odpor k nim jí zatím neumožňoval je vyvolat. Někteří kabalisté se specializovali na oživování čerstvě zemřelých. Přivolávali na pomoc těla kamarádů, kteří ještě před okamžikem bojovali po jejich boku. Jiní vyvolávali jen ty, kteří dlouho odpočívali na hřbitově. Trpělivě seděli, zatímco se polorozpadlá těla vyhrabávala z hlíny.

Warren bez větších obtíží dokázal oživit všechna. Pozorovala ho při tom.

Krčila se za silným kmenem dubu. Byl tam s ní ještě ani ne dvacetiletý mladík. Cítila na sobě jeho pohled a věděla, že se jí bojí, stejně jako ho vzrušuje její odlišnost a fyzická přítomnost.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se mladík.

„Naomi.“

„Já jsem Desmond.“

Naomi na něj krátce pohlédla. Před invazí to vypadalo, že svět je přeplněný podobnými štíhlými mladíky, kteří se pokoušejí najít si místo v životě. Věděla, že kdysi byl takový i Warren Schimmer.

Mladík měl na sobě plášť a klobouk, obojí o pár čísel větší, a v rukou brokovnici.

Naomi se od invaze naučila i něco o zbraních. Měla znalosti i z oborů, o kterých se jí nikdy nesnilo.

„To není obyčejná brokovnice,“ řekl Desmond jakoby dotčeně. Pevně zbraň sevřel. „Upravili jsme broky. Obyčejné na démony moc neplatí.“

„Ne,“ souhlasila Naomi, „to teda ne.“

„Tak jsme si je trochu přizpůsobili.“ Desmond se plácl do pásu s nábojnicemi, který měl přes prsa. „Tyhle patrony jsou výbušný. Dostanou se démonům pod kůži a pak jim do těla napumpujou dávku jedu. Je to nervový toxin. Ten máme z démonických ryb, co teď plavou v Temži.“ Polkl. „Dneska už i ve vodě žije spousta potvor.“

„Já vím,“ řekla Naomi. „Viděla jsem je.“ Nějakou dobu strávila v kabalistické komunitě vedené Hedgarem Tulanem. Tehdy studovali démonická stvoření, která procházela pekelnou bránou. Ne všechna totiž byla válečníky nebo dravci. Spálenina s sebou přinesla ohromnou zásobárnu rostlin i živočichů.

„Ty ryby se nedají jíst,“ vysvětloval Desmond, „ale zjistili jsme, že jejich jed platí i na ostatní démony.“

„To je dobře,“ řekla Naomi. Lidská schopnost nalézat v přírodě – v jakékoli přírodě – věci schopné ničit se zdála být jednou z konstant ve vesmíru. S tím byly spojeny i sklony ke sebezničení, které byly jednou z

hlavních věcí, jež nakonec přivedly Naomi ke kabalistům. Toužila po mírumilovném životě přesně podle pravidel, která považovala za daná Bohem i přírodou.

Kabalisté se nějakou dobu zaměřovali na vylepšení životního stylu a lidského zdraví. K tomu využívali energie jako například reiki. Už v té době se však někteří kabalisté pokoušeli ovládnout daleko ničivější prastaré síly.

„Tak doufej, že to bude stačit.“ Desmond sevřel zbraň pevně v rukou a se strachem v očích se díval na blížící se démony.

Impové udělali v močálu rojnici. Třebaže pocházeli ze světa plného ohně a žáru, v jaký se Spálenina pokoušela proměnit i tenhle svět, nebylo na nich znát, že by jim zima a sníh nějak vadily.

Pak impové bez jediného slova nebo výkřiku zaútočili. Namířili na lidi zbraně a rozzářili temnotu jasnými paprsky a záblesky.

Rozptýlená skupinka obránců neustoupila a opětovala palbu. Naomi věděla, že to nebyla odvaha, co vesničany přinutilo zůstat a bojovat. Byl to strach. Za poslední roky se zjevně naučili, že když se před démony rozprchnou, jediným výsledkem je to, že je démoni pochytají a zabijí.

Výbušné patrony, které vesničané používali, způsobovaly démonům překvapivě velké škody. Démoni takový odpor zjevně nečekali. Padali pod zásahy, které považovali za obyčejnou střelbu z pušky. Jed však účinkoval velmi rychle. Naomi navzdory mdlému měsíčnímu světlu viděla, jak kůže démonů bledne a získává jedovatě žlutozelený nádech. Vzápětí se na ní

objevovaly hnisající puchýře.

Zranění démoni se na příkaz velitele, mohutného impa se dvěma pistolemi, pokusili vstát. Většině z nich se to nepodařilo a padli zpět do sněhu. Ani ti, kteří se dokázali zvednout na nohy, dlouho nevydrželi a účinek jedu je nakonec přemohl. Všichni zasažení démoni se během několika okamžiků třásli, od huby jim šla pěna a nakonec znehybněli.

Naomi se soustředila na svou moc, pak na démony, a vyšla zpoza stromu. Roztáhla paže a vyslala energetický výboj. Z rohů jí vyšlehly blesky, jejichž konce překlenuly vzdálenost, která obě bojující skupiny dělila.

Blesky zasáhly prvních pět démonů a plynule pokračovaly k řadě dalších sedmi stojících za nimi a ještě ke třem vzadu. Jejich maso se v okamžiku speklo a odpadlo z popraskaných kostí. Mrtví démoni se doslova rozpadali na kusy.

„Pošli na ně zombie!“ vykřikl nějaký muž. „Ať zombie zaútočí!“

Zombie klečely před stromy, kde tvořily nemrtvou bariéru mezi lidmi a útočícími démony. Naomi věděla, že se Warren z počítačových her, které hrával před invazí, naučil i něco z vojenské strategie. A od té doby se samozřejmě zdokonalil.

Ucítila prudký závan horka a spatřila, že Warren vystoupil vpřed. Neposlal však zombie do útoku ani nijak neodpověděl na volání lidí kolem sebe.

Sepnul ruce, jednu lidskou a druhou z lesknoucího se kovu, a vytvořil z palců a ukazováčků trojúhelník. Pak přes ruce foukl.

Z trojúhelníku vyšlehly plameny. Do středu prořídlé hordy démonů dopadla vířící ohnivá koule a vybuchla.

13.

Řady postupujících démonů proměněných v živé pochodně, zpomalily. V tu chvíli na ně vesničané vypálili další salvu.

„Nabít!“ zařval Bixby. „Připravit! Namířit!“

Naomi si však byla jistá, že je jen otázka času, než je démoni zničí. Měli jich před sebou příliš mnoho. Démoni se pod velením Temného pána znovu semkli a jejich zbraně ozářily noc. Jeden z výbojů zasáhl Desmonda, který už jen s polovinou hlavy zavrávoral a padl na kolena. Nakonec jeho vařící krev zasyčela na bílém sněhu.

Naomi znovu vyvolala moc a vyslala další salvu blesků. Tahle ji zcela vyčerpala a věděla, že nějakou dobu nebude ničeho schopná. Mezitím budou démoni u nich. Klekla si a zvedla Desmondovu zbraň a zbylé patrony.

Když se démoni přiblížili ještě víc, postavily se zombie neohrabaně na nohy. Nemrtví se pustili do boje bez jakéhokoli stylu nebo taktiky. Využívali jen sílu a prakticky stoprocentní nezranitelnost, protože bojovat přestávali až v okamžiku, kdy přišli o hlavu nebo je démoni přesekli na dvě poloviny. Vlna démonů se rozbila o zombie jako příliv o útesy.

Na okamžik to vypadalo, že se zombie udrží. Bixby a ostatní vesničané bojovali ze všech sil a neustupovali, dokud nepadli mrtví k zemi. Noc byla plná výstřelů – jednotlivých i z automatických zbraní.

Démoni oslabení otrávenými kulkami se rozpadali na kusy. Nakonec se však první z nich s bizarními

trofejemi v rukou dostali přes řadu zombií.

Jeden imp s pistolí v ruce máchl po Naomi utrženou hlavou zombie, kterou držel v druhé. Naomi už měla pažbu pušky pevně zapřenou o rameno a nyní jen stiskla spoušť. Zpětný náraz jí udělal na rameni modřinu a přinutil ji o krok ucouvnout, nicméně rána prošla utrženou lebkou a vystříkla její obsah démonovi do tváře. Imp začal okamžitě hořet. To mu však nezabránilo, aby se dál po Naomi sápal.

Naomi zoufale máchala prázdnou brokovnicí jako kyjem a podařilo se jí impa na okamžik odrazit. V tu chvíli mu jeden z Bixbyho mužů prostřelil hlavu a na místě ho zabil.

Muž se na Naomi zazubil, zjevně potěšen sám sebou, a řekl: „Když vystřelíš, musíš dávat bacha, abys…“

Zbytek věty mu uvázl v hrdle, do něhož se zakousl jeden z létajících démonů, který mu přistál na rameni. Muž v panice zařval a démona ze sebe strhl i s kusem vlastního masa. Z rány na krku začala tryskat krev. Muž se zoufale snažil démona odhodit, ten se mu však zakousl do prstu a pevně se držel.

Jiný muž střelil démona brokovnicí, zároveň však ustřelil druhovi kus hlavy. Krev, démonovy vnitřnosti a kusy lidské lebky – to všechno najednou měla na sobě Naomi. Potřísnil ji dokonce i jed. Kůže jí okamžitě zrudla a pálila, ona si však nemohla dělat starosti s jedem, protože v tu chvíli se jí těsně před očima mihl nůž dalšího impa.

Naomi ho bleskurychle zablokovala brokovnicí a couvla. Náhle se hned vedle ní objevil Warren. Ukázal na impa a ten ztuhl, jako by mu znehybnil všechny klouby.

Zběsile se roztřásl strachem i bolestí a vzápětí explodoval.

Naomi se nezdržovala díky. Warren by ji stejně neslyšel. A vlastně na tom nezáleželo. Zachránil ji, protože se mu to hodilo. V jeho činu nebyl žádný cit.

Chvíli zuřivě zápasila s brokovnicí a nakonec ji otevřela. Vzala do ruky tlustou patronu, zastrčila ji do hlavně a zacvakla pažbu. Zvedla brokovnici ke zhmožděnému rameni a okamžitě vypálila. Paží jí projela vlna bolesti, přinutila se však znovu nabít.

❖ ❖ ❖

„Je jich moc!“ volal Warren na Lilith. Nebylo poznat, jestli ho na bojišti někdo slyšel. Impové nyní byli hluboko v lese a rozsévali mezi lidmi zkázu. I démoni umírali, nehledě na to však zabíjeli všechno, co se pohnulo.

Warren doslova cítil jejich žízeň po krvi. Ten pocit v něm křičel a kroutil se, jako by našel spřízněnou duši. Nevěděl, jestli jsou tohle jeho přirozené pocity, nebo jestli ho ovlivňuje Lilith. Za posledních několik dní se stala mnohem silnější.

Ale to on taky.

„Nemůžeš utéct,“ řekla Lilith, která procházela mezi impy, aniž by se jí kterýkoli dotkl.

Warren věřil, že démoni Lilith cítí. Občas se od ní některý jako by odtáhl. Když před mnoha tisíci lety naposledy kráčela zemí, když se lidská rasa teprve rodila, klaněli se jí démoni podobní impům jako své kruté vládkyni. V tom se shodovaly všechny příběhy, které si o ní Warren přečetl.

Něco z bývalé moci muselo zůstat i její současné astrální podobě. Warren jen doufal, že i po tisíciletích bude schopna bojovat s nepřáteli.

„Jestli zkusíš utéct, impové tě dohoní a zabijí," pokračovala.

Warren si byl dobře vědom masakru, který se kolem něj odehrával, a neměl důvod jí nevěřit. Znovu a znovu sbíral moc a posílal ji proti démonům. Tvořit a vysílat ohnivé koule a energetické výboje už pro něj bylo naprosto přirozené. Stejně jako štít, který dokázal během zlomku vteřiny vytvořit a znovu nechat zmizet podle toho, jak potřeboval.

Přímo proti němu letěl jeden z malých okřídlených démonů. Warren ho koutkem oka zahlédl, ukázal na něj a viděl, jak vybuchl v podobě krvavých kusů masa a šupin. Ani se nepokoušel rozlišovat lidi od démonů. Jakmile viděl někde blízko sebe bojující klubko, smetl je jedinou ranou.

Přesvědčil sám sebe, že musí přežít za každou cenu a není jeho vina, že je mnohem mocnější než Bixby a jeho přátelé. Taky se přesvědčil, že nebude cítit vinu. Ovládnout emoce ovšem nebylo snadné.

Navzdory vší snaze krýt se byl Warren brzy potřísněný tělesnými tekutinami – lidí i démonů. Jen nepatrný zlomek té krve však byl jeho.

Zatímco bojoval a proplétal se mezi bojujícími, pokusil se dostat do myslí některých démonů. Z několika si udělal loutky, které vzápětí poslal proti jejich druhům. Démoni, které si zotročil, připomínali jeho zombie a bojovali zcela nezávisle na něm.

Poměr sil v bitvě se pomalu obracel. Warrenovi se při pohledu na všechny mrtvé, které měl u nohou, sevřel

žaludek. Při útoku byli zabiti téměř všichni lidé. Někteří se dali na útěk a odlákali několik démonů, kteří je vyrazili pronásledovat.

Nebýt démonů, které jsem ovládl, už bychom byli mrtví, uvědomil si Warren.

Stálo ho to však spoustu sil. V hlavě mu hučelo a jeho plíce se roztahovaly jako měchy, aby stačily tělo zásobovat kyslíkem. I když se snažil soustředit, viděl rozmazaně.

Jeden imp na něj vystřelil, ale Warren stačil zvednout štít. Odražený projektil zasáhl jednoho z posledních mužů. Nešťastník padl na zem rozseknutý na dvě zkrvavené poloviny. Smrt si pro něj přišla tak rychle, že ani nestačil vykřiknout.

Warren během zlomku vteřiny změnil štít v projektil, který mrštil po démonovi. Energetický výboj usekl démonovi hlavu. Ještě než jeho tělo dopadlo na zem, měl Warren připravený nový štít. Pracoval oběma rukama dohromady nebo každou zvlášť a brzy čerpal z rezerv.

Zakrátko musel bojovat nejen s démony, ale i s vlastním vědomím, které ho chtělo opustit. Zatím neměl tušení, kdo nakonec vyhraje.

„Kdo jsi, člověče?“ obořil se na Warrena démon, který mu právě bušil do štítu.

Warren neměl sílu odpovědět. Měl pocit, jako by démonovy rány nevykrýval štítem, ale vlastním tělem. Soustředil se, aby stál pevně na nohou, protože v nich cítil slabost a několikrát se mu málem podlomily.

„Odkud máš tu ruku?“ Démon odhodil pušku a sáhl si na záda pro sekeru. „Ale to je vlastně jedno. Stejně ti ji brzo useknu.“

Při představě, že by znovu přišel o ruku, se Warrenovi sevřel žaludek. Už k tomu došlo dvakrát a on si na to rozhodně ještě nezvykl. Zmocnila se ho panika a na chvíli ztratil kontrolu nad štítem. Démonova sekera se mu zasekla do kevlarové vesty, kterou nosil pod dlouhým kabátem. Přestože čepel neprošla skrz, rána mu zlomila žebro. Warrena najednou bolelo každé nadechnutí. Navíc musel rychle uhnout před další impovou ranou.

„Kam jdeš?“ provokoval ho démon. „Teprve jsme si začali hrát.“

Soustřeď se, doprdele! Soustřeď se, nebo jsi mrtvý! Warren se pokusil proměnit několik rozmazaných obrazů impa, které mu nyní pluly před očima, v jedinou konkrétní bytost. Nedařilo se mu to. Neměl jinou možnost. Natáhl kovovou ruku a zázrakem se mu na poslední chvíli podařilo zablokovat další ránu.

Bylo slyšet skřípání kovu o kov, jak ostří sekery sjelo Warrenovi po dlani. Warren ruku sevřel a čepel zastavil. Démon zbraní škubl a málem se mu podařilo ji vytrhnout.

„Jsi silnější, než vypadáš.“ Démon zvedl nohu s ostrými drápy, kterými namířil Warrenovi na hrdlo. „Tedy, ne že by ti to k něčemu bylo.“

Warren v sobě shromáždil moc a vypustil ji skrze ruku a sekeru do démona. Imp ztuhl právě v okamžiku, kdy jeho drápy škrábly kůži na Warrenově hrdle.

V démonových očích se objevil strach a bolest, zatímco Warren do něj dál pumpoval surovou sílu. Démonovy svaly se proměnily v tekutinou naplněné vaky, které vzápětí praskly. Odporně páchnoucí hmota stekla z kostí a na zemi zůstala ležet jen kostra. Pak se i ona rozpadla na prach.

Warren lapal po dechu a nakonec, neschopen udržet se na nohou, klesl na kolena. Jeho kovová ruka syčela a sníh kolem ní rychle tál. Warren si dal pozor, aby se o ni nepopálil.

Během několika okamžiků kolem něj hrstka zombií vytvořila ochranný kruh. Většině z nich chyběly končetiny, a jedné dokonce obě nohy, takže se musela plazit po rukou. K zombiím se přidali tři impové, kteří ihned zabili několik démonů snažících se dostat skrz.

„Musíš vstát," řekla mu Lilith. Naprosto ladně prošla skrz démony i zombie. Zatahala ho za kovovou ruku a Warrena překvapilo, že to cítí.

Warren chtěl vstát, ale neměl sílu. Všude kolem něj zněla kakofonie smrtelných výkřiků. Zavřel oči a nebyl schopen je znovu otevřít.

❖ ❖ ❖

Naomi, vyděšená, že Warren možná přeci jen padl, se k němu snažila co nejrychleji dostat. Pomáhala si hlavně těžkou útočnou puškou, kterou vzala jednomu mrtvému. Před invazí toho o zbraních moc nevěděla, ovšem učila se. Jako všichni.

Když se k Warrenovi přiblížila, otočily se k ní zombie i jím ovládaní démoni. Jen tak tak stačila couvnout, když po ní máchli rukama a hladově zacvakali zuby.

„Ne, přestaňte. Jdu mu pomoct." Naomi hleděla na Warrena ležícího na zemi. Na horním rtu měl krev a škubal sebou v křečích. „Potřebuje pomoc. Uhněte mi."

Zombie i démoni však zůstali na místě. Naomi na ně namířila útočnou pušku, a kdyby si byla jistá, že

nezasáhne i Warrena, vystřelila by.

Takhle však naštvaně udělala několik kroků zpět. V tu chvíli si uvědomila, že zvuky bitvy utichly. Ohromeně se rozhlédla kolem sebe po všech mrtvých ležících na zemi a došlo jí, že vyhráli.

Nevyhráli, pomyslela si, když spatřila, jak málo lidí přežilo. Většina z nich byla navíc zraněná. *Přežili jsme.*

Ještě zbývalo, aby se přesvědčila, že skupina démonů u Warrena je poslední.

14.

Navzdory únavě, kterou cítil v každém kousku těla, a černočerné díře bezesného spánku, do které se propadl, se Simon probudil. Chtěl spát dál. Jeho tělo volalo po dalším spánku. V posledních čtyřech letech se vyspal, jen když byl zraněný a templářští lékaři ho nadopovali prášky.

Jako dítě také spoustu nocí probděl. Obvykle nevydržel v posteli déle než pět šest hodin. To nebylo vždycky nejlepší. Jeho otec si velmi rád přispal a brzy vstávající Simon mu v tom moc nepomohl.

Nyní Simona myšlenka na mrtvého otce znovu zabolela. Ten pocit ho pronásledoval velmi často. Když byl mladší, toužil se naopak od otce odpoutat, vyrazit do světa a protlouct se sám.

Thomas Cross dodržoval příliš mnoho pravidel. I templáři dodržovali příliš mnoho pravidel. Někdy se Simon cítil, jako by vyrůstal ve svěrací kazajce. Ten pocit byl nesnesitelný. Výsledkem bylo, že se s otcem často hádal. Hádal se s ním, i když se neprotivil přímo jemu, ale svazujícím pravidlům templářů.

Thomas Cross byl zkrátka všude.

A teď už nebyl.

Simon otce nikdy nepotřeboval víc než teď.

Díky výcviku a zkušenostem byl Simon schopen strach i paniku překonat. Už nebylo cesty zpět. Nemohl změnit skutečnost, že mu démoni zabili otce, stejně jako nemohl změnit to, že se otevřela pekelná brána. Ani s

jedním se však nesmířil. Jakoukoli jinou alternativu jednoduše nebral na vědomí.

Obviňování světa z nespravedlnosti ani optimismus nebyly součástí templářského výcviku. Tohle byly pozůstatky myšlení vzpurného puberťáka, jakým kdysi byl. To mu však nyní nepomohlo.

Simon byl unavený, ale věděl, že už neusne. Shodil ze sebe přikrývku a posadil se na kraj postele. Tělo ho bolelo ze všeho, co minulou noc absolvoval. Pod kůží se mu rýsovaly rudé zhmožděniny. Ze zkušenosti věděl, že za pár dní budou hrát všemi barvami.

Zvedl se z lůžka a byl rád, že na něj tentokrát vyšlo spodní. Betonová podlaha ho studila do chodidel. Bunkr byl pro ně hotovým požehnáním, původní stavitelé ho však neplánovali jako místo, kde by měl někdo dlouhodobě bydlet. Byl to spíše nouzový kryt.

Místnost byla osvětlená měkkým světlem zářivek. V ložnicích bylo zakázáno používat ostré světlo, pokud nebyl vyhlášen poplach. Ve většině postelí kolem spali templáři obou pohlaví. Z toho Simon usoudil, že je stále hluboká noc.

Nahý, protože templáře od doby, kdy začali nosit zbroje na holém těle, nahota nevyváděla z míry, udělal dva kroky od postele a provedl několik cviků taiči, aby si prokysličil krev a protáhl ztuhlé a namožené svaly. Stačila chvíle a cítil se fyzicky daleko připravenější na cokoli.

Nasoukal se do nohavic zbroje a ucítil, jak je AI automaticky utěsnila. Nasadil si horní díl a ten se s nohavicemi dokonale spojil. Helma mu visela u boku spojená kovalentní vazbou na subatomární úrovni. Dokud AI helmě nedá instrukci, že je samostatnou součástí

zbroje, nebude možné ji sundat.

Zbraně už měl čisté. O to se postaral, než si šel lehnout. Takhle ho to naučil otec a on to dělal dodnes, ne kvůli zbraním samotným, ale také aby si s otcem zachoval alespoň nějaký mentální kontakt. Při čištění zbraní si každý večer před spaním připomněl, jak je rád, že je stále naživu, a jak moc za to vděčí otcovu výcviku.

Připraven na další den Simon vyšel z ložnice, aby si nejprve sehnal něco k snídani.

❖ ❖ ❖

Simon seděl u stolu, k němuž museli udělat nové židle, které by unesly templáře v plné zbroji, a hleděl na helmu, kterou položil před sebe. Díky bezdrátovému spojení mezi helmou a oblekem měl přístup ke všem datům. Hledí helmy nyní fungovalo jako monitor.

Simon nemluvil, protože nemusel. Malými pohyby ruky vyvolával na obrazovce hlášení týkající se bunkru, a zejména množství zásob. Druhou rukou si nepřítomně dával do úst ovesnou kaši.

Ovesná kaše se mu už přejídala. Zásoby se tenčily a hydroponické farmy dosud nebyly schopné zajistit jídlo pro tolik lidí, takže jídelníček k snídani byl velmi omezený. Alespoň že dnes ráno se na něm objevil srnčí steak. Když zničili démony, vrátili se templáři pro kořist.

„Moc vesele nevypadáš.“

Simon zvedl hlavu k Nathanovi, který se právě usadil naproti němu.

Nathan ukázal na Simonovu helmu. „Nevypadá to na dobré zprávy.“ Mluvil tiše, aby ho ostatní templáři v místnosti neslyšeli.

U stolu v rohu sedělo několik chlapců a dívek, kteří

se i přes přísné pohledy učitelů stále bavili. Démoni nedémoni, Simonovi bylo jasné, že děti jiné nebudou.

„Hlášení nejsou nic moc," souhlasil Simon. Kaše mu mezitím vystydla stejně jako maso, on však jedl dál. Teď to nebylo jídlo, ale palivo.

„Říkám ti, že to je lidma, co sem taháme," řekl Nathan sarkasticky. „Normálně nás vyžírají jako kobylky."

I když situace byla vážná, Simon se usmál. Nathan se zkrátka musel smát a vtipkovat, ať se dělo cokoli. Svým způsobem nebyl o mnoho lepší než děti u stolu v rohu.

„Pro rýpaly, jako seš ty, máme zvláštní stůl," upozornil ho Simon.

Nathan se otočil do rohu a zavrtěl hlavou. „To jako myslíš, že si mám jít sednout za děckama? Zapomeň. To dřív budou krávy skákat přes měsíc, kamaráde. A prasata lítat."

„Jsi vzhůru nějak brzo." Simon odsunul prázdnou misku a napil se čaje. I ten už zchladl.

„Ani ne." Nathan přeložil srnčí steak napůl a strčil si ho do pusy.

Simon zvedl obočí a tázavě se na přítele podíval.

„Vlastně jsem se ještě do postele nedostal," přiznal Nathan.

„A pročpak?"

Nathan se dlouze usmál. „Natalie Cho."

„Ale?" Simon o tom neměl tušení. Nathana šlo vidět každou chvíli s jinou ženou. Se žádnou dlouho nevydržel. Stejný byl i před invazí. A vzhledem k tomu, jak reálně se blížil konec světa, nebylo moc důvodů, aby zvyky měnil.

Nathan pokrčil rameny. „Tak nějak… se sobě hodně líbíme.“

„Aha.“

Nathan čekal. „A?“

„A co?“

„Ty mi to neřekneš?“

„Co ti mám říct?“

„Že to není vůbec dobrý čas na navazování romantických vztahů.“

„A ty navazuješ romantický vztah?“

Nathan na Simona zamrkal, jako by nevěřil, že ho nechápe. „Dyť ti to teď říkám, kamaráde.“

„Aha.“

Nathan se zamračil. „Nech už toho *aha.* Otec ti říkal naprosto správně. *Hloupý* Simon.[1]“

„No…“ Simon uvažoval, jaká odpověď se od něj asi čeká. „Takže se ti líbí, že?“

„Líbíme se jeden druhému. To jsem ti taky říkal.“

„Říkal. Já tě jenom nestíhám sledovat.“

„Co, prosím tě, nestíháš sledovat?“

„Tebe, Natalii Cho. Bunkr. Málo jídla a v létě asi i málo vody. Nebo ještě dřív, pokud bude i sníh toxický. A pohřby.“

To poslední vzalo Nathanovi elán. „Pohřby.“ Zhluboka se nadechl a vydechl. Pak se na Simona podíval. „Možná bys tohle mohl dát na starost někomu jinému, kamaráde.“

„Ne,“ řekl Simon. „Já jsem je s sebou vzal. A já

[1] Simple Simon je protagonista dětské říkanky a zjednodušeně bychom ho mohli překládat jako Hloupý Honza, to by se ale Simon nesměl jmenovat Simon *(pozn. překl).*

můžu za to, že je zabili…“

„Zabili je démoni. Ne ty.“

„Ale kdybych…“

Nathan se naklonil přes stůl a položil Simonovi ruku na rameno. „Simone, kdybys cokoli z toho mohl změnit, udělal bys to. A já bych ti pomohl. Ale jestli si začneš vyčítat úplně všechno – všechny oběti…“

„Nebyly to oběti,“ řekl Simon hořce. „Byli to kamarádi.“

„Já vím. Fakt. Ale taky vím – a i oni to ví – že v tom, co teď děláme, nemůžeš nikomu nic zaručit. Na tohle… na tohle nás vycvičili, kamaráde. Abychom pokládali životy v boji proti démonům a zachraňovali svět.“ Nathan pokýval hlavou a bez problémů vydržel Simonův pohled. „Splnili úkol. Tak jim prokaž aspoň tu úctu, že vezmeš na vědomí, že zemřeli, když se snažili splnit to, co slíbili rodičům. A zemřeli se ctí. Tak je nech se ctí odpočívat a prokaž jim úctu, kterou si zaslouží. Tys přece nevedl do boje tupce. Byli to válečníci.“

„Já vím. Dobře.“

Nathan zvedl ruku ze Simonova ramene. „Konečně ti to došlo. Naštěstí.“ Odmlčel se. „Víš, co je fakt průser?“

Simon se na přítele podíval a uvědomil si, že mu mělo být jasné, že Nathan ještě neřekl všechno, co chtěl. Čekal.

„Natalie je těhotná,“ řekl Nathan. „Včera v noci nám to potvrdili. Dělali jí testy v laborce. Je v šestém týdnu.“

Simon v sobě chtěl pro přítele najít trochu štěstí a podařilo se mu mírně usmát, ale stejně myslel na to, že za pár měsíců – za příliš málo měsíců – přibude do bunkru další hladový krk.

„Gratuluju," řekl Simon.

„Jo." Nathan chvíli mlčel. „Natalie je naštvaná. Když jí to sestra řekla, začala brečet."

„Bojí se, že ti to bude podobné?" Simon se snažil udržet humornou notu, ale cítil, jak je to křečovité.

Nathan se ovšem zazubil. „Tak to je drsné, kamaráde." Ale pobavený výraz mu z tváře i z tmavých očí brzy zmizel.

„To jsem asi přehnal, co?" souhlasil Simon.

„Ne." Nathan zavrtěl hlavou. „V pohodě. Napadlo mě to taky. Problém je v tom, že Natalie se zarazila a přemýšlela, jestli dítě chce."

To Simona zaskočilo. Templáři potraty neuznávali. Život byl posvátný. Život přicházel od Boha jako dar. Dokonce i děti s postižením byly v templářských rodinách milovány a přijímány s vděčností. Vzhledem ke zdravému životnímu stylu k tomu nedocházelo často, ale samozřejmě se občas postižené dítě narodilo. I děti se znetvořenou končetinou, nebo dokonce bez ní, byly v templářské zbroji znovu celé.

Simon čekal.

„Pořád si ještě není jistá, co vlastně chce," řekl Nathan. „Až na to, že si je absolutně jistá, že to dítě nechce teď. Nechce, aby z něho byl sirotek, kdyby ji náhodou zabili démoni. Už jich tu viděla moc."

Simon věděl, že je to pravda. I jedna ze žen, které zemřely včera v noci, měla děti.

„Můžete ho nechat zmrazit," namítl Simon. „To už přece umíme."

Nathan se smutně usmál. „Tady asi těžko, kamaráde. V templářském podzemí by to šlo. Ale tady ne. Tady jsme na venkově." Zamyšleně otáčel v ruce lžíci.

„Uvažuje, že by se vrátila do metra.“

Simon nic neříkal. Snažil se udržet pokud možno neutrální výraz. Vlastně to nebylo tak těžké. Stejně nevěděl, co si má myslet.

„Tam by jí mohli plod vytáhnout,“ řekl Nathan. „Zmrazit ho a schovat na později. Až nakopem démonům prdel a pošlem je, odkud přišli.“

„A co když se toho nedožijem?“ zeptal se Simon.

„Tak to jsem si právě říkal, že bys mohl něco vymyslet.“

Simon zavrtěl hlavou. „Já ne. Jsem nastavený na přežití, ne na záchranu světa.“

„Tos mě zklamal.“

„Já sebe taky.“

Nathan si promnul rukou tvář. Dvoudenní strniště tiše škrábalo o kovovou rukavici. „No, Natalie se snaží na něco přijít. Ale kdyby za tebou náhodou přišla a ptala se tě, jestli ji pustíš zpátky do podzemí…“

„Ať klidně jde,“ odpověděl Simon. „Nemám s tím problém.“

„Říkal jsem jí, že to řekneš, kamaráde, ale stejně je nervózní. Vůbec ji takhle neznám.“ Nathan zaváhal. „A ještě něco jsem ti chtěl říct. Jestli se bude chtít vrátit, jdu s ní.“

Simon věděl, že to přijde, ale stejně to pro něj bylo těžké.

„Jenom ji doprovodím tam a pak přijdeme zpátky,“ řekl Nathan. „Nebude tam chtít zůstat. Prostě se chce jenom postarat o to – o naše – dítě.“

„Rozumím.“

„Problém je v tom, že mě Terrence Booth možná po všem, co jsme mu provedli, nenechá jen tak odejít.“

„Jestli tam půjdeš, půjdeš pod mojí ochranou. A jestli se tě pokusí zavřít, dostanu tě ven.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Nathan podal Simonovi ruku.

Simon ji stiskl.

„Tak se hlavně nenech v nejbližší době zabít,“ řekl Nathan. „Až nás dostaneš zpátky, bude malý potřebovat strejdu.“

15.

Takže když necháme příděly jídla v současném stavu, vydržíme pět týdnů. To jsi chtěl říct, lorde Crossi?“

Simon se rozhlédl po sedmi mužích a ženách shromážděných v malé místnosti. Všichni přišli sami od sebe. Každý z nich si vybral válečníky i děti templářů, které se rozhodl zastupovat. V bunkru jich nyní bylo tolik, že vytvořili skupiny, jež připomínaly rody, jak je znali z podzemí.

Všichni přišli během posledních čtyř let. Ani jeden si však nepamatoval akci, při které Simon dostal vlakem z Londýna první uprchlíky. Simon se nijak nezdráhal říct jim pravdu, protože se k němu přidali, i když věděli, že to bude těžké.

Všichni templáři v místnosti znali Thomase Crosse a věřili v poslání templářů chránit bezbranné. Nemohli se otočit zády k mužům, ženám a dětem, kteří zůstali uvězněni v Londýně ovládaném démony.

„Jídlo na pět týdnů,“ řekl Simon. „Jenom v případě, že budeme lovit vysokou. Ale já už nechci moc snižovat počty zvěře v lese…“

„My taky ne, lorde Crossi,“ prohlásila Genevieve Bowkerová. Bylo jí přes šedesát, stále tu však stála v plné zbroji.

„…a už nechci riskovat, že nás na lovu zase přepadnou démoni,“ dokončil Simon větu.

„Riskujeme pokaždé, když jdeme do města pro zásoby a oblečení pro lidi, které jsme sem přivedli,“ řekl

zamítavě Victor Carlyle. Tomu bylo jen málo přes padesát a stále si udržoval štíhlou a sportovní postavu. „Nemůžeš nás ani chránit, ani to všechno zvládnout sám, lorde Crossi.“

„To vím,“ odpověděl Simon.

„Takže to prostě budeme muset risknout.“

„Už takhle dáváme lidem nebezpečně málo jídla,“ řekla Marta Grimesová. Schopná a silná čtyřicátnice. „Stěží jim to stačí. Vlastně bychom jim měli dávat víc. Děti přece nemůžou mít hlad. Potřebují jídlo, aby byly silné a zdravé. Jsou naše budoucnost. Jestli na to budeme zapomínat, je to náš konec.“

Simon věděl a chápal i tohle. Ale neřekl nic. Ani jeden z templářů v místnosti se nevzpíral jeho velení. Jen nahlas říkali, co si myslí.

„Potřeby templářů taky nemůžeme úplně ignorovat,“ vložil se do hovoru Micah Cuddy. „Zbroje fyzickou slabost do určité míry vykompenzují, ale hladový válečník stejně nakonec udělá chybu, která bude stát život jeho nebo ostatní.“ Cuddymu bylo asi třicet. „Já si myslím, že prioritou je pořádně nasytit templáře.“

„Na úkor dětí?“ Marta Grimesová vypadala, že je připravená krutě se pohádat.

„Templáři nás všechny chrání. Dobře živené dítě bude prostě jenom chutnější sousto pro démony, kteří by se sem mohli dostat.“

„Nemůžeš předpokládat, že se démoni dostanou přes templáře do bunkru.“

„Už víme, že démoni po nás jdou,“ prohlásil Solomon Tremaine tiše. „Mrtví muži i ženy z minulé noci jsou důkaz.“

„Ale ještě nás nenašli,“ řekla Marta.

„To je jenom otázka času," řekl jí Cuddy.

Simon si uvědomoval, že všichni jsou starší než on. Nikdo z nich však ani slovem nezpochybnil jeho postavení ani vůdčí schopnosti. Kdyby k tomu došlo, velmi rád by jim šel z cesty. *Možná*, připustil. Bylo by fajn necítit na bedrech tíhu odpovědnosti, ale ztratit kontrolu nad každodenním děním v bunkru by nebylo snadné.

Měl u templářů dluh za to, že od nich před šesti lety odešel. Také musel dodržet slib lidem, které sem přivedl, a válečníkům, co se k němu dobrovolně přidali.

Největší dluh však měl u svého otce a dobře to věděl. Po všem, co se mezi nimi odehrálo, Simon nemohl jen tak jednoduše vyklidit pole. Jeho otec si zasloužil víc.

„Co se týká času," řekl Simon jasným a klidným hlasem, „máme pět týdnů. V tuhle chvíli je problém jídlo, ne voda."

„A co když budou lidi dostávat řádné příděly?" zeptala se Marta.

„Tak jsou to čtyři týdny."

Marta mu pohlédla do očí. „Stojí to za to, lorde Crossi? Plánovat, jak budeme pět týdnů umírat hlady při čekání, jestli nás démoni najdou, nebo ne? Nebylo by lepší jíst a žít jako lidi čtyři týdny? Co když máme jenom týden, než nás démoni objeví? Jak bys chtěl, aby ten týden lidé prožili? Spokojení, nebo hladoví?"

Simon cítil, jak bolest hlavy, která se ozývala už dříve, sílí. Daleko lépe mu šla vojenská taktika než tohle. Raději by čelil ozbrojeným démonům, než aby musel odpovídat na otázky těchto mužů a žen. Bojovat o přežití bylo snadné a nemusel se na nikoho ohlížet. Snažit se natáhnout omezené množství zásob, aby vydržely déle,

bylo nesmírně frustrující.

„Bylo by snadnější rozhodnout se, jaký příděl lidem dáme, kdybychom věděli, že máme šanci najít řešení," řekla Marta tiše. „Vím, že po tobě chci něco hodně těžkého, Simone, ale přesně tohle je doba, kdy ty," rozhlédla se po místnosti, „…i my musíme věřit. Naše úmysly jsou dobré a spravedlivé."

„To řekni templářům, co umřeli včera v noci," odsekl Cuddy. „Řekni to chlapům a ženským, kteří teď místo nich budou muset sloužit přesčas. Nebo mladým, kteří ještě nebudou dospělí, když po nich budeme poprvé chtít, aby prolévali krev."

„Tak dost," řekl Simon.

Všichni okamžitě ztichli a podívali se na něj. Nebývalo časté, aby si tak ostře bral slovo. Neměl dobrý pocit, když dával ostatním najevo nadřazenost.

„Rušíme omezené příděly," řekl Simon. Nebyl to jeho nápad. Přišla s tím Marta, i když kromě ní s tím ostatní nesouhlasili.

„Nemyslím, že…" chtěl Cuddy něco říct.

Simon zvedl hlas. „Budeme posílat dvakrát víc lidí na lov a častěji. A budeme chodit lovit dál než teď."

„To znamená, že tu bude míň lidí na hlídání," řekl Carlyle. Vždycky to byl spíš vojenský taktik. „A nebo tu bude jenom skupina úplně vyřízených templářů."

„Doplníme lovecké skupiny o muže a ženy z bunkru, kteří budou ochotni podstoupit výcvik a umí lovit." Simon zavrtěl hlavou. „Mělo mě to napadnout dřív."

„Nechat venku pobíhat civilisty beze zbroje není dobrý nápad," řekla Genevieve.

„Radši když budou venku lovit než zalezlí umírat hlady," odpověděl Simon.

„Přísahali jsme, že lidi budeme chránit,“ namítl Carlyle. „Chránit je neznamená, že jim řeknem, ať jdou ven riskovat krk.“

„Ale my je chráníme,“ odpověděl Simon zvýšeným hlasem. „*My* bojujem s démony a *my* riskujem. Na tom se nic nezmění.“

Po jeho slovech by bylo možné slyšet spadnout špendlík. Simonovi došlo, že jsou v šoku. *Oni pak na ten pohřeb jít nemusí,* pomyslel si hořce.

„Když po nich budeme chtít, aby umřeli hlady, to je taky zrovna nebudeme chránit,“ řekla Marta tiše. Pak se napřímila. „Co se mě týče, já naprosto chápu, jak to lord Cross myslí. Není na tom nic vznešeného, ani se to nebude všem líbit, ale je to správné rozhodnutí.“

„Samozřejmě nepřipustím, aby kohokoli nutili jít lovit,“ řekl Simon. „Prostě lidi svoláme a předneseme jim to jako návrh. Ty, kdo budou ochotní nám pomoct, vycvičíme, a pokud možno jim dáme zbroj.“ Odmlčel se. „Musíme jim to přednést tak, že se je snažíme chránit. A oni nám v tom můžou pomoct.“

Nikdo už mu neoponoval. Ať už se jim jeho rozhodnutí líbilo, nebo ne, věděli, že má pravdu.

❖ ❖ ❖

„Chci být rytíř, lorde Crossi.“

Simon hleděl do očí šestiletému chlapci, který seděl proti němu. Mluvit s dětmi civilistů pro něj bylo to nejtěžší. Nešlo o to, že byli stateční. Byli nebojácní už jako malí človíčkové, a o to působivější jejich snaha byla.

Nejhorší na tom pak bylo, že právě tyhle nejmladší templáře potřebovali nejvíc. Dospělí i puberťáci se učili pomalu. Starší adepty na rytíře jednoduše nebylo možné naučit jednat instinktivně. Démoni byli neuvěřitelně

rychlí a mezi přežitím a smrtí mohly být nanosekundy.

Simon byl v malé kanceláři, kterou si vzal jen pro sebe. Klekl si na jedno koleno. Vedle něj stála Danielle, která neřekla ani slovo. Pokud mohl soudit podle rozhovorů, které spolu v minulých měsících vedli o začlenění dětí civilistů do výcviku mezi templářské děti, měla z toho rozhodnutí stejně smíšené pocity jako on.

„Ty jsi Chandler, že?“ zeptal se Simon. Ani nepotřeboval informaci AI zbroje, aby chlapce poznal. Znal jménem každého, kdo byl v bunkru déle než pár týdnů.

Chlapec vytřeštil oči. „Vy víte, jak se jmenuju?“

Simon přikývl. Helma mu visela u boku. V bunkru chodil bez ní, aby ho každý hned poznal. Když ho lidé viděli, bylo snazší se s nimi bavit o obyčejných věcech.

„To víš, že jo.“ Simon kývl hlavou k chlapcově matce, která seděla na židli u kovového stolu. „A tvoje maminka se jmenuje Nancy. Táta je Craig, ale toho ještě pořád hledáme.“

Chlapcovi ztuhly rysy. V očích se mu zaleskly slzy. „Já vím. Ale vy ho najdete. Určitě.“

Simon nevěděl, co na to říct. Po osmi měsících mohlo mít takovou naději jen dítě.

„Proč chceš být rytíř?“ zeptal se Simon.

„Abych mohl bojovat s démonama,“ odpověděl Chandler. Na okamžik se zamyslel. „Stejně s nima jednou budu bojovat, takže asi bude lepší, když budu vědět, jak se to dělá. Myslíte, že ne?“

Simon v chlapcových slovech slyšel něco z dospělého a věděl, že Chandler musel hodně přemýšlet, než ho poprosil o schůzku. Překvapovalo ho, že většina dětí, které za ním chodily, si to předem dlouho

rozmýšlela. V mnoha případech jejich uvažování překvapilo i rodiče.

Simon na okamžik zvedl od chlapce oči a jeho pohled se střetl s matčiným. Té tiše po tvářích stékaly slzy. Žena přikývla.

Žádná matka by neměla propůjčovat dítě k něčemu takovému, pomyslel si Simon. U žen a dětí templářů to bylo jiné. Ti všichni vyrůstali ve stejném světě, muži i ženy. Rodiče civilistů se museli vzdát času i části kontroly nad ratolestmi. Pro většinu lidí zvenčí znamenalo setkání s templářskou výchovou kruté procitnutí.

Simon se otočil zpátky k chlapci a řekl: „Já myslím, že jo. Ale musím ti říct, že jestli to fakt chceš, bude to těžké. Z výcviku budeš hodně unavený a nebudeš mít skoro žádný volný čas."

„Já vím," řekl mu Chandler. „Pár templářských kluků znám. Jsou skoro furt ve škole."

„To jo. Musí se toho hodně naučit."

Chandler se usmál. „Já to zvládnu. Učím se dobře."

Simon sebou při těch slovech málem trhl. Ti, kdo se neučili dobře, obyčejně rychle umírali. Vzpomněl si na pohřeb, který ho ještě čeká. *Umírají i ti dobří.*

„Tak jo," řekl Simon a doufal, že se nebude muset za pár let dívat, jak chlapec umírá. „Můžeš začít cvičit s templářskými dětmi."

Chandler roztáhl pusu od ucha k uchu, ale zároveň vypadal trochu nervózní. „Hustý." Zaváhal. „Nemusím vám říct nějakou přísahu nebo tak něco?"

„Zatím ne."

Chandler se zatvářil zklamaně. „Aha."

Danielle, která se mezitím postavila za chlapce, si

ukázala na břicho. Simon se málem nahlas zasmál a měl co dělat, aby udržel vážnou tvář.

„Kromě přísahy na holý pupík," řekl Simon.

Chandler se znovu rozzářil a vystrčil malíček. „Přísahám na pupík, že budu věrný rytíř."

„A já přísahám na pupík v brnění, že budu dobrý velitel," řekl Simon.

Chandler váhavě couvl. „Budete mě taky učit?"

„Jo." Simon stále učil – bojová umění, boj s mečem a základy nauky o démonech – kdykoli to bylo možné.

Chlapcova matka se postavila a přešla k Simonovi, který už se také zvedl. Když se na něj podívala, třásla se jí brada.

„Mami," řekl Chandler. „Proč brečíš?"

Podívala se na syna. „Protože jsem na tebe strašně pyšná." Uhladila si vlasy a znovu se podívala na Simona. „Dejte na něho pozor… prosím vás. Je to můj miláček. Nikoho jiného už nemám."

Simon si vzpomněl, že měla ještě dceru, starší, ale ta se z Londýna nedostala.

„Dám," řekl Simon.

Žena přikývla, trochu se sebrala, vzala syna za ruku a oba vyšli z kanceláře. Simon se za nimi mlčky díval.

„V pohodě?" zeptala se Danielle. Sundala si helmu a podívala se na něj. „Jo."

„S mrňousema je to těžké."

„Já vím."

„Moc nám věří."

„Já vím."

„Pokaždé když někomu z nich řeknu, že ho bereme do výcviku, mám pocit, že lžu," řekla Danielle.

„O tom, že je přijímáme?"

„Oni si myslí, že když se z nich stanou templáři, budou v bezpečí. Že z nich budou hrdinové a všechno už bude v pohodě.“

Simon přikývl.

„To je lež,“ řekla Danielle.

„Dneska večer,“ řekl Simon zachmuřeně, „by si měli uvědomit, že být templář je nebezpečné.“

❖ ❖ ❖

Simon stál před polykarbonátovými rakvemi, v nichž odpočívaly ostatky padlých templářů. Velkým sálem, který používali na shromáždění, zněla klasická hudba. Podle množství lidí, kteří se mačkali na skládacích židlích a provizorní tribuně, si byl Simon jistý, že se na pohřeb dostavili všichni obyvatelé bunkru kromě těch, co byli příliš nemocní nebo vážně zranění.

Po modlitbě se Simon ujal slova. Mluvit bylo najednou překvapivě snadné. Až příliš snadné. Ani si nepamatoval, na kolika pohřbech za poslední čtyři roky promlouval. Ale pamatoval si jména všech mrtvých, a kdyby měl čas je spočítat, i to by zvládl. Lidi si pamatoval, ale schopnost zapamatovat si, o kolik přišli, se mu nelíbila.

Rakve byly jednoduché. V reliéfu každé byl erb příslušného rodu. Nad rakvemi se vznášely trojrozměrné obrazy zesnulých.

Templáři stáli čestnou stráž v barvách rodů a někteří tiše zpívali chvalozpěvy. Simon se k nim přidal, ale navzdory smutku, který projevoval navenek, se cítil nesmírně prázdný. Stát tu, zatímco se na něj všichni dívali, byla jedna z nejtěžších věcí, jaké kdy dokázal. A stejné to bylo vždycky.

Když dokončil projev složený ze vzpomínek na mrtvé a připomenutí důvodů, proč by si je lidé měli pamatovat, dodal poněkud pevnějším hlasem: „Dnes pohřbíváme bratry a sestry," řekl. „Manžele, ženy a milenky. Otce a matky, syny a dcery. Ale především pohřbíváme přátele."

I po tvářích těch nejtvrdších stékaly slzy. V sále nezůstalo oko suché.

„Kdyby tu dnes tihle templáři ještě byli," řekl Simon ohnivě, „řekli by vám, že zemřeli pro jedinou věc." Zvedl meč. „Zemřeli, aby ostatní mohli žít. Za živé!"

Ostatní templáři rovněž pozvedli zbraně – meče a sekery – a sborově se k němu přidali: „Za živé! Za živé!"

Dokonce i civilisté volali s templáři. Tohle byl jejich válečný pokřik, hrozba démonům i temnotě.

Úplně vzadu zvedl Chandler – už oblečený v rouchu templářského novice – malou pěstičku. Když si ho Simon všiml a spatřil v jeho očích nesmírné odhodlání, naplnila ho naděje. Stále mohli doufat. Naději jim démoni ještě nesebrali.

16.

Warren spal hodiny mezi mrtvými.

Naomi ho chtěla odtáhnout, ale jakýkoli její pokus zmařily zombie neustále stojící na stráži v ochranném kruhu. Impové se po nějaké době vymanili z Warrenovy kontroly. Nebyla si jistá, jestli to bylo tím, že Warren slábl, nebo tím, že oni naopak zesílili. Výsledkem bylo, že zombie na démony okamžitě zaútočily a pozabíjely je dřív, než se stačili vzpamatovat. Na val z mrtvých těl démonů kolem Warrena přibyla další.

Naomi se zpočátku bála, že by Warren mohl zemřít. Nedokázala říct, jak vážně je zraněný. Byl celý od krve, ale podle jejího množství bylo jasné, že nemůže být všechna jeho. Žádný člověk v sobě tolik krve neměl.

Žádný člověk. Naomi nevyřčená slova zněla v hlavě jako ozvěna. Warren už nebyl člověk. Nejdřív ho změnily Merihimovy machinace. Katalyzátorem, který ho měnil nyní, se zdála být podivná kniha, kterou tak pečlivě hlídal.

Když se Naomi s Warrenem setkala poprvé, byl ošklivě zjizvený od popálenin. Nyní měl kůži hladkou a jemnou. Neměl na těle démonické transplantáty ani tetování, díky kterým kabalisté mohli čerpat prastaré síly, jež se ve světě probudily s otevřením pekelné brány.

Podle všeho, co Naomi znala, by Warren neměl mít téměř žádnou moc. Haldy mrtvých démonů a zombií, které kolem něj stály v ochranném kruhu, však byly nezvratným důkazem, že její odhad byl špatný. Warren

vládl větší silou než kdokoli, koho kdy znala.

Hleděla na jeho stříbrnou ruku a dívala se, jak se mu pomalu zvedá hruď. Napadlo ji, jestli by mu mohla, kdyby umřel, ruku sundat a vzít si ji. „Slečinko?“

Naomi se vyděšeně otočila. Vůbec se jí nelíbilo, že se k ní někdo nepozorovaně přiblížil, a najednou se kvůli tomu cítila zranitelně. Spatřila za sebou hubeného staršího muže. V rukou měl plechovou misku, z níž se kouřilo.

„Přines sem vám polívku,“ řekl muž se silným cockneyským přízvukem. „Ta moja řikala, že musim. Není toho moc, ale ona ju dycky vaří s láskou. Trochu vás to zahřeje.“

Naomi si misku vzala. Navzdory tomu, že to do vesnice muselo být daleko – nebo vlastně blízko, když si uvědomila, že impové už mohli být v ní – byla polévka horká. Drobným kouzlem zkontrolovala, jestli v ní není jed nebo halucinogeny, ale žádné neobjevila. Trochu se uklidnila a zblízka přičichla k voňavému obsahu.

„Kuřecí, slečinko.“ Starý muž se na ni nesměle díval. „Ten fógl, co se musel obětovat, nebyl nic moc, ale stará z něho udělala slušné dlabanec.“

„Vyřiďte ženě, že děkuji.“

„Vyřídím, vyřídím.“

Většina těch, co přežili, už odešla s mrtvými a špatnými zprávami domů. Nechali však u Warrena a zombií hlídku. Během posledních hodin se stačili vystřídat. Nikdo z mužů s ní nemluvil. Nevěřili jí. Byli přesvědčení, že to ona tam zombie drží.

„Eště dejchá, co?“ zeptal se stařec.

„Ano.“ Naomi usrkla polévku a vychutnala si horkou tekutinu stejně jako kousky zeleniny, kuřecího

masa a nudle. Žízeň zahnala už dřív trochou čistého sněhu, ale zatím neměla takový hlad, aby se pustila do zásob, které měli s sebou.

„Bude šlofcit dlouho?“

„Nevím.“ Naomi přelétla pohledem bílou sněhovou deku, která halila okolí. Až na stopy, po kterých šli, a stopy impů byla neporušená. Z Londýna byla jen tmavá šmouha v dálce, ale na modré obloze svítilo slunce a sníh se v jeho záři třpytil.

„Už někdy takhle dlouho spal?“

„Ne.“

Starý muž založil ruce na prsou. „Nevypadá to moc normálně, co?“

Při pohledu na mrtvé démony a zombie na stráži se Naomi nemohla zbavit dojmu, že výraz „normální“ se do tohoto světa vůbec nehodí. Musela však souhlasit se starcovým zhodnocením situace.

„Ne.“

Stařec zaváhal. Aniž by jí pohlédl do očí, řekl: „Já jenom, že lidi ve vesnici, no, si jako říkali, kdy podrandíte dál.“ A rychle dodal: „Ale nikdo na vás jako nespěchá, nebo tak.“

Naomi ovládla nával vzteku. Jestli se rozčílí, moc si nepomůže. Spíš by mohla narušit tenkou hranici, která je dělila od toho, aby je vesničané přestali pozorovat a pokusili se je zabít.

„Já nevím,“ řekla. „Musí se aspoň postavit na nohy.“

Stařec se poškrábal na hlavě. Zpod čepice mu trčely prameny šedivých vlasů. Nos i tváře měl červené od mrazu.

„Tak to bych na jeho místě doufal, že se postavím na čápy do večera.“

Naomi neodpověděla. Předpokládala, že zatím opravdu může být ráda, že se je vesničané nepokusili zabít. Soustředila se na polévku, vnímala chuť i teplo a zrychlila, když se dostala k nudlím a masu, protože všechno najednou chladlo. Když dojedla, podala misku starci.

„Děkuju," řekla. Byla naučená se za všech okolností chovat slušně. 1 když společnost nebyla nejvybranější.

Stařec si od ní misku vzal, pokynul hlavou, rozloučil se a odešel. Pod nohama mu křupal zmrzlý sníh. Kdesi v dálce se dokonce pod váhou sněhu ulomila od kmene suchá větev.

Naomi se znovu podívala, jak se Warrenovi zvedá hruď. *Vstávej*, pomyslela si vztekle. *Vstávej*. Hned ji však napadlo, jestli se Warren vůbec probere. Ještě nikdy neviděla, že by někdo vyvolal tolik surové síly.

V okruhu sto yardů ležela rozmetaná těla impů. Mnoho dalších bylo neskutečně znetvořeno nebo spáleno k nepoznání – až na to, že stále vypadali jako démoni.

Co musel člověk udělat, aby dokázal to co Warren? A za jakou cenu?

Naomi se rozhlédla po bílé krajině. A co tu vlastně dělali? V poslední době byl uzavřený do sebe a neměl moc chuť odpovídat jí na cokoli, včetně otázek týkajících se nové ruky.

Znechuceně se opřela hlavou o strom, u něhož seděla, přitáhla si vlněnou deku, kterou dostala od jednoho z vesničanů, víc ke krku a usnula.

❖ ❖ ❖

Warren se probudil jakoby zničehonic. Když otevřel

oči, zabodlo se mu do nich ostré světlo. *Je den*, pomyslel si a vzápětí ho napadlo, jestli je to lepší, než kdyby byla noc.

Na těle ucítil nezvyklou váhu. Pohnul se, protože se na okamžik lekl, jestli ho nepohřbili zaživa. Pak si však uvědomil, že nemůže být pohřbený, když vidí slunce.

Skoro všechny smysly měl probuzené, ale netušil, zda by se dokázal bránit, kdyby musel. Otevřel oči. Mlčky si prohlédl všechnu zkázu kolem sebe. Zombie stály okolo něj. Nedívaly se na něj, ale věděl, že cítí jeho přítomnost.

„Warrene?“

Otočil se do míst, odkud přišel její hlas. Stála těsně mimo dosah nejbližší zombie. Vypadala ustaraně. A vztekle. Warren se skoro usmál. Jako by mu mohla udělat něco, o co se ještě démoni nepokusili.

Hrstka vesničanů stojících za ní se nervózně pohnula a namířila na něj zbraně. *Zásoba důvěry klesla na nulu*, pomyslel si. Když viděl všechna mrtvá těla kolem sebe, nemohl jim to mít za zlé.

„Warrene? Slyšíš mě?“

„Jo.“ Warren se zvedl na kolena. Svaly na zádech i na nohou silně protestovaly. Když si k sobě čichl a ucítil všechny napůl zaschlé tělesné tekutiny, zvedl se mu žaludek. Nasucho polkl. „Zbyla nám voda?“

Naomi se mu pokusila podat láhev, ale zombie se po ní ohnala. Sprostě jí vynadala a couvla.

Warren se s námahou zvedl na nohy a chvíli vrávoral. Točila se mu hlava. Pak prošel mezi zombiemi a vzal si od Naomi láhev. Otevřel ji a pil.

„Ne tak rychle,“ řekla Naomi. „Bude ti špatně.“

On však nemohl přestat. Měl pocit, jako by ho někdo

sevřel v ohromné pěsti a do sucha vyždímal. Nakonec však jen tak tak stačil odtrhnout láhev od úst, než začal zvracet.

Místní mají zábavu, pomyslel si hořce, když si utřel ústa do rukávu.

❖ ❖ ❖

Když se pokusil napít podruhé, snažil se ovládat. Pomalu upíjel, rozhlížel se po místě nedávného masakru a snažil se objevit Lilith.

„Co se děje?“ zeptala se Naomi.

„Někoho jsem hledal.“

Naomi se rozhlédla a tiše řekla: „Většina lidí, co tu s námi v noci byli, zemřela. Těla odnesli do vesnice, aby je mohli pohřbít. K některým se ale kvůli démonům a zombiím nedostali.“

Warren ucítil další vlnu odporu a strachu, který zmítal lidmi čekajícími v povzdálí. Kdyby si byli jistí, že ho mohou beztrestně zabít, jistě by to udělali.

„Tady už žádnou soutěž v popularitě nevyhrajem,“ řekl. „Ale v pohodě. Stejně jsem nikdy chalupu na vesnici nechtěl.“

„Asi bych se cítila líp, kdybychom už mohli jít.“

„Já vím.“ Warren jí vrátil láhev a přešel k nejbližšímu vesničanovi.

Měl ve vlasech i vousech prošedivělá místa. V holé ruce držel velkou pistoli a mířil na Warrena. Muž necouvl ani při pohledu na zombie, které měl Warren stále za sebou.

„Potřebujem zásoby,“ řekl Warren.

„Máme co dělat, abychom nepomřeli hlady,“ zavrčel

muž.

„Jen pro dva lidi.“ Warren odmítal prosit. Potřebovali s Naomi vodu a jídlo a on byl dost silný, aby si obojí vzal bez ptaní. To věděli všichni. „Stačí na týden.“

Muž se tvářil, jako by přemýšlel, jestli má na Warrena namířit pistoli a vystřelit mu mozek z hlavy. Warren věděl, že to chce udělat, protože vnímal všechny jeho emoce. Strach byl však silnější.

„Tak pojďte se mnou. Třeba něco najdem.“

Warren se vydal za mužem a Naomi ho následovala. Zombie kolem nich vytvořily ochranný půlkruh.

„Zásoby nám dají jenom proto, že chtějí, ať už vypadneme,“ řekla Naomi.

„Já už chci taky vypadnout,“ odpověděl Warren. Bez Lilith však nevěděl, kam by měl jít. Pocit, že je ztracený a nemá plán, se mu nelíbil. Celý život od chvíle, kdy ho umístili do dětského domova, měl dokonale naplánovaný. Nikdy si nemohl dovolit luxus udělat chybu.

„A taky moc dobře vědí, že kdybychom chtěli, zásoby si vezmeme sami,“ řekla mu Naomi.

Warren mlčel. Počítal zombie, které se potácely kolem nich. Během útoku, jemuž čelili včera v noci, se jejich počet zmenšil. Nepotřeboval jenom jídlo, ale taky posily. A bylo mu jasné, že to se vesničanům nebude líbit už vůbec.

❖ ❖ ❖

Zatímco jim chystali zásoby, jedl Warren domácí chléb čerstvě upečený v malé peci. Žár z ní byl odváděný soustavou dvou rour, které jej ochladily natolik, že v

určitém místě bylo možné péct. Warrenovi systém připadal důvtipný. Snědl už také misku dušeného králíka se spoustou zeleniny.

U stolu seděl sám. Naomi dohlížela na shromažďování zásob a nikdo z vesničanů se k němu nehodlal přidat. Zombie se krčily za dveřmi malého domku, v němž byl.

Než sem dorazili nemrtví, působila vesnička téměř idylicky.

Hleděl do sklenice s čajem, z níž usrkával. Čaj byl černý a silný a on věděl, že ho nesmí vypít hodně, aby mu nebylo zle. Potřeboval v sobě udržet jídlo, které snědl, aby se mu vrátila síla. Jak tak hleděl do temné tekutiny, spatřil Lilithiny oči. Vzápětí se mu ukázala celá její tvář.

„Nesmíš se tam zdržet dlouho," řekla mu.

„To se mi ani nechce. Kde jseš?"

„Šla jsem napřed." Lilith zněla jakoby nesoustředěně. „Musela jsem prověřit pár věcí."

„Viděla jsi démony?"

Zaváhala.

Warren věděl, že by mu klidně zalhala, kdyby si myslela, že musí. Ještě nepotkal nikoho, kdo by nelhal, když šlo o to získat, co člověk chtěl.

„Neviděla," odpověděla. „Ale to neznamená, že tu žádní nejsou."

„Tihle nás našli," řekl Warren. „Hledali mě? A nebo hledali tebe?"

„Já nevím." Stále se mu z hlubin černého čaje dívala do očí a ani na chvíli neuhnula pohledem.

Warren okamžitě poznal, že lže. Měl z toho dobrý pocit. Zjistit, že někdo lže, bylo skoro stejně dobré jako

přinutit ho nelhat.

„Já myslím, že šli po tobě," řekl.

„Možná. Ale to je jedno. Nám oběma jde o stejnou věc."

„Mně jde o to přežít. Osobně si myslím, že s tím si zrovna ty dělat starosti nemusíš."

„Když se pekelná brána otevřela, nikdo už není v bezpečí. Všichni jsme v ohrožení. Jediná věc, kterou můžeme udělat, je získat tolik moci, abychom naopak my ohrožovali démony." Odmlčela se. „A s tím ti mohu pomoci."

Warren její slova mlčky přešel. Možná to byla pravda. A i kdyby ne, nestálo to za hádku.

„Kdy vyrazíte?" zeptala se.

„Nejradši bych zůstal přes noc."

„To by byla chyba. Vesničané by mohli sebrat odvahu. Čím déle bys byl mezi nimi, tím víc by si mohli troufat."

Warren osobně byl spíše toho názoru, že čím déle zůstanou mezi vesničany jeho zombie, tím odtažitější budou.

„Dodělejte, co musíte," řekla Lilith. „Já na vás počkám za vesnicí." Pak její tvář zmizela a Warren znovu viděl jen černý čaj.

Dopil ho, posadil se a čekal.

❖ ❖ ❖

Ani ne o hodinu později a jen několik hodin před západem slunce se Warren převlékl do čistých šatů, o které Naomi požádala a jež také dostala. Přes rameno si hodil pytel, který mu Naomi podala. Ona sama měla ještě

jeden.

Nedalo se zrovna říct, že by jim někdo vystrojil oslavu na rozloučenou. Ozbrojení vesničané beze slova sledovali, jak odcházejí. Ani Warren nepromluvil. Vinili ho z toho, že k nim přitáhl démony, a bylo možné, že mají pravdu.

Za to, co měl v úmyslu nyní, ho ale budou nenávidět navždy. A také se ho budou navždy bát.

Mrtvé z minulé noci už dříve položili na ulici. Několik mužů kopalo o kousek dál pro padlé druhy hrob. Impové si zasloužili jen hranici na konci vesnice, která navíc plnila i ten účel, že zastrašila jiné predátory.

Warren se postavil před řadu mrtvých. Napočítal dvacet tři celých těl. To bylo dvakrát tolik potenciálních zombií, než měl v tuto chvíli.

„Co děláš?“ zeptala se Naomi.

Warren neodpověděl. Moc dobře věděla, co má v úmyslu.

„To nemůžeš.“ Naomi došla těsně k němu. „To je odporné.“

Warren se jí zadíval zblízka do očí a zeptal se: „A ty bys tu raději chodila jen tak bez ochrany?“

Naomi zanadávala, ale neřekla mu, aby přestal. Vzápětí však od něj poodstoupila.

Warren vyvolal moc a překvapený, jak rychle se mu vrátily všechny síly, natáhl kovovou ruku k ležícím tělům.

„Vstaňte,“ přikázal jim.

Těla se okamžitě začala cukat a třást. Za Warrenem se ozvala vlna vyděšených výkřiků a nadávek. Nevšímal si jich, protože kouzlo vyžadovalo plné soustředění. Jen doufal, že se ho nikdo nepokusí střelit do zátylku.

„Zabijte ho!“ vykřikl někdo.

„Nenechte ho to dělat!“ vykřikla nějaká žena. „Dobrý bože, přece ho nenecháte, aby mi udělal ze syna zrůdu!“

Koutkem oka Warren spatřil, jak na něj jeden z mužů namířil pušku.

„Ne,“ řekla Naomi a zadržela mužovu ruku.

Nevšímal si jí a znovu zvedl zbraň. Než však stačil stisknout spoušť, mávla Naomi proti němu rukou. Muže zasáhla neviditelná síla a odhodila ho o dobrých třicet stop zpátky. Když se zastavil, byl buď v bezvědomí, nebo mrtvý.

Nikdo z vesničanů se už o nic nepokusil.

Warren se díval, jak zombie pomalu vstávají a otáčejí se k němu. Neměl ponětí, kolik jich za poslední čtyři roky vyvolal, ale muselo to být ohromující číslo. Bez ohledu na to ho však schopnost oživovat mrtvé nepřestávala fascinovat.

Nyní si zombie prohlížel. Většina měla ošklivě rozšklebené rány a se skelným pohledem představovaly hotové chodící noční můry. Zombie, s nimiž Warren odešel z Londýna, byly v pokročilém stádiu rozkladu. Z mnohých vyčuhovaly prázdné slupky červů, kteří se v nich v teplejším Londýně zabydleli, ale cestou zmrzli.

„Pojďte,“ řekl jim, a aniž se jedinkrát ohlédl, vyvedl je z vesnice. Do zasněžené krajiny ho pronásledoval bolestný nářek vesničanů.

17.

Máte bolesti?“

Leah zaskřípala zuby pod prudkým návalem hotové agónie, která jí na okamžik nedovolila myslet na nic jiného. Pokusila se otevřít oči, ale nedokázala to.

„Ne,“ odpověděla. Zkusila zvednout ruku, ale ani to nešlo. Pak ucítila pouta kolem zápěstí, loktů a hrudi, jež ji držela na lůžku.

Byla v nemocnici. Poznala to podle typického nemocničního zápachu a pravidelného pípání přístrojů rozmístěných kolem. Poslední, co si pamatovala, bylo, že plavala v řece a ztratila vědomí.

„Máte bolesti,“ řekl mužský hlas.

„To zvládnu. Proč nemůžu hýbat rukou? Co mám s rukou?“

„Musíte se uklidnit,“ řekl muž. „Takhle vás to bude bolet ještě víc.“

„Fakt to skoro nebolí,“ zalhala Leah. „Pomozte mi vstát.“ Znovu zkusila otevřít oči, ale bezvýsledně. „Mám něco s očima?“

V děsivém tichu bylo slyšet pípání přístrojů.

„Slyšel jste mě?“ obořila se na muže Leah.

„Má vysoký práh bolesti,“ pronesl mužský hlas klidně. „Ale jak vidíte na přístrojích, musí mít nepopsatelné bolesti.“

„Vidím, doktore,“ odpověděl ženský hlas. „Děkuji.“

Leah měla pocit, že hlas poznala, ale se všemi pípajícími přístroji a bolestmi, které měla, si nemohla být

jistá.

„Nemůžete jí zvýšit demerol?“

Demerol? Leah se už nedivila, že ji svědí nos. Na tohle anestetikum měla vždycky podobnou reakci.

„Kdybychom jí ho zvýšili, zřejmě by upadla do bezvědomí, nebo by byla natolik mimo, že by vám nerozuměla.“

„Tak to by nebylo dobré,“ řekla žena. „A nemůžete jí dát něco, po čem by zůstala vzhůru?“

„Bez bolestí? Ne.“

Žena si povzdechla. „Tak ji zase uspěte.“

„Ne.“ Leah se vzepřela proti poutům. Zasloužila si mít nad sebou alespoň nějakou kontrolu. Už nebyla dítě. Zmocnila se jí panika. Zoufale potřebovala vědět, v jakém je stavu. Jedna z jejích největších obav byla ta, že se z některé mise nevrátí celá. „Mluvte i se mnou. Nechte mě rozhodnout…“

Do ruky jí začalo proudit teplo a pochopila, že dostala další injekci anestetik. Bojovala s nimi, nadávala a odmítala se jen tak vzdát.

Zmocnila se jí temnota.

❖ ❖ ❖

Když se Leah probrala znovu, přivítal ji temný pokoj. Hlavu už měla jasnější a bolest byla z velké části pryč. Zůstalo však hučení v hlavě. Zkusila zvednout ruku, ale nešlo to.

Otočila hlavu, aby se na ruku podívala, a měla pocit, jako by se jí mozek rozplácl o lebku. Svět se s ní zatočil, ale pak se vše uklidnilo. Paže měla připoutané k lůžku.

Obě paže.

V duchu zajásala. Měla i obě nohy. A všechno mezi končetinami se zdálo být rovněž na svém místě. To bylo vždycky dobré znamení.

Nebýt obvazů na hlavě a přes pravé oko, myslela by si, že se jí vlastně nic až tak hrozného nestalo. *Není to nic, co by doktoři nezvládli,* pomyslela si.

Pak znovu usnula.

❖ ❖ ❖

„Tak co, už jsme vzhůru?“

Leah ještě v polospánku otočila hlavu za hlasem. Blondýna sedící vedle lůžka mohla mít kolem pětatřiceti, vlasy po ramena a zelené oči. Měla štíhlou, atletickou postavu. Kdyby tomu tak nebylo, přiléhavý černý oblek by jakýkoli nedostatek ihned odhalil. Od spánku k pravé tváři se jí táhla široká jizva.

Jmenovala se Lyra Dariusová. To ona byla osoba, která pro agenturu zjistila pravdu o lordu Sumerisleovi. Kromě toho, že lord Sumerisle zastával významnou pozici na ministerstvu vnitra, byl zároveň vůdce templářů.

„Jsem vzhůru,“ přisvědčila Leah.

„Dobře. Říkala jsem si, že asi budete. Už jste se jednou probrala. Vyvedla jste personál z míry tak, že mě zavolali.“

„Promiňte. Nechtěla jsem obtěžovat.“ Leah si přála, aby její odpověď vyzněla trochu sarkasticky. Lyra Dariusová měla v rámci organizace velké pravomoci. Koneckonců, byla to ona, kdo dokázal existenci templářů, jež MI-6 dlouho zoufale hledala.

„Nikoho neobtěžujete,“ řekla Lyra. „Jsem ráda, že jste to zvládla. Spousta ostatních bohužel ne.“

Leah se na okamžik objevily před očima vzpomínky na všechnu smrt a zkázu. Výjevy i zvuky ji budou pronásledovat do konce života.

Lyra vstala ze židle a odložila knihu, kterou měla na klíně. Postavila se k lůžku a dívala se na Leah s nepředstíraným soucitem. I když… těžko říct. Soucit byl první emocí, kterou se učili předstírat.

„Přinesla jsem vám vodu," řekla Lyra. „A mám svolení dát vám napít, pokud se na to budete cítit."

„Mám žízeň," řekla Leah.

Lyra nalila ze džbánku vodu do sklenice a přidala brčko. Pak sklenici podržela tak, aby se Leah mohla sama brčkem napít.

„Kdybyste mi sundali ta pouta, postarala bych se o sebe sama," řekla Leah. „Vůbec se mi nelíbí, že se mnou jednáte jako s miminem."

Lyra chvíli zaváhala a pak přikývla. „Dobře, ale musíte pomalu. Doktoři si nejsou jistí, nakolik vás to bude omezovat."

„Co by mě mělo omezovat?"

Lyra uvolnila pouta. „Přišla jste o pravé oko, Leah. A došlo k poškození mozku, které by mohlo mít vliv na motoriku."

Leah byla v okamžiku nastartovaná prudkou dávkou adrenalinu. „O oko?"

Lyra na ni soucitně pohlédla. „Ano."

❖ ❖ ❖

Kdyby byl svět normální, a ne místo plné démonů jako z nějakého strašného snu, Leah by popadl amok. Takhle zůstala relativně klidná. Měla dojem, že je to i

proto, že má znovu plnou kontrolu nad tělem.

Když byla bez pout, posadila se na kraj postele a pomalu brčkem upíjela ze sklenice vodu. V hlavě jí pod vrstvou obvazů hučelo. Kvůli všem drátům a senzorům, které měla připojené k tělu, se cítila slabá a zranitelná.

„Musí to být šok, to je mi jasné," řekla Lyra.

„Je to lepší než být mrtvá." Ale ne o moc. Přijít o oko znamenalo přijít o padesát procent zraku. Vlastně to bylo spíš šedesát procent. Zároveň přijde o schopnost prostorového vidění. *Lepší než být mrtvá*, si bude muset nějakou dobu opakovat jako mantru.

„To máte pravdu," řekla Lyra.

Leah odložila sklenici na stolek vedle lůžka. „Mám ještě jiný problém?" Sama sebe se musela ptát, jestli přijít o oko a utrpět poškození mozku nestačí.

„Až na působivou sbírku tržných ran, škrábanců a zhmožděnin jste ve slušném stavu."

„Továrnu na zbraně jsme zničili, že?"

Lyra přikývla. „To démony přibrzdilo, ale už začali stavět další jinde."

„A víme kde?"

„Ne. Ale pokud jsme se o protivnících něco za poslední čtyři roky dozvěděli, tak že jsou pro svou věc opravdu zapálení."

„Omlouvám se," řekla Leah, „ale nejsem zrovna v obraze, co se týká posledních technologií v medicíně."

„Oko doktoři ještě nahradit neumí." Lyřin hlas byl i nadále laskavý, v jejích slovech však už nebyl soucit ani nic jiného, co by Leah mohlo vyprovokovat. Zkrátka jen konstatovala fakta. „Tak daleko naše technologie nejsou."

Leah s velkým sebezapřením překonala nutkání

zvracet a přinutila se přikývnout. Měla chuť strhat si z hlavy všechny obvazy a dokázat, že vidí. Stačilo jen oko otevřít.

Jeden z přístrojů začal pípat rychleji.

Lyra se podívala na displej a řekla: „Můžu zavolat sestru, aby vám dala něco na uklidnění.“

„Ne.“ Leah se otočila k přístroji a začala pomalu a zhluboka dýchat. Pípání se zpomalilo a zpomalovalo i dál. *Ovládám se. Neřídí mě vztek ani strach. Zvládám to.*

Lyra se pousmála. „Dobře.“

Ovládat reakce se Leah naučila hned zpočátku kariéry. Naučila se to zhruba ve stejnou dobu, kdy jí ukázali, jak na sto způsobů zabít protivníka.

„Vám ale ruku nahradili,“ řekla Leah.

Lyra měla na pravé ruce černou rukavici, aby skryla kovovou protézu. Mohla si vybrat i kosmeticky lépe vyhlížející, ale nechtěla. Místo toho zvolila cosi, co bylo stejně dobrou zbraní jako pistole nebo nůž.

„Oko je… komplikovanější,“ odpověděla Lyra. „Existuje náhrada, kterou umíme napojit na mozek. Jde o helmu, která vám zakryje tvář a bude mozek zásobovat daty, jimž budete rozumět.“

„To asi nebude vypadat pěkně.“

„Ne. Je to nepohodlné a nevzhledné. Ale je to lepší než být napůl slepá.“

„Jste krutě upřímná, to je fajn.“

„Kdybych se vám to snažila přikrášlit, stejně byste mi nevěřila.“

„Ne,“ souhlasila Leah.

„V helmě navíc nebudete vidět barevně, na což si budete asi chvilku zvykat.“

„Mozek bude muset zpracovávat jiné obrazy.“

„Ano. Říkali mi, že se člověk časem naučí spojit si oba obrazy do jednoho. Čím častěji to budete používat, tím rychleji si zvyknete.“

Leah neodpověděla.

„Je mi jasné, že je toho na vás moc,“ řekla Lyra.

„To jo.“

„Ale jinou možnost nemáte.“

„Co budu moct dělat?“

Lyra na ni pohlédla s vážnou tváří. „Až vás pustí z nemocnice – a řekla jsem *pustí*, ne až utečete nebo podepíšete revers – zhodnotíme váš stav.“

„Strčíte mě do kanclu, co?“

„Lidé v kancelářích zabezpečují práci ostatních a jsou stejně důležití.“

„Ale já jsem neabsolvovala všechen výcvik, abych zabezpečovala práci ostatních,“ řekla Leah horlivě. „Mám výcvik jako tajný agent. Jsem úderná síla.“

Lyra chvíli mlčela. „Jak dlouho chcete protestovat proti nespravedlnosti vesmíru a litovat se?“ Její slova byla tvrdá a zraňovala.

Leah na ženu pohlédla s novou dávkou respektu. I když se s Lyrou Dariusovou setkala zatím jen jednou, i tehdy to bylo v problémové situaci.

„Vy se s ničím moc nepářete, co?“ zeptala se Leah.

„Není čas.“

„Jsem ráda, že to vím.“

„Leah, pořád jste pro nás důležitý agent. Máte schopnosti a kontakty, kterých si nesmírně vážím.“

Leah na ženu upřela zdravé oko. „Vždyť mě vůbec neznáte. Setkaly jsme se jednou.“

„Mně to stačilo.“

Leah si ženu zkoumavě prohlížela. „Někdo jako vy,

někdo v tak vysokém postavení, by za mnou nepřišel, aby mě utěšoval.“

„Ne, kdybych si nemyslela, že to potřebujete.“

„Nepotřebuju.“

Lyra se usmála, až jí vystoupila jizva na pravé tváři. „Tak to bych měla přejít k tomu, proč jsem za vámi přišla.“

„A to je?“

„Máte přátele mezi templáři.“

Leah to nepopírala. Když spolu mluvily naposledy, měla právě z toho důvodu problém. Vzhledem k jejím stykům se Simonem Crossem byla podezřelá ze zrady.

„Chtěla bych vašeho přátelství s nimi *využít*,“ pokračovala Lyra.

„Jak?“

„Velení by zajímalo, jak by se Simon Cross tvářil, kdyby mu chtělo trochu pomoci dostat se do čela řádu templářů.“

18.

Warren se probudil krátce před svítáním. Noc strávil opřený o strom a zabalený do teplé přikrývky, kterou dostal od vesničanů. Na přikrývce ležel tenký poprašek čerstvého sněhu, ale pod ní bylo stále teplo. Warren se navíc udržoval v teple prastarými silami, jimiž vládl. Přikrývka mu sloužila k tomu, aby teplo nepouštěla ven.

Jen pár stop od něj spala zabalená až po uši v podobné přikrývce Naomi. I když se pokoušela vytvořit teplo stejným způsobem jako Warren, nedokázala si ho udržet. V noci jí Warren musel pomoci. Z jejich vzájemného spojení cítil, že je v pořádku.

„Až moc ti na ní záleží."

Když Warren zvedl hlavu, spatřil před sebou Lilith. Stála čelem proti vycházejícímu slunci a vypadala neuvěřitelně bledá.

„Myslím, že ne," odpověděl Warren.

„Ale oslabil ses, aby ses o ni postaral."

„Je to spojenec."

Lilith se otočila a zamračila se na něj. „Je to přítěž. Jen bere, nic nedává."

„A kdo se o mě postaral, když jsem po boji s démony omdlel?"

„Zombie. A démoni, které sis zotročil."

„Ti nemluvili s vesničanama ani je nepřesvědčili, aby mě nezabíjeli, když jsem se nemohl bránit."

„Ani v bezvědomí nejsi bezbranný," řekla mu Lilith. „Ruka, kterou jsem ti dala, se o tebe stará daleko lépe než

Merihimova.“

Warren se cítil divně, když o jeho ruce mluvila tímhle způsobem. Stále ho ještě pronásledovaly noční můry, v nichž znovu prožíval noc před čtyřmi lety, kdy mu Simon Cross ruku usekl. A už vůbec neměl rád, když mu Lilith připomínala, že mu dala novou. Vždy mu došlo, že by si ji mohla jednoho dne chtít vzít zpět.

„Naomi je člověk,“ řekl Warren. „Umí se o mě postarat způsobem, jakým ty ne.“

Lilith přešla až k němu a její róba se vlnila v zimním větru, třebaže sněhové vločky prolétávaly skrze ni. Zjevně byla rozzlobená, ale Warren si nemyslel, že by na něj mohla zaútočit.

„Cože? To mluvíš o vašem fyzickém vztahu?“ zeptala se Lilith.

Warren zrudl studem. I po všem, co za poslední čtyři roky prožil, po dětství bez lásky a pocitu bezpečí se o některých věcech styděl mluvit.

„Ne,“ řekl. „O tom nemluvím. Naomi existuje ve fyzickém světě, kde ty nejsi. Tím pádem může mluvit s lidmi.“

Lilith přešla k Naomi a naklonila se k ní. Warrenovi se stáhlo hrdlo. Vylezl z pokrývky a zvedl se právě v okamžiku, kdy Lilith přejela rukou po Naomině spícím těle. Lilith se jí nemohla skutečně dotknout. Její prsty nedokázaly narovnat ani záhyby na přikrývce.

„Tvá starost o ni tě jednoho dne přivede do potíží,“ řekla Lilith.

„Proč?“

„Protože tu je, jen aby tě využila pro svůj prospěch.“

V tomhle ohledu se s ní Warren nemohl přít. Když mu Merihim vzal ruku, Naomi ho opustila. Jistě, v tu

chvíli by se sebou nezůstal ani on sám.

„Využíváme jeden druhého.“ Warren probodl Lilith pohledem. „*Všichni.*“

Lilith se zasmála. „Docela by mne zajímalo, co bys dělal, kdybych i já měla fyzické tělo.“ Znovu se otočila k Naomi. „Jedna z nás by byla zbytečná.“

Takové štěstí mě nepotká, pomyslel si Warren.

Lilith mu pohlédla do očí. „A protože nemám fyzické tělo a ty se mnou stejně jsi, myslím, že já bych se bát nemusela.“

Warren se zoufale snažil přijít na něco, co by řekl, ale nic ho nenapadlo.

„Vzbuď ji,“ přikázala mu Lilith. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

„Jak daleko ještě?“

„Budeme tam odpoledne. Když se nebudete loudat.“

Warren si klekl k Naomi, chytil ji za rameno a jemně jí zatřásl.

❖ ❖ ❖

„Je tu ještě někdo?“ zeptala se Naomi.

Warren se na ni zmateně podíval. „Jak ještě někdo?“

„S námi.“

Warren se otočil na zombie, které šly v půlkruhu kolem nich, a pak smysly podpořenými prastarými silami prohledal okolní křoví a podrost. Jeho smyslový radar nic nezachytil.

„Ne,“ odpověděl. „Jsme sami.“

Naomi chvíli mlčela a pak řekla: „Mám dojem, že tu s námi ještě někdo je. Mám ten pocit už od Londýna.“

Warren věděl, že Lilith jde vedle něj, ale pod

Naominým zkoumavým pohledem ji ignoroval.

„Možná není tak hloupá, jak vypadá," řekla Lilith.

Ve Warrenovi se zvedla vlna vzteku. Napadlo ho, jestli Lilith schválně nezpůsobila, aby Naomi vycítila její přítomnost. V posledních několika hodinách se zdála být hmotnější.

„Takže ano?" zeptala se Naomi. „Je tu někdo?"

„Kdyby tu někdo byl, tak by sis ho všimla, ne?" řekl Warren podrážděně.

„Myslím, že ano. Proto jsem se ptala." Naomi upřela pohled na rozbitou cestu, po které šli. Olověně šedá obloha se je snažila srazit k zemi nepřetržitými přívaly sněhu. „Merihima jsem taky neviděla."

„Protože nechtěl, abys ho viděla."

„Myslela jsem si, jestli to není to samé."

Warren mlčel.

„Ale o Merihimovi jsi mi řekl," řekla Naomi. „Jen jsem chtěla vědět, proč mi to tentokrát říct nechceš." Odmlčela se. „Cítím, že to má spojitost s tou knihou. S tou, co umíš přečíst, a já ne."

„Jak dlouho se ještě necháš ohrožovat její zvědavostí?" zeptala se Lilith.

Warren se soustředil na chůzi. Tělo ho bolelo z boje z minulé noci.

„Já ti věřím," řekla Naomi.

„Lže," zasyčela Lilith.

Warren věděl, že Naomi lže. Cítil to z ní. Ale neměl jí to za zlé. Trochu mu skutečně věřila, její důvěra však čím dál víc slábla.

„Věřím ti," řekl Warren.

Naomi ho vzala za ruku, za tu z masa a kostí, a stiskla ji. „Tak mi řekni, co se děje."

Warren vnímal její teplo. Vybavily se mu ty čtyři roky, co byli spolu i od sebe. Zhluboka se nadechl a pověděl jí o Lilith. Neřekl jí všechno, nicméně bylo toho dost.

Lilith zaprskala jako nakopnutá kočka a odešla. Warren se za ní díval a zmocnil se ho strach. Nechtěl, aby ho opustila, zároveň si však byl jistý, že to neudělá. Kdyby Lilith měla kam jít, už by byla dávno pryč.

Potřebuješ mě, poslal za ní myšlenku.

Lilith se k němu otočila. „Na tvém místě bych nebyla tolik namyšlená, člověče.“ Tím jediným posledním slovem mu připomněla, jak obrovská mezi nimi zeje propast.

❖ ❖ ❖

„A ty věříš, že je to *ta* Lilith?“ zeptala se Naomi. „Ta, co by měla být Adamovou první ženou?“

„Nevím.“

Naomi o tom přemýšlela a sžírala ji žárlivost. Seděli na padlém kmeni pod stromem. Warren přitáhl ještě jednu tlustou větev a mocí ji zapálil. Naomi si vzala ze zásob bochník chleba a šunku. Oběma nakrájela několik sendvičů.

„Víš toho o Lilith hodně?“ zeptala se.

„Ona toho moc nenamluví.“

„Tu nemyslím.“ Naomi se rozhlédla ve snaze najít ženu, která s nimi putovala. Rozčilovalo ji, že toho není schopna. Warren ji popsal jako krásnou a mladou, navzdory tomu, že musela mít tisíce let. „Myslím tu z legendy.“

„Psal jsem o ní práci,“ odpověděl Warren. Postavil

se a přešel blíž k ohni, aby se zahřál.

Naomi natáhla ruku. Energie, kterou se zahřívala, stačila sotva k tomu, aby nezmrzla. Proudilo do ní teplo z ohně a byl to daleko lepší pocit než z jejího umělého tepla.

„Prý to má být matka démonů," řekla Naomi. „Když ji podle legendy Bůh stvořil, spojil ji s Adamem. Pak ji od něj oddělil a otevřel dveře do světa démonů. Podle některých zdrojů se průchod nazýval Velká propast, ale mohla by to být i Půlnoční studna."

„Mohla."

Warrenův zdánlivý nezájem Naomi rozčiloval. „To tě to ani trochu nezajímá?"

„Ale jo."

„Mohl by ses jí zeptat."

„Ptal jsem se. Nechtěla mi nic říct. A taky už vím, že moc otázek by člověka mohlo i zabít." Warren se na ni významně podíval.

„Třeba mě? Mluvíš o mně? Jako že by mě mohla zabít?"

„Jo."

„Proč?"

„Protože tě nemá ráda."

Naomi měla na okamžik pocit, že zaslechla škodolibý smích. Doufala, že to byl jen vítr, ale měla strach, že ne.

❖ ❖ ❖

„A řekla ti aspoň, co tady vlastně hledáme?"

Warren si přál, aby Naomi zavřela pusu. Říct jí o Lilith byla chyba. Od té doby, co znovu vyrazili na cestu, ho už asi hodinu bombardovala otázkami.

„Ne,“ řekl.

„Tak proč jsi šel?“

„A proč jsi šla ty?“ odpověděl.

„Protože jsi mě o to požádal.“

„A mě požádala Lilith.“

Naomi se nad tím znechuceně ušklíbla. Chvíli nic neříkala, ale Warren věděl, že jí to nevydrží. Jakmile najde nový způsob, jak se ptát na věci, které chce zjistit, ptát se bude.

Warren zkoumal okolní krajinu. Kopce byly pokryté sněhem a sníh halil i větve neopadavých stromů, které lemovaly údolí. Nebýt zombií, které se neustále neúnavně potácely kolem nich, byl by výjev téměř idylický.

Nyní byli daleko od uježdění cesty. Už dvě hodiny neviděli jediný dům ani jinou známku osídlení.

Lilith se náhle zastavila a přešla ke stromu po levé straně. Warren šel bezmyšlenkovitě za ní.

„Kam jdeme?“ zeptala se Naomi.

„Nevím.“ Warren se prodíral mezi vysokými stébly uschlé trávy za Lilith.

Ta se o chvíli později zastavila a ukázala na změť zasněžených šlahounů. „Tady,“ řekla.

„Co?“ zeptal se Warren. Pak spatřil, že šlahouny jsou ovinuty kolem prastaré stavby. Bál se, ale zároveň cítil vzrušení. Chytil změť šlahounů a trhl jí. Na zem se sesypal sníh a šlahouny se mu v ruce rozpadly.

Přistoupila k němu Naomi. Vytáhla z opasku nůž a sekla do přirozeného závěsu.

Během chvilky odkryli část kamenné zdi, kterou držela pohromadě popraskaná malta. Na několika místech byly díry. Warren kameny bedlivě zkoumal a

hledal stopu po nápisu nebo něčem podobném.

„Co to je?“ zeptala se Naomi.

„Nevím.“ Warren se podíval směrem, odkud se na ně dívala Lilith.

„Vypadá to jako stará římská zeď.“

Warren souhlasil. Anglie byla plná staveb a stěn, které tu po sobě Římané zanechali. Ostatně jako velká část Evropy. Římská říše se táhla napříč světadíly a přežila staletí. Severní Anglii například od jižní dělila Hadriánova zeď, která měla zadržet přívaly Piktů.

„Římská zeď není tady kolem nic neobvyklého,“ řekla Naomi.

„Ale vypadá to, že o téhle nikdo nevěděl,“ odpověděl Warren. Jeho vzrušení z podivného nálezu bylo orámováno strachem. Ať už Lilith hledala cokoli, nemohlo to být nic dobrého. Doufal jen, že ho to nezabije.

Nemůžeš si přece myslet, že tě to zabije, pomyslel si. *Jinak bys tu nebyl.*

„Budeš muset odhalit větší kus zdi,“ řekla Lilith.

„A co hledáme?“

„Znamení.“

„Jaké znamení?“

„Až ho uvidím, poznám ho.“ Na tváři se Lilith mihl stín nejistoty, rychle ho však zamaskovala. „Určitě je to tady. Jenom se to strašně změnilo.“

Warren poodstoupil od zdi a zavolal na zombie. „Sem. Strhejte to.“

V případě zombií člověk někdy zjistil, jestli mu rozumí, až když bylo příliš pozdě. Jednoduché příkazy, kterým by živý člověk porozuměl ihned, se občas stávaly neřešitelným problémem. V tomto případě však zombie

příkaz pochopily. Vrhly se na zeď jako kobylky a začaly strhávat šlahouny.

❖ ❖ ❖

„Zastav je," přikázala Lilith.

Zombie na Warrenův příkaz odstoupily od stěny. Deset nebo patnáct minut dělaly, co se dalo. Mnohé z nich měly zlomené prsty a nejčerstvější z vesnice rozedřené dlaně. Nyní nemrtví zůstali stát opodál a neustále sebou škubali a kymáceli se.

Lilith přistoupila ke zdi, zblízka ji zkoumala a přejížděla ukazováčkem s upraveným nehtem po jednotlivých kamenech. Několikrát nehtem sloupla ze stěny zaschlou vrstvu špíny. Warren si nedokázal představit, že by jiná žena stejným způsobem riskovala, že o nehet přijde. Lilithin však neustále vypadal jako zahnutý dráp.

„Ona se toho kamene dotýká?" zeptala se Naomi.

Warren si až nyní uvědomil, že Lilith tímhle způsobem zasahuje do skutečného světa. Něco se změnilo a změna – alespoň podle jeho zkušeností – nebyla vždy k dobrému. Rostla v něm ostražitost.

„Ano," zašeptal.

O pár vteřin později se objevil tvar vyrytý do stěny. Warrenovi připomínal ptáka nebo možná hmyz.

Lilith se rozhlédla kolem sebe. Usmála se a otočila se k němu. „Tady je to. Cítím moc." Natáhla ruku pro uvolněný kámen ležící na zdi. Pokusila se ho zvednout, ale nakonec se jí jen podařilo shodit ho na zem.

„Co tu je?" zeptal se Warren.

„Tady je to moje." Lilith začala přesně odměřenými

kroky kráčet od zdi. Po dvaatřiceti krocích se zastavila a otočila se zpátky k Warrenovi. „Tady musíš kopat.“

„Proč?“

„Protože to, co hledáme, je pod zemí.“

Warren se podíval na čerstvě napadaný sníh a uvědomil si, že půda pod ním bude zmrzlá. „Nevzal jsem si lopatu ani krumpáč. Neřekla jsi, že budeme kopat.“

„Tak to nějak zařiď,“ přikázala Lilith. „Přece jsi celou cestu nešel, abys nakonec selhal.“

19.

Když Leah o několik dnů později pustili z nemocnice, měla přes oko černou pásku. Páska i šňůrka, na které držela, ji rozčilovaly. Pod páskou zel prázdný oční důlek. Chirurgové se rozhodli oko kompletně vyjmout, aby neriskovali infekci v bezprostřední blízkosti mozku.

Protetickou náhražku – zcela nefunkční až na možnost skrýt miniaturní kameru nebo vzduchovou pistoli na otrávené šipky – bude moct dostat, až se tkáň zahojí. Ale stejně, představa, že si do hlavy zasadí umělé oko, nezněla přitažlivě.

Leah se vrátila do bytu, který dostala k dispozici v tajném komplexu pod Londýnem. Zdálo se, že ve městě je pod zemí spousta míst, kde se dalo skrýt. Podobných komplexů znala několik, její organizace však neměla přístup do všech.

Ani po čtyřech letech se tam necítila jako doma. Měla spíš pocit, jako by byla host v hotelovém pokoji. Snažila se dívat na filmy a nahrané programy a zkusila i několik knih. Dokonce si sama uvařila, místo aby jednoduše sjela do společné jídelny.

Nic nepomáhalo. Každý další den – a bylo jich pět v řadě – byl těžší a těžší. Musela něco dělat a nutkání bylo téměř nesnesitelné.

Z pokoje vycházela, jen aby si došla pro jídlo nebo zacvičit. I když se dávala dohromady pomalu, snažila se namáhat tělo, jak to jen šlo. Venku na ulici na fyzické

kondici nesmírně záleželo, dokonce i ve vylepšených biooblecích.

Většinu času spala a čekala na chvíli, až jí Lyra Dariusová přidělí úkol. Leah ji každé ráno a odpoledne bombardovala e-maily. Ani ona sama si nebyla jistá, jestli je připravena přijmout úkol, o němž věděla, že přijde. Uvažovala, co asi Simon Cross řekne na Lyřinu nabídku, aby se stal vůdcem templářů.

Bude to Simona lákat? Hlavně ve světle toho, o co se před pár měsíci pokoušel Booth. Věděla, že kdyby jedinou překážkou bylo odstranění převora Terrence Bootha, Simon by asi neváhal. Sama pomáhala templářům osvobodit Simona, který se chytil do Boothovy pasti.

Simon si však spousty templářů vážil. Získat nad nimi moc by pro něj nebylo snadné.

Všechno navíc záleželo na tom, jak hodně bude Lyra Dariusová Simonovi schopna pomoci. Pokud to nedokáže a Simon se stejně pokusí stát vůdcem templářů, mohl nakonec skončit v horším postavení, než byl teď.

A Leah nebude moc dělat nic jiného než vše z povzdálí sledovat a čekat, jak to dopadne. V tuto chvíli neměla možnost se se Simonem spojit a zjistit, jestli je vůbec naživu. Lyřina nabídka je možná dávno bezpředmětná.

❖ ❖ ❖

Ráno šestého dne poslala Lyra Dariusová po intranetu, který byl mimochodem zaveden do všech pokojů bytu, zprávu. Leah zrovna jedla suché cereálie přímo z krabice a sledovala v televizi záznam zpráv z

invaze, přičemž doufala, že na pekelné bráně objeví něco, čeho si zatím ani ona, ani nikdo jiný nevšiml.

Na obrazovce se objevila písmena LEAH CREASEYOVÁ.

Leah vzala z gauče ovladač s dotykovým displejem, vyvolala okno příslušné počítačové aplikace a odepsala: JSEM TADY. Zařízení její rukopis převedlo do hůlkového písma a zobrazilo zprávu na displeji. Leah stiskla tlačítko ODESLAT.

Z televizní obrazovky zmizely zprávy, na nichž byly zrovna události z okolí katedrály svatého Pavla, a objevil se nový výjev. Na něm byla Lyra, která seděla za stolem kdesi v podzemním komplexu. Umístění její kanceláře znalo jen pár vyvolených. Leah k nim nepatřila.

„Jak se cítíte?“ zeptala se Lyra.

„Je to lepší.“ Leah štvalo, že se marně snaží zaostřit na obrazovku způsobem, jakým byla zvyklá. Všechno prostě vypadalo jinak. Neustále si říkala, že se to zlepší, ale vlastně si to nemyslela. Nedoufala ani, že si časem zvykne. Neustále připomínaný fakt, že přišla o cosi zásadního, v ní vyvolával mírnou klaustrofobii.

„Dobře.“

„Jsem připravená vrátit se do práce,“ dodala Leah, než žena na obrazovce stačila říct cokoli dalšího. „Já… já *potřebuji* práci.“ Chtěla toho říct víc. Chtěla říct Lyře, že v jejich práci není pro přátelské vztahy místo.

Za roky služby se seznámila i s jinými agenty, ovšem jen kvůli konkrétní operaci. Nikdy se žádným nešla na skleničku. Jejich výcvik jim bránil navzájem se vídat, jakmile se ocitli v normálním světě. A ve světě zamořeném démony tomu nebylo jinak.

Bezpečnost spočívala v umění zůstat sám a spojit se

s ostatními jen v případě, že bylo třeba předat si informace nebo společně zničit cíl. Jediným efektivním způsobem práce zůstával systém „udeř a uteč“. Zůstat pohromadě zalezlí v úkrytu znamenalo udělat z agentů dokonalý cíl

„Podíváme se, jestli pro vás něco máme. Za dvacet minut vás čekám na zpravodajském oddělení. Může být?“

„Může.“ Leah se zastyděla za nadšení, které nedokázala skrýt. Jakmile obrazovka zhasla, Leah vyskočila.

❖ ❖ ❖

Leah si v běžném oblečení, bez černého obleku, připadala jako nahá. Ten jí ošetřující lékař zatím nepovolil. Měla na sobě džíny, kozačky a svetr, protože v místnosti bylo chladno.

U konferenčního stolku seděla Lyra a tři další agenti. Leah oba muže i ženu znala, ovšem jen od vidění. Stěny byly zastavěny počítači a místností se rozléhalo tiché hučení.

Na třídéčku uprostřed stolu se neustále střídaly fotografie Simona Crosse. Leah se při pohledu na něj cítila téměř provinile. Připomínalo jí to, jak využila jeho ochranitelské povahy, aby se vetřela do templářského podzemí a ukradla tam spoustu důležitých informací.

„Jak všichni dobře víte,“ řekla Lyra, „velení přišlo s novou strategií týkající se templářů.“

„Ty naleštěné plechovky zrovna nemusím,“ řekla jedna ze žen. „Mají sklony hrát sami za sebe a nedá se říct, že by měli zničení nepřítele jako prioritu.“

„Simon takový není,“ řekla Leah automaticky. Bylo

to z ní venku dřív, než si sama uvědomila, co říká. Okamžitě zrudla. *Když už, tak už*, řekla si, jakmile se všechny pohledy upřely na ni. „Dostal z města spousty civilistů a o stovky dalších se stará. Kdyby mohl sám zabít všechny démony v Anglii, udělal by to.“

„No,“ řekla Clarice Thompsonová a sepnula ruce opřené lokty o stůl, „to vypadá, že sem poslali mluvčího.“ Bylo jí něco přes padesát, byla hubená, s bledou tváří a šedivými vlasy.

Leah se přinutila neodpovídat. Clarice měla docela ráda a věděla, že kdyby seděla na jejím místě, asi by nemluvila jinak.

„Simon Cross,“ řekla Lyra, „je opravdu jiný než většina ostatních. Stejně jako byl lord Sumerisle.“

Clarice zvedla bradu. „O tom se s vámi nebudu přít.“

Lyra vrátila ženě odměřený pohled. „Fajn. O to nám to půjde rychleji.“

Clarice zacukalo v pravé tváři. Všechny týmy v organizaci pracovaly odděleně. Nebyly určené k tomu, aby spolupracovaly. Teoreticky mohly pracovat, aniž by věděly o existenci ostatních. Sedět nyní společně v jedné místnosti pro ně zjevně nebylo snadné.

„Velení chce najít způsob, jak templáře sjednotit,“ řekla Lyra.

„Já jsem myslel, že sjednocení jsou,“ řekl Bernard Carpenter. Tomu bylo něco málo přes šedesát. Šedivé vlasy měl ulíznuté dozadu.

„Ne. Simonův odjezd do Jihoafrické republiky templáře do určité míry rozdělil. Navíc víme, že většina jich zahynula u svatého Pavla.“

„A zbytek se schovává,“ zavrčel Craig Gordon. V osmačtyřiceti měl pověst mistra špionáže.

„Máme plán, jak to změnit.“

Lyřina slova pronesená jakoby nic Leah vyvedla z míry. Snažila se je uchopit. V hlavě jí hučelo a zalitovala, že si nevzala prášky. Chtěla mít na schůzce jasnou mysl.

„Víme, že templáři fungují nejméně ve dvou skupinách,“ pokračovala Lyra. „Jedna je v Londýně a druhá – kterou vede Simon Cross – operuje někde za městem.“

„Někde?“ zopakoval po ní Carpenter. „To ani nevíme, kde ten náš kamarád Cross je?“

„Ne.“

Clarice se zkoumavě podívala na Leah. „Ale vy tvrdíte, že agentka Creaseyová je s Crossem ve spojení.“

„Ano, je.“

„Takže musí vědět, kde se skrývá.“ Ženin tón hraničil s obviněním.

„Ví,“ souhlasila Lyra. „A já jsem vyhověla její žádosti, aby tuto informaci nemusela zveřejnit.“

„Odkdy v naší organizaci uzavíráme dohody s nižšími pracovníky?“ zeptal se Gordon.

„A jak víme, že Leah Creaseyová není dvojitý agent?“ zeptala se Clarise.

„Tu dohodu jsem uzavřela *já*,“ řekla Lyra, „a mé postavení je stejné jako vaše. Co se týče důvěryhodnosti agentky Creaseyové, před týdnem riskovala život ve snaze zničit továrnu na zbraně démonů. Zůstaly jí trvalé následky. Pro mne je to dostatečný důkaz loajality.“

Nikdo jiný už nic neříkal, ale Leah cítila, jak se o ni rozbíjejí vlny nepřátelství. *Oni se bojí,* uvědomila si. To ji překvapilo. Celou kariéru si myslela, že lidé ve vedení téhle organizace budou chladní a bez nervů. Šokovalo ji a vlastně také trochu vyděsilo, když si uvědomila, že se od

ní moc neliší.

„A kromě toho je Crossův pokus zachránit lidi, které stahuje z Londýna do svého bunkru, sebezničující. Lidí je zkrátka moc," řekla Lyra.

„Jestli to ten člověk nezvládá, proč by pro nás měl mít cenu?" zeptal se jeden z mužů.

Lyra pohlédla na Leah. „Na to byste možná mohla odpovědět vy, agentko Creaseová."

Leah to zaskočilo a musela se rychle vzpamatovat. Nečekala, že bude odpovídat na otázky. „Rodina Simona Crosse má v historii templářů velký význam. Spousta templářů, kteří se skrývají v podzemí, jeho práci velmi oceňuje. Několik jich dokonce z podzemí odešlo, a to i s vědomím, že už se nikdy nebudou moct vrátit zpátky."

„Takže je v postavení, kdy by mohl dostat na svou stranu i ostatní?" zeptal se jeden z mužů.

„Myslíme si, že ano," odpověděla Lyra. „Podle toho, co jsme viděli, nemají templáři z podzemí v úmyslu se ve válce s démony aktivně angažovat."

„Vyčkávají, až budou mít více válečníků," řekla Leah. „Všechno to ale bylo v mém hlášení."

„S tím byste měli být seznámeni, protože jsem vám je všem poslala," dodala Lyra.

Nikdo se neohradil.

„Nemůžeme si dovolit, aby templáři jen vyčkávali," pokračovala Lyra. „Potřebujeme, aby s démony bojovali."

Protože nám docházejí lidi, pomyslela si Leah.

„Ano," řekla Lyra a přísně se na Leah podívala, aby jí dala najevo, že uhodla, co si myslí. „Prioritou Simona Crosse zatím není ani vítězství ve válce proti démonům, ani zavření pekelné brány."

„Simon se snaží zachraňovat lidi," řekla Leah, která cítila, že by se měla hájit. Nechtěla, aby si někdo Simonovy úmysly špatně vyložil. „Jeho lidé fungují spíše jako sběrači a záchranáři."

„Zároveň cvičí civilisty k boji," řekla Lyra. „A dává jim zbroje. Templářské zbroje." Ukázala na třídéčko stojící na konferenčním stolku. Nad projektorem se objevila trojrozměrná fotografie. K ní se přidalo osm dalších.

Leah ani jednu z tváří nepoznávala, ale znala výraz mrtvého člověka. Zavrtěla hlavou a ihned toho zalitovala, když se jí v lebce znovu ozvala prudká bolest.

„Žádný z těchto lidí nebyl templář," řekla Lyra. „Když jsme našli jejich těla, vysledovali jsme jejich minulost podle lékařských záznamů až do doby před otevřením pekelné brány. Než zemřeli, a samozřejmě před invazí, byli obyčejní britští občané."

Gordon se předklonil a prohlížel si mrtvé obličeje. „Cross využívá obyčejné lidi."

„Ano."

„Na supertajnou organizaci, které se dařilo několik staletí zůstat neviditelnou, to je docela radikální přístup."

„Souhlasím."

„A dělá ta druhá skupina templářů něco podobného?"

„Ne," odpověděla Lyra.

„To by nikdy nedovolili," dodala Leah. „Mají klapky na očích. Byla jsem v jejich podzemním komplexu." Věděla, že to zřejmě zvýší podezření všech v místnosti, ale s tím nemohla nic dělat. „Ostatní templáři se slepě drží zavedených pravidel a striktně zakazují jakýkoli bližší kontakt s lidmi zvenčí."

„Mladou Jessiku Sumerisleovou jste zachránila vy,“ řekla Lyře Clarice.

„Ano,“ připustila Lyra.

„Proč nezkoušíte navázat kontakt přes ni?“

„Je to ještě dítě.“

Carpenter zavrtěl hlavou. „A Cross ne? Kolik mu je? Dvacet šest? Dvacet sedm?“

„Dvacet devět,“ odpověděla Lyra.

„Na pohlavára nic moc,“ poznamenal uštěpačně.

Nyní znovu promluvila Leah, tentokrát tvrdým a nekompromisním tónem: „Simon Cross není pohlavár. Ten muž je hrdina. Je to jeden z nejlepších válečníků, jakého kdy templáři měli. Válečník a rozený vůdce. Navíc zosobňuje všechny ideály a pravidla zanesené v templářském kodexu.“

„A vy jste jeho oddaná fanynka, že?“ zeptala se Clarice sladce.

20.

Leah byla téměř nepříčetná a doslova se na ženu obořila: „A kdypak jste vy naposledy nasazovala život v první linii?“

Clarice zbledla vztekem. „To přece není moje práce. Mým úkolem je shromažďovat informace a přímo…“

„Simon je venku každý den,“ řekla Leah. „Když něco dokáže udělat sám, nikdy to nechce po ostatních. Proto má bezmeznou podporu a úctu svých lidí. Neschovává se za poddůstojníky. Sám svým chováním jde vzorem.“

Clarice zjevně zuřila, nic ovšem neřekla a jen odvrátila zrak.

„A právě proto bychom ho rádi měli na své straně,“ řekla Lyra do ticha, které se v místnosti rozhostilo. „Agentko Creaseyová, máte rozkaz sestavit tým, kontaktovat Simona Crosse a informovat ho – v rámci mantinelů, které vám ještě dám – že tato organizace je ochotná ho podpořit v záměru stát se vůdcem templářů.“

„Žádný tým,“ řekla Leah.

Lyra založila paže na prsou a zatvářila se nesouhlasně. „Přece po vás nemůžu chtít, abyste tam šla sama.“

„Se vší úctou, nemůžu s sebou nikoho vzít,“ řekla Leah. „Dala jsem Simonovi slovo, že nikomu nevyzradím polohu komplexu, který zřídil.“

„To je směšné,“ namítl Carpenter. „Za současné situace se samotná žena nemá šanci pohybovat po

Londýně.“

„Jdu ven z Londýna,“ řekla Leah Lyře, protože věděla, že právě ji musí přesvědčit. „Už jsem to jednou zvládla.“

„Ale ne ve stavu, v jakém jste.“ Gordon dal i tónem najevo, že by všem mělo být jasné, že je to nemožné. „Nechci být necitlivý, ale do ženy, která to minule dokázala, máte nyní daleko.“

To bolelo. Leah se kousla do rtu, aby něco ostrého neřekla.

„Já mám v její schopnosti plnou důvěru,“ prohlásila Lyra.

„Jestli je agentka Creaseyová jediná osoba, přes kterou můžeme naši věc prosadit,“ řekl Carpenter, „musíme ji chránit, a ne vystavovat nebezpečí.“

„Všichni riskujeme,“ řekla Lyra. „Každý den ve městě okupovaném démony riskujeme všechno, co jsme. A všechno, co bychom ještě mohli být.“ Podívala se na Leah. „Přišla zpráva od lékaře. Vezměte si, co potřebujete, z muničáku i z garáže. A kdyby vám něco chybělo, dejte vědět.“

„Spolehněte se. Jak ale chcete Simonovi pomoct získat kontrolu nad templáři? Booth s ostatními se tak snadno nevzdají.“

„Sledovali jsme několik templářů z jejich komplexu,“ řekla Lyra. „Našli jsme dost těch, které jsme přesvědčili, že jim můžeme být prospěšní. A jsem ochotná tvrdě se postavit těm, kdo se rozhodnou nespolupracovat.“ Odmlčela se. „Spoléhám však ještě na jednu věc, agentko Creaseyová. Všichni templáři, muži, ženy i děti, vyrostli v prostředí, kde zkrátka milují hrdiny.“

Leah si vzpomněla, co jí řekl Simon, když ji kdysi vzal do templářského podzemí, a uvědomila si, že je to pravda.

„Chci jim připomenout, že ne všichni hrdinové zahynuli tu noc u svatého Pavla," pokračovala Lyra. „A že ne všichni hrdinové nosí templářskou zbroj."

Clarice zavrtěla hlavou. „Víte stejně dobře jako já, že první věc, kterou nováčkům vtloukáme do hlavy, je, že z nich nikdy nebudou hrdinové. Hrdinové na bojišti umírají moc brzy."

Lyra se na ně podívala. „Svět se změnil. Dřív bylo pro nás nejlepší, když jsme splynuli se stíny, a tím nechci říct, že bychom měli nyní vylézt na světlo. Opravdu si ale myslím, že teď *je* správný čas pro hrdiny. Nebo alespoň pro lidi tak odvážné, že na naši stranu přetáhnou mnoho dalších." Odmlčela se. „Máte na srdci ještě něco?"

Nikdo nic neřekl, ale zjevně se jim to nelíbilo.

„Agentko Creaseyová," řekla Lyra, „Chtěla bych vám popřát hodně štěstí." Přešla k Leah a podala jí ruku.

Leah ji přijala. „Děkuji. Jestli je to všechno, ráda bych ihned vyrazila. Posledních pět dní jsem jen vysedávala na pokoji. Už jsem měla pocit, že se z toho zblázním."

„Samozřejmě."

Leah vyšla z místnosti, ale nikdo z ostatních se nepohnul. Napadlo ji, o čem se tahle skupinka bude v její nepřítomnosti bavit. Pak podobné myšlenky vyhnala z hlavy a soustředila se na cestu k Simonu Crossovi. Ani nemohla uvěřit, jak moc se těší. Cítila skoro hříšné vzrušení.

❖ ❖ ❖

Před třetí odpoledne Leah seděla na matně černém enduru a hnala se tunelem metra s krvavým andělem v patách. Byla oblečená v černém speciálním obleku včetně helmy, která nyní ovšem obsahovala těžké zařízení vylepšující její postižený zrak. Leah každou chvíli mrkla do vibrujícího zrcátka, aby zkontrolovala náskok před démonem.

Krvavý anděl se snesl níž a otevřel tlamu.

Leah prudce zabrzdila, zablokovala zadní kolo a dostala motorku do kontrolovaného smyku. Tedy alespoň z velké části kontrolovaného. Nerovný povrch vozovky byl pro její řidičské schopnosti výzvou.

Krvavý anděl jí proletěl nad hlavou. Ve vzduchu nebylo o co zabrzdit. Leah dokázala v porovnání s démonem nejen rychleji brzdit, ale také akcelerovat.

Měla ovšem problém s odhadem vzdálenosti. Zvyknout si na přístroj vylepšující zrak bude zřejmě chvíli trvat. Tentokrát zastavila smyk nebezpečně blízko mini coopera, v němž seděly dvě kostry. Zadní nárazník malého auta jí na okamžik přitiskl nohu k motorce.

Leah pevně sevřela řidítka a trhla strojem k sobě. Bez dodatečné síly, kterou jí poskytoval oblek, by zřejmě motorkou nepohnula, a pokud ano, rozhodně ne včas.

Krvavý anděl udělal ve vzduchu dokonalou svíci. O dvě budovy dál se odlepila do vzduchu kamenná gorgona, která zjevně nebyla sochou. Leah démona nepoznávala. Zdálo se, že pekelnou bránou každý den přicházejí úplně nové druhy.

Hlavně tu neseď a nezkoumej ho, řekla si. *Jeď.*

Přidala plyn a znovu se s burácením hnala po ulici. V zatáčkách naklápěla motorku tak, že téměř líbala kolenem drsný asfalt. Vzduch pročísly kulky a paprsky

démonických ostřelovačů. Většina ji o pár palců míjela a odrážela se od vraků vozidel, mezi kterými se snažila krýt.

V zrcátku znovu spatřila krvavého anděla.

Leah zabrzdila, podřadila a prudce zahnula do úzké uličky. Ta byla široká na jednu menší dodávku, což bylo pro krvavého anděla s roztaženými křídly málo.

Démon vydal vzteklý skřek, zamířil prudce vzhůru a nohama se odrazil od budovy, do níž málem vrazil. Otočil hlavu a vychrlil do uličky magický oheň. Leah doslova hořelo za patami. Její motocykl v úzké uličce hlasitě burácel.

Přímo před Leah se v uličce objevili dva stalkeři. Démoni vypadali jako přerostlé ještěrky s krokodýlí tlamou zkřížené s vlkem. Všude na zemi ležela mrtvá těla a trosky, které vytvářely pekelnou slalomovou dráhu. Vzduch byl plný pachu smrti a hniloby.

Stalkeři se otočili k Leah a otevřeli tlamu, aby odhalili několik řad zahnutých zubů. Vrhli se na ni oba najednou. Leah si nebyla jistá, jestli tihle démoni dokážou myslet, nebo se řídí jen instinkty, ale jestli byli inteligentní, rozhodně předpokládali, že se otočí a zastaví, nebo se jim dokonce pokusí uniknout.

Leah vytočila obrátky motoru a rozjela se přímo proti nim. V posledním okamžiku nasměrovala motorku na tělo mrtvého démona ležící před ní a stiskla spojku, takže otáčky vylétly prudce vzhůru. Vzápětí spojku pustila a trhla za řidítka. Přední kolo se odrazilo od mrtvoly a motorka se zvedla do vzduchu.

Letěla dobrých dvacet stop a na zem dopadla v bezpečné vzdálenosti za rozevřenými čelistmi stalkerů. Pravým řidítkem se na okamžik opřela o stěnu budovy a

měla co dělat, aby udržela rovnováhu.

Pak znovu prudce vyrazila vpřed a v hlavě se snažila vybavit si plán města. Nejnebezpečnější bude dostat se ven.

❖ ❖ ❖

Spálenina se rozšířila za hranice města a její chapadla se rozlézala do přilehlých vesnic. Šedivé budovy vystřídaly domky se zahradou.

Přestože nebylo možné přesně narýsovat hranici mezi Spáleninou a sněhem pokrytou, dosud nezasaženou krajinou, rozdíl byl patrný na první pohled. Země poblíž města byla vyprahlá a popraskaná. V Londýně v posledních týdnech padal jen kyselý déšť a ten přinášel místo životodárné vláhy zkapalněnou smrt.

Krajina za městem Leah připomněla Vánoce s rodinou, dlouhé procházky k babičce a svět, v němž se ještě hrálo na roční období. Všechno tohle byla, alespoň v tuto chvíli, minulost.

V plné rychlosti mrkla do zrcátek. Zatím to vypadalo, že monstra nechala za sebou. Londýn byl plný démonů, nebyli ale všude.

Zatím.

Jen nepatrně se uvolnila a sledovala cestu. Musela si připomenout, že bezpečí, které cítí, je iluze, které nesmí uvěřit. A i tahle iluze se roztříštila na milión kousků, když projela kolem stánku se shnilým ovocem a zeleninou. Na stánku visela roztrhaná lidská těla jako groteskní ovoce.

Leah věděla, že těla nepatřila majitelům stánku. Ti odsud jistě odešli už před lety, když se otevřela pekelná

brána.

Něco tu pravidelně loví, pomyslela si. A na stánku si to vystavuje trofeje. Musí to být cosi, co je na sebe pyšné.

Přinutila se odtrhnout od stánku oči a zapomenout na to, že ti lidé byli kdysi místní občané se svými touhami a nadějemi. Zároveň doufala, že si na podobně prudké změny emocí nezvykne natolik, že se jednoho dne nebude schopná vrátit zpátky ke svému citlivému já.

❖ ❖ ❖

Leah se brodila sněhem. V obleku, který byl nyní bílý, protože měla aktivované maskování, jí bylo teplo. Motorku zaparkovala ve stodole staré farmy, ale ta už byla sedm mil za ní. K nenápadnému pohybu v kopcovité krajině se podobný stroj moc nehodil. Navíc by za sebou v hlubokém sněhu zanechávala zřetelnou stopu. Rozhlédla se po okolních kopcích i údolích i po sněhem pokrytých jehličnanech, které se tyčily vedle holých dubů a jasanů.

Ohromným množstvím sněhu byla úplně unešena. Vůbec si nevybavovala, jestli kdy zažila takovou zimu. A to stále hustě sněžilo. Napadlo ji, jestli s tím nesouvisí blízkost Spáleniny. Možná se i sama příroda rozhodla proti démonům bojovat.

O čtvrt míle dál si na skále před sebou všimla templářského zvěda. Nehýbal se, takže si Leah myslela, že ji možná ještě nespatřil. Napadlo ji, jestli nemá vypnout maskování obleku, nebo dokonce muže přivolat dolů.

Pak však přímo před ní vylezli z křoví dva další

templáři – muž a žena. Oba na ni namířili automatické pistole.

„Stůjte,“ přikázala jí žena.

Leah se zastavila a dala si ruce v bok.

„Kdo jste?“ zeptala se žena přísně.

„Můžu si sundat masku,“ nadhodila Leah.

„Ale pomalu.“

Leah se přehnaně opatrně dotkla prsty masky a uvolnila elektromagnetické švy. Jakmile se maska odpojila od zbytku obleku, proměnila se v kus obyčejné látky, tedy až na kevlarové pláty na zátylku, na čele a kolem očí a brady Pokud byl oblek kompletní, dokázal elektrický proud vedený do všech jeho částí proměnit zdánlivě měkkou látku téměř v ocel.

„Jmenuji se Leah Creaseyová,“ řekla. „Jsem Simonova přítelkyně. Chci říct, známá Simona Crosse.“

Templářka chvíli jen nehybně stála a pak na ni její druh mávl. „Identifikovali jsme vás. Máte povolení ke vstupu. Pojďte s námi.“

„Můžu si nasadit masku?“ zeptala se. Od úst jí šly obláčky páry. „Je zima.“

„Můžete.“

Leah si vděčně masku znovu nasadila, utěsnila elektromagnetické švy a cítila, jak jí na obličeji ztvrdla. Během několika vteřin dokonale kopírovala tvar její hlavy, a zároveň poskytovala neprůstřelnou ochranu.

„Je lord Cross v bunkru?“ zeptala se Leah.

„Ano,“ odpověděl muž. „Chcete, abychom mu něco vyřídili?“

„Ne, děkuji. Radši ho překvapím.“

„Nemyslím, že je vhodná doba na podobná překvapení, slečno.“

„Uklidni se,“ namítla žena. „Lord Cross bude šťastný, že ji vidí. A já osobně si myslím, že to vůbec není špatné překvapení.“

Leah doufala, že má pravdu, ale zároveň nebyla toho názoru, že bude z její nabídky nadšený. Simon Cross byl jeden z nejúžasnějších mužů, s jakým se kdy setkala, ale když měl udělat problematické rozhodnutí, měl sklony všechno řešit sám, a hlavně čestně.

Byla si jistá, že jeho odpověď na Lyřin návrh bude ne. Vlastně doufala, že se nenaštve příliš a rovnou ji nevykopne.

21.

„Jak myslíš, že je to velké?“

Warren užasle hleděl na napůl pohřbenou stavbu a zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí.“

„Je to z Říma?“ zeptala se Naomi. Stála vedle něj na okraji jámy, kterou za posledních pět dní vykopaly zombie.

Jáma měla nepravidelný tvar. Na některých místech měla asi jen čtyři stopy na šířku, jinde dobrých deset až dvanáct. Zombie odkryly všechno, co vypadalo, že by mohlo být součástí stavby, ale protože nebyly samostatné, bylo nutné je neustále kontrolovat.

Warren se musel občas vyspat, i když se neustále cítil, jako by nespal vůbec. Spíš mu to připadalo, jako by vždycky na chvíli upadl do bezvědomí. Čas od času ho rovněž vyvedlo z míry, co vykopávky odhalily. Stavba byla zhruba obdélníkového tvaru, šedesát stop široká a dobrých sto dlouhá. Stěny byly devět stop vysoké, ovšem ještě se zdaleka nedostali na dno.

„To taky netuším,“ odpověděl Warren.

„Copak ona ti to neřekla?“ zeptala se Naomi, přičemž měla na mysli Lilith.

„Moc jsem ji teď tady neviděl.“ Warren to přiznával velmi nerad, protože nepřítomnost Lilith ho činila takhle daleko od Londýna velmi zranitelným. Nikdy neměl rád otevřená prostranství. Ne že by trpěl přímo agorafobií, ale rád byl tam, kam patřil.

„A proč tu není?“

„Nevím.“

Naomi se podezřívavě zamračila. „Najednou je toho spousta, co nevíš.“

Warren se sám sobě musel kajícně přiznat, že se opravdu objevila spousta otázek, na které nezná odpověď. „Tohle vím taky.“

Zombie pokračovaly ve vykopávkách. Stále ještě neměly lopaty ani krumpáče a všechnu práci dělaly nalámanými větvemi, kameny, dokonce vlastními kostmi. Bylo pravděpodobné, že by byly mnohem dál, kdyby měly nástroje, na druhou stranu však bylo nutné uznat, že pracovaly neustále. Nikdy se neunavily a vrtaly do zmrzlé země ve dne v noci. Občas se stalo, že když Warren usnul nebo něco upoutalo jeho pozornost, některá zombie se zatoulala a už se nevrátila.

„A zkoušel ses s ní spojit?“ zeptala se Naomi.

„Jo.“ Warren se snažil skrýt roztrpčení, ale Naomi ho zpražila pohledem tak, že si byl jistý, že se mu to nepodařilo.

„Ty jsi ji něčím naštval?“

„Ne,“ odsekl Warren. „Aspoň o ničem nevím.“

„Tak co se stalo?“

„Vlastně jenom to, co pořád děláš ty. Moc jsem se ptal.“

Naomi neodpověděla a Warren uvažoval, jestli jeho rýpnutí pochopila. V okolním tichu bylo slyšet jen provizorní nástroje zombií, které se neúnavně zakusovaly do hlíny.

„Proč by někdo stavěl dům bez dveří?“

„Možná tam jsou, ale ještě jsme je nenašli,“ namítl Warren.

„A napadá tě důvod, proč by někdo stavěl něco tak obrovského a udělal jenom jeden vchod?“

„Aby měl lepší kontrolu.“

„A proč by to stavěl tak daleko od všeho? Široko daleko nic?“

„Co já vím. Třeba je tu pohřbené celé město,“ odpověděl Warren.

„Což ale nevíme, protože my vlastně nevíme nic,“ odpověděla Naomi chladně, odvrátila se od něj a šla pryč.

Warrenovi její ztráta zájmu vůbec nevadila, protože mu umožnila zabývat se vlastními otázkami. Stále věřil, že by ho Lilith netáhla celou cestu až sem, jenom aby jí vykopal nějaký starý barák, a navíc bez dveří.

Přikázal zombiím probourat se zdí, to však nedokázaly. Dokonce se pokusil dostat dovnitř s pomocí prastarých sil, ale ani to nevyšlo. Budova mu zatím zůstávala neprodyšně uzavřena.

❖ ❖ ❖

Warren čvachtal výkopem. Roztátý sníh se pod zombiemi smísil s hlínou v kluzké bláto.

Jeho pozornost okamžitě upoutal nápis na zdi. Nemohl se ubránit myšlenkám na to, jak dlouho byla tahle část stěny pohřbená a jak dlouho ji nikdo neviděl.

Nápis byl vlastně piktogram. Zeď zdobili krásní lidé a kusy oblečení. Warren si na kresby posvítil a v duchu si přál, aby je uměl přečíst. Zatím mu totiž nedávaly smysl.

Téměř všechny obrazy zpodobňovaly jednu ženu a několik výjevů téměř hraničilo s pornografií. Ať již byla ta žena kdokoli, měla zjevnou chuť vyzkoušet všechny radosti, které svět dokázal nabídnout.

„Jakmile se ten jazyk naučíš číst, nebude těžké pochopit, co zde stojí.“

Warren ucítil na krku čísi dech, otočil se a zjistil, že vedle něj stojí Lilith. Vypadala stejně jako vždycky, ale jako by měla sytější barvy. Pak si Warren uvědomil, že to byl její dech, který cítil na tváři.

Automaticky k ní vztáhl ruku. Jen ji chtěl pohladit po rameni. Když se však jeho ruka dostala do prostoru, který byl zdánlivě vyplněn jejím tělem, prošla skrz. Cítil však její teplo a slabý odpor.

„Ty ten jazyk znáš?“ zeptal se Warren.

„Ano.“ Lilith se usmála. „Já jsem ho vymyslela.“ Naklonila se k piktogramům. „Že jsou ty znaky nádherné?“

„Jsou,“ souhlasil Warren. „Ale jakoby ve všech byla pořád jedna žena.“

„Já.“

Warren zaváhal a znovu se podíval, ale žádnou podobu s Lilith neviděl. Žena na piktogramech mohl být kdokoli. „Jseš si jistá?“

„Ano. Všichni muži mě vidí takovou, jakou mě chtějí.“ Lilith se na něj podívala. „Ty obrazy, které vidíš před sebou, stvořila tvá představivost.“

„To znamená, že nejsi skutečná?“

Usmála se na něj. „Ještě toho hodně nechápeš. Jsem skutečná, Warrene. Stejně skutečná jako ruka, kterou jsem ti dala. K opravdovosti mi však pomáháš i ty. Dáváš mi podobu. Bez tebe bych byla jen sen.“

Warren už se dál neptal, protože by z toho byl zřejmě jen ještě víc zmatený. Zaměřil se opět na budovu.

„A tohle postavil kdo?“ zeptal se.

„Nechala jsem to postavit já.“

To Warrena nepřekvapilo. Jeho představivost byla v posledních dnech silnější než rozum.

„Proč?“

„Potřebovala jsem místo, kde bych mohla čekat.“

„Čekat?“ Warren na ni nasměroval světlo louče. „Čekat na co?“

„Copak to není jasné? Až se otevře pekelná brána.“ Lilith kráčela podél výkopu a dál si prohlížela piktogramy.

„Nechápu.“

„Jakmile se otevřela pekelná brána, už jsem čekat nemusela.“

„A proč jsi čekala?“

„Protože lidé nedokázali dostatečně čerpat z prastarých energií ukrytých ve světě. A protože tehdy ještě energií nebyl dostatek. Lidé se od nich odvrátili a soustředili se na vědu.“ Lilith se zamračila a slovo *věda* vyslovila se zjevným znechucením.

„Lidé uměli odjakživa využívat prastaré energie?“

Lilith se na něj usmála. „Jistě. I ty jsi měl docela slušné schopnosti, ještě než se otevřela brána. Už jako dítě jsi zabil otčíma, nebo ne?“

„On chtěl zabít mě.“ I po všech letech, a i když věděl, že by ho otčím zcela jistě zabil, cítil Warren pocit viny.

Snažil se ho ukrýt hluboko v podvědomí, ale to bylo daleko snadnější, když si ještě myslel, že magie neexistuje nebo že žádný člověk nemůže být něčeho takového schopen.

„Já vím.“

Warren kráčel za ní a uvažoval, co vlastně hledá.

„Například templáři měli díky víře v přírodu odjakživa schopnost prastaré energie využívat,“ řekla Lilith. „Měli je i jiní lidé, těm se ale nikdy nepodařilo

shromáždit se na jednom místě, takže jsem musela čekat.“

„Takže potřebuješ někoho, kdo vládne prastarou energií“

Naklonila koketně hlavu na stranu a podívala se na něj. „Takhle to jde také vysvětlit. Je to samozřejmě zjednodušené, ale ty ještě nedokážeš úplně pochopit, o čem vlastně mluvím. Možná ani nikdy nebudeš schopný.“

Warren si nebyl jistý, jestli to nebyla urážka, ale překonal hněv a soustředil se na otázky, které měl.

„Démoni přišli z Půlnoční studny,“ řekla Lilith, jako by jeho vztek cítila. „Nikdy jsme s ní neztratili spojení a čím výš na společenském žebříčku démonů jsi, tím více jsi s ní spojený. Já jsem tu zůstala odříznutá.“

„Protože lidé přestali využívat prastaré energie.“

„Jak sis už určitě všiml, ne všichni lidé dokážou energie vyvolat, natož aby je ovládli. A všichni démoni také nemají magické schopnosti. Někteří jsou prostě jenom hodně draví. Lidé odjakživa žárlili a záviděli.“

A démoni ne? Warren otázku nevyslovil.

„Démoni závidí ze všech nejvíc,“ řekla Lilith. „Na tomto světě se lidé těch ovládajících magii štítili natolik, že na ně pořádali hony. Říkali jim čarodějnice, čarodějové, dokonce je označovali za posedlé démony. A zabíjeli je.“

Warren si okamžitě vzpomněl na hony na čarodějnice, které se odehrávaly v Anglii, Evropě, ale i v Americe.

„Lidé přestali prastaré energie využívat před více než sedmi sty lety,“ pokračovala Lilith. „Poslední místo, kde se významně projevily, byla Lemurie. Atlantida se

potopila už dávno a hlupáci v Lemurii si zahrávali se stejným ohněm, který nakonec potopil na dno moře i jejich svět. Rozhodla jsem se, že musím počkat.“

„A proč tady v Anglii?“

„Protože jsem viděla střípky budoucnosti. Věděla jsem, kdy přijdou démoni, i to, že přijdou právě sem. Tak jsem nechala postavit tuhle stavbu a zhotovit knihu, kterou máš nyní ty.“

Warren si vzpomněl na kabalistku, které dal Merihim jeho ruku, a zeptal se: „Proč neřekl Merihim svojí nové služtičce, aby mi knihu vzala, když už mi vzal ruku?“

„Protože na ni úplně zapomněl.“ Lilith se usmála. „Zařídila jsem, aby na ni zapomněl. Stejně jako jsem mu nejdřív našeptala, že kniha existuje a že by tě měl pro ni poslat.“

„Tys chtěla, abych knihu dostal já?“

Lilith na něj upřeně pohlédla. „Máš v sobě velký potenciál. Merihim je příliš sebestředný, než aby věřil na cokoli kromě sebe. Nebýt tebe, když jste ho tehdy s kabalisty protáhli portálem, vůbec by tady nebyl. A kdyby tady nebyl a nepoznamenal tě, nemohla bych se s tebou spojit. Všechny události jsou součástí schématu, které se stále ještě snažím rozluštit.“

„Jakého schématu?“ Warren nevěděl, jestli má mít strach, nebo se cítit poctěn. Nakonec se rozhodl pro obojí.

„To stále ještě zjišťujeme.“ Lilith se odmlčela a sáhla na stěnu před sebou.

„Kde jsi vlastně byla?“

„Musela jsem se starat i o záležitosti jinde.“

„Tak dlouhou dobu jsi mě ještě samotného

nenechala.“

„Předtím jsem nebyla dost silná. Teď už jsem. A jestli máme uspět, musím toho ještě hodně zařídit.“

„V čem jestli máme uspět?“ zeptal se Warren.

„Dluží mi místo na tomhle světě. Mám na ně právo od chvíle, kdy mě sem poprvé poslali. Ale neměla jsem tu zůstat tak dlouho. Zradili mě. Až skončím, pomstím se.“ Nádherná tvář Lilith se proměnila v nesmiřitelnou a krutou masku.

Warrena to vyděsilo. Ne snad, že by její hněv směřoval proti němu, ale věděl, co od něj čeká, že bude u všech jejích pokusů o pomstu stát v první linii. Neměl chuť se něčeho podobného účastnit.

„Naše cíle se zde alespoň částečně prolínají,“ řekla. „Když mě budeš poslouchat a zůstaneš ke mně loajální, budeš mocnější, než jsi kdy v životě snil.“

Warren nechtěl moc. On moc potřeboval. Pokud chtěl být v bezpečí, musel být mocný. Tohle ho naučily minulé čtyři roky, a vlastně i doba předtím.

„Bude to v pořádku,“ řekla Lilith upřímným hlasem. „Nejsem Merihim.“

To nejsi, pomyslel si Warren, než se stačil ovládnout, *ale taky jsi démon.*

„Zatlač tady,“ ukázala Lilith na místo na zdi.

Warren na ně namířil louči, aby označené místo ozářil. Neviděl žádný rozdíl oproti zbytku stěny. Položil na místo stříbrnou ruku a okamžitě ucítil spojení s *něčím.* Vyděšeně ruku odtáhl a couvl.

„To je v pořádku,“ řekla Lilith. „Tvoje ruka a tohle místo jsou propojeny.“

Warren opatrně položil stříbrnou ruku zpátky na označené místo a zatlačil. Po chvíli ve stěně cosi *cvaklo.*

Ozvalo se skřípání kamene o kámen a část stěny se pohnula. Zvuk jako by se rozléhal uvnitř stavby, čímž dával tušit, že prostor za zdí bude z velké části prázdný.

Warrena se zmocnila zvědavost. Už když byl mladší, měl potíže ovládnout se a nezkoumat všechno, co upoutalo jeho pozornost. Dnes nebyl o nic méně zvědavý, ale mnohanásobná smůla ho naučila trpělivosti. Do temnoty za dírou ve stěně se zdráhal vstoupit.

„Běž dovnitř, ale opatrně," zašeptala Lilith.

„Proč?"

„Všude jsou nastražené pasti."

Nádhera, pomyslel si Warren hořce. *Jako bych měl málo starostí.* Pak však pomalu strčil ruku s loučí do místnosti.

22.

Mohla bych dát lordu Crossovi vědět, že jste tady," nabídla se snědá žena u vchodu do kovárny. Tělo pod koženou zástěrou měla zalité potem. Pot jí stékal i po krku, na němž jí visely ochranné brýle. Černé vlasy měla stažené dozadu koženým řemínkem, ale tu a tam jí z čela visel promočený pramínek, který už se stačil uvolnit.

Leah její nabídku odmítla. „Nechte ho dokončit práci, prosím. Klidně počkám, až to dodělá."

Žena se na Leah usmála. „Vlastně musím přiznat, že ten pohled fakt stojí za to." Zároveň se podívala přímo na Simona, který byl na druhé straně místnosti.

Leah zrudla studem. „Já jsem ho jenom nechtěla rušit."

Simon stál v rohu velké místnosti před rozžhavenou pecí, která na něj vrhala žlutooranžové horké světlo. Stejně jako žena a většina ostatních zde měl na sobě koženou zástěru. Pod ní však neměl nic. Pod kůží zalitou potem a mírně zrudlou od žáru se mu rýsovaly svaly. Vedle Simona stál malý chlapec se stejnou zástěrou, měl však pod ní košili.

Těžký vzduch v místnosti páchl po kovu a uhlí. O tucet kovadlin zvonila kladiva v rytmu, který se zdál téměř naplánovaný. Leah však věděla, že jí to jen tak připadá.

„Pokud nespěcháte, mohla byste počkat jinde," řekla žena.

„To je v pohodě."

To znovu vyvolalo na ženině tváři úsměv. „Může to chvilku trvat. Co se týká kování, je lord Cross jako všichni chlapi. Nevnímá nic jiného.“

„Nevěděla jsem, že tu máte kovárnu.“

„Někdo přece musí dělat zbraně a zbroje. Na stromech nevyrostou, holka.“

„To ne, ale myslela jsem si, že díky technologii, kterou máte, je budete dělat v nanopecích.“

„Jo, já jsem Angela,“ podala Leah ruku.

Leah ji přijala, ucítila silný stisk a odpověděla: „Leah. Ráda tě poznávám.“

„Já tebe taky. Už jsem toho o tobě spoustu slyšela.“

„Aha.“

„Sice jsme templáři,“ přiznala Angela, „ale to neznamená, že se tu neroznáší drby.“

„Budu si dávat pozor.“

Angela založila svalnaté paže na prsou a odfoukla z očí pramínek vlasů. Pak se hrdě rozhlédla po kovárně.

„Jasně, některé části zbroje a zbraní bychom mohli dělat v nanopecích. Ale zbraně, které vyrobíme tady, nefungují stejně jako ty, které dělají stroje. Naše zbraně potřebují cítit ruce toho, kdo je bude používat. Musí cítit duši lidí, kteří je kovají a dávají jim smysl.“

„Proč?“

„Chlapi i ženské tady do kovu zakovávají prastaré energie. To stroje neumí. Takovou moc dostaneš do kovu jen krví, potem a slzami. Musíš ji potřebovat a toužit po ní. To nic nenahradí.“

Simon na druhé straně kovárny vytáhl z pece dlouhý kus kovu. Nasadil si brýle a podal kleště i s kovem chlapci vedle sebe.

Během let vzájemného přátelství ho Leah několikrát

viděla ve společnosti dětí. V bunkru bylo prakticky nemožné se někam vrtnout, abyste je neměli pod nohama. Leah to nevadilo, protože jejich přítomnost činila nevlídnou podzemní jeskyni domáčtější. Několikrát ji napadlo, že právě tohle je nejšílenější myšlenka, jakou kdy měla.

Simon měl přirozený talent na to, jak se chovat k dětem. Leah ho s nimi viděla i v nejsmutnějších chvílích, jako když jim musel říct, že jejich rodiče padli v bitvě, ale také když vedl jejich výcvik. Za určitých okolností Simon vypadal, jako by sám byl velké dítě.

Nyní chlapec pod Simonovým dohledem strčil kus kovu do pece. Po chvíli ho vytáhl a přenesl ke kovadlině. Simon mu ukázal, jak správně udeřit kladivem, a hoch ho napodobil. Netrvalo dlouho a rány chlapcova kladiva se rozléhaly kovárnou s frekvencí i hlasitostí srovnatelnou s ostatními.

„On toho chlapce učí dělat meče?“ zeptala se Leah.

„Ano, ale ne tak, jak si myslíš,“ odpověděla žena. „Simon malého Chandlera učí, jak si udělat vlastní meč. Než z něho bude templář, bude si samozřejmě muset vykovat zbroj. Ale zatím bude mít aspoň meč, aby měl s čím cvičit.“

„Aha.“

„Jestli chceš, mám u pece židli,“ nabídla se Angela. „Můžeš si sednout vedle mě a dívat se na svého chlapa.“

„Není to můj chlap,“ řekla Leah.

„Promiň. Ale slyšela jsem něco jiného.“

Leah už se chtěla zeptat, co slyšela.

Angela zvedla obočí a na Leažin vkus se zatvářila až příliš dychtivě.

„To je jedno,“ odpověděla Leah.

Angela vypadala zklamaně. „Tak pojď. Mám tam i vodu. Jestli tu chceš zůstat dýl, budeš mít žízeň.“

❖ ❖ ❖

Přesně jak Angela předpověděla, zůstal Simon zabraný do výroby meče dobré dvě hodiny. Leah si byla jistá, že chlapce, který s ním pracoval, to musí každou chvíli přestat bavit, ale nepřestalo. Vlastně vypadal docela smutně, když Simon nakonec čepel ochladil a zabalil do plátna.

Hoch vyšel z kovárny s balíčkem v náručí a úsměvem ve tváři. Leah sledovala Simona, který odcházejícího chlapce pozoroval. Simon vypadal vyčerpaně a ani trochu šťastně. Pořád si ještě nevšiml, že tam Leah je.

„Jeden z nových rekrutů,“ zašeptala Angela Leah do ucha.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Leah.

„Myslím tím, že to není dítě templářů. Ty už v tomhle věku meče dělat umí. A taky luky a jiné zbraně.“

Simon nabírá civilisty. Leah si vzpomněla, že jí to Lyra Dariusová říkala, a udělalo se jí nevolno. Posílat civilisty proti démonům se až nebezpečně blížilo vraždě.

Pak Simonovy oči konečně objevily Leažinu tvář a ona v nich spatřila hrůzu. Na okamžik nebyla schopná pohnout se ani nic říct. Simon k ní dlouhými kroky přišel. Chytil ji za ruku, ale okamžitě vycítil její smutek a strach.

„Co se ti stalo?“ zeptal se a prsty jí přejel po tváři.

„To je na dlouho,“ řekla.

„Mám čas. Jenom si vezmu zbroj a najdeme si

místo, kde si budem moct popovídat.“

❖ ❖ ❖

Po celou dobu, co Leah v daleko větších detailech, než měla původně v úmyslu, vyprávěla o zničení továrny na zbraně, Simon nehnutě poslouchal. Oba seděli za stolem v jeho kanceláři v příjemném šeru s jediným rozsvíceným světlem.

„A tvoji lidi,“ zeptal se Simon, „neumí udělat umělé oko?“

„Dali mi protézu.“ Leah se příčilo o tom byť jen mluvit. Když to rozebírala, jen jí to připomínalo beznaděj, kterou cítila. Vyndala z batohu helmu a podala mu ji.

Simon si zařízení prohlížel. „Jak to funguje?“

„Umožňuje mi to do určité míry vidět.“ Leah se snažila mluvit nenuceně. „Ale na párty bych si to nevzala.“ Pokusila se usmát, ale nevyznělo to upřímně. „S páskou jsem určitě tajemnější a víc nepřehlédnutelná.“

Simon jí protézu vrátil a ona ji odložila vedle sebe. Chvíli mlčeli a pak Simon řekl: „Kdybys chtěla, naši doktoři by ti mohli dát nové oko.“

Leah se pokusila skrýt překvapení a zhluboka se nadechla. Nakonec řekla: „To nikdo nedokáže. Technologie…“ hlas se jí zadrhl a ona zmlkla.

„Technologie, kterou máme my, je dál než cokoli na planetě,“ řekl Simon. „Když se templáři začali chystat na válku s démony, věděli, že studium zbraní a zbraňových systémů nebude stačit. Ani zbroj. Jestli měli opravdu přežít boj s něčím, co přijde zničit lidstvo, museli najít způsob, jak zabránit velkým ztrátám a vyléčit vážná

zranění vojáků.“

Leah se pokoušela vstřebat, co jí Simon právě řekl. Zatočila se jí hlava. *Ať je to pravda.*

„Pokaždé, když byla válka,“ pokračoval Simon, „jako třeba občanská válka ve Spojených státech v devatenáctém století nebo války v Iráku, dělali lidé obrovské pokroky ve výrobě nových zbraní. Medicína s nimi držela krok. Jinak to nešlo.“

Leah měla tak sevřené hrdlo, že jí dělalo potíže mluvit. S námahou se zeptala: „A půjde to určitě?“

„Naši doktoři to umí,“ odpověděl Simon.

„Už jsi to někdy viděl?“

„Myslíš, jestli znám někoho, komu udělali nové oko?“

„Ano.“

„Jo.“

❖ ❖ ❖

Ani ne o dvacet minut později se k Simonovi a Leah v kanceláři přidal mladý templář. Měl tmavé vlasy trochu do zrzava a upřímný úsměv. Helmu si nesl v ruce a podle obličeje vypadal na sedmnáct. Představil se jako Eoin Murdoch.

„Dal jsi pro mě poslat, lorde Crossi?“ zeptal se mladík.

„Jo.“ Simon pokynul k Leah. „Slečna Creaseyová byla nedávno zraněná. Řekli jí, že to, o co přišla, jí už nikdo nevrátí.“

Mladý templář se zazubil. „Ne, madam. To není úplně pravda.“

„Smím?“ zeptala se Leah.

„Jistě, madam.“

Leah vstala ze židle a přistoupila k Murdochovi. Na tváři měl jen nepatrné stopy po jizvě. Prohlížela si jeho hnědé oči ze všech úhlů. Pak zavrtěla hlavou.

„Nepoznám to,“ řekla.

„Co nepoznáte, madam?“ zeptal se Murdoch.

„Které oko máte nové.“

Murdoch se usmál. „Promiňte, madam. Nešlo o jedno oko. Mám nové obě. Před osmi měsíci jsem z boje s démony odešel slepý. Museli mi taky trochu spravit obličej. Nebylo to zrovna příjemné.“

Leah tomu nemohla uvěřit. Neviděla nic, z čeho by kdokoli mohl usuzovat, že mladíkovy oči nejsou ty, se kterými si narodil.

„Chtěla jste se na něco zeptat, madam?“

„Jak dobře vidíte?“

„Vidím normálně, madam. Vlastně líp, než jsem viděl předtím. Ale lidská DNA toho o moc víc nezvládne.“

„Děkuji,“ řekla Leah.

Murdoch se podíval na Simona.

„To je všechno, pane Murdochu,“ řekl Simon.

Mladý templář se otočil na patě a vyšel z místnosti.

Leah se s třesoucíma nohama zase posadila. Zadívala se na Simona.

Ten nic neříkal.

„Ano,“ odpověděla šeptem a trochu chraptivě. „Sakra jo, to víš, že chci mít zase obě oči.“

23.

Skrytý vchod byl jen čtyři stopy vysoký. Warren jím musel projít v podřepu jako dítě, když si hraje na kačenku. Když byl uvnitř, namířil baterku ke stropu. V její bledé, jantarově žluté záři tančily prachové a pavučinové záclony.

Bude tu problém se vzduchem, pomyslel si Warren.

„Proč jsi mě nezavolal?“

Warren se otočil a spatřil Naomi, jak se protahuje dovnitř. Rovněž rozsvítila svítilnu a zkoumala jejím paprskem stěny kolem sebe.

„Času dost,“ řekl Warren a prudce otočil hlavu, když mu namířila světlo přímo do očí.

„A kolik jsi toho chtěl prozkoumat, než bys mi dal vědět?“

„Stejně dál jít nemůžem,“ řekl Warren. „Zatím ještě ne.“

Naomi posvítila na protější zeď. Paprsek baterky se zastavil kousek před ní, nedostal se ani na žádnou jinou stěnu, strop nebo na podlahu. Na všech stěnách byly stejné nápisy jako venku.

„Musíš ji dostat pod kontrolu,“ řekla Lilith.

„Cože?“ Naomi se prudce otočila a namířila světlo na Lilith. Světlo se démonické ženy dotklo, ale jen natolik, že připomínala hologram.

Zase je o něco hmotnější, uvědomil si Warren.

Lilith se na krásné tváři mihl stín nepříjemného překvapení.

„Kdo je tam?“ vykřikla Naomi.

„Jsem Lilith.“ Nyní už stála vzpřímeně. „A na tvém místě bych si dávala pozor.“

Naomi se podívala na Warrena a ten přikývl.

„Jak to, že ji teď vidím?“ zeptala se Naomi.

„Je čím dál silnější,“ odpověděl Warren.

Naomi se pomalu přibližovala k Lilith. Pak natáhla ruku s cílem dotknout se jí. Lilith neuhnula. Naominy prsty prošly tělem démonky stejně jako Warrenovy. Pak místností prolétl elektrický výboj a Naomi odlétla deset stop zpátky. Chvíli sebou škubala na zemi a třásla se a pak znehybněla.

„Cos to udělala?“ Warren přispěchal k nehybné Naomi.

Nedýchala. Oči měla pootevřené, vidět však bylo jen bělmo. Warren jí přiložil prsty lidské ruky na krční tepnu a zoufale se snažil nahmatat puls. Žádný necítil.

„Štve mě,“ odpověděla Lilith.

„To neznamená, že ji můžeš zabít.“

Lilith se na Naomi zvědavě podívala. „Vypadá to, že můžu.“

„Jestli umře,“ řekl Warren, než si stačil rozmyslet, co vlastně říká, „jdu pryč. Končím. Slyšíš mě?“

Lilith přešla k němu. Warren si na okamžik myslel, že je po něm. Zuřivě se snažil přijít na to, co by měl říct – *cokoli*, co by ji uklidnilo. Nic ho nenapadalo.

„Ty by ses mi vzepřel?“ zeptala se. „I s vědomím, co všechno bych ti mohla udělat?“

Warren se zoufale snažil přemýšlet. Nemohl vzít zpět, co právě řekl. Ani kdyby to popřel, už to oba slyšeli a nezapomenou na to.

„Ano,“ vydechl chraptivě. „Moje přátele zabíjet nebudeš.“

„Ona není tvoje přítelkyně. Snaží se tě jenom využívat.“

„Ty potom taky nejsi moje přítelkyně.“

„Dala jsem ti ruku, když jsi přišel o svou.“

„Podstrčilas mě Merihimovi a dovolila mu, aby mi ublížil.“

Lilith to nepopřela.

Warren si bolestivě uvědomoval, jak čas rychle utíká.

Věděl, že když srdce přestane tlouct, lidský mozek vydrží čtyři minuty. Pohlédl démonce odhodlaně do očí. Nesměl dát najevo slabost, jinak skončí stejně jako Naomi.

„Už jsi mě několikrát vystavila nebezpečí,“ řekl Warren, „a máš v úmyslu udělat to znovu.“

„Ano,“ řekla démonka sladce.

„Nebudu ti stačit navěky. To jsem se naučil od Merihima. Budu ti dobrý jenom do chvíle, kdy si najdeš někoho lepšího, kdo mě nahradí. Tady ale nikoho takového nenajdeš. A obecně, lidí od přírody mocných tak jako já po světě moc nechodí.“

Lilith se usmála. „Konečně začínáš chápat svou cenu. Teď už z tebe nebude malá šedá myška, že ne?“

Malá šedá myška, pomyslel si Warren. Tehdy s otčímem měl štěstí. Proti démonovi mu štěstí moc nepomůže.

„Chci, aby žila,“ řekl Warren drsně.

„Aby tě mohla zase zradit?“

„Aby mohla žít. Když už nic, tohle jí dlužím.“

„Nedlužíš jí tolik, jak si myslíš. Už tak jsi jí dal víc, než by kdy sama měla šanci získat.“

Jak dlouho už to asi je? uvažoval Warren. „Tak

dělej, Lilith. Zachraň ji," žadonil.

„A kde je hrdinný duch, který tě před chvilkou posedl?" řekla Lilith. „Jednou tě zabije… a jednou ti pomůže dosáhnout všeho, po čem toužíš. V tomhle světě přežijí jen silní, Warrene. Nemůžeš se stále jen podrobovat ostatním."

„Zachraň ji," zašeptal Warren. „Dělej."

Lilith se sehnula a položila Naomi dlaň na hruď. Vzduch kolem ní náhle zapraskal. Z dlaně démonky projel do Naomi elektrický výboj. Naomi sebou zaškubala, zvedla se pár palců do vzduchu a vzápětí prudce dopadla na zem.

Warren se lekl, že Lilith pustila do Naomi tolik energie, že jí usmažila mozek, a rychle jí přiložil prsty na krční tepnu. Ucítil silný a pravidelný puls. Když ruku odtáhl, Naomi se nadechla.

Warren cítil, jak mu spadl ze srdce ohromný balvan, ale zároveň cítil obrovské vyčerpání. Prudce se otočil a zvedl oči k Lilith, která nyní o dva kroky couvla. Podařilo se mu udržet rozčilený výraz.

„Děkuju," řekl.

„Ber to jako varování," řekla Lilith. „Tahle žena se už nikdy nesmí dostat mezi mne a tvou povinnost ke mně. Jestli to udělá, zabiju ji. A tebe taky."

Warren neuhnul pohledem. Už se nebál jako dřív. Lilith vrátila Naomi život, nebo jí alespoň nastartovala srdce. Možná se Lilith nelíbilo, že ještě není dost silná, aby dokázala všechno, co si usmyslí, ale Warren věděl, že síla v ní je. Zároveň bylo možné, že Lilith cítila odpovědnost za své činy. Warrenovi došlo, že by toho mohl využít.

Na výhružku nijak neodpověděl. Pomyslel si, že pro

tuto chvíli už protestoval dost. Místo toho obrátil pozornost k Naomi, která byla stále v bezvědomí.

„Musíme jít," řekla Lilith.

„A já jsem zrovna chtěl říct," odpověděl Warren klidně, „že musíme počkat."

„Proč?"

„Je tu špatný vzduch. Musíme sem nechat chvilku proudit čerstvý. Nebo chceš, abych někde uprostřed toho baráku zkolaboval?"

Lilith se mu rozplynula před očima.

Warren se trochu lekl, ale byl si jistý, že se jen předvádí, a jakmile budou připraveni vydat se dál do nitra tajemné stavby, zase se objeví. Vrátil se pro batoh a deku pro Naomi.

Venku mezitím začalo sněžit. Budovu i hlínu kolem ní pokrývala slabá vrstva čerstvého prašanu. Zombie i v kruté zimě dál neúnavně pracovaly a v bledé záři měsíce měly jakoby modrý nádech.

Warren zabalil Naomi do deky, přesvědčil se, že dýchá, a pak oba svou silou zahřál. Opřel se o stěnu, aby si odpočinul, a nějak se mu podařilo usnout.

❖ ❖ ❖

„Warrene."

Protože hlas zjevně nepředstavoval žádné akutní nebezpečí, Warren ho ignoroval a zůstal zabalený v kabátu. Navzdory chladu pronikajícímu zvenčí mu bylo teplo.

„Warrene."

Byla to Naomi. Warren měl dál oči zavřené. Pak ucítil, jak mu něco malého dopadlo na hlavu. Okamžitě se probral a vyvolal štít. Smysly měl najednou ostré,

všechno jako by se pohybovalo ve zpomaleném záběru. Zvedl hlavu a spatřil, že k němu letí další kamínek.

Udělal gesto rukou a kamínek se zastavil ve vzduchu ani ne stopu před jeho obličejem. Sundal ho jakoby z neviditelného věšáku a otočil se k Naomi stojící na druhé straně místnosti.

„Co je?“ zeptala se jakoby nic. „Budíček.“

„Jsem unavený,“ řekl Warren. „Je mi zima a mám hlad.“ Hrál si s kamínkem mezi prsty. Oba věděli, že by ho dokázal použít daleko nebezpečnějším způsobem, než jak to udělala ona.

„Nechala jsem tě vyspat,“ opáčila Naomi. „Já už jsem vzhůru dvě hodiny. Venku je světlo.“

Warren se podíval dveřmi ven a spatřil slabé paprsky odrážející se od sněhu, naznačující, že slunce již vyšlo. Sevřel ruku v pěst – tu stříbrnou – a rozdrtil kamínek na prach.

„Kde je Lilith?“ zeptal se.

„Neviděla jsem ji.“

Warren se zvedl na nohy. Hrozně nerad se vzdával tepla, které si nastřádal pod kabátem. Do těla se mu okamžitě zakousl chlad. Svaly měl rozbolavělé, jak spal vsedě i z fyzické práce, které se v posledních dnech nevyhýbal.

„Jsem tady, venku,“ zavolala Lilith.

Warren opatrně vylezl otvorem ven. Lilith stála na hromadě hlíny, kterou zombie vykopaly při odkrývání budovy. Výkopové práce pokračovaly, ale Warrena napadlo, kolik zombií se asi během noci zatoulalo. Jejich počty se znovu ztenčily.

Warren vyšplhal po provizorních schodech, které si sám vykopal. Zombie sice kopat uměly, princip schodů

jim však vysvětlit nedokázal.

„Stůj,“ řekla Lilith.

Warren se klidně zastavil a sledoval ji.

Změnila se. Vypadala skutečněji než kdy dřív. Teď už měla i barvu. A kromě toho za sebou ve sněhu zanechávala stopy.

Natáhla k němu ruku a začala zpívat podivnou melodii, která Warrena vábila a děsila zároveň. V křoví přímo před Lilith se cosi rychle pohnulo. V příštím okamžiku k démonce přihopkal bílým sněhem vypasený králík, zjevně okouzlený jejím hlasem.

Lilith, aniž by přestala zpívat, podřepla a začala králíka hladit. Vzápětí ho chytila jednou rukou za kůži za krkem a druhou za hlavu. Pak jí prudce zakroutila.

Chladným vzduchem se ozvalo prasknutí králíkových kostí. Ještě chvíli zuřivě kopal nohama a pak znehybněl.

Než Warrenovi stačilo dojít, jak by se měl zachovat, rozervala Lilith králíkovi hrdlo a lačně pila jeho krev. Warren slyšel, jak kdesi za ním Naomi zanadávala a pak začala zvracet.

Když Lilith vypila vše do poslední kapky, nabrala do dlaně sníh a setřela si krev z úst. Pak pohlédla na Warrena očima, které nepřirozeně silně zářily.

„Tisíce let jsem nejedla,“ řekla hlasem plným uspokojení. „Už jsem zapomněla, jak chutná krev.“

Warren nevěděl, co říct.

„Pojď,“ řekla svůdně a zamávala mrtvým králíkem. „Máš tu snídani. A ona se může najíst taky. Máme dost a já mám velkorysou náladu.“

Warren až nyní zaregistroval vůni pečeného masa. V žaludku mu kručelo navzdory všemu, co právě viděl.

Zavedla ho do závětří, kde vesele plápolal oheň. Kouř se ztrácel ve větvích a splývал s olověně temnou oblohou, která slibovala přinést další sníh.

Na kůlech u ohně byli napíchnutí tři další králíci. Všichni upečení do zlatova. Warrenovi se při pohledu na ně sbíhaly sliny. Už několik týdnů čerstvé maso neměl.

To poslední vyměnil s jedním z přeživších, co ještě zůstali v Londýně.

„Posaď se," pobídla ho Lilith. „A jez. Jestli ti to nebude stačit, kolem je spousta dalších."

Warren králíka ještě nejedl a krysy z metra jíst odmítal, protože věděl, že ony se naopak jíst lidi nerozpakují. Metro bylo plné těch, kdo padli za oběť démonům, nemocem nebo hladu.

Králíci maso nežerou, přesvědčoval sám sebe. *Tihle králíci* v *sobě nic špatného nemají.* Odhrnul sníh z padlého kmene, dal si pod zadek kabát a sedl si. Vzal jednoho z králíků a utrhl z něj kus masa. Maso lehce odpadlo od kosti a chutnalo božsky.

Třebaže Naomi vypadala znechuceně, i ona si vzala králíka. Zpočátku jedla, jako by se styděla, ale pak se do jídla pustila s opravdovou chutí. Po bradě jí stékal tuk.

„Odpočinul sis?" zeptala se Lilith.

„Jo," odpověděl Warren.

Naomi řekla: „Ano."

Lilith nevěnovala Naomi jediný pohled. „Myslíš, že vnitřek hrobky je už bezpečný?"

„Takže tohle to je?" zeptal se Warren. „Je to tvoje hrobka?"

„Já jsem nezemřela," připomněla mu Lilith. „Jen jsem upadla do stavu blízkého smrti. Dokud jsem chráněná, je má smrt ještě daleko."

„Takže jsi zase živá?“

„Ještě ne,“ řekla. „Ale brzy budu.“ Stáhla z čerstvě zabitého králíka srst a jen tak ho snědla. Když okousala i maso z kostí, rozlámala je a vysála morek.

Warrenovi se zvedl žaludek a musel odvrátit zrak. I tak bylo těžké dál jíst, když neustále slyšel praskání kostí.

24.

Simon stál na předoperačním sále vedle Leažina lůžka. Podle jejího zrychleného dechu a napnuté kůže pod zdravým okem poznal, že je nervózní. Ani k tomu nepotřeboval zbroj. Všude kolem nich se operační tým připravoval na zákrok.

„Nemocnice jsem nikdy moc nemusela," přiznala Leah.

„Ani já, ale jsem rád, že ji máme." Simon si připadal hloupě, že jen tak stojí, zatímco ostatní kolem něj pracují.

„A ten chirurg už to někdy dělal?"

„To je ten, který spravil oči Eoinovi."

„A trefí se mi do barvy? Nemám zrovna tuctový odstín, to asi víš, ne?"

Simon to věděl. Její fialové oči ho někdy pronásledovaly nejen ve snu, ale i ve dne.

„Budeš je mít stejné," řekl jí. „Nanoboti vezmou barvu z tvojí DNA."

„Beru tě za slovo," řekla. „Na oči jsem byla vždycky pyšná."

„Máš nádherné oči," řekl jí Simon.

Napětí z její tváře částečně zmizelo. Usmála se. „To jsi mi nikdy neřekl."

„Ne." Simon si připadal hloupě.

„Snažíš se mě dostat do postele?" zeptala se laškovným tónem.

„Tam už tě mám. Chtěl jsem počkat, až tě uspí."

„To bys asi měl. Aby mě to náhodou nebolelo."

Navzdory době a hrozbě, která nad nimi visela v

podobě akutního nedostatku potravin, se Simon po dlouhé době od srdce zasmál. Leah se k němu přidala. Všichni, kdo kolem chystali operaci, se k nim otočili.

„Hele, vy dva," ozvala se hřmotná žena, kterou Simon znal už od dětství, „nejste tu sami, jo?"

„To opravdu ne," řekla Leah.

„Kam ta doba spěje. Já jsem Jenny." Žena zkontrolovala přístroje, na které byla Leah napojená, a udělala si poznámku do digitálního záznamníku, který měla celou dobu v ruce. „Vypadá to, že jsme nachystaní. Můžu se vám mrknout na očičko, slečinko?"

Už když si Leah lehla na operační lůžko, personál jí na její žádost zakryl prázdný oční důlek ubrouskem. Simonovi bylo jasné, že nechtěla, aby ji takhle viděl.

„Až odejde lord Cross, klidně," řekla Leah.

„Takže, lorde Crossi," řekla sestra a otočila se k Simonovi, „asi byste se měli rozloučit."

„Dobře." Simon se na Leah upřeně zadíval. Nahmatala mu ruku a chvíli ji pevně držela. „Máš pořádný stisk."

Zamračila se na něj. „Jsem nervózní. Když si uvědomím, že se mi budou do mozku zavrtávat miniaturní roboti, dělá se mi zle."

„Ale, ale," řekla Jenny, aniž by se otočila. „Kdyby se vám ti roboti zavrtávali do mozku, byl by operatér kapánek mimo."

„Nádhera," ušklíbla se Leah.

„Já jsem s tím nezačala. Tak honem, vy dva."

Simon se zadíval Leah do zdravého oka. „Budeš v pohodě."

„Až budu mít nové oko, co se pak stane s nanoboty?"

„Deaktivují se a bílé krvinky je zlikvidují. Nanoboti ti udělají nové oko z tvých vlastních buněk, natáhnou pár drátků a tím skončí.“

„A ty už jsi je někdy viděl, jak to dělají?“

„Měl jsem je v sobě. Před dvěma lety. Rozpáral mě blade minion.“ Simon si poklepal na hrudník. „Čepel mi prošla do srdce. Nathan s Danielle mě sem donesli polomrtvého. Oblek mě držel stabilizovaného a udržoval srdce i plíce funkční, ale kdyby mě dostali na stůl doktoři, na které jsi zvyklá ty, umřel bych.“

„Proč je templáři nedají zbytku světa, když jsou tak dobří?“

„Protože je jednodušší dát zbytku světa novou zbroj nebo zbraně než lékařskou technologii,“ řekla Jenny hořce. „Takhle je to odjakživa. Nové technologie, nové postupy a nové léky – to vždycky znamená, že do toho začnou vrtat nadnárodní korporace, pojišťovny a politici.“

„Svatá trojice – nebo spíš ďábelská,“ poznamenala jedna z mladších sester.

„Přesně,“ řekla Jenny. „Korporace brojí proti všemu novému, pokud z toho samy nemají zisk. Pojišťovny by musely úplně změnit sazebníky a předpisy, a to samozřejmě stojí prachy. A politici nové technologie a vědu jako takovou zneužívají, aby lákali voliče.“

Simon zavrtěl hlavou. „Templáři konkrétně v tomhle udělali pokrok, když jsem byl v Jižní Africe. Je to nová věc.“

„Templáři by tu technologii lidem časem určitě dali,“ řekla Jenny. „Jenom k tomu vlastně ještě nebyla šance.“ Zamračila se a otočila na Simona. „A ty už bys fakt měl jít.“

„Tak jo.“ Simon naposledy stiskl Leah ruku. Pak se sehnul a políbil ji. „Sladké sny. Až se vzbudíš, budeš zase normální.“

„A neměli by spící krásku probouzet rytíři v zářivé zbroji?“

„To byste musela být princezna,“ řekla Jenny. „A ty jsou většinou pyšné a nepotřebují, aby je někdo utěšoval.“

Simon se zazubil a i Leah se usmála.

„Vzbuď mě, až budu po operaci,“ řekla Leah.

„Budu u tebe.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Simon vycouval ze sálu. I sám sebe musel přesvědčit, že Leah bude v pořádku. Doktoři zvládali i daleko těžší případy. Naprosto běžně třeba nahrazovali ruce a nohy kybernetickými.

Jediná komplikace mohla nastat v tom, že by se Leah nevrátil zrak. Simon zůstal chvíli stát ve dveřích a díval se, jak personál veze Leažino lůžko krátkou chodbičkou na operační sál.

❖ ❖ ❖

„Znáte lorda Crosse dlouho?“ zeptala se Leah starší sestry. Snažila se soustředit na otázky, jež se jí honily hlavou, a nepoddat se panice, která ji začínala ovládat. Bála se víc, než když čekala na zprávu od doktora po útoku na démonickou továrnu.

„Od dětství. Znala jsem i jeho matku, než umřela.“

„Ráda jsem vás poznala, Jenny.“

„No jasně,“ řekla sestra rozjařeně, „taky jsem ráda.“ Za chůze zkontrolovala něco na digitálním

poznámkovém bloku. Stále ještě jeli chodbou na sál. „Vypadá to, že se k sobě docela máte."

„Jsme přátelé. Poslední čtyři roky jsme si často pomáhali v boji."

„A náhodou v tom není něco víc, že?"

„Náhodou ne."

„Protože to, jak vás líbal… takhle se kamarádky nelíbají."

„Byl to normální přátelský polibek."

„No, z přátel se někdy stanou víc než přátelé."

Leah se cítila nesvá. „Teď bychom to asi neměly rozebírat."

Jenny se usmála. „Myslíte, jo? Já bych spíš řekla, že jste si právě uvědomila, že se máte na co těšit, až budete mít po operaci."

„Ne. To, co tu říkáte, by nám s lordem Crossem mohlo způsobit problémy, které bychom nemuseli zvládnout." Její mysl se však přesto ubírala romantickými uličkami, do kterých už v minulosti zabloudila. Bylo těžké zapomenout, jak dobře Simon Cross vypadá.

„Já si myslím, že zrovna vy dva toho zvládnete hodně."

„A kromě toho, lord Cross má mezi templářkami určitě i jiné *přítelkyně,* které by se pro něj hodily víc."

„No, jestli jo," řekla Jenny, „tak o nich nevím. A mně můžete věřit, já bych o nich asi věděla."

„Nedělá mu problémy udržet tajemství."

„To nedělá. Garantuju vám, že nechat si věci pro sebe mu jde ze všech chlapů nejlíp. Ale kdyby měl nějakou *kamarádku,* ke které by se choval *kamarádsky,* tak by to vykecala ona. Víte, kolik slečen registruje, že je

to krásný chlap? Takových byla spousta, už když od nás kdysi odešel. Tehdy se s tím žádná nestyděla pochlubit a lordu Crossovi to ani moc nevadilo.“

Leah zalila vlna žárlivosti, rychle ji však ovládla. I ona měla přece před invazí pár *kamarádů.*

„Ty jsi tetka ukecaná,“ řekl jeden ze zřízenců.

„Dyť jsem nic neřekla,“ odpověděla Jenny. „Náhodou by bylo fajn, kdyby měl lord Cross tajemství. Zatím se jenom pravidelně nechává skoro zabít, aby se postaral o ostatní.“

„Tak bys mu to měla říct,“ řekl zřízenec.

„Třeba mu to řeknu.“

Leah hleděla na jasné reflektory nad operačním stolem. Založila paže na prsou, aby ji na něj mohli přenést.

Svírala ji jedna vlna strachu za druhou. Už si myslela, že bude zvracet, ale žaludek měla prázdný. Soustředila se na výcvik, který měla za sebou, a pokusila se nic kolem sebe nevnímat.

Během chvilky ji připojili k přístrojům, které byly pro zákrok potřeba. Všechno jí vysvětlili už včera, ona si ale nebyla jistá, jestli to bylo dobře. Zrovna teď měla pocit, že toho ví až moc.

Představa, že jí do zdravého oka píchnou nanoboty, ji přiváděla k šílenství. Děsily ji obrazy vzbouřených robotů, kteří se vymkli kontrole a zavrtávají se jí do mozku. Věděla ale, že nevypadají jako z hororu. Ve skutečnosti se jich několik vešlo do špendlíkové hlavičky.

Jako andělé, řekl Simon.

„V pořádku, slečno Creaseyová,“ řekl chirurg a sklonil se k ní. Mohlo mu být něco málo přes třicet a

vypadal naprosto klidně. „Dáme vám teď něco, co vám pomůže trošku se uvolnit. A pak vám uděláme dvě krásné zdravé oči, ano?“

Leah přikývla. Líbil se jí lékařův uvolněný přístup, ale zažila toho v životě dost a věděla, že stát se může cokoli. Už jednou se probudila v nemocnici bez oka.

Jenny jí na nos a ústa nasadila dýchací masku. Ucítila pálení v levé paži. Pak se nadechla.

„Počítejte od stovky do nuly,“ řekl operatér.

Leah to zkusila, ale nějak jí to nešlo. Všimla si, že o patro výš stojí za prosklenou stěnou Simon. Bylo to skoro směšné. Vůbec si nevšimla, že tam je.

Když se nadechla podruhé, byla u čísla devadesát dva. Pak se jí zatočila hlava a pak už nic.

25.

Warren na cosi šlápl a uslyšel cvaknutí. Bylo mu jasné, že nemůže čekat nic dobrého. Vzhledem k tomu, že se bezprostředně poté nic nestalo, nechal levou nohu na místě a zkoumal temnotu před sebou světlem baterky. Energie v článcích pomalu docházela a kužel světla byl čím dál slabší.

„Zůstaň za mnou," řekl Naomi.

„Co se stalo?"

„Asi jsem na něco šlápl."

Naomi couvla.

Už v hrobce našli tři podobné pasti, ale všechny včas zneškodnili. Pokaždé by na ně čekaly ošklivé věci plné ostrých kůlů a čepelí. Ten, kdo hrobku pro Lilith stavěl, musel být krvelačný sadista.

Warrena napadlo, že ten muž nebo žena musel být vlastně nakonec zklamaný. Dal si takovou práci, sestrojil důmyslné a dobře ukryté pasti, ale všechno s vědomím, že neuvidí výsledek. Warren právě teď doufal, že se majitel zvrhle geniálního mozku nakonec do jedné ze svých pastí chytil a zemřel v ukrutných bolestech.

„Lilith," zavolal Warren.

Neodpovídala. Od chvíle, kdy se vrátili do hrobky, neustále odbíhala zkoumat ji na vlastní pěst. Její současná podoba už byla schopná interakce s fyzickým světem, volba však byla zjevně na ní. Když chtěla, stále mohla procházet zdmi a ani jednou neaktivovala žádnou past.

„Mám něco dělat?" zeptala se Naomi.

„Myslíš jako, že bys šla ke mně, abychom umřeli spolu?“ zeptal se Warren sarkasticky.

„To jsem rozhodně nemyslela.“

Warren jí to neměl za zlé. Ani on by to neudělal. Opatrně si klekl a bedlivě si prohlížel kámen, na kterém stál. Už prošli dvě patra z celkových pěti, ale ještě nenarazili ani na jeden uvolněný.

Až na ty, které spouštěly pasti.

Baterka dávala právě tolik světla, aby zjistil, že kámen pod jeho nohou sjel o pár milimetrů pod úroveň podlahy. Takže tlakový mechanismus. Ale k čemu byl připojen?

„Tak co?“ zeptala se Naomi.

„Je to spínač.“

Zanadávala.

Warren se soustředil na pozitivní stránku problému – ještě nebyl mrtvý – a snažil se přijít na to, co by měl dělat. *Hlavně tu nesmíš zůstat,* pomyslel si.

„Třeba bys ho mohl zablokovat,“ navrhla Naomi.

„A jak asi?“

„To nevím. Nešel by mezi kameny zastrčit nůž?“

Warren se podíval, ale baterka už svítila tak málo, že to nedokázal říct. Ani kdyby měl nůž s takhle tenkým ostřím, by se mu to nejspíš nepovedlo, protože na kámen jednoduše neviděl.

„Ne,“ řekl. „To nepůjde.“

„Tak budeš muset uskočit.“

I Warren věděl, že jinou možnost nemá. Měl štěstí, že slyšel a cítil, jak past sepnula. Když se jim to stalo poprvé, bylo to nečekané. Málem skončil napíchnutý na třech kůlech, které náhle vystřelily ze zdi. Kdyby neměl rychlé reflexy a byl jenom o zlomek vteřiny pomalejší,

už by byl mrtvý.

A co teď? Bude dost rychlý?

Otázkou zůstávalo, kterým směrem má skočit. Jak asi uvažoval ten, kdo past sestrojil? Warren zhluboka vydechl. Tvůrce rozhodně nečekal, že by měl někdo takové štěstí, že by si spínače všiml.

„Tak jo," řekl Warren co možná nejklidnějším hlasem. „Skočím. Dávej bacha."

„Budu."

„Na tři," řekl Warren. „Jedna. Dva. Tři." Odrazil se, jak nejsilněji dokázal, a skočil přímo dopředu. Nad ním se ozvalo zařinčení. Koutkem oka zaregistroval, jak se k němu blíží cosi velkého.

Místnost za touhle byla dvakrát tak vysoká. To vysvětlovalo podobu prvního patra, která je předtím překvapila.

Warren neměl čas o tom uvažovat. Ukázalo se, že velký předmět je kladivo s ostrými hroty, které se neslyšně řítilo přímo na něj. Navzdory tmě viděl ve skomírajícím světle baterky, že kladivo je skutečně obrovské.

V posledním okamžiku se stačil přetočit, takže kladivo prosvištělo těsně kolem něj. Ucítil však ostrou bolest na hrudi. Dopadl na zem na všechny čtyři a překulil se. S vědomím, že kladivo se zhoupne zpátky, se přitiskl k zemi.

Nad sebou uslyšel kovové zařinčení. Když zvedl hlavu, spatřil, že mechanismus kladiva se při prvním kmitu posunul a kladivo se nyní vrací níže, než bylo. Přitisknout se k zemi nebude stačit. Překulil se a znovu se jen tak tak vražednému nástroji vyhnul.

Baterka ležela asi dvacet stop od něj u stěny. Kolem

byla tma. Prakticky bez jakékoli námahy přepnul na noční vidění, kterého byl s pomocí prastaré energie schopen. Když ho ovšem používal dlouho, bolela ho hlava, takže prohledávat hrobku jen tímhle způsobem by příjemné nebylo. Nyní mu to však pomohlo.

Kladivo znovu zarachotilo a posunulo se níž. Tentokrát narazilo do země kousek od místa, kde ležel. Kdyby byl rychlejší a nevšiml si, že kladivo s každým kmitem klesá, možná by ho zasáhlo.

Warren se zhluboka nadechl a postavil se. Kolena se mu třásla. Podíval se na hruď, kterou měl jako v ohni, a spatřil, že má rozervaný kabát i košili. Na hrudi měl dlouhé rány a košile už nasákla krví.

„Jsi v pořádku?“ Naomi na něj natočila světlo baterky, takže mu svítila prakticky přímo na zraněnou hruď.

„Moc ne.“ Warren si suchým kusem košile setřel krev.

❖ ❖ ❖

„To bude chtít stehy,“ prohlásila Naomi, když ho zběžně prohlédla. Světlo baterky mu poskakovalo po hrudi. Rozhrnula mu roztrhanou košili a odhalila ránu.

„Potom.“ Warren se přehraboval v lékárničce, kterou si vzal s sebou. Vyndal gázu a podal ji Naomi. „Zatím mi to zavaž. Musíme jít. Musíme se dostat k tomu, co po nás Lilith chce.“

Naomi tiše zanadávala a vzala si od něj gázu. Pomohla mu sundat si kabát a pak z něj strhala zničenou košili. Gázu přiložila na ránu a přelepila páskou. Pak natrhala košili na pruhy a ty mu zavázala kolem hrudi.

„Už ti to tolik nekrvácí,“ řekla mu a udělala krok

zpátky, „ale trochu ještě jo.“

Warren se opatrně sehnul a vzal ze země baterku. Rozsvítil ji, aby se přesvědčil, že ještě svítí. „A hele,“ řekl. „Aspoň nějaké štěstí.“

Když obě světla spojili, viděli, že místnost je plná ztrouchnivělých beden a zavřených lahví. V hrubě vydlabaných dřevěných miskách se třpytily zlaté mince nepravidelného tvaru a drahokamy. V rohu byly role toho, co kdysi zjevně bývalo látkou.

„Co to asi bylo?“ zeptala se Naomi.

„Pokladnice.“ Warren strčil ruku do misky s drahokamy a hrst jich vytáhl. Nechal je mezi prsty pomalu padat zpět. Ve světle baterky se třpytily smaragdy, safíry, rubíny i cosi fialového, zřejmě ametysty.

„Kolik myslíš, že tady toho je?“ zeptala se Naomi.

„Královský poklad. Nejmíň. Podle hodnoty z doby před pekelnou bránou slušné jmění.“ Warren pokrčil rameny, což mu způsobilo téměř mučivou bolest. „Teď už to jsou jenom pěkné kamínky. A to zlato je taky na nic. Dneska ti to nikdo za nic nevymění. Dneska je nejbohatší chlap, který má dost jídla a barák, o kterém démoni neví.“

„Úžasné, jak se ti změní priority, když můžeš každý den umřít, co?“ Warren se otáčel s baterkou a zkoumal zbytek místnosti. Hruď měl v jednom ohni.

Stěny krášlily kresby a výjevy v podivném jazyce a doslova na sebe poutaly jeho pohled. Přešel k nim a setřel vrstvu prachu. Zaprášilo se mu přímo do tváře a musel na chvíli otočit hlavu. Když se obrátil zpět, ukázala se mu ve světle baterky jedna z kreseb. Postava na ní byla očividně žena sedící na ohromném trůnu, kolem něhož

klečeli válečníci.

„Lilith?“ zeptala se Naomi.

„Nenapadá mě, kdo jiný by to mohl být.“

„Nebylo by špatné, kdybychom uměli přečíst nápisy.“

Warren šel kolem zdi a stíral prach z dalších obrazů. Měl stejný pocit. Do stěny byl vepsán příběh, snad možná i několik, a on je chtěl znát.

„Kdo myslíš, že jsou lidi, kterým vládla?“ zeptala se Naomi.

„Britská historie není zrovna můj obor,“ připustil Warren. „Vím, že tu kdysi byli Piktové. Pak Anglové a Sasové. Taky Římani.“

„Třeba jsou tohle římští vojáci.“

Warren si obrazy znovu prohlížel. „Myslím, že ne.“

„Proč ne?“

„Nesedí mi výzbroj.“

„A zbraně jsou tvůj obor?“

Warren se pousmál. „Kdysi jsem hodně hrál válečné hry. Ve výzbroji se vyznám. Římani měli krátké meče, kopí a výjimečně sekery. Jestli tyhle obrazy aspoň trochu odpovídají skutečnosti, jsou jejich meče moc dlouhé.“

Naomi poodešla a začala čistit stěnu na druhé straně místnosti.

„Opatrně,“ radil Warren. „To kladivo nemusela být jediná past, kterou sem nastražili.“

„Já vím, ale mám pocit, že ten, kdo to tady stavěl, nechtěl, aby se zrovna tahle místnost poškodila.“

„Pokladnice? Kdybych tenhle dungeon stavěl pro parťáky já, uvažoval bych přesně naopak.“

„Ale tohle není hra.“

Warren, který stále cítil bolest na hrudi, tiše

souhlasil.

„Byli tu démoni,“ řekla Naomi.

Warren přešel za ní. Namířil baterkou na místo, kam svítila. Z přízračného obrazu na stěně se mu sevřelo u srdce a vyschlo mu v ústech. Uprostřed válečníků se tyčil gigantický démon s ohromnou palicí, kterou kosil koně i s jezdci, osly i s vozy a tucty pěšáků. Celý výjev byl ukrutný a svou detailností brutální. Jako by se do stěny vpila sama smrt.

„Obři,“ řekl Warren. „Ve většině mytologií jsou příběhy o obrech. Vždycky jsou to zabijáci a často kanibalové.“

„Kanibalové?“

„Jack a fazole.“ Warren posvítil baterkou kousek vedle a odhalil obraz, na kterém obr nabíral muže do hrstí a jedl je. „Obr varoval Jacka, že mu rozemele kosti na mouku a upeče si z ní chleba.“

„Když jsem byla malá, myslela jsem si, že to tam je, aby to bylo víc strašidelné,“ řekla Naomi. „Nikdy mě nenapadlo, že by obr Jacka opravdu snědl.“

„Protože jsi nikdy neviděla obra, který by to fakt udělal. S tímhle je to ještě věrohodnější.“

Naomi přešla k další části. Uprostřed lesa stála žena. V jedné ruce držela kopí. Ve vzduchu za ní byly otevřené tajemné dveře.

„Lilith?“ zeptala se Naomi.

Warren se podíval z větší blízkosti a pak setřel usazený prach, aby byl obraz zřetelnější. „Možná. Vypadá to, že jsou za ní dveře.“

„Miniaturní pekelná brána?“

„Těžko říct. Ale něco to je.“ Warren pohnul baterkou a očistil další scénu. Na ní žena bojovala s

lidskými válečníky a zjevně ji nečinilo potíže je porážet.

„Bojovala s nimi," řekla Naomi. „Otázka je, jestli v ní viděli přítele, nebo dobyvatele."

„Tahle místnost je plná pokladů," nadhodil Warren.

„Takže ji uctívali."

„Nebo se jí k smrti báli."

I na dalším obrazu byla žena, tentokrát bojující s démony. Dva už zabila a byla uprostřed souboje se třetím. Právě se chystala mu kopím probodnout srdce.

„Jestli patří k démonům," zeptala se Naomi, „proč by s nimi bojovala?"

„Démoni spolu navzájem bojují," řekl Warren. „Merihim taky chtěl, abych jeho jménem zabíjel jiné démony. Získávají tím prestiž a postavení na společenském žebříčku. Vždycky jde jenom o moc. Kabalisti jsou stejní."

Další výjev zobrazoval Lilith stojící před skupinou jásajících válečníků. V jedné ruce třímala černé kopí a v druhé za roh držela useknutou démonovu hlavu.

„Stala se z ní jejich hrdinka," řekla Naomi.

„Žena – zachránce. To se taky v mytologiích objevuje často. Člověka napadá, kolik z tohohle příběhu se asi dostalo ven a ovlivnilo kultury po celém světě."

„Tehdy přece nebyl internet ani telefony."

„Ne, ale existovali kupci, kteří cestovali všude možně. Dokonce jsou důkazy, že vikingové objevili Ameriku dávno před Kolumbem. Existují spojitosti mezi kmeny z východních stepí a Kelty. Všichni tihle lidé mohli příběh šířit dál."

„Nebo to mohlo být o jiných démonech, kteří se prostě objevili jinde," nadhodila Naomi. „Příběhů o démonech je taky tolik, že to snad ani nemůže být pořád

o tom stejném.“

„Souhlas.“

U dalšího obrazu Naomi tiše vyjekla. Warrenovi naskočila husí kůže. Na stěně jedla Lilith – nebo alespoň žena, kterou považovali za Lilith – lidské srdce nabodnuté na kopí.

„Byla kanibal,“ řekla Naomi.

„Nebyla kanibal,“ zašeptal Warren chraplavě. „Kanibalové jí příslušníky vlastního druhu. Nezapomínej, že je démon.“

Díval se na obraz a znovu uvažoval, co asi mají v hrobce za úkol. Na podlaze za sebou uslyšel zvuk. Otočil se a namířil před sebe baterku.

Stála tam Lilith. Už nevypadala hrdě ani sebejistě. Ve tváři měla stopy únavy a shrbená ramena. „Pojď,“ řekla. „Potřebuji tě.“ Očima zabloudila ke stěně, na kterou Naomi mířila baterkou a osvětlovala hrůzný výjev. „Á, vidím, že sem přidali i historii.“

„To jste vy?“ zeptala se Naomi.

„Kdo jiný?“ odsekla Lilith.

„Zabíjela jsi démony?“ zeptal se Warren a doufal, že odpoutá její pozornost od obrazu, na němž v ruce drží lidské srdce.

„Ano. Poslali je sem přede mnou. Vůbec se jim nelíbilo, že jsem dostala za úkol udělat, co oni nedokázali.“

„A to bylo co?“

„Podrobit si váš druh. Připravit svět na možnou invazi.“ Lilith si prohlížela obrazy. „Bylo to těžší, než si Temné vůle myslely. A naše přítomnost zde zjevně probudila v lidech schopnost používat prastarou energii.“

„To vás muselo nesmírně zklamat,“ řekla Naomi.

Lilith se zablýsklo v tmavých očích. „Nakonec je to jedno. Stejně budete všichni mrtví nebo sloužit.“

26.

Simon napjatě sledoval operaci probíhající na sále dole. Na monitoru vedle sebe viděl záběry pořizované kamerou. Leah na operačním stole vypadala malá a zranitelná. Málem litoval, že se rozhodl zůstat a dívat se.

Prosila tě, abys byl s ní, vzpomněl si. Takže tady zůstaneš.

Lékaři pracovali nesmírně efektivně. Nejprve znovu otevřeli oční důlek, prořízli tkáň na jeho zadní stěně a vsunuli drát s nanoboty, kteří se v mozku napojili na centrum zraku. Simon si nebyl jistý, jak se tomu odborně říká. Chirurg mu celý proces před operací vysvětlil, stejně jako Eoin Murdoch, ale detaily mu neutkvěly.

Zatímco nanoboti připojovali neurální vlákna, která nakonec Leah umožní, aby znovu viděla, lékaři připravovali implantát, který jiná skupina nanobotů usadí do důlku. Implantát byl vysoce sofistikovaná kamera, kterou nanoboti zabudují do oka, zatímco je budou replikovat z Leažiny tkáně. Výsledné oko nebude zcela lidské, ale tenhle systém byl nezbytný. Vnější vrstva tkáně zajistí, že tělo orgán stoprocentně přijme.

Operatér zvedl hlavu. „Lorde Crossi.“

Simon stiskl tlačítko mikrofonu hned vedle okna. „Ano, doktore.“

„V tomto okamžiku máme možnost do oka umístit i sledovací zařízení,“ řekl doktor.

Někdo mluvil, pomyslel si Simon podrážděně. Ne

všichni v bunkru sdíleli jeho důvěru k Leah. Mnozí ji podezřívali už jen proto, že toho o nich věděla víc než oni o její organizaci. Nedostatek informací stále znepokojoval i Simona.

„Ne," řekl Simon.

„Pokud jí o tom někdo neřekne, nikdy to nezjistí," naléhal lékař. „Ať už ta žena pracuje pro kohokoli, nemají vybavení, aby tohle našli."

„Řekl jsem ne, doktore. Ale vážím si toho, že jste mi to řekl." Simon věděl, že by tam ten muž modul klidně mohl nainstalovat a říct mu to až potom. Nejznepokojivější na tom všem byla skutečnost, že aféra zpochybňovala jeho pozici vůdce bunkru. Bylo mu však jasné, že i vzhledem k problémům s jídlem by ho to nemělo překvapovat. Strach z toho, že nebudou uspokojeny základní potřeby, lidi dokázal rychle rozdělit.

Doktor obrátil pozornost zpět k operaci.

Simon vše dál sledoval na monitoru. Doktor injekční stříkačkou zavedl do Leažina očního důlku nanoboty. Na okamžik to vypadalo, jako by se důlek napůl vyplnil tekutým stříbrem.

„Už za pár minut uvidíte první výsledky, lorde Crossi," řekl chirurg.

Simon automaticky nastavil AI obleku, aby ho za pět minut upozornila. Neměl na hlavě helmu, ale zvukový výstup z ní byl hlasitý.

Dveře do pozorovatelny se otevřely a objevil se Nathan. „Nazdar, kamaráde." V ruce držel hrnek. „Říkali, že tu jseš. Napadlo mě, že by sis možná dal čaj. A nějakou společnost k tomu."

„Dík," řekl Simon.

Nathan se postavil vedle něj k oknu. Oba několik

minut stáli v družném tichu. „To tu tak budeš celou dobu stát?“

„Židle mě ve zbroji neunesou. Asi nemám na výběr.“

„Jo. To víme my dva, ale nemyslíš, že by to doktora mohlo trochu znervóznit?“

Simon věděl, že přítel má pravdu. Zhluboka se nadechl a trochu se uklidnil. „Slíbil jsem Leah, že tu budu.“

„Však jseš. Byl bys tu, i kdybys tu nestál. Ale tady nic neuděláš. Je v dobrých rukou, kamaráde. Jinak bys ji sem nevzal.“

„Já vím.“

AI obleku zvonivým hlasem oznámila: „Uplynulo pět minut.“

Simon se podíval na monitor. Rozeznal nové žilky i nervy, které nanoboti vytvořili v rostoucím Leažině oku. Chirurgický tým využíval program, který dokázal přesně identifikovat různé části oka, které nanoboti vytvářeli.

„Tak to je hustý, kamaráde,“ řekl Nathan.

„Tobě je blbě? Po tom, co jsi za poslední čtyři roky viděl?“

„Tady jde o oči, kamaráde. Na oči jsem byl vždycky háklivý.“ Nathan se otřepal a odvrátil zrak.

I Simonovi v žaludku vzrůstal pocit nevolnosti. On však oči odtrhnout od monitoru nedokázal. Šance na úspěch byly dobré. 93 procent, že bude Leah vidět lépe než dřív. O to neměl strach. Ale Nathan měl pravdu. Na očích bylo cosi, z čeho se mu obracel žaludek.

„Ty nemáš nic jiného na práci?“ zeptal se Simon Nathana, který dál stál vedle něj. Nathan se cíleně díval jinam než na obrazovku.

„Ne. Jsem jenom tvůj, kamaráde. Říkal jsem si, že bych ti mohl trochu pomoct.“

„Dík. Vážím si toho.“ Simon musel připustit, že je fajn někoho vedle sebe mít.

❖ ❖ ❖

O tři hodiny později už oko skutečně začínalo vypadat jako oko. Dívalo se, prázdně a bez zjevné reakce, přímo do jasných reflektorů nad operačním stolem. Pohled na ně Simona odpuzoval, protože takhle nehybně vypadalo neuvěřitelně uměle, mělo však stejně nafialovělou barvu, jakou si pamatoval.

„Jak dlouho to má trvat?“ zeptal se Nathan.

„Mně říkali, že tvorba oka trvá dvanáct třináct hodin. Nová ledvina nebo játra ani ne polovinu. Svaly a nervy v oku jsou komplikovanější.“

„Slyšel jsem, že Murdoch má taky umělé oko.“

„Obě.“

Nathan zavrtěl hlavou. „Mně se ta představa, že ve mně lozí roboti, vůbec nelíbí. Pořád bych musel myslet na to, kdy nade mnou převezmou kontrolu.“

„Tak to nefunguje. Jakmile nanoboti dokončí úkol, deaktivují se a tělo je vyplaví.“

„Nádhera. Ani nechci vědět jak.“

Dveře do pozorovatelny se otevřely a vešel Wertham. Měl široká ramena a mohutný hrudník, šedivé vlasy a krátké, prošedivělé vousy.

„Lorde Crossi,“ pozdravil.

Simon věděl, že se nic nestalo. Jinak by mu dali vědět přes AI obleku. Pozdravil a čekal.

„Jak to jde?“ Wertham otočil hlavu k operačnímu

sálu.

„Zatím dobře,“ odpověděl Simon. „Ale ty ses nestavil jenom zeptat, jak se Leah má.“

„To mě taky zajímá, lorde Crossi. Náhodou se mi ta slečna velice líbí. Ale máš pravdu, nepřišel jsem za tebou kvůli ní. Profesoři Macomber a Brewer by s tebou chtěli mluvit. Vypadá to, že udělali pokrok.“

„S Goetií?“

„Ano, můj pane. A ve vývoji Node polí.“

Simon zaváhal.

„Jestli se stane něco, o čem bys měl vědět, doktor tě zavolá,“ řekl Nathan. „Macomber s Brewerem na tom dělají měsíce. A celou dobu s nikým nemluví. Taky by mě zajímalo, co ti chtějí.“

„Tak se jdem podívat, na co kápli.“

Wertham otevřel dveře a Simon vyšel jako první.

❖ ❖ ❖

„Zjistili jsme, že Goetia byla napsána v osmi různých jazycích,“ řekl Simonovi profesor Archibald Xavier Macomber.

„Možná v deseti,“ doplnil ho Gerald Brewer. Přestože byli v tiché laboratoři, téměř křičel.

Macomber nad tím mávl rukou. „Jak vidíte, na tom jsme se ještě neshodli.“

To Simona nepřekvapovalo. Tihle dva se ve věcech týkajících se rukopisu neshodli prakticky v ničem, pokud nedošli k závěru, že jiná možnost opravdu neexistuje. Bohužel, většinou existovala spousta možností, a ještě víc otázek.

Macomberovi už bylo přes šedesát a působil stařecky křehce. K tomuhle dojmu přispíval i jeho

laskavý hlas a rozvážné pohyby. Na tváři i na rukou měl jizvy, které svědčily o útrapách, jež zažil jako nedobrovolný pacient pařížského sanatoria pro duševně choré. Na těle měl jizev ještě mnohem víc. Simon věděl, že muž má i jizvy, které nikdo nevidí – jizvy na duši. Macomber byl téměř holohlavý, jen se zbytky šedivých vlasů a s krátce střiženými vousy.

„Naštěstí," pokračoval Macomber, „jsme společně dokázali většinu jazyků dešifrovat."

„Což bylo o to těžší, že všechny jazyky jsou umělé," řekl Brewer. „A navíc neměly žádný styčný prvek. Takže když jsme po dlouhé dřině rozluštili jeden, mohli jsme začít zase znovu."

„Úmorná práce," řekl Macomber.

Brewer přikývl. Na tomhle se evidentně shodli. Brewerovi bylo přes padesát, měl tmavé vlasy a pronikavý pohled. Před invazí býval profesor historie a informatiky na Harvardu. Schopnosti z obou disciplín velmi zdatně využíval jako tvůrce úspěšných počítačových her. Podle Simona neexistovalo moc lidí, kteří by byli chytřejší než on.

„Právě jsme rozluštili jeden z nejmladších jazyků," řekl Brewer, aby se vrátil k tématu. „Bylo to úžasně zajímavé." Dotkl se obrazovky počítače, který měl u sebe.

Na jedné z velkoplošných obrazovek, které byly všude na stěnách, se okamžitě objevila stránka z Goetie. Stránka byla po obvodu ožehnutá a stopy kouře byly i na textu.

„Jak vidíte," řekl Brewer, „Tohle je jedna ze stránek, které jste přinesli nejvíc poškozené."

„Tehdy jsme si moc vybírat nemohli," řekl Nathan

dotčeně. „To zatracené sanatorium bylo plné démonů. Byli jsme rádi, že jsme rukopis dostali, a ještě radši, že jsme si zachránili zadek.“

„To naprosto chápu,“ usmál se Brewer upřímně. „Nechtěl jsem vás urazit. Vím, že jste hodně zkusili. Chtěl jsem jen poukázat na to, proč nám trvalo tak dlouho tuhle stránku rozluštit.“

Simon se nedokázal ubránit úsměvu. „Myslíte kromě toho, že to byl umělý jazyk, který až dodneška znal jenom jeho autor.“

Brewer se usmál ještě víc. O to unaveněji však vypadal. „Přesně. Takže chápete, proti čemu jsme stáli.“

„To jo.“ Simon si v rozích místnosti všiml provizorních lůžek. Taky to vypadalo, že oba muži spávají oblečení. „Spali jste vůbec?“

Brewer s Macomberem si vyměnili pohledy.

„Spali jsme, jak to jen šlo,“ řekl Macomber. „Všichni jsme přece zoufale toužili vědět, co by se v tom rukopisu mohlo skrývat.“

„Tak se vyspěte teď,“ řekl Simon.

„Ale naše práce je nesmírně…“ protestoval Brewer.

„…důležitá,“ skočil mu do řeči Simon. „Já to chápu. A taky moc dobře chápu, že vy dva jste jediní, kdo je ten jazyk – jazyky – schopný rozluštit. Ale jestli onemocníte, přijdeme o čas.“

„Ale my jsme opravdu spali, jak jen to šlo.“

„Tak se vyspěte víc,“ řekl Simon, „nebo vám sem postavím stráž, aby vás večer ukládala do postele.“

„Dobře,“ řekl Brewer. I Macomber přikývl.

Simon se podíval na obrazovku. „Takže předpokládám, že víte, na co se teď díváme.“

„To víme.“ Brewer označil několik částí podivně

vypadajícího textu. „Tenhle jazyk jsme luštili několik týdnů. Ten, kdo původní rukopis napsal, byl neuvěřitelně inteligentní. Nesmírně rád bych se s ním setkal. Tahle část rukopisu pojednává o Pravdách.“

„O jakých pravdách?“ zeptal se Simon. „O pravdách o démonech?“

„Tahle představa nás vlastně zpočátku hodně poháněla, lorde Crossi. I my jsme si mysleli, že jde o obecný termín. Rukopis jednoduše tvrdí, že odhalí podstatu pravd. Měli jsme za to, že se tím myslí skutečnost, že démoni se tak dlouho skrývali, až v jejich existenci nikdo nevěřil.“

„Templáři nikdy nezapomněli, že démoni existujou,“ řekl Nathan tiše.

„Ne,“ souhlasil stejně tiše Brewer. „Ale ne všichni jsme věřili stejně pevně jako ostatní.“ Podíval se na Simona.

Simona zahryzal pocit viny.

„Nebyl jste jediný, kdo přestal věřit, lorde Crossi.“ V Brewerových očích se zračil smutek. „I mne například pohltilo studium na univerzitě a tvorba počítačových her. Nepřemýšlel jsem o démonech ani zdaleka tak často jako ti, kdo mé hry hráli. Když se otevřela pekelná brána, byl jsem v šoku snad nejvíc ze všech.“

„Ale tyhle Pravdy představují něco jiného,“ řekl Macomber. „Nevíme, jestli to jsou ideje nebo věci materiální podstaty.“

„Nějaké opravdové věci?“ zeptal se Simon.

„Ano. Podle toho, jakým způsobem se o nich v rukopise píše, si myslíme, že by to mohly být předměty.“ Brewer se otočil zpátky k obrazu na stěně a četl: „Pokud mají být démoni zahnáni zpět a příval zla zastaven dřív,

než zaplaví svět tak, že je nebude možné vymýtit, musí být nalezeny Pravdy.“

Jak Brewer četl, objevovaly se na stránce rukopisu anglické výrazy.

„Svět je proti démonům chráněn,“ pokračoval Brewer. „Když do něj poprvé vnikly zástupy démonů, byly zde rozmístěny Pravdy. Tehdy poprvé zaselo Světlo semínka zkázy do půdy světa, který by jednoho dne mohla ohrozit Půlnoční studna.“

„Poprvé?“ opakoval Nathan. „Na kolik takových světů už démoni zaútočili?“

„To nevíme,“ připustil Macomber. „Podle rukopisu jsou podobných světů stovky. Nejsou sice všechny obydlené, ale mnohé ano.“

„A všechny nakonec padly za oběť démonům,“ řekl Brewer.

„Takže náš svět je zvláštní právě tím, že tu někdo umístil Pravdy?“ zeptal se Simon.

„Rukopis se v souvislosti s naším světem zmiňuje o třech válečnících Světla.“

„Nejprve jsme se domnívali, že by to mohli být templáři,“ řekl Macomber. „Ale časově jsou umístěni příliš do minulosti. Rukopis byl sepsán dřív, než byl řád založen.“

„V tom se neshodneme,“ řekl Brewer. „I když byl templářský řád oficiálně založen později, ideály, které představuje, byly známy dávno předtím. Já se domnívám, že Pravdy byly tehdy předány lidem, kteří je zastupovali.“

„Jak mohli něco tak důležitého ztratit?“ zeptal se Nathan.

Brewer zavrtěl hlavou.

Stejně tak Macomber. „Nemáme tušení. Rukopis svým způsobem vyvolává více otázek, než kolik dává odpovědí.“

Simon si prohlížel zobrazenou stránku. „Takže nevíme, ani kde ty Pravdy jsou, ani co vlastně jsou.“

„Je to hlavolam,“ řekl Macomber. „Rukopis jednoduše říká: Pravdy budou nalezeny uvnitř, teprve pak i venku. Klíč ke dveřím vedoucím dovnitř odemkne též dveře vedoucí ven.“

„To to ten chlap nemohl vysvětlit jasněji?“ řekl Nathan.

„To by jistě pomohlo,“ řekl Brewer. „Ale alespoň víme, že existuje naděje.“

27.

Warren se s baterkou v ruce rozhlížel po místnosti, kam právě vstoupili. Byli přímo pod pokladnicí. Dostali se na tajné schodiště, ke kterému je přivedla Lilith.

Naomi zůstala u oválných dveří na konci točitého schodiště, po němž sestoupili hluboko pod zem. Warren si byl podle počtu schodů jistý, že musí být nejméně sto metrů pod povrchem. Ten, kdo místnost vybudoval, si dal hodně záležet, aby zůstala skryta.

„Mohly by tu být další pasti," řekla Naomi.

„Já vím." Warren se otočil k Lilith. Šla vedle něj.

„Když mě sem pohřbili," řekla Lilith, „žádné pasti tu nebyly. Stavitelé, kteří to zde budovali, nečekali, že se někdo dostane až tak daleko."

„To neznamená, že sem pasti nedali," řekla Naomi. „O kladivu nahoře jste nám taky neřekla."

„O tom jsem nevěděla."

„A jak to vlastně myslíte, *když vás sem pohřbili?"*

Warren opatrně postupoval dál. Nespěchal a pečlivě zkoumal okolí vylepšenými smysly. Raději tentokrát použil prastarou moc.

Nikde nic, před čím by ho smysly varovaly. Neuvěřitelně ho však přitahovala protější zeď. Slábnoucí světlo baterky odhalilo, že do zdi bylo vytesáno mnoho překrásných obrazů, které měly společného jmenovatele – smrt. Na všech obrazech byla Lilith, bojovala však jen s netvory.

Zvedla ruku a místnost ozářilo jasné modré světlo.

Skutečnost, že se jí rychle vracela moc, Warrena znervózňovala. Několik měsíců byl zvyklý na to, že je prakticky bezmocná. *Potřebovala ho.* Nyní už pravděpodobně ne. Kdesi hluboko v mysli ho začala hryzat myšlenka, že by se ho jednoho dne mohla chtít zbavit a třeba ho připravit o novou stříbrnou ruku.

„Byla jsem pro ně hrdinka," řekla Lilith. „Uctívali mne."

„Protože jste zabíjela démony, kteří se vám postavili," řekla Naomi.

„Ano. Ale nakonec zjistili, že i já jsem démon." Lilith se usmála ještě veseleji. „To se mě začali bát. A musím přiznat, že strach nakonec zvítězil. Vždycky tomu tak je." Otočila se k Warrenovi a prsty volné ruky ho pohladila po tváři.

Warren měl pocit, jako by mu po kůži lezl pavouk. Zoufale se snažil neucuknout.

„Chybí mi strach, kterým jsem ostatní řídila," řekla Lilith tiše. Pak se podívala Warrenovi upřeně do očí. „Bojíš se mne, Warrene?"

Chtěl jí zalhat a říct, že ne, že z ní nemá strach. Ale to nebyla pravda a on si byl jistý, že by lež poznala.

„Ano."

Lilith se hlasitě rozesmála a odtáhla ruku. „Dobře," řekla. „Měl bys mít ze mne strach. Velký strach."

„Já mám," řekl Warren.

„Dobře. Díky strachu budeš žít déle," řekla mu Lilith. „Dokud platí naše dohoda, budeš se mnou v bezpečí."

To nebyla pravda a Warren to věděl. Byl v bezpečí, dokud ho potřebovala. V okamžiku, kdy se tohle změní, najde si místo něho někoho jiného a obrátí se proti němu.

Ale do té doby ne, pomyslel si Warren. Do té doby se musím učit a nabírat síly.

„Proč tu jsme?“ zeptala se Naomi.

Lilith se na ni zamračila. „Potřebuji, abyste našli mou tělesnou schránku. Tělo, které mi kdysi patřilo.“

„Nejste přece duch,“ řekla Naomi.

„Ne.“ Lilith jí přejela rukou po štíhlém těle. „Jsem ztělesněná moc, která žije dál, když tělo zemře. Kdybych byla mrtvá, byla bych svržena zpět do Půlnoční studny, odkud bych se znovu zrodila. Nic není zničeno a nic nového nevzniká.“ Odmlčela se a prohlížela si zeď. „Ale nehodlám zde zůstat ztracená navždy. Dostala jsem jméno. A budu ještě mocnější, než jsem nyní.“

Warren před sebe namířil baterku a prohlížel si piktogramy na stěnách. Na všech byla Lilith. Na některých byla vyobrazena v lesnaté krajině s jakýmsi mužem. Oba stáli po pás ve vodě a byli nazí. Kolem nich kroužilo hejno ryb. Nad hlavami se jim vznášeli ptáci. Kolem břehu řeky, nebo snad jezera, stála velká zvířata. Ta menší se tísnila mezi nimi nebo nad nimi ve větvích.

„To je…“ Warren se nedokázal přinutit to vyslovit.

„Zahrada?“ Lilith se usmála. „Ano. Než se objevila ta otravná ženská. Tehdy nic nebylo tak zlé. Až když jsem své děti naučila zlu, se váš druh vymkl kontrole a svět se začal měnit v chaos. Asi je to částečně moje vina.“

Byly tam i jiné výjevy. Warren měl pocit, že si některé pamatuje z Bible, z níž mu předčítali v dětském domově, ale nebyl si jistý, jestli právě tohle byl umělcův záměr.

„A tvé tělo je v téhle v místnosti?“ zeptala se Naomi.

„Ano.“ Lilith přistoupila k jedné ze stěn, chvíli ji

zkoumala a pak na ni položila dlaň. „Tahle.“

Warren se postavil vedle ní a rovněž si zeď prohlížel. „Jestli mám tohle zbourat, budu potřebovat kladivo.“

„Stačí znát pořadí… tady.“ Lilith ukázala na čtyři kameny. Každý z nich byl jinak velký. Byly otesané tak, aby do sebe zapadly, a pak spojené maltou.

Warren podle návodu, který mu dala Lilith, postupně na všechny kameny zatlačil. Někde hluboko ve stěně cosi cvaklo. Ustoupil a namířil před sebe baterku. Přitom se snažil odhadnout, odkud může čekat nějakou nepříjemnost.

Místo toho se celá část kamenné zdi o několik palců posunula.

„Za touhle zdí,“ řekla Lilith. „Zbytek už budeš muset odsunout sám.“

„Posviť mi sem,“ přikázal Warren Naomi.

Naomi neochotně namířila baterku na označené místo.

Warren svou baterku schoval do kapsy a strčil prsty obou rukou do škvíry ve zdi. Čekal, že mu z nich zbudou krvavé pahýly. Minimálně na jedné ruce. Kovová by mohla vydržet. Zachytil se prsty kamenů a zatáhl. S tajnými dveřmi, které musely vážit stovky liber, však prakticky nebylo možné pohnout. Pak se váhavě o pár palců pohnuly a zaskřípaly o zem.

❖ ❖ ❖

Když otevřel dveře natolik, aby dovnitř prostrčil hlavu i ramena, zkusil se prosoukat na druhou stranu. Podařilo se mu to. Vyndal baterku. Kamkoli kužel světla

dopadl, vracel se zpět odražený od lesklého kovového povrchu. Když se podíval hlouběji do místnosti, spatřil další poklady.

„Je tam, co si myslím?“ zeptala se Naomi.

„Jestli si myslíš, že místnost je plná zlata, tak jo,“ zašeptal ohromeně Warren. Protáhl se dovnitř.

„Před invazí by tohle bylo jmění,“ řekla Naomi.

Uprostřed malé místnosti stál kamenný sarkofág. Warrena k němu táhla zvědavost.

„V Anglii by člověk takový sarkofág nečekal,“ řekl Warren. „Pokud ho tedy někdo nedovezl z Egypta.“

„To není sarkofág,“ řekla Lilith. „To je konzervační schránka.“

Warren cítil prastarou energii sálající z kamenné rakve, ke které se pomalu blížil. Celá byla vytesaná do tvaru nádherné ženy.

„Než Potopa spláchla zkažené říše, které se odvrátily od Světla, aby skoncovala se šílenstvím a zlem, které na svět vypustili démoni, slýchali lidé příběhy od těch, kdo mi připravovali místnost posledního odpočinku,“ řekla Lilith. „Snažila jsem se tajemství skrýt, ale příběhy se nedají zahubit. Někteří z těch, kdo mi sloužili, uprchli z této země a stali se Egypťany. Pamatovali si tuto konzervační schránku a pokoušeli se ji napodobit.“

„Protože si mysleli, že i jim sarkofág jednou vrátí život,“ řekl Warren.

„Ano,“ usmála se Lilith. „To samozřejmě nebylo možné, oni ale věřili, že se to jednoho dne stane.“

„Ty jsi byla v knize, pro kterou mě Merihim poslal.“ Warren se na ni podíval.

„Byla.“

„Jak to?“

„I kniha je plná prastaré energie. Umožnila mi bezpečně cestovat.“

„Byla jsi v ní v bezpečí.“

Lilith přikývla. „Ano. Potřebovala jsem, aby mé tělo bylo chráněné, ale zároveň jsem se potřebovala dostat na svět, abych zjistila, kdy bude otevřena pekelná brána, a mohla se připravit na návrat. Merihim knihu chtěl, protože se o ní doslechl, stejně jako se dozvěděl o předmětech, které se různými způsoby dostaly z jiných světů na tento. Tohle místo, tenhle váš svět, má tendenci přitahovat moc. Proto ho démoni chtějí dobýt. Kniha mi umožnila dostat se do rukou lidem, které jsem mohla… přesvědčit pro svou věc.“

Warren věděl, že chtěla říct *využít*. Znovu se rozhlédl po místnosti.

„Co mám dělat?“ zeptal se.

„Musím se znovu spojit se svým tělem.“

Warren si klekl a hledal na rakvi skryté západky. Přejížděl prsty po obou stranách. Lilith ho chytila za ruku a vedla ho.

„Tady,“ řekla a ukázala na dvě složitě zdobené kachle.

„Mám zatlačit?“ Warren to zkusil, ale nic se nestalo.

„Ale ne rukou,“ řekla Lilith. „Musíš myslí. Drží to prastará energie.“

Warren se soustředil a snažil se nevnímat bolest na hrudi. Cítil, jak v něm prastará energie proudí intenzivněji, a nasměroval ji konečky prstů ven.

V síni se ozvalo hučení. Na sarkofágu se objevila štěrbina, takže bylo zřejmé, která část je poklop. Z nitra rakve vycházelo zelené světlo a do síně se začal valit stejně zelený kouř.

Warren se lekl, že se něco stane, a ustoupil. Z prastaré energie vytvořil před sebou štít. Naomi se postavila za něj, ale ne příliš blízko.

Víko rakve se samo nadzvedlo a otevřelo. V příštím okamžiku ven vyplulo tělo. Warrena se zmocnila hrůza, když spatřil, v jakém je stavu. Naomi znechuceně zaklela.

Tělo bylo seschlé, maso přilepené ke kostem. Jestli Lilith kdysi bývala krásná, nyní z krásy nezbývalo nic. Její tvář byla znetvořená a z černých vlasů zbývaly chuchvalce. Hůlkám podobné paže ležely zkřížené na kostnaté hrudi. Pod zlatým rouchem, které jí nyní bylo o několik čísel větší, se rýsovala žebra.

„Ve své době jsem byla nádherná," řekla Lilith a s úsměvem se naklonila do rakve.

„Tak ta doba," zašeptala Naomi, „už je zjevně dávno pryč."

Mladá Lilith znovu začala být průhledná. Vztáhla ruku k rozkládajícímu se já, ale prsty prošly skrz. Ušklíbla se a otočila k Warrenovi.

„Potřebuji tvou pomoc."

„Co mám dělat?" zeptal se.

„Musím se spojit se svým tělem, abych se mohla vrátit v plné síle. Ty budeš mým prostředníkem. Pojď." Lilith mu pokynula rukou. „Dej mi ruku."

Warren neochotně řekl Naomi, aby svítila, pak zhasl baterku a schoval ji do kapsy. Přešel k Lilith. Ta k němu natáhla ruku a uchopila ho za jeho.

„Chyť se mého těla," přikázala mu. „Musíš se stát naším spojením."

Když Warren uchopil mumii za ruku, musel překonat nutkání zvracet. Překvapilo ho, že je na dotek

vláčná a teplá. To však způsobilo, že se znovu málem pozvracel.

Lilith vykřikla bolestí. Warren málem tělo pustil.

„Drž mě," řekla mu Lilith. Nádhernou tvář měla zkroucenou bolestí. „Ještě chvíli."

Trvalo to však déle. Warren si později uvědomil, že Lilith křičela nejméně půl hodiny, než se nakonec znovu stala skutečnou. Když bylo po všem, obě poloviny Lilith byly zjevně spojeny v jedno tělo. Na seschlé slupce, která skrývala její lebku, se občas ještě objevily krásné průhledné rysy Lilith, jak ji znal.

Když mu Lilith zmizela z očí, soustředil se Warren na tělo, které stále držel. Cítil z něj moc. Byla tak ohromná, že jí nebylo možné uniknout.

Do místnosti se valil zelený kouř a nyní už halil vše kolem. Warren nespouštěl oči z těla, které se náhle nadechlo a nasálo do sebe zelenou mlhu. V příštím okamžiku mrtvá žena otevřela oči a z rozkládajícího se těla na něj hleděla Lilith.

„Moc dobře," zašeptala suše. Přestala se vznášet a postavila se bosýma nohama na zem. „Stále… jsem… v téhle… podobě… velice… slabá. To… nesmí… být." Prohlížela si své zubožené tělo. „Budeš… mě… dál… chránit. Odměním… tě."

Warrena na okamžik napadlo, že by se mohl prostě otočit a utéct. Lilith byla příliš slabá, než aby ho dokázala dohonit. Když jí však pohlédl do očí, byl si jistý, že ví, na co myslí. A taky věděl, že je Lilith daleko zběhlejší v použití prastarých sil, s nimiž si on teprve nedávno začal pohrávat. Bez její pomoci se nenaučí všechno, co potřeboval, aby mohl přežít.

„Dobře," řekl. Cítil, jak se mu do zátylku vpaluje

Naomin pohled, a věděl, že s jeho rozhodnutím nesouhlasí.

Tělo se pokusilo o úsměv, ale rty připomínaly jen dva seschlé červy. Lilith vypadala ohavněji než dřív. „Dobře.“

Otočila se a přešla ke stěně. Její tělo bylo tak seschlé a ztuhlé, že Warren slyšel, jak jí praskají šlachy. Pomalu, neohrabaně se dotkla zdi a jedna její část se s hlasitým skřípáním otevřela.

„Vezmi… si to,“ řekla a ukázala na obsah tajné schránky.

Warren vytáhl baterku a namířil ji do výklenku. Uvnitř leželo obsidiánové kopí, kožený plášť a medailon s rohatou hlavou démona, kterého Warren nepoznával. Všechny tři věci si vzal.

„Plášť… tě bude chránit,“ řekla Lilith. „Před… prastarými silami… i zbraněmi. Medailon… je zesilovač. Budeš moci… využívat… svou moc… daleko efektivněji. A kopí… dokáže probodnout… krunýř démona… jako papír… přes všechny… jeho ochrany. A k tomu… dokáže nasát… všechnu jeho moc… a udělat tě silnějším.“

Warren sundal plášť a oblékl si kožený. Okamžitě ucítil, že ho chrání před chladem, který byl v podzemí všudypřítomný. Jen mu bylo líto, že plášť není delší. Bylo by to stylovější.

Plášť prakticky okamžitě změnil tvar i vzhled a proměnil se v dlouhý, tmavý, jakoby motorkářský.

„Bude plnit… tvá přání,“ řekla Lilith. „Umí… vypadat… jak chceš.“

Když se nad tím Warren zamyslel, uvědomil si, že mu nešlo o to, aby vypadal dobře. Šlo mu o to, aby byl co

nejlépe chráněný. Neměl ovšem nic proti tomu, aby mu plášť navíc slušel.

„Je čas… abychom se… vrátili… do města," pokračovala Lilith. „Máme… ještě… spoustu práce."

Warren se na dlouhý pochod zpět nijak netěšil.

„Nepůjdeme… pěšky," řekla Lilith. „Budu radši… když tam… budeme… rychleji."

„Jsem rozhodně pro," řekl Warren.

Lilith vydala několik hrdelních zvuků. Její hlas nyní zněl, jako by se někdo pokoušel vytáhnout zrezivělé hřebíky ze starých fošen. Když skončila, udělala gesto a ve vzduchu se před nimi otevřela šarlatově rudá, šest stop vysoká oválná díra. Připomínala zářící oko nějakého plaza, ale Warren cítil moc, která z ní vyzařovala.

„Co to je?" zeptala se Naomi.

„Portál," zasípala Lilith. „Přenese nás… zpátky… do Londýna. Ale musíme… být… opatrní. Takovou… moc… démoni… vycítí. Bude… je… přitahovat."

„Kdybychom šli pěšky, mohli bychom se do města vrátit nepozorovaně."

„Jít pěšky by znamenalo vracet se zase vesnicí," řekla Naomi. „Tou, kde sis doplnil armádu mrtvými. Myslíš, že tě nechají jen tak projít?"

Warren uznal, že to je asi pravda.

„A kromě toho," pokračovala, „tady naše stará rašple asi nebude zrovna nejrychlejší běžec, kdybychom se dostali do potíží."

Lilith se na Naomi obořila: „Příliš… si troufáš, ženo."

Warren se před Naomi ochranitelsky postavil, ale nic neříkal.

Lilith zasyčela a probodla Warrena pohledem.

„Příště… by sis měl… vybírat… přátele… pečlivěji.“

„Nemám pocit, že bychom si mohli moc vybírat,“ odpověděl Warren. „Dokud nenarazíme na někoho lepšího, bude nám zatím muset stačit.“

Lilith na něj ještě chvíli upřeně hleděla a pak přikývla. „Zatím.“ Pak se otočila a pomalu vstoupila do portálu.

Warren čekal, aby se přesvědčil, že nebude následovat nic nepěkného, ale Lilith jednoduše zmizela. Zhluboka se nadechl a vykročil.

Naomi ho stáhla zpět.

„Co je?“ zeptal se.

„Jak víš, že nás to nezatáhne do světa démonů?“

„Protože si nemyslím, že by zrovna tam chtěla.“ Warren ukázal na mihotající se portál. „A jestli nepohnem, mohlo by se to zavřít. Přesně jak jsi říkala, do Londýna je pěkný kus.“

„Možná by to stálo za to. Myslím tím, že bychom se jí zbavili.“ Podívala se Warrenovi do očí. „Klidně si mysli, co chceš, ale ona to s tebou nemyslí dobře.“

„To mě nikdy ani nenapadlo.“ Warren pevněji sevřel obsidiánové kopí. Cítil, jak v něm vibruje prastará energie, a on toužil, aby jí měl ještě víc. „Zatím se ale od ní můžu učit. Od Merihima jsem toho taky hodně naučil.“

„Ani s jedním to ale nebylo bezpečné.“

„A s kabalisty jo? Nikdo z nich mi nevěří.“

„Já ano.“

Warren se na ni podíval a cítil z jejích slov smutek i lež.

Nic však neřekl. Přál si, aby něco řekla ona, ale neměl jí za zlé, že toho není schopna.

„Teda, mohla bych,“ připustila Naomi. „Časem.“

„Budeš mi věřit daleko víc," odpověděl chladně, „až toho budu víc vědět. Takhle je to s tebou pořád. A teď se rozhodni. Já jdu." Uchopil kopí jen do jedné ruky a vstoupil do oválu.

❖ ❖ ❖

Warrena prostoupil intenzivní žár. Chtěl vykřiknout bolestí, ale nevěděl, jestli by to dokázal. Celým tělem mu procházela elektřina a způsobovala, že jeho končetiny sebou nekontrolovatelně škubaly.

Kopí v ruce však zůstalo chladné. Soustředil se na ně a použil ho jako kotvu. Kolem se rozprostíral rudý soumrak, jen nepatrně bledší než samotný ovál. Ve světle viděl démonické tváře, protáhlé, zmáčknuté i převrácené naruby. Cítil jejich smrdutý dech a slyšel výhružky i krutý smích.

Snažil se najít Lilith i Naomi, ale ani jednu neviděl. Chvíli se cítil ztracený. Pak portál náhle skončil a on byl vyvrhnutý ven, kde padal volným pádem.

❖ ❖ ❖

Warren se pokoušel udržet rovnováhu, ale nepovedlo se mu to. Před sebou měl točící se obraz města plného ohořelých vraků, které kdysi bývaly auty. Pak se mu drsný asfalt zakousl do dlaní. Tvrdý dopad na zem a následně náraz do zdi lemující ulici mu vyrazil dech a způsobil, že ho znovu rozbolelo zranění na hrudi.

Jen o pár stop dál vstávala ze země Lilith způsobem, v němž nebyla ladnost ani síla. Warren se opřel o obsidiánové kopí a zvedl se na nohy. Náhle se ve

vzduchu zhmotnila Naomi a i ona se svalila na zem.

O kus dál se v ulici vyděšeně krčila hrstka ozbrojených mužů a žen. Všichni namířili zbraně na Warrena.

„Paktuješ se s démonama!“ obvinil ho jeden z mužů drsným hlasem. Stiskl spoušť pistole a ulicí se rozlehl hlasitý výstřel.

Warren jen tak tak stačil vyvolat štít. Kulka zmrzla ve vzduchu ani ne stopu od jeho tváře a vzápětí spadla na zem. Vystrašený a vzteklý Warren sebral prastarou energii a do muže *strčil*. Neviditelná síla odhodila útočníka do hromady suti. Když se přestal kutálet, už v něm nebyl ani zbytek života.

„Utíkejte!“ vykřikla jedna ze žen. Všichni se rozběhli a Warren je vděčně nechal. Nijak se nevyžíval v zabíjení a byl rád, že se mu mohl vyhnout.

„Měl jsi je zabít všechny,“ řekla Lilith.

„Nebylo třeba.“

„Patřilo jim to.“

„Vyděsili jsme je.“

Lilith zavrtěla hlavou. „Vyděsili se sami. Jenom jsme pro ně byli příhodný cíl.“

„Jdeme domů,“ navrhl Warren. „Chtěl bych se pro změnu vyspat v suché a teplé posteli.“

„Máme moc práce,“ řekla Lilith. „Když jsem se konečně vrátila, budou se mě snažit některé Temné vůle ulovit.“

„Mám na svém domě slušné ochrany. To přece víš, ne? Pomáhala jsi mi je tam dávat.“

Přestože se mu z jejího těla stále zvedal žaludek, podal jí ruku. Na chvíli zaváhala a pak ji přijala. S Naomi v patách vyrazili postranními uličkami centrálního

Londýna k Warrenovu domu.

28

Leah se potácela mezi nočními můrami a bdělostí. Léky navozený pocit únavy jí obaloval mozek vrstvami vaty, která jej izolovala od okolního světa. Měla pocit, že slyší pípání lékařských přístrojů, ale nebyla si jistá. Kdesi v podvědomí tušila, že by něco podobného měla slyšet.

„Dýchej," řekl Simon.

Něco málo ze strachu, který v ní vyvolaly zlé sny, zmizelo. Simon byl tady, přesně jak slíbil. A kdyby se jí na to zeptal, řekla by mu, že o něm ani na okamžik nepochybovala. Ale to nebyla pravda.

„Hezky zhluboka," řekl jí. „A teď výdech. Musíš anestetika dostat z plic."

„Bude mě to bolet?" zamumlala. „Protože jestli to bude bolet, vůbec se mi nechce se budit."

Simon se zasmál. „Nebude. Slibuju. Doktor mi říkal, že tě možná bude pár dní bolet hlava, než si tělo zvykne, ale nic hrozného."

Leah doufala, že to tak bude. Jedna věc byla podstoupit povolené riziko a kontaktovat templáře, přiznat ale, že ji operovali, to už bylo něco jiného. Jenže znovu uvidí…

„Jak to šlo?" zeptala se. „Byla operace úspěšná?"

„Podle toho, co vím, všechno šlo jako na drátku."

„Vypadám jako člověk?"

„Jo."

Leah zaváhala. „A uvidím, nebo jsem ještě slepá?"

„Tak otevři oči."

Chtěla, ale bála se. Znepokojovalo ji, že má strach. Strach byla jedna z prvních věcí, které se naučila ovládat a využívat. Sevřela ruce v pěst.

Simon skryl její pravou pěst ve své velké dlani. „Neboj se, otevři oči," řekl jí.

Leah ztěžka polkla a řekla si, že jestli je slepá, nebude jí to vadit. Ani jestli neuvidí tak dobře, jak jí slíbili. Neměla co ztratit, mohla jen získat.

Otevřela oči. Okamžitě zaznamenala, kolik je na pooperačním pokoji světla. Zvedla ruku, aby si zakryla oči.

„Svítí mi do očí," řekla.

„Do obou?"

Leah zavřela jedno oko a pak i druhé. Viděla oběma. Usmála se a stále ještě trochu omámená anestetiky se podívala na Simona. „Vidím," zašeptala. „Já fakt vidím."

„Fajn," řekl a usmál se. „Teď tě ještě musíme dostat na nohy."

❖ ❖ ❖

Simon hleděl do zářícího energetického pole na laboratorním stole. Pole bylo zhruba oválné a v nejširším bodě osmnáct palců široké.

„Na co se to dívám?" zeptal se.

„To je energetické pole schopné udržet démony v bezpečné vzdálenosti," odpověděl Macomber. „V Goetii mu říkají… Node. Tedy, to je jméno, na kterém jsme se shodli."

„A tohle je schopné zadržet démony?" Nathan se sklonil nad stůl a zkoumal energetické pole zblízka.

„Teoreticky," řekl Brewer. „Prakticky jsme to ještě

nezkoušeli.“

„A když se nám to energetické pole podaří dostat pod kontrolu,“ řekl Macomber, „mohli bychom jím chránit celé oblasti, do kterých by se démoni nedostali.“

„To budem nejdřív ty lidi muset zmenšit,“ řekl Nathan suše.

„Tohle je prototyp,“ odsekl Brewer. „Jakmile porozumíme silám, se kterými pracujeme, můžeme ho samozřejmě udělat větší.“

„Jak to funguje?“

Macomber zavrtěl hlavou. „Domníváme se, že to vytváří jakousi harmonickou disonanci.“

„Zvukové vlny?“ zeptal se Simon.

„Ano,“ odpověděl Brewer. „Kombinace laseru, zdroje mikrovlnného záření a prastaré energie, která jako celek vytváří zvukové vlny.“ Zavrtěl hlavou. „Musím se přiznat, lorde Crossi, že i se všemi vyspělými templářskými technologiemi jsme měli co dělat, abychom to sestrojili. Vůbec si nejsme jistí, jestli to bude fungovat.“

„Říkali jste, že to vytváří nějakou harmonii,“ řekl Nathan.

„To je pravda.“

„Já nic neslyším.“

To ani Simon. Nastavil zesilovač obleku na maximum a uslyšel vysoké pískání, které mu okamžitě způsobilo bolest hlavy. Ihned zesilovač vypnul.

„Nemáš nic slyšet,“ řekl Brewer. „Jsi člověk.“

„Slyší to jenom démoni?“

Brewer přikývl. „Bez dalších zařízení ano. S pomocí některých přístrojů jsme byli schopni zvuk zachytit.“

„Takže to je něco jako píšťalka na psy? Démony z

toho bolí uši?“

„Podle rukopisu,“ řekl Macomber, „toho pole umí daleko víc.“ Stiskl pár kláves na klávesnici a vyvolal nový obraz.

Simon se na něj podíval a spatřil obludného démona. Obr na obrázku stál tváří v tvář zářícímu štítu. Polovina ruky se mu rozpustila. „Nepamatuju si, že bych na stránkách něco takového viděl.“ Simon už dříve rukopis důkladně prozkoumal.

„Obrázek byl v rukopisu zašifrován,“ řekl Brewer. „Našel ho profesor Macomber.“

„Nenašel bych ho, kdyby sis nevšiml kódu.“

Brewer skromně pokrčil rameny, ale bylo na něm vidět, že je pyšný. „Byla to společná práce. Spousta práce. Kód emuloval jednotlivé body v grafu, které – když se spojily – daly dohromady obraz. Docela důmyslné.“

„A co se teda s tím démonem děje?“ zeptal se Simon.

„Můžeme se jen domnívat,“ řekl Macomber, „ale harmonii lze zjevně nastavit, nejen aby chránila určitou oblast, ale také jako zbraň. Při kontaktu s Nodem se démoni jednoduše rozpadnou na molekuly.“

„Nebo je to přenese jinam,“ řekl Brewer. „Dokud to neuvidíme v praxi, můžeme opravdu jen hádat.“ Pokrčil rameny. „A je možné, že ani pak to nebudeme vědět určitě.“

„Dá se s tím hýbat?“

„Ne,“ řekl Macomber. „Chtěl jste to použít jako taktickou zbraň?“

Simon přikývl.

„Takový paprsek na kosení démonů by bylo docela

vzrůšo,“ řekl Nathan.

„Node se po dokončení propojí s elektromagnetickým polem Země stejně jako tenhle,“ řekl Brewer. „Harmonická projekce závisí na stabilitě pole. Když Nodem pohnete,“ prostrčil ruku světlem, nepatrně Nodem pootočil a energetické pole zmizelo, „i když třeba jenom nepatrně, přijdete o něj.“

„Takže když se budem bavit o tom, že vytvoříte dost velké pole, aby mohlo chránit lidi, nebo třeba celý barák, potřebujete hlavně, aby byl Node dokonale a napořád ukotvený k zemi,“ řekl Nathan.

„Ano,“ řekl Macomber. „Ale nemusí to být jenom jeden Node. Když budeme chtít chránit něco tak velkého jako budovu a udržet démony od ní, bude nutné propojit více zařízení.“

„Jak dlouho vám potrvá sestrojit Node, který bychom mohli vyzkoušet v praxi?“ zeptal se Simon.

Brewer s Macomberem se na sebe podívali. „Pár dní. Maximálně.“

❖ ❖ ❖

O tři dny později propustil doktor Leah z nemocnice. Byla ráda, protože být pacient pro ni nikdy nebylo snadné. Simon za ní chodil, kdykoli to šlo, ale to nebylo moc často a většinou se mohl zdržet jen krátce. A jako by byl neustále myšlenkami jinde. Neměla mu to za zlé. Věděla, že má plné ruce práce, aby se zvládl postarat o všechny templáře i o ty, které přísahal chránit.

Když nebyla upoutána na lůžko, mohla s ním trávit více času, ovšem zase ne všechen. Spoustu věcí dělal bez ní. To bylo frustrující, ale ona to chápala. Cítila, že

kdyby riskoval sám za sebe, naprosto by jí věřil. Ostatní templáři ale tak šlechetní nebyli.

Ráno snídali společně a pak Simon vyrážel na prohlídku komplexu. Následoval společný oběd, při kterém je zpravidla vyrušil někdo, kdo potřeboval povolení nebo informaci. Pak se rozdělili. Leah měla rehabilitace, jejichž cílem bylo synchronizovat koordinaci rukou a očí a znovu se naučit využívat prostorové vidění.

Jednou z hádanek, které přišly společně s novým okem, byla skutečnost, že se stalo jejím dominantním. Dalo jí dost práce přizpůsobit tomu reakce, nicméně šlo to docela rychle.

Večery pak Leah trávila se Simonem. Společně cvičili mladé templáře. Cvičení s mečem se ovšem neúčastnila, protože ji to nelákalo. Agentura věřila střelným zbraním, a čím větší byly, tím lépe. Na ty Leah výcvik měla. Zatímco se Simon věnoval mladým studentům, Leah posilovala a nabírala zpět sílu, o kterou přišla po zranění a následných operacích.

Potom spolu se Simonem cvičili bojová umění a občas si dali i souboj. Dotýkat se ho jakýmkoli způsobem bylo příjemné. Ani on se neostýchal. V boji neváhal využít svou postavu a sílu a ona věděla, že do boje s ní dává všechno, protože démoni byli ještě větší a silnější než on. Kdyby se neubránila jemu, proti démonovi by neměla šanci.

Většinou mu byla rovnocenným soupeřem, protože byla rychlá a vynalézavá. Nakonec se však vždy ukázalo, že ji schopnostmi v boji zblízka předčí.

„Na dálku mi to jde mnohem líp," řekla, zatímco odpočívali. „Dej mi pušku a nemáš šanci."

Simon se na ni zazubil a setřel si ručníkem pot ze zátylku. „To by záleželo na tom, jestli bys mě vůbec viděla přijít.“

„Tebe určitě,“ řekla mu. „Takového hromotluka přehlédnout nejde.“

„Tak hromotluka, jo?“

„Jo.“

„Počkej na žíněnce,“ vyhrožoval Simon. „Já ti ukážu hromotluka.“

Leah se také ještě chvíli utírala. Nebylo to špatné soustředit se pro změnu jen na fyzickou námahu. Když se Simonem cvičili, neměla prostor na jiné myšlenky než na to, jak se vyhnout jeho ranám a sama jich zasadit co nejvíc.

Teď ji však přeci jen dostihly úvahy o úkolu, který zde plnila. Štvalo ji, že to zřejmě naruší a možná i zničí přátelství, které mezi nimi vzniklo.

„Navázal jsi kontakt s ostatními templáři?“ zeptala se.

Simon se na ni podíval. V očích měl únavu a bolest. Pověsil si ručník kolem krku a oba konce sevřel v dlaních.

„Ne,“ odpověděl. „Od té doby, kdy jste mě zachránili, vůbec nic.“

Leah se snažila postupovat pomalu. „Víš, že taky patřím k jisté organizaci.“

„Jo. Tipuju, že nějaké vojenské nebo špionážní.“

Leah neodpověděla. Nevěděla co. Pokoušet se to popřít by jí u Simona, který byl sám až bolestně čestný, neprošlo. Přiznat to ovšem taky nedokázala. Veškerý její výcvik směřoval k tomu, aby *nikdy* neprozradila cokoli o organizaci, pro kterou pracuje. Nyní se však rozhodla být

čestná, i když z toho měla hrozný pocit.

„Ano,“ řekla.

29.

Nečekal jsem, že to přiznáš,“ řekl Simon.

„Kdybych to neudělala, byl by jeden z nás za hlupáka. Ale víc ti říct nemůžu.“ Leah to bylo líto, ale některé sliby se nedaly porušit.

„To je v pohodě,“ řekl Simon. „Ty i tvoji záhadní šéfové jste mi už párkrát pomohli. Pokud nám nic z toho, co víš, neuškodí, jsem ochoten dělit se o informace dál.“

„Lidé, pro které pracuji,“ řekla Leah laskavě a pomalu, „by ti rádi pomohli ještě víc.“

Simon založil ruce na prsou a postavil se v celé své impozantní výšce. „Jak pomohli?“

„Tvoje situace není nejlepší, Simone,“ prohlásila Leah bez okolků. „Démoni už vás loví i tady kolem, a navíc vám hrozí nedostatek jídla.“

„Jo.“

„Podle toho, co víme, má templářské podzemí zásoby…“

„Většinu toho, co víte, jsi svým lidem donesla ty,“ řekl Simon.

„Ano.“ Leah se odmítala cítit provinile za to, že se kdysi do templářského podzemí dostala lstí. „Chtěla jsem říct, že podle toho, co víme, mají dost jídla i léků, aby se byli schopni postarat o všechny lidi tady.“

„Ale oni žádné další strávníky neberou. To už jsem zkusil.“

„Třeba bys to mohl změnit,“ řekla Leah. „Možná by stačilo vyměnit člověka, který je vede.“

Simonovi se zablýsklo v očích a díval se na Leah

přísněji. „Rozhodně nehodlám za nikým chodit, aby se stal vůdcem templářů, Leah," řekl mírně. „Takže jestli se ti někdo snaží něco podobného nakukat, marní čas. Svůj i tvůj."

„Nemyslím za někým chodit," řekla Leah. „Prostě… by stačilo dát templářům vědět, že chceš zpátky."

„Nechci."

„Oni by tě vzali."

Simon zaváhal. „A to víš jak?"

„Přesně tohle naše organizace dělá. Zjišťuje."

Zavrtěl hlavou. „Co se mě týká, je to docela hnusná práce."

To trochu bolelo. Leah se rozhodla nehájit. Na její práci se dalo najít i to špatné. „Možná. Ale hodně často je užitečná. Tajemství umí zachraňovat životy."

„A někteří lidi taky můžou o život přijít," řekl Simon.

„Máme lidi i mezi templáři," řekla Leah. „Sice nikoho přímo v podzemí, ale pár lidí se okrajově účastnilo jejich operací."

„Vždyť oni žádné operace mimo podzemí neprovádějí."

„Ne, ale občas vylezou někoho zachránit nebo se třeba jenom podívat, jak se situace zhoršila." Leah se na něj potutelně usmála. „A přímo v templářském podzemí máme přátele. Někteří templáři se mnou dokonce pracovali."

„To chápu. I ti ale určitě moc dobře věděli, kam patří."

„Myslíš?" Leah se mu zahleděla do očí s vědomím, že její další slova budou hodně riskantní. „Tak jako jsi to věděl ty, Simone?"

Simon založil ruce na prsou. Leah si na okamžik myslela, že se otočí a odejde.

„U mě je to něco jiného," řekl odměřeně. „Já jsem od templářů odešel už dávno."

„Opravdu? A proto jsi tady a riskuješ život pro ostatní?"

Simon zaváhal. „Otec by chtěl…"

„Ale ty tady nejsi kvůli otci, Simone. Přece neriskuješ všechno jenom kvůli němu. Jsi tady, protože lord Thomas Cross vychoval syna tak, aby z něho byl dokonalý templář."

„To teda nejsem."

„Ostatní templáři tady nejsou, aby ti pomohli překonat pocit viny vůči otci, Simone."

Simonovi se na tváři objevily rudé fleky dávající tušit, že uvnitř zuří.

Leah poznala, že se dostala nebezpečně blízko hranici ublížit mu nebo ho urazit. „Oni věří tomu, co děláš. Proto odešli z podzemí a riskují s tebou život. Ty děláš všechno, co si oni myslí, že by měli dělat." Odmlčela se. „Opravdu ti věří."

„A to je obrovská odpovědnost."

„Tak se jí vzdej."

„Už jsem to zkusil."

„A nikdo to nechtěl vzít."

Simon chvíli neodpovídal. „Ne."

Leah rovněž chvíli mlčela a nechala ho, aby si uvědomil, co právě řekl. „Ty sem vodíš uprchlíky, Simone, ale kromě toho sem za tebou přichází další a další templáři. Celá operace začíná být daleko větší, než sis myslel, a přestáváš být schopen starat se o přeživší tak, jak bys chtěl."

„Já vím.“

Leah se zhluboka nadechla. „Jeden člověk, se kterým dělám, si hodně dobře rozumí s Jessikou Sumerisleovou.“

„Ta je ještě děcko.“

„Dědička titulu velmistr. A kromě toho, tohle není doba pro děti. Dneska večer jsem tě pozorovala, jak učíš děcka bojovat a zabíjet.“

Simon odpověděl tónem, z něhož bylo poznat, že se už stěží ovládá. „Učil jsem je přežít.“

„Ano, a to znamená bojovat a zabíjet. Jinak by zemřela bez naděje, ve strachu a sama.“

Simon se nehádal.

„A přesně jako to už nejsou děti, protože tenhle svět jim to prostě nedovolí, vyrostla i Jessica Sumerisleová. Ještě nemá moc, kterou jednoho dne mít bude, protože zatím všechno řídí její strýc, ale nějakou moc má. A rozhodně má dost velkou moc na to, aby tě dostala zpátky k templářům.“

„Ale já jsem od nich odešel z nějakého důvodu. Nehodlám se s nima zase hádat. Nejsem schopen vést válku na dvou frontách.“

„Já vím. Jenže poslední dobou čím dál víc templářů vidí věci stejně jako ty. Uvědomují si, že v Londýně jsou ještě lidé. Je jich každý den míň, ale pořád tam jsou.“

„A co organizace, pro kterou děláš ty?“ zeptal se Simon. „Taky věří na zachraňování lidí z Londýna?“

„Nemáme takové zázemí jako templáři,“ řekla Leah. „Na záchranné operace nemáme zásoby, lidi ani prostory. Ale i my věříme v to, o co se pokoušíš.“

„Taky způsob, jak přenést odpovědnost.“

Leah už nedokázala skrýt vztek. „Ne. Jenom si

prostě uvědomujeme realitu. Tobě nedochází, jak daleko moje organizace zašla, aby tobě a tvým lidem nabídla pomoc. Naším cílem není zachraňovat životy, Simone. Naším cílem je brát životy nepřátelům. A o to jsme se zatím snažili. Ale teď nám došlo, že sami se démonů zbavit nedokážeme. A věř mi, že to je hodně drsná zkušenost.“

„To pro všechny.“ Simon na okamžik odvrátil pohled, jako by se nad něčím zamyslel. Pak se jí znovu podíval do očí. „Ale já dělám ještě na jedné věci. Mohlo by to pomoct víc, než kdybych dostal všechny tyhle lidi do podzemí.“

Leah se rozbušilo srdce zájmem, protože věděla, co tím Simon naznačuje. „Vy jste našli něco v Goetii, že?“

„Jo.“

„A co?“

Simon zavrtěl hlavou. „Teď se o tom ještě nemůžu moc bavit.“

Leah zalila vlna vzteku. Nevěří jí. To bylo víc než jasné. Zhluboka se nadechla a zase vydechla.

Nemůžeš mu to mít za zlé, uvědomila si. *Ty bys mu taky nevěřila.*

„Tak to držím palce,“ řekla Leah.

„Jestli to vyjde,“ řekl Simon, „budeme z toho mít prospěch všichni.“

Kdyby tohle řekl Leah kdokoli jiný, připadalo by jí, že s ní jedná povýšeně. Ale tohle byl Simon Cross a znala ho natolik dobře, aby věděla, že jí nelže ani neříká nic jen proto, že přesně tohle chce slyšet.

„A když se rozhodnu, že chci znovu mluvit s templáři,“ řekl, „dám ti vědět.“

Přinutila se k úsměvu, který nebyl upřímný, protože

na rozdíl od něj se přetvařovat dokázala, a řekla: „Dáme si odvetu?“

Simon shodil ručník z ramen. „Jasně.“

❖ ❖ ❖

Leah se mohla po bunkru pohybovat zcela neomezeně. Simon jí umožnil přístup do všech částí, kromě několika vysoce zabezpečených. Posilovala a dál rehabilitovala, aby znovu získala dokonalou koordinaci pohybů. Rychle překonala všechna očekávání lékařů.

Každé ráno stála před zrcadlem a pokoušela se najít rozdíl mezi umělým okem a původním, ale nebylo to možné. Svým způsobem to bylo frustrující, protože měla pocit, že by měla být schopná rozpoznat rozdíl mezi vlastním tělem a něčím, co do něj bylo přidáno uměle. Ještě zajímavější bylo, že si vůbec nepamatovala, jak vypadala s prázdným očním důlkem.

Starého psa novým kouskům nenaučíš, takže ji nepřestávala pronásledovat zvědavost, co se asi Simon dozvěděl z Goetie. Znala jeho denní režim. Když jednou musel na pár dní odejít, přišel jí to slušně oznámit s tím, že ona samozřejmě může zůstat, jak dlouho bude chtít.

Jakmile odešel, oblékla si zbroj, přes ni zimní oblečení, zlomila pušku, aby ji mohla skrýt pod zimníkem, a z kantýny si vzala zásoby. Dala Simonovi půl hodiny náskok a vyrazila za ním.

❖ ❖ ❖

„Počkej.“

Když Leah uslyšela ženský hlas, napadlo ji, že někdo prohlédl její úmysl vytratit se. Uklidnila se a

otočila.

Žena byla templářka. Měla rudé vlasy a plnou postavu a ve zbroji vypadala jako olympijský atlet, o půl hlavy vyšší než Leah. Něco z výškového rozdílu měly na svědomí boty, ale moc ne.

„Ještě jsme si nestačily promluvit," řekla žena.

„Já už jsem tě viděla," řekla Leah.

„Jmenuju se Kyra."

„Těší mě, Kyro." Leah jí nabídla ruku. „Já jsem…"

„Vím, kdo seš."

Žena to řekla tak nepřátelským tónem, že Leah ruku zase stáhla a čekala.

„Nikdo ti tady nevyčítá, žes přišla za Simonem, aby ti dali do pořádku oko," řekla Kyra.

„Já jsem ani nevěděla, že něco takového jde," odpověděla Leah.

„Spoustě lidí ale dělá starosti, že toho o templářích víš víc, než bys měla."

Leah založila paže na prsou. „A co to znamená?"

„Že ti tu nikdo nevěří."

„Simon ano." Leah však zároveň ucítila pocit viny, protože právě měla v úmyslu jít ho špehovat. To z její strany nebylo zrovna fér.

„Simon je v tom v jistém smyslu nevinně," vyštěkla Kyra. „Někdo jako ty…"

„Jako já?"

„Žena."

„Aha." Leah přikývla. Teď to chápala trochu víc. V ženiných slovech byla žárlivost. Bylo to jako mluvit s příslušníkem nějakého kmene. Leah představovala ženského vetřelce, který kmen ohrožoval tím, že chce odvést jednoho z jeho mužů.

„Simon toho dokáže spoustu, ale někdo jako ty by ho asi dokázal oblbnout," řekla Kyra.

„Předpokládám, že by mi to mělo lichotit," odpověděla Leah chladně. „Ale nelichotí. Buď to myslíš tak, že jsem velmi atraktivní, nebo že je Simon tupý. Ani jedno jako lichotku neberu."

„Já se ti vůbec nesnažím lichotit. Naznačuju ti, že až tentokrát odejdeš… *co nejdřív*… už by ses neměla vracet."

Zatímco se Leah pokoušela přijít na vhodnou odpověď, Kyra se otočila a odešla. Kousek za ní stály na chodbě tři další templářky a zjevně dávaly najevo, že sdílí Kyřin názor. Leah v návalu vzteku téměř zamířila přímo k nim. Domnívala se, že by obstála i přesto, že byly tři na jednu, a navíc v templářské zbroji.

Nestojí ti to za to, pomyslela si. *Nedělej z toho drama.* Ale vůbec se jí nelíbilo, když s ní někdo takhle mluvil. Beze slova se otočila a zamířila ke dveřím.

30.

Dráždíš hada bosou nohou.“

Simon se k Nathanovi otočil a proti stěně v tunelu metra ho stěží rozeznával. Byli poblíž Charing Cross, kousek od templářského podzemí. Jedna ze skupin sběračů z bunkru nahlásila, že se tu usadila skupina přeživších. Jestli mají šanci dostat lidi do bezpečí, rozhodně to udělají.

„Kdyby to šlo jinak, nedělal bych to,“ odpověděl Simon. Udeřil dlaní v brnění do ocelové tyče, kterou druhou rukou přidržoval. Náraz kovu o kov zněl v tunelu jako malý výbuch. Dokonce vylétly jiskry. Tyč se zabodla několik palců do země.

Nathan se sklonil a připojil laserový projektor, který sestavili Macomber s Brewerem v laboratoři. Byl o něco menší než Simonova pěst, opatřený čočkami a dráty, kterým Simon nerozuměl ani po opakovaném vysvětlení. Kompozitní modrý polymer byl kapkovitého tvaru a nárazuvzdorný. Nathan ho chvíli laskal v dlani.

„Připravený zapojit číslo tři,“ řekl Nathan.

„Tak dělej,“ odpověděl Quincy Hartsell. „My můžem.“ Templář si klekl vedle ovládací skříňky, kterou dostali spolu s projektory. Skříňka byla veliká asi jako malý kufřík a byla napěchovaná elektronikou.

Nathan vygeneroval ze zbroje elektrický proud, kterým aktivoval projektor pole. Rozsvítila se dvě jantarově žlutá světla a jedno po druhém následně změnila barvu na zelenou.

„U nás dobrý,“ řekl Nathan.

„U nás taky," řekl Quincy.

„Čtyřka připravená," zavolala Danielle z druhé strany tunelu.

„Aktivuju čtyřku." Quincy vyťukal příkaz na klávesnici. „Mám čtyřku. Spouštím inicializační sekvenci."

Simon stál opodál a procházel všechny kamery, které rozmístili v tunelu. AI zbroje byla nastavená, aby ho varovala, kdyby se objevil kdokoli, jehož totožnost nebyla v templářské databázi, ale byl zvyklý vše kontrolovat vlastníma očima.

Temný tunel byl plný suti. Poslední vlaková souprava tu projela před čtyřmi lety, když se otevřela pekelná brána. Ani ne míli od jejich současné pozice ležely vraky vagónů poházené jako dětské hračky. Při pohledu na jejich stav muselo být každému jasné, že tehdy mnoho lidí nepřežilo.

Nyní tunel vyplnilo temné hučení. Postupně sílilo a stávalo se pronikavějším. Simonův oblek zvuk automaticky utlumil. Zelená světla na projektoru nabrala na intenzitě.

„Fáze harmonizace," ohlásil Quincy.

O pár vteřin později se mezi rozmístěnými tyčemi rozvinula nafialovělá světelná stěna. Vzápětí se barva začala vytrácet a zbylo jen bílé světlo.

„Funguje to?" zeptal se Nathan.

„Tak tím projdi," navrhl mu Quincy. „Jestli tě to kopne, tak jsme to blbě nakalibrovali."

„To těžko."

Z druhé strany tunelu do světelné kostky vstoupila Danielle. Její zbroj na okamžik zajiskřila, jinak se však nestalo nic.

„Aspoň víme, že lidem to nic nedělá," řekla. V hlase měla neznatelnou stopu nervozity.

„To neznamená, že démonům to něco dělat bude," řekl Nathan.

„Vyzkoušet to jde jediným způsobem." Simon znovu udeřil do tyče a zarazil ji do země tak, že nevyčníval ani kousek. Tyč byla na ostrém konci poměrně silná a pak se směrem dozadu zužovala, aby byl projektor jejím profilem chráněný. Simon sáhl do vedle ležícího lněného pytle a vytáhl sprej s montážní pěnou.

Když pěnu nastříkal do díry a hmota se dostala do styku se vzduchem, okamžitě ztuhla a vytvořila kolem tyče silikonový špunt. Po chvíli se k životu probudily maskovací částice a změnily povrch z původní šedobílé na barvu, která byla k nerozeznání od původní podlahy. Hodil sprej Danielle a ta udělala se svou tyčí to samé.

Jakmile byly všechny čtyři tyče schovány v zemi, řekl Simon: „Nakalibrujte pole. Musíme se podívat, jestli jsme nic nepoškodili."

Quincy proces zopakoval. Znovu se rozsvítila nafialovělá kostka a pak se rozplynula. Danielle opět bez problémů do vytvořeného pole vešla.

„Musím přiznat, kamaráde," řekl Nathan tiše, „že když se na ni dívám, jak se tím polem prochází, moc klidu mi to nepřidává. Třeba tím démoni taky projdou jako jarním deštíkem."

„Je jenom jeden způsob, jak to zjistit." Simon sáhl přes rameno a tasil meč a štít. Pak se otočil a vyrazil do tunelu.

❖ ❖ ❖

Když Simon s ostatními odešel, zamířila z temné stanice metra i Leah. Najít templáře nebylo těžké. Londýnem se v těchto dnech prakticky žádní jiné lidé nepohybovali a stopy těžkých zbrojí se sledovaly snadno. Nejtěžší bylo pohybovat se neviděně.

Z nástupiště sledovala, jak templáři pracují. Z jejich rozhovorů pochytila, že tyče a elektronika, které instalovali do země, by měly odpuzovat démony. Jak, to nechápala.

Klekla si a otevřela řídící jednotku, kterou před chvílí používal jeden z templářů. Zařízením, jež měla přes pravé oko, udělala pár snímků a uložila je na gelový disk skrytý v tkáni v levém stehně. Celou dobu musela sama sebe přesvědčovat, že pocit viny, který cítí, není namístě. Měla povinnosti vůči organizaci. Lidé z ní platili životy a krví za bezpečnost obyvatel Londýna daleko dřív, než byli templáři ochotni vyjít na světlo – tehdy u svatého Pavla.

Spojení bylo navázáno.

Když Leah odpovídala, podvědomě se napřímila.

„Černá orchidej, tady Slavík. Slyšíte?“

„Černá orchidej slyší.“ Slavík byla Lyra Dariusová. Leah se s ní spojila, jakmile vyšla z templářského bunkru.

„Víte, co je to za zařízení?“

„Ne.“ Nevědomost Leah rozčilovala. „Kdybych to věděla, už bych vám to řekla.“ Zhluboka se nadechla. „Dostali jste něco ze zvukových stop, co jsem vám poslala?“ Namířila na templáře směrový mikrofon ukrytý ve špičce prstu ve snaze zachytit další rozhovor.

„Ne. Přes jejich helmy ani obleky nic z konverzace neprojde. Pokud to bude možné, zůstaňte na místě a

pokuste se získat další informace.“

„Rozkaz. Ale riziko je čím dál vyšší.“

„Pochybuji, že by vám mladý pán ublížil, i kdyby vás tam objevil. Mám pocit, že je vámi zcela uchvácen.“

Leah pod maskou zrudla. „Myslím, že si poněkud přibarvujete skutečnost.“

„Uvidíme. Dávejte na sebe pozor. Byli bychom rádi, kdybyste se vrátila.“

„Vrátím.“ Leah zavřela kufřík a postavila se. Pak přepnula vidění na viditelné světelné spektrum. Na okamžik měla pocit, že zahlédla světelnou kostku.

Srdce se jí divoce rozbušilo. Popošla o pár kroků blíž. Senzory obleku zaznamenávaly slabé laserové paprsky, ale ne tak silné, aby ji varovaly. Podle seismografu zabudovaného do zbroje cosi v jejím okolí vysílalo i sonické vlny.

Zkoumala konfiguraci kostky, ale nebyla z ní nijak moudrá. O chvíli později její senzory zachytily vrčení démonů přicházející ze směru, kam odešli templáři.

Vytáhla pušku a téměř běžela do tunelu. Pak si uvědomila, že štěkot a divoký řev se přibližují. Hnali se tunelem k ní.

❖ ❖ ❖

Běžet rychleji než stalkeři nebylo vždy možné. Tihle démoni byli neuvěřitelně rychlí. Kromě toho dokázali běžet i po stěnách, dokonce i po stropě tunelu a tím se vyhnout překážkám na zemi. Templáři naopak museli obíhat převrácené vagóny a hromady suti, kterých byl tunel plný.

„Já před nima tak strašně nerad utíkám,“ zavrčel

Nathan. Vzápětí zaklel, když zakopl o kámen a spadl. Okamžitě se zvedl, to už však na něj ze stropu skočili první stalkeři. Bylo to, jako by na něj někdo vystřelil salvu živých šípů.

Simon se prudce zastavil, otočil a zároveň zavelel: „Ukotvit.“ Cítil, jak se mu hřeby z podrážek zabodly do kamene, a nastavil štít tak, aby chránil Nathanovi záda. První stalker se o štít doslova rozplácl, odkutálel se a zakňučel.

Druhý stalker se odrazil od stěny po levé straně a vrazil do Simona takovou silou, že se templáři levá noha uvolnila z betonové podlahy. Simon měl démona tak blízko u sebe, že nemohl zaútočit mečem. Místo toho vrazil stalkerovi do otevřené slintající tlamy pěst. Zuby odlétly na všechny strany a napůl omráčený démon se odbelhal stranou.

Pak se na Simona vrhli ostatní stalkeři, takže nevěděl, kterého setřást dřív. Svým množstvím ho srazili k zemi. Dostal dokonce varování od AI, že ochranný faktor zbroje klesl.

To už u něj byli Nathan, Quincy i Danielle a kosili stalkery meči. Zároveň štíty odráželi další. Když se templáři vymanili z hlavního náporu, otočili se a rozběhli tunelem dál.

„Doufám, že Node bude fungovat,“ řekla Danielle. „Protože jestli ne, tak si to užijem.“

„Já vím.“ Simon běžel, a přestože se díval před sebe, díky zobrazení v 360 stupních včas spatřil stalkera, kterýna něj skočil zezadu. Částečně se otočil a zasáhl démona jílcem meče do čela. Lebka hlasitě praskla a stalker ve smrtelných křečích dopadl na zem.

Tunel se mírně stáčel doprava. Rychlý pohled na

mapu v helmě ukázal, že jsou sedmnáct yardů od Nodu. I s nočním viděním, které templářům helmy poskytovaly, měli co dělat, aby pořádně viděli na cestu.

Když Simon probíhal první stěnou kostky, pocítil strach. Uvědomil si, že zadržel dech a čeká nejhorší. V příštím okamžiku byl skrz. Stalkera měl v patách, jen pár stop za sebou.

Démoni doběhli k ochrannému Nodu o vteřinu později. Simon měl stále zapnutý pohled, díky kterému viděl i za sebe, takže zaznamenal, jak první z osmi nebo devíti stalkerů proběhl neviditelnou zdí.

Ve vzduchu se náhle rozzářily jasně fialové jiskry. Ty se okamžitě proměnily ve fialové plameny, které démony upálily zaživa. První stalkeři doběhli ke stěně dost rychle, aby prošli celí skrz, bylo to ovšem v podobě obláčku popela. Ostatní se pokusili zabrzdit, takže přišli jen o polovinu těla. Vzhledem k tomu, že ta polovina obsahovala hlavu, i oni na místě zahynuli. Několik stalkerů do neviditelné stěny natlačili druhové běžící za nimi.

„To je maso!“ vykřikl Nathan. Stál vedle Simona s připraveným štítem i mečem, protože zjevně neviditelné bariéře nevěřil. „Že to bude takhle fungovat, to jsem netušil!“

Simon tiše souhlasil.

Přeživší stalkeři se stáhli a zmateně a vyděšeně vrčeli. Dva zkusili bariéru tlapou, výsledkem čehož byla okamžitá amputace.

„Co zdroj?“ zeptal se Simon. Vzhledem k tomu, jak rychle pole likvidovalo velké množství démonů, spotřebovávalo i velké množství energie.

„Napětí na chvíli pokleslo,“ řekl Quincy. „Ale pak

se vše vrátilo do normálu. Macomber s Brewerem říkali, že by se pole mělo dobíjet z prastaré energie zabitých démonů. Perpetuum mobile.“

„To asi nebudeme mít problém s doplňováním energie, že?“ poznamenala Danielle.

„To ne,“ odpověděl Simon.

„Tomu říkám obnovitelné zdroje. Vůbec nás to nezatíží.“

„Já vím.“ Bunkr by další větší zatížení nemusel unést. Ochranné pole bylo nutné, ale napájet ho by znamenalo narušit křehkou energetickou rovnováhu, kterou se jim dařilo držet. A kromě toho by se při doplňování energie vystavovali nebezpečí útoku.

Stalkeři na druhé straně pole nervózně přecházeli sem a tam. Štěkali a kňučeli a Simon získával v bariéru čím dál větší důvěru.

„Jestli Macomber s Brewerem přijdou na to, jak pole zvětšit, budeme schopní chránit celý bunkr,“ řekl Nathan.

„Oni na to přijdou,“ řekl Simon. „Je to jenom otázka času.“

Poprvé od chvíle, kdy invaze začala, pocítil skutečnou naději, že by všechno nakonec mohlo dopadnout dobře.

31.

Leah počkala, až Simon a templáři odejdou, pak přešla přes nástupiště a seskočila do tunelu. Místo, kde bylo zařízení skryté v zemi, nemělo stejnou teplotu jako okolí. Na termovizi bylo zřetelně vidět.

Vytáhla z pouzdra na pravém lýtku dlouhý nůž a klekla si. Na okamžik zaváhala.

„Černá orchidej," řekla Lyra Dariusová. „Máte problémy?"

Jo, chtělo se Leah odpovědět, *Simon mi věřil.*

Až na to, pomyslela si, že tohle by mohlo změnit průběh celé války.

„Černá orchidej, slyšíte?"

„Černá orchidej slyší," odpověděla Leah. „Mám strach, že zařízení poškodím."

„Jestli si nejste jistá, mohu poslat tým."

Jediný nedostatek návrhu spočíval v tom, že by se templáři mohli pro zařízení kdykoli vrátit, nebo že by ho mohli objevit démoni. Někteří z nich byli velmi bystří.

„Ne," řekla Leah. „Jestli to máme získat, musíme to udělat hned." Zabodla nůž do škvíry a opatrně zařízení vyjmula ze země. Pak automaticky udělala několik fotografií a poslala je na základnu.

Když skončila s prvním, přešla k druhému. V tu chvíli zaregistrovala, že u vchodu do stanice stojí nehybná postava. Okamžitě poznala modrostříbrnou zbroj. Zalitá studem i vztekem se otočila a pohlédla do hledí Simona Crosse.

„Potřebuješ pomoct?" zeptal se jí tiše.

Leah se postavila, ale nevěděla, co má říct. „Myslela jsem, že už jste pryč.“ Stál s rukama založenýma na prsou. „Věděl jsem, že tu někde jsi. Říkal jsem si, že když to bude vypadat, jako že jsme odešli, vylezeš.“

„Jak jsi to mohl vědět?“

„Řekli mi, že jsi utekla z bunkru.“

„Utekla, to znamená, že jsem byla vězeň? Říkal jsi, že můžu přijít a odejít, kdy budu chtít.“

„Mohla jsi. Proto se tě nikdo nepokusil zastavit. Řekl jsem utekla, protože ses neobtěžovala nikomu říct, že jdeš pryč.“

Leah si připadala trapně. „Viděli mě?“

„Jo.“

„Černá orchidej, potřebujete pomoc?“ zeptala se Lyra.

Jediným pohybem bradou Leah vypnula zvukový výstup ze zbroje. „Ne. Než se sem někdo dostane, bude po všem.“ Nechtěla templáře konfrontovat se zástupce agentury. Už takhle to nevypadalo dobře. „Já to zvládnu.“

„Jsme blíž, než si myslíte.“

To Leah rozzlobilo. Nejen že ona sledovala Simona, ale ostatní na Lyřin rozkaz zjevně sledovali ji – nebo možná i templáře.

„Tak je stáhněte,“ přikázala Leah. „Dejte mi čas.“

„Budeme mít společnost?“ Simona ta představa zjevně nevyvedla z míry. Hádat mohla ovšem jen z jeho gest. Přes hledí helmy Leah neviděla nic.

„Ne,“ odpověděla, „ale nejsou daleko.“

„Takže když jsi mi nabízela pomoc při získávání vlivu u templářů, byla to jenom… zástěrka?“

„Ne. To byla pravda.“

„Aha.“ Jeho chladný a neosobní tón ji bolel.

Leah se příčilo takhle s ním mluvit. Masky, které měli oba na sobě, skrývaly všechno podstatné. Skrývaly lidské emoce i jejich vzhled a hlasy zprostředkované přes reproduktory byly chladné jako led.

„Ty mi pořád moc nevěříš,“ pokračoval.

To ne já, chtěla mu Leah říct. *To agentura. Tohle je prostě moje práce.*

„Ono to s tou vzájemnou důvěrou bude oboustranné, lorde Crossi.“ Leah natáhla ruku se zařízením.

„Nedělejte to,“ řekla varovně Lyra. „Mohl by to zničit.“

Z toho Leah neměla strach. Kdyby Simon nechtěl, aby zařízení našla, mohl ho zničit už dřív. Nebo to aspoň zkusit. Nepřijde přece o jedinou možnost, jak se z téhle situace dostat.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Simon.

„Tys mi taky o tomhle neřekl.“

„Až do dneška nebylo o čem.“

„Máte prostředek, kterým by šlo relativně jednoduše zničit démony.“

„Máme prostředek, jak se proti nim bránit. Tenhle Node – to pole – se nedá přenášet. Jakmile ho aktivuješ, musí zůstat na místě.“

„Ale je to obrovská výhoda, kterou jsi před námi zatajil.“

Simon chvíli neodpovídal. Jeho hledí bylo prázdné a neprostupné. „Než jsme to před pár minutama zkusili, žádná výhoda to nebyla. Předtím to byla jenom naděje.“

„Ale tohle může spoustu věcí změnit. Hrozně moc.“

„Možná na několika místech. Ale pořád je to jenom poslední možnost. Jestli to použijeme – jestli to budeme

muset použít – tak to znamená, že nás démoni našli. Můžeme se před nimi schovat za bariéru, ale oni nás prostě budou obléhat. Sama jsi viděla, v jak zoufalé jsme situaci. A to jsme ještě pořád schopni pravidelně lovit. Dokážeš si představit, jak by to vypadalo, kdybychom neměli vysokou? Nebo kdybychom nemohli sbírat jídlo ve městě?“

Leah si to uměla představit až moc dobře. Napadlo ji to už v bunkru. Ve starosti o přeživší měl Simon sisyfovský úkol.

„A mimochodem, nic jsem před tebou nezatajil,“ pokračoval Simon. „Jsem si naprosto jistý, že kopie rukopisu Goetie, kterou jsi mi dala, nebyla jediná. A jsem si ještě jistější, když tě tady teď vidím.“

V jeho slovech bylo opovržení slyšitelné navzdory plechovému zvuku reproduktorů. Jeho obvinění ji hluboce zranilo i proto, že bylo pravdivé. Agentura skutečně s důvěrou šetřila.

„Měla jsi přístup ke všem informacím, které jsme měli i my,“ řekl Simon.

„Ne,“ řekla Leah chladně. „Ty máš navíc znalosti templářů nashromážděné za stovky let.“

„Ale my jsme za znalosti zaplatili. Řád byl pronásledovaný, jeho stoupenci se postavili proti němu, přišli jsme o majetek a museli jsme žít skrytí.“

„Ale pak jste zase mohli vylézt.“

„A říct světu, že démoni existují? *Já* jsem tomu nevěřil, to už jsi zapomněla? Odešel jsem z řádu. Opustil otce. Opustil jsem všechno, co jsem znal, protože jsem nevěřil.“ Simon se odmlčel. „O démonech nikdo nechtěl nic slyšet. Až do té doby, kdy přišli.“

„Máte Macombera. Ten vám přece pomáhá rukopis

přeložit.“

„Jo. Ale jenom díky tomu, že mám ještě někoho, kdo ví, co on ne. Ani kdyby si ta tvoje *organizace* Macombera nechala, což mimochodem nechtěla, nikdy by se vám nepovedlo to co nám.“

„Já to vím. A ví to i lidi, pro které pracuji. Ale nemůžeš čekat, že se nebudeme bránit. Ať už jste přišli na cokoli…“

„Je to vaše,“ skočil jí do řeči Simon. Otevřel dlaň a hodil Leah malý čtverhranný počítačový disk.

Leah ho snadno chytila a podívala se na něj. Byl to počítačový disk využívající vylepšené technologie spirálového mikrovedení. Byl rudý jako kapka krve a ne větší než nehet.

„Máš na tom všechno, co jsme zatím z Goetie zjistili,“ řekl Simon. „Taky je tam návod na výrobu Node. Nebo aspoň to, na co jsme zatím přišli.“

„Věříte mu?“ zeptala se Lyra.

„A vy ne?“ opáčila Leah.

Lyra po velmi krátkém zaváhání odpověděla: „Já ano.“

Leah pocítila náhlou pýchu. Simon Cross byl přesně takový, jaký se zdál být. Rytíř ochotný obětovat vlastní život, aby ostatní mohli žít. Celý výcvik, který Leah absolvovala, byl zaměřený přesně naopak. Měla obětovat ostatní, měla je nechat zemřít pro svou zemi a víru.

„To, co jsi viděla v tunelu,“ řekl Simon, „je zatím maximální velikost pole, jakou jsme schopni vyrobit. Macomber s ostatními řeší problém, jak ho zvětšit, ale zatím na to nepřišli. Až – a jestli – něco zjistí, dám ti vědět.“

Leah si vzpomněla na drsná slova ženy v bunkru.

„Tvoje šlechetnost mě nepřestane nikdy překvapovat, Simone, ale já vím, že ne všichni templáři uvažují jako ty.“

„Oni lidem věří jen neradi.“

„Nechali by si Node pro sebe.“

„Jo. Ale oni tu nerozhodují. Zatím rozhoduju já. A já jsem je přesvědčil, že by technologie Nodu měla sloužit všem. Čím úspěšněji budou s démony bojovat ostatní, tím dýl vydržíme. Nakonec to pochopili.“

Leah sevřela disk v dlani a přála si, aby se necítila tak hrozně. Ale byla to částečně i Simonova vina. Z velké části. Měla mu to za zlé.

„Mohl jsi mě vzít dneska s sebou,“ řekla mu. Uvědomovala si, že to vyznělo jako obvinění.

„Taky moje rozhodnutí.“

„Chtěl jsi to přede mnou utajit.“

„Nechtěl jsem tě vystavovat nebezpečí,“ řekl Simon. „Věděl jsem, že půjde o krk.“

Sakra, to na něho fakt sedí, pomyslela si vztekle.

„A kdyby pole nefungovalo, stejně by to bylo jedno,“ řekl Simon. „Nebyl důvod dělat ti falešné naděje. Proto jsem to neřekl ani nikomu v bunkru. A nikomu to ani neřeknu, dokud nepřijdeme na to, jak pole zvětšit. Ochranné pole pro pár tuctů lidí nám nepomůže.“

Nehodlala se s ním přít.

„Můžete se výzkumu účastnit,“ řekl Simon. „Chtěl bych tě požádat, abyste nám řekli, kdyby se vašim lidem povedlo zjistit, jak Node zvětšit.“

Leah chtěla odpovědět, ale věděla, že nemůže.

„Řekněte, že ano,“ řekla Lyra.

„A budu mu lhát?“ zeptala se Leah. *Lžete mi?*

„Ne. Je to pravda. Slibuji.“

Leah věděla, že slib nic neznamená. Schopnost lhát patřila k základnímu vybavení každého agenta. Ale ona to Simonovi chtěla říct.

„Jestli něco zjistíme," řekla Leah, „budeme vás informovat."

Simon přikývl. „Děkuju." Pak ještě chvíli prodlužoval nepříjemné ticho. „Vzhledem k okolnostem, a hlavně vzhledem k tomu, že většina obyvatel bunkru ví, žes utekla, by ses možná nějakou dobu neměla vracet."

Jeho slova byla suchým konstatováním. Leah to bolelo a mátlo zároveň. Díky výcviku však všechny emoce potlačila.

„Dobře," řekla. „Jestli to tak chceš."

„Nejde o to, jak to chci já," řekl Simon. „Zjistil jsem, že co chci já, vlastně moc neovlivním. Prostě to tak musí být."

Leah se snažila přijít na to, co má říct, ale nic ji nenapadlo.

„Dostaneš se v pořádku, kam potřebuješ?" zeptal se Simon.

„Ano," řekla Lyra Leah. „Kousek od vás čeká tým."

„Dostanu," odpověděla Leah.

„Tak na sebe dej pozor. Hodně štěstí." Simon se otočil na podpatku a zmizel za dveřmi stanice.

Leah se za ním dívala, neschopná slova.

„Udělala jste, co jste musela," řekla Lyra.

„To neznamená, že to bylo správné," řekla Leah.

„Bylo. Nemohla jste tušit, co lord Cross plánuje."

„Mohla jsem počkat. Nebo se ho na to zeptat."

„Kdyby vám to chtěl říct, řekl by vám to dřív."

„Chtěl mi to říct."

„To říká teď."

Leah zamířila k nástupišti a vyskočila nahoru. „Nepřišla jste náhodou za mnou a nechtěla, abych mu pomohla do čela templářů?“

„Ano.“

„Tak mu přece musíte věřit.“

„To neznamená…“

„Prokažte mi laskavost,“ skočila jí do řeči Leah. „Dejte mi chvilku pokoj.“ Přerušila spojení a sama kráčela tmou.

32.

„Vstávej, Warrene!“

Naléhavé volání probralo Warrena z hlubokého spánku. Odstrčil z tváře polštář a mžouravě se rozhlédl kolem sebe. Venku bylo světlo, ale když usínal, už začínalo svítat. Celou noc se snažil přijít na nové způsoby využití prastaré energie, jíž mohl čerpat čím dál víc. Od chvíle, kdy se vrátili do domu, který si přivlastnil v Soho, pracoval s Lilith. Naomi se závistivě motala kolem nich. I ona byla ochotná na chvíli zapomenout na nepřátelství k démonům, aby se naučila něco víc.

Naomi stála u postele a oblékala se. Oči měla upřené na stěnu s monitory bezpečnostních kamer.

„Co se děje?“ zeptal se Warren. Podíval se na vypnuté monitory. Neměly být vypnuté. Ve sklepě měl generátor, který zvukově utěsnil, aby nepřilákal démony hlídkující venku. Dostatečně velká nádrž zaručovala, že generátor poběží týdny, a naposledy ji doplnil hned po návratu.

„Bezpečnostní systém nefunguje,“ odpověděla Naomi, zatímco si nazouvala boty.

„To vidím.“

„Vzbudil mě hluk. Když jsem se podívala na monitory, byly zhaslé.“

„A jak dlouho už nefungují?“

„Nevím.“

Warren si oblékl kalhoty a natáhl ragbyový dres. Dostat se do vojenských bot trvalo trochu déle. Ložnici

měl ve čtvrtém patře. Jestli se někdo dostal do domu, bude mu chvíli trvat, než vyjde po schodech až sem.

Až na okřídlené démony, připomněl si. Podíval se přes bezpečnostní mříže, kterými byla okna opatřena. Mnoho domů v okolí je mělo už před invazí jako ochranu proti zlodějům. Nebylo na nich nic podezřelého.

Dotkl se kabátu, který mu dala Lilith, a ten se vznesl do vzduchu a oblékl se mu, jako by dokázal sám přemýšlet. Možná ano. Warren si stále nebyl jistý, ale kabát mu nabízel lepší ochranu než jakákoli zbroj, kterou kdy na sobě měl. A s obsidiánovým kopím to bylo stejné. Stačilo pomyslet a objevilo se mu v ruce. Stejně jako nyní, kdy k němu přilétlo přes celou místnost.

Warren sáhl do brašny, kterou před invazí používali poslíčci na kolech. Tak nějak se ji naučil nosit a schovával do ní různé věci, které si sám vyrobil. Našel v ní všechno hmatem. V oddělené kapse měl oči krvavého anděla, které dokázal napojit na vlastní smysly. Vybral čtyři, které byly ještě na omak vlhké a slizké. Dvě už vyschly.

Naplnil oči prastarou energií, každému oku určil trasu, kterou se mělo vydat, a pak je hodil do vzduchu. Oči se na okamžik zastavily, jako by si ještě jednou opakovaly jeho rozkazy, a pak se rozlétly určeným směrem. Dvě vylétly ven oknem a dvě dveřmi.

„Kde je Lilith?“ zeptala se Naomi.

„Nevím.“

Naomi se zamračila. „To na ni sedí. Něco se děje, a ona si zmizí.“

„Ale ona nechce, aby se mi něco stalo.“ Warren otevřel mysl obrazům očí krvavých andělů, aby viděl, co vidí ony. „Potřebuje mě.“

„Nebuď si tím tak jistý.“

Ale Warren byl. Dokud Lilith nenabude zpět fyzické síly, potřebuje, aby se o ni staral a pomáhal jí.

Jedno z očí, které vylétlo ven, zamířilo nad střechu pětipatrového domu, druhé se zaměřilo na ulici.

Hlavním vchodem se do domu hrnuly tucty gremlinů. Byli to mohutní démoni vzdáleně podobní lidem, kteří se pohybovali na dvou širokých nohách opatřených ostrými drápy. Byli zrůdní, silní a v boji představovali nebezpečné protivníky. Na ploché tváři měli několik černých očí.

Z nepřirozeně velkých hlav jim vyrůstaly tři rohy, dva další pak z masivních čelistí.

Oko, které se mezitím dostalo na druhou stranu budovy, odhalilo další gremliny, kteří se drali dovnitř vchodem z Old Compton Street. Démoni pronikli zabezpečenými dveřmi zcela bez problémů.

Dvě oči uvnitř budovy rychle letěly nad schodištěm dolů, každé na jedné straně hlavní chodby. Vzhledem k tomu, že krvaví andělé viděli ve tmě, měl nyní Warren gremliny ženoucí se nahoru po schodech jako na dlani. Právě dosáhli druhého patra.

Zatímco je Warren sledoval a snažil se usilovně přemýšlet, všiml si jeden z gremlinů oka vznášejícího se o půl patra výš. Démon na něj namířil pušku a vystřelil.

Warrena oslepil záblesk světla. Ve spáncích ucítil prudkou bolest. Vykřikl.

„Warrene?“ Naomi ho chytila za ruku.

Warren ji neurvale a vyděšeně odstrčil. „V baráku jsou gremlini.“

„Jak nás našli?“

„Nevím. Teď jsou ve druhém patře. Musíme

vypadnout.“

Jedno z očí venku zachytilo pohyb. Otočilo se a zaostřilo na letícího démona, aby se vzápětí ocitlo v jeho ostrých drápech.

Warren ucítil v hlavě prudký nával bolesti. Tentokrát se udržel a nevykřikl, ale zvedl se mu žaludek. Dveře pokoje se rozlétly dokořán. Warren před sebe namířil kopí, aby se bránil.

Ve dveřích se vznášela Lilith. Nohy měla několik palců nad zemí. Ještě nemohla chodit tak rychle, aby démonům unikla. Její tělo pomalu získávalo původní tvar a objem, zatím však vypadala spíše směšně, a hlavně slabě.

„Našli nás,“ řekla.

Naomi zaklela. „Jo. Ale jak?“

„Teď není čas na otázky,“ prohlásila Lilith. „Warrene, přines knihu. Jestli přežijeme, budeme ji potřebovat.“

Warren přeběhl k vyřezávanému stolu, který kdysi našel a který mu sem přinesly zombie. Položil ruku na zásuvku, v níž byla kniha schovaná, a s pomocí prastaré energie a tiše vyslovené fráze ji odemkl.

Zámek několikrát slyšitelně cvakl.

Démoni na chodbě už byli ve třetím patře. Pak se Warrenovi ztratil i tenhle obraz, protože jeden z gremlinů sestřelil druhé oko sledující vnitřek domu.

Warren se na okamžik musel chytit stolu, pak se však vzchopil. Sáhl do zásuvky a vytáhl knihu.

Kniha měla osmnáct na čtrnáct palců, byla šest palců silná a nejpozoruhodnější na ní byly desky z jedovatě zelené kůže pokryté nitkami, které – ať již záměrně nebo náhodou – připomínaly žíly. Kniha předla jako kočka,

jako ostatně vždy. Uprostřed se otevřelo smaragdově zelené kočičí oko. Pod ním se pomalu začala rýsovat ústa s tesáky.

„Jsem v nebezpečí," řekla kniha.

„Já vím," řekl Warren. „Dostanu tě odtud." Kdysi byl nějakou dobu přesvědčený, že hlas, který slyší z knihy, patří Lilith. Když se však od knihy odpoutala, kniha na něj mluvit nepřestala. Lilith mu vysvětlení nenabídla.

„Dobře," řekla kniha. „Nepřeji si být zničena."

„Nebudeš. Věř mi."

„Já ti věřím, Warrene Schimmere. Jinak bych tě zabila."

Warren si uvědomil, že je docela legrační, kolik lidí, démonů i *věcí* se prohlašuje za jeho přátele, a zároveň mu vyhrožuje, že ho zabijí, když je zradí. On se však moc nesmál. Tohle uvažování mu příliš připomínalo život, jaký vedl před invazí.

Přitiskl knihu na kabát. Okamžitě se objevila kapsa a svazek pohltila. Oko z knihy Warrena pozorovalo, dokud se kapsa nezavřela. Ještě chvíli byla vidět boule, ale i ta se ztratila. Kabát dokázal Warrenovi nabídnout nekonečné množství podobných kapes a Warren v nich mohl nosit prakticky cokoli. Nejúžasnější bylo, že takto schované věci nic nevážily ani mu nepřekážely. Dokonce mohl otevřít kapsu na jiné, třeba už plné kapse.

Z chodby se ozval hluk blížících se démonů.

Naomi se postavila k jednomu z oken a chytila se mříží.

„Ven nemůžeš," řekl Warren. „Tam jsou další."

Naomi se k němu otočila, popuzená a vyděšená. „A co chceš teda dělat?"

„První pravidlo, když chceš mít útočiště, je najít z něho cestu ven.“ Přešel k ní, vzal ji za ruku a táhl za sebou.

Okno, u něhož Naomi před okamžikem stála, vybuchlo. Tlaková vlna srazila Naomi s Warrenem k zemi. Kusy zdiva a mříží letěly přes celý pokoj. Dvě tyče z mříží se zabodly do protější stěny. I Lilith to odhodilo ke zdi, jinak se však zdála být v pořádku.

„Lilith!“ zahřměl strašlivý hlas.

„Korhdajj,“ vyštěkla Lilith.

Warren se postavil a Naomi posunul za sebe. Jeho kabát poskytoval oběma větší ochranu než její zbroj.

Korhdajj se držel vnější stěny domu. Musel být nejméně dvanáct až čtrnáct stop vysoký a zároveň ohromně mohutný. Rovnováhu na stěně udržoval pomocí velkých netopýřích křídel. Přes díru, kterou ve zdi vyrobil, nebyl vidět celý. Byl porostlý rudými šupinami, které neustále měnily odstín, takže vypadal, jako by hořel.

Několik míst na těle měl však ještě krytých stříbrným kovem. Warren viděl, že to není zbroj. Kov byl přirostlý k démonovu tělu jako obludné kožní štěpy. Kov skrýval i polovinu démonovy tváře, včetně jednoho oka.

Lilith se odlepila od stěny. Warren cítil, jak kolem ní víří rostoucí množství prastaré energie.

Neboj se ho, Warrene, promluvila k němu Lilith v duchu. *Je velký…*

A silný, pomyslel si Warren.

…ale je možné ho zničit. Až ti řeknu, udeř co nejrychleji kopím.

Měli bychom utéct. Vím kudy.

Jestli se pokusíš utéct, zabije tě.

Warren pevně sevřel kopí. Naomi se ho zezadu chytila a zašeptala. „Jdeme. Ať se zabijou navzájem.“

Warren se jí vytrhl. „Počkej.“

„Zabijou nás oba.“

„Počkej.“

Lilith se stále vznášela nad zemí a vypadala neuvěřitelně zranitelně a opotřebovaně, navíc proti gigantovi, který připomínal démonického King Konga. V pokoji vířil vítr a všude létaly papíry i menší kusy nábytku. Z postelí se zvedlo povlečení a divoce se zmítalo nad nimi.

„Myslel jsem, že jsi mrtvá, Lilith.“ Korhdajj ranou pěstí zboural další ohromný kus zdi. Na ulici pršely cihly a pokoj se zatřásl.

„Opustili mne,“ řekla Lilith. „Sydonai mě zradil.“

Korhdajj se zasmál.

„Ty jim rozumíš?“ zašeptala Naomi Warrenovi do ucha.

Warren jim rozuměl. Až do téhle chvíle si myslel, že mluví anglicky. „Jo.“

„Co říkají?“

„Buď zticha. Jestli nás zabijou, tak kvůli tobě.“ Warren se soustředil na to, aby pevně držel kopí.

33.

Korhdajj se protáhl dírou do pokoje. Musel sklonit hlavu. Shlédl dolů na Lilith, která vedle něj vypadala téměř dětsky. Rozhodně se zdála být bezbranná.

„Kde jsi celé ty roky byla?“ zeptal se Korhdajj.

„Čekala jsem, až Sydonai splní slib. Poslal mě sem, abych si podrobila zdejší lidi a připravila půdu pro bránu.“

Warren se jí díval do tváře a uvažoval, jestli svaly na ní nejsou mrtvé. Tak těsně jí obepínaly lebku, že nedokázaly vyjádřit strach.

„Ale ty jsi selhala,“ dobíral si ji Korhdajj.

„Lidé jsou schopnější a mocnější, než jsme si mysleli.“

„Je však nesmírně snadné je zabít. Dokonce i templáři se před námi sklánějí a umírají.“

„A Sydonai je zde?“

Chodba za Warrenem byla najednou plná gremlinů. Na okamžik zaváhal, když v zátylku ucítil jejich hladové pohledy.

Nemysli na ně, přikázala mu Lilith. *O ty bude postaráno.*

„Sydonai je tam, kde chce být,“ odpověděl Korhdajj. „Je Starší. Co on sám chce, je zákon. Měla by sis uvědomit, kde je tvé místo. Jinak bys mohla brzy vylézat z Půlnoční studny jako to nejubožejší stvoření, kterým jsi kdy byla.“

„Vidím, že ti zůstaly jizvy.“

Korhdajj si sebevědomě přejel rukou s třemi prsty po kovové části obličeje. Pak se zarazil a ušklíbl. „To je tvá práce.“

„Takže by sis měl uvědomit i to, kde je tvoje místo,“ řekla Lilith.

„To platilo kdysi dávno.“ Korhdajj zavrtěl hlavou. „Ale už ne. Už nejsi Starší, která mě chrání.“

„Budu znovu žít.“

„Kdybych měl náhodou chuť nechat tě žít, možná by mne i zajímalo, co bude dál. Ale když jsem ucítil tvou přítomnost zde, poznal jsem, jak sbíráš síly, a okamžitě jsem věděl, že už nestrpím, abys déle žila.“

„Opatrně, ty nemehlo. Jsem daleko mocnější, než si myslíš.“

Korhdajj se zašklebil a odhalil ohromné tesáky ve dvojité řadě zubů. „Já ti nevěřím. Vidím jenom rozklepanou *dakmuwah*, kterou ani nemá cenu stáhnout a sníst. Jsi tak seschlá, že bys mi lezla do zubů. Ale zase máš tak tenké kosti, že bych si z nich mohl udělat párátka.“

Připrav se, řekla Lilith Warrenovi.

Jo.

Až řeknu, musíš mu zaútočit na krk. Když ho probodneš, budeme oba žít.

Warren nasucho polkl. Ruce se mu potily. Zaléval ho žár z démonova těla. Gremlini se zatím drželi za dveřmi.

„Zranění, která ti hyzdí tělo, máš ode mne,“ řekla Lilith. „Byla jsem milosrdná a nechala tě žít. Ale rány ti zůstaly tisíce let a nezahojily se.“

„Ty tisíce let mi připomínaly, proč tě tolik nenávidím.“

Korhdajj rychlým pohybem ovinul kolem Lilith neuvěřitelně dlouhou paži. Stačil nepatrný pohyb a jeho ruka narostla tak, že svírala slabou démonku od ramen po kolena. „Ale dnes se pomstím.“ Zvedl Lilith ze země a otevřel tlamu.

V pokoji náhle cosi vybuchlo. Neuvěřitelně jasná exploze Warrenem zazmítala, takže se jen stěží udržel na nohou. Gremlini se skrčili za dveřmi.

Korhdajj prudce povolil sevření a zařval bolestí, protože dlaň i prsty měl v plamenech.

Teď, Warrene! přikázala Lilith. *Udeř!*

Warren byl k smrti vyděšený. Vzpamatoval se a hodil kopí, jak nejsilněji dokázal. Obsidiánová zbraň letěla přesně a zabodla se Korhdajjovi do krku těsně pod čelistí.

Démon vytřeštil oči hrůzou. Obrátil se k Warrenovi. „Ne!“ zařval Korhdajj nevěřícně. „Cos to udělal?!“ Vztáhl ruce ke kopí, ale krk se mu náhle proměnil v krvavou polévku, která se dál rozlévala k ramenům. Nakonec zbyly jen kosti.

Když Korhdajj začal padat, vrhla se Lilith vpřed. Její paže se stále nepohybovaly plynule, ale podařilo se jí chytit démona za obludnou hlavu. Bylo to neuvěřitelné, ale zdálo se, že se snaží zachránit démonovi život. Pak se jí v rukou rozzářilo sytě modré světlo.

Warren ucítil, jak mezi Lilith a Korhdajjem proudí prastará energie. Něco z ní se dostalo dokonce i k němu a on ji lačně nasál. Energie však byla příliš silná a způsobil si tím prudkou bolest. Chtěl ji zase vypustit, měl pocit, že by ho jinak roztrhla.

Nech si ji, řekla Lilith. *Budeš ji potřebovat. Počkej, až ti dám znamení.*

Warrenovi se zalily oči slzami, jak se snažil překonat bolest. Korhdajj se scvrkl jako obličej udělaný k Halloweenu z dýně, která rychle sesychá. Naopak Lilith zjevně sílila, až nakonec vypadala, jako by jí bylo dvacet. Měla husté a bohaté vlasy a její mladistvé oči se nyní upřeně zadívaly na Warrena.

Teď. Přivolej k sobě kopí a vypusť všechnu energii, kterou držíš v sobě, proti gremlinům.

Warren spojení s kopím cítil téměř fyzicky. Natáhl ruku a přivolal ho k sobě. Kopí se zachvělo, neviditelná síla ho vytrhla z démonova těla a přenesla Warrenovi přímo do dlaně. Prudce se otočil proti gremlinům, kteří se právě poháněni velitelem začali hrnout do pokoje.

Warren zbraní máchl, jako by s kopím cvičil celý život. Jedinou ranou smetl první vlnu gremlinů. Někteří zahynuli na místě, protože hrot jim rozerval hruď a pronikl srdcem. Jiné čekala pomalejší a bolestivější smrt následkem rozříznutého hrdla, plic nebo břicha a vyhřezlých vnitřností. Podlaha byla rázem plná tělesných tekutin, které se po ní rozlily jako přílivová vlna.

Gremlini vyděšeně ustoupili. Warren sám nechápal, jak mohl jedinou ranou způsobit takový masakr, a chvíli jen ztuhle zíral.

„Jestli tam tak budeš stát, zemřeš," zařvala na něj Lilith. Sama napřáhla ruku a vypustila do řady k sobě se tisknoucích gremlinů ohromný elektrický výboj. Mnoho jich vylétlo do vzduchu v několika kusech.

Několik gremlinů však zvedlo zbraně a zamířilo na Warrena a na Lilith. Warren jednoduchým gestem vyvolal štít. Projektily démonů se zastavily uprostřed letu. I paprsky, kyselina a hejna hmyzu vystřelené podivnými zbraněmi se o štít neškodně rozstříkly.

„Je jich moc,“ zařvala Naomi Warrenovi do ucha. „Musíme ven oknem.“

„Ne,“ odpověděl Warren.

„Máme síly, které pád zpomalí.“

„Ne. Venku jich je ještě víc.“

„Ale jinak se odsud nedostaneme.“

„Ale jo. Drž se u mě.“ Warren držel kopí v obou rukou namířené před sebe. Nechal do něj proudit všechen přetlak prastaré energie, který v sobě nashromáždil, a vytvořil ohromný plamenný trychtýř, který poslal na gremliny. Jen díky štítu plameny nesežehly i je samotné.

Démoni neměli šanci uniknout. Prakticky všichni do jednoho hořeli jako pochodně, padali na zem, váleli se a kroutili a rychle se měnili ve zčernalé kusy masa. Několik se jich rozpadlo na popel.

Pokoj byl v okamžiku prázdný.

Warren i přes štít cítil žár. Znovu se soustředil, nasměroval energii kopím ven a vytvořil tlakovou vlnu, kterou vyslal vstříc stěně vedle dveří zablokovaných ohořelými těly.

Stěna se s ohlušujícím rámusem rozpadla a vybuchla. Gremlini stojící za ní byli smeteni. Kovové dveře výtahu na druhé straně chodby se s kovovým skřípěním promáčkly.

„Dělej!“ Warren chytil Naomi za ruku a táhl ji za sebou. Proběhli dírou ve zdi a Lilith za nimi.

Aniž by zpomalil, přeběhl Warren přes padlé gremliny až k výtahové šachtě. Vymrštil před sebe kopí a další ranou vyrazil dveře, které visely v pantech jen napůl. Dveře se zřítily dolů do černé šachty.

„Skoč!“ vykřikl Warren. Naomi se mu vzepřela, ale někteří gremlini se už vzpamatovali natolik, že po nich

začali střílet. Warren sevřel Naomi pevněji a stáhl ji přes okraj šachty. Oba padali do temnoty.

Naomi ječela.

Warren jí to neměl za zlé. Pád výtahovou šachtou byl opravdu děsivý zážitek. V duchu přepnul na noční vidění a viděl, jak jim vstříc letí kabina výtahu. Ta se samozřejmě nepohybovala, protože tu na nouzový generátor nenapojil, ale vypadalo to tak.

Znovu sáhl do rezervoáru prastaré energie a zpomalil pád. Váha Naomi ho vyvedla z rovnováhy. Padali, ale už jen z malé výšky, což značně zmírnilo náraz. I tak Warren cítil při dopadu na kabinu výtahu, jak mu praskají žebra.

Lilith se ladně zastavila kousek nad ním. „Dostal jsi nás do pasti," zavrčela na něj.

Warren nebyl schopen přes polámaná žebra nabrat dech. Nakonec se mu podařilo vstát. Zavrávoral a zvedl se mu žaludek. Nechtělo se mu udělat, co měl v úmyslu. Soustředil se a vyslal další vlnu do kabiny výtahu. Ta se pod nimi propadla.

Když se zvedl na kolena, v hrudi ho pálilo. Položil volnou ruku na dveře výtahu a vyrazil je. Vylétly z pantů právě v okamžiku, kdy se gremlini ve čtvrtém patře naklonili do šachty. Všude kolem se začaly odrážet kulky i paprsky.

Warren vyrazil otvorem ven. Lilith proplula kolem něj, ještě než se stačil dostat ke dveřím. Vytáhl Naomi z trosek a strčil ji do sklepa.

Čtvrť Soho byla stará. Warrenův dům v ní byl navíc jeden z nejstarších, takže neměl v suterénu garáž. Sklep byl plný strojů, beden a krabic.

Warren konečně ucítil, jak ho neviditelná ruka, která

mu smrtelným stiskem svírala hruď, pustila, a on lačně nasál do plic vzduch. Před očima se mu míhaly ne mžitky, ale hotové černé komety. Vykřikl, ale i to bolelo.

„Kde jsme?“ zeptala se Naomi.

„Jenom nás taháš z jedné pasti do druhé,“ osočila ho Lilith.

„Vždycky,“ zasípal Warren, „vždycky… musíš mít… únikovou cestu.“ Přešel k protější stěně a udělal rukou gesto k hromadě beden. Zvedl se vítr, bedny se odkutálely z cesty a odhalily zeď.

„Vždyť tam žádné dveře nejsou,“ řekla Naomi.

Warren se znovu nadechl. „Dveře ne,“ přisvědčil. „Ale únikovou cestu… musíš mít… označenou.“ Opřel se do zdi. „Vedle tohodle sklepa… je starý tunel. Asi ho… používali… pašeráci. Nebo možná… zásobovači. Našel jsem ho… na plánech. Vyškrábal jsem… maltu… aby byla stěna… slabší.“

Udeřil prastarou energií do stěny. Kameny a cihly povolily a sypaly se mu k nohám i na druhou stranu na hrubě opracovanou podlahu tunelu.

Z chodby do sklepa vnikl puch staroby a hniloby. Strop tunelu byl zčernalý od sazí. Warren to viděl, protože stále používal noční vidění. Na kamenné podlaze byly hluboké rýhy.

„Kudy?“ zeptala se Lilith, když vplula do tunelu.

„Doleva.“ Warren prošel dírou za ní. Už se mu dýchalo lépe, ale stále ho to bolelo.

„Kam to vede?“

„Pryč.“ Warren se zastavil, aby stiskl spínač na náloži, kterou umístil na stěnu, když se proboural do tunelu.

„Co to je?“

„Plastická trhavina.“ Tu dneska nebyl problém sehnat. Skladiště zbraní nikdo nehlídal. Dokonce tam byl i návod.

„Ty ses zbláznil.“

„Neutečem jim.“

„A výbuchu jo?“

„To… zjistíme.“ Warren se zkusil rozběhnout, ale zjistil, že to nejde. Naomi ho chytila za ruku a táhla ho za sebou.

Několik rychlejších gremlinů se dostalo k díře ve zdi, než trhavina vybuchla. Následná exploze naplnila tunel světlem a ohlušujícím hřměním. Tlaková vlna srazila Warrena k zemi. Potácel se na hranici bezvědomí. Jen okrajově si uvědomoval, že se zřítila ohromná část tunelu – daleko větší, než odhadoval.

Pak ho obklopila temnota.

34.

Co tu děláš, Creaseyová? Všichni si mysleli, že se radši schováš u svých templářských kamarádíčků, než abys tu s náma riskovala krk.“

Uklidni se, řekla si Leah, *nevšímej si ho.*

Ale bylo to těžké. Od chvíle, kdy se vrátila do komplexu, kde sídlila agentura, působilo na její nervy chladné chování kolegů jako brusný papír. Nebyla právě oblíbená ani před tím, než šla Simonovi vyřídit vzkaz od Lyry Dariusové, nyní to však přerostlo téměř v nepřátelství.

Opřela nohu v těžké botě o lavičku v převlékárně a začala ji sundávat. Bota, stejně jako zbytek zbroje, byla od krve. Většina patřila démonům, ale byla tam i lidská – od raněných kolegů a dvou mužů, kteří jí dnes v noci zemřeli v náručí.

„Posloucháš mě, Creaseyová?“ zahřměl Dockery.

Kašli na něho, říkala si v duchu Leah. Botu už měla téměř dole. Rukavice jí však na krvi klouzaly, což jinak běžný úkon znesnadňovalo.

Na rameno jí dopadla těžká ruka a otočila ji. Dockery byl o hlavu vyšší a i na muže měl mohutnou hruď. Bylo mu těsně přes třicet. Helmu už měl sundanou. Černé vlasy měl na ježka a na čelisti nosil tenkou linku vousů. Měl tvrdé a hrubé rysy.

Leah se prudce ohnala a srazila mu ruku z ramene. Pak si okamžitě kryla tvář sevřenými pěstmi v klasické boxerské pozici.

„Já jsem tě slyšela, Dockery,“ řekla Leah. „A teď

vypadni. Nechci s tebou mluvit.“

„A co když chci já mluvit s tebou, lásko,“ zavrčel Dockery.

„Dám tě do hlášení.“

Dockery se zasmál. „Každý den bojuju s démonama, lásko. Ty si fakt myslíš, že by mě tohle sralo?“

Leah si připadala hloupě. Dát někoho v agentuře do hlášení před invazí znamenalo vážný problém.

„Než se to všecko podělalo, byl jsem u mariňáků,“ řekl Dockery. „Vy jste se tu učili ty svoje špiónský triky, a já už jsem měl vopravdickou vojnu. Tehdy jsme bojovali, i když jenom s lidma. Ale žádný schovávačky, jako učili vás.“

V převlékárně se mezitím sešel hlouček přihlížejících. Zdálo se však, že nikdo se nijak nepohrne, aby zabránil možné bitce.

„Měl jsi špatnou noc,“ řekla Leah vyrovnaným hlasem. „Stejně jako všichni.“

„Ale ne každýmu dneska umřel v náručí kamarád,“ řekl Dockery. „Wendell Tate byl dobrej chlap. Mariňák. Vydal za čtyři nebo pět takovejch jako ty.“

To vyvolalo mezi přihlížejícími rozruch. I když se po otevření pekelné brány špionážní organizace a armáda spojily a pracovaly doslova pod jednou střechou, nebyl to bezproblémový partnerský vztah.

„Dneska umřelo hodně lidí,“ řekla Leah. „Hodně dobrých lidí.“

„Já vím. A ty pořád chceš odcházet a bratříčkovat se s těma zbabělejma templářema.“

Jenom chce kousat. Leah se zhluboka nadechla a pomalu vzduch zase vypouštěla.

„Chci, abys mě nechal být,“ prohlásila Leah.

„Smůla. Myslím, že by sis už konečně měla udělat jasno v tom, kam patříš.“ Dockery prudce vystrčil mohutnou ruku a udeřil ji do ramene.

Leah ho chytila levou rukou za zápěstí, pravou zapřela o loket ve snaze zkroutit mu ruku za záda. Dockery kopl a pokusil se jí podrazit nohy. Leah zavrávorala a neměla jinou možnost než ho pustit a rychle udělat krok zpátky. Znovu zvedla ruce a na poslední chvíli vykryla Dockeryho ránu.

„Tos neměla dělat, lásko,“ procedil mezi zuby. Jeho ústa se zkřivila do zlomyslného úšklebku. „Podíváme se, kdo toho bude litovat.“

Leah se vyhnula další ráně, která jí prošla kolem ucha. Záměrně převrátila několik skříněk. Diváci stojící za ní jí jen neochotně uhnuli, protože nechtěli přijít o místo v první řadě. Kroužek kolem dvou zápasících se proměnil v půlkruh. V převlékárně se ozývalo čím dál víc výhružek.

Dockery naznačil výpad, ale Leah podle jeho postoje došlo, že nedá do rány dostatek síly. Zaťala svaly na rukou a nechala ho, aby ji další ranou zasáhl. Dockery, povzbuzený tímhle úspěchem, se odvážil k silnější ráně. Tentokrát si dokonce nakročil, aby do ní dal skutečně všechno.

Leah si klekla a sehnula se pod ránu. Dockeryho pěst udeřila do skříňky a prošla tenkým plechem dvířek. Dockery chtěl ruku rychle vytáhnout, ale než se mu to podařilo, dostala se Leah za něj a provedla dokonalý kop z otočky, směřovaný protivníkovi na koleno.

Dockeryho noha se s prasknutím nepřirozeně protočila a on padl na kolena. Tím si ještě více uvěznil pěst ve skříňce, což byl pro Leah nečekaný bonus. Zvedla

mu hlavu, aby se díval přímo na ni.

„Už to nikdy nezkoušej," řekla mu klidně. „Nikdy."

Hromotluk zaklel a pokusil se vstát. Leah mu přimáčkla dlaň na zátylek a pustila do něj padesát tisíc voltů ukrytých v obleku. Dockery sebou na okamžik zběsile zaškubal, jak se mu v těle napjal každičký sval, a pak upadl do bezvědomí.

„To ti neprojde," vyhrožoval jeden z Dockeryho parťáků z maríny.

Leah znovu zaujala obranný postoj. Lidé v místnosti byli rozdělení na dva tábory, ale Dockeryho lidi představovali semknutou skupinku. Leah pochybovala, že by jí někdo přišel na pomoc.

„Myslím, že to pro dnešek stačilo," pronesl něčí přísný hlas. „Kdo se chce prát, půjde si sednout do basy se seržantem Dockerym."

Dav se rozestoupil a mezi lidmi prošla Lyra Dariusová.

Za ní kráčeli čtyři po zuby ozbrojení členové ochranky. Zastavila se vedle Leah a otočila se k přihlížejícím.

„Riordan s Jacobsem," řekla Lyra. „Pokud vím, považujete se za seržantovy kamarády. Odneste ho na ošetřovnu, ať ho prohlédnou. Jakmile ho doktor uschopní, eskortujte ho do cely. Sama přijdu zkontrolovat, jestli jste rozkaz splnili. Jestli ne, půjdete sedět s ním. Je to jasné?"

„Naprosto, madam," odpověděl jeden z oslovených mužů nevraživě.

Lyra se otočila k Leah. „A vy půjdete se mnou."

Leah překonala okamžité nutkání vzepřít se proti tomu, že s ní jednala, jako by něco provedla. „Ano,

madam.“

❖ ❖ ❖

Když vešli do soukromé pracovny Lyry Dariusové, postavila se Leah před stolem do pozoru. Zároveň pohledem zkoumala prostor kolem sebe. Nebylo tu vůbec nic osobního. Nic, co by naznačovalo, kdo byla Lyra Dariusová před příchodem do agentury.

„Nebuďte blázen. Nemáte se mnou žádný problém. Ale nebude špatné, když si Dockery a ostatní budou myslet, že vám teď čtu vnitřní řád. Sedněte si.“

Leah se poněkud ulevilo. Sedla si na jednu z tuctových židlí, které stály na její straně stolu. Lyra si sedla naproti.

„Musí to pro vás být těžké,“ řekla Lyra.

„Jsem v pořádku, madam.“ Leah se dařilo zachovat neurčitý výraz.

„Ano. To vidím. Rvačka ve společné převlékárně s kolegou je dokonalý důkaz, že jste v *naprostém* pořádku.“

„To nebyla moje chyba.“

„Ale jistě že byla.“ Lyra se pohodlně opřela.

Leah naopak měla co dělat, aby vydržela sedět. „Promiňte, madam, ale já si nezačala.“

„Začala. Už v okamžiku, kdy jste před čtyřmi lety porušila pravidla agentury a zapletla se se Simonem Crossem.“

Ne s *templáři*. Se *Simonem Crossem*. Leah tenhle rozdíl zaznamenala.

„Jste na mě naštvaná, madam?“ zeptala se Leah.

„Na vás ne. Na celou tuhle situaci.“ Lyra zavrtěla hlavou. „A spíš jsem naštvaná kvůli vám než na vás.“

„To nechápu.“

„Dostala jste se do bezvýchodného postavení.“

„Nevím, jak to myslíte.“

„Protože se vám od templářů dostává zvláštního zacházení. Tím se ostatní u nás pochlubit nemůžou.“

„Nestojí o to.“

„Jistě že ne. To by při jejich elitářském uvažování bylo pod jejich úroveň. Věří, že jsou lepší než templáři, takže jsou.“

„Neřekla bych.“

„Mají pocit, že bojují s démony. Že k tomuhle byli vycvičeni. Že jim dávají zabrat stejně jako oni nám. Bohužel, nikdo z těch, proti kterým naši vojáci a agenti v minulosti bojovali, nebyl ochotný posílat své muže na smrt. A nikdo z nich neměl takové vybavení. Ani teroristé ze Středního východu na začátku století.“

Leah neodpovídala.

„To je jedno. Vás to jednoduše vyřazuje z kolektivu,“ řekla Lyra. „Bylo by lepší, kdyby vás tolik lidí tady nepovažovalo za součást problému a neupínalo na vás pozornost.“ Ustaraně se na Leah podívala. „Velmi váhám, jestli vás mohu znovu poslat ven.“

„Proč? Protože mi nevěříte?“

„Vám věřím. Jenom nevěřím, že by vám ostatní pomohli, kdybyste to potřebovala.“

„Umím se o sebe postarat.“

Lyra se smutně usmála. „Dny, kdy se člověk o sebe dokázal postarat sám, jsou pryč.“

„Pár přátel ještě mám,“ řekla Leah.

„Ano. To vím. A až se proti nim postaví lidi jako Dockery? Co budete dělat pak? Jak dlouho to bude trvat, než nám to tady rozpory úplně rozvrátí?“

Leah se nad tím zamyslela. „Naznačujete mi, že bych měla odejít?“

Lyra se na ni klidně podívala. „Ještě ne. V tuhle chvíli si nemyslím, že by to zašlo až tak daleko. Ale mohlo by. Kdyby k tomu došlo, dám vám vědět.“

Leah ztuhle přikývla.

„A kdyby k tomu došlo, myslíte, že byste našla azyl u templářů?“

Leah rutinně zalhala: „Ano, madam.“

Lyra se zamračila. „Hodně slušná lež. I když je Simon Cross asi opravdu neskutečně dobromyslný, troufám si tvrdit, že mu vaše poslední setkání dalo zabrat.“

„Možná.“

„Než bych vás odtud poslala pryč, našla bych vám jiné bezpečné místo. Na to máte mé slovo.“

„Ano, madam. Děkuji. Ještě něco?“

„Ano.“ Lyra se opřela o stůl a přívětivě řekla: „Až budete venku, Leah, dávejte pozor. Nepřátelství, jaké tady vzniklo, ne vždycky odezní samo. Můžete si myslet, že vám přítel kryje záda… a nebude tomu tak.“

„Ano, madam. Jsem si toho vědoma.“ Leah se postavila a zasalutovala.

Lyra ji napodobila. „Chci vás poprosit ještě o něco. Kdyby se někdo ptal, řekněte, že jsem na vás byla nemístně přísná.“

„Ano, madam.“ Leah vyšla z místnosti na chodbu. Okolní komplex jí jako bezpečné útočiště nepřipadal ani před tím, než vstoupila do Lyřiny kanceláře, ale překvapilo ji, jak cize na ni působí nyní.

35.

Místo v podzemní chodbě se Warren probudil uprostřed lesa. Zmateně se rozhlédl, ale viděl jen paprsky slunce procházející korunami stromů a křovím. Sevřel pravou ruku v pěst a ujistil se, že ji stále má, kovovou, a dokonce stále svírající kopí. Alespoň něco se nezměnilo.

V korunách stromů zpívali ptáci a občas některý přelétl z větve na větev. Kousek dál zleva slyšel zurčení potůčku. Všude voněly borovice a tráva a měl pocit, že dokonce ucítil jablka. Při myšlence na ně mu zakručelo v žaludku. Už to byly dlouhé čtyři roky, co měl čerstvé ovoce. Jediná jablka, která se dnes dala sehnat, byla v konzervách nebo dehydrovaná a vakuově balená.

Uvědomil si, že bodavá bolest z boku zmizela. Rozhodl se, že to bude brát jako dobrou zprávu. Neexistoval ale normální způsob, jak by se jeho zranění mohlo samo zahojit, ani možnost, že by si na bolest zvykl.

„Vstávej, Warrene," pobídl ho známý hlas. „Tady ti nikdo neublíží. Tohle místo je bezpečné."

Země se lehce zachvěla, jak někdo přešel až k němu. Warren překonal strach, který mu sevřel žaludek, překulil se na bok a vstal. Kopí chytil oběma rukama. Na sobě cítil pevný a neproniknutelný kabát.

Před Warrenem stál podivný tvor. Když spatřil kopí, o krok ustoupil.

„Ocenil bych, kdybys tím na mne nemířil," řekla ta bytost. „Je to mocná zbraň. Kdyby záleželo na mně, nechal bych ji tam. Ale zdá se, že stejně jako plášť je k

tobě nějak připoutána.“

„Kdo jste?“ zeptal se Warren.

Tvor byl ani ne čtyři stopy vysoký, hubený a vůbec nevypadal nebezpečně. To však nic neznamenalo. Warren už viděl démony, kteří nebyli o nic větší než tenhle skřítek a zaryli drápy do člověka a vyrvali mu srdce nebo mozek.

Tvář tvora vypadala, jako by ji někdo poskládal z několika kusů. Měl ohromný hranatý nos sahající až k hornímu rtu. Očka měl naopak příliš drobná a daleko od sebe. Ústa byla jen tenkou čárkou a brada pod ní tečkou. Oválnou tvář rámovaly tmavé kudrnaté vlasy. Stejně tmavé a kudrnaté měl i chlupy na tenkých nohou. Jediným jeho oblečením byla žlutá bederní rouška, která se vlnila v lehkém větříku.

„Jsem Thakelrot,“ prohlásila bytost a váhavě se usmála.

„To je jméno,“ řekl Warren. „Z toho nepoznám, ani kdo jste, ani kde jsem a jak jsem se sem dostal.“

„Nezemřel jsi a tohle není posmrtný život, jestli se ptáš na tohle.“

„Ne.“

„Vy lidé máte ohledně těchhle věcí podivné představy.“

Warren udělal krok vpřed a namířil hrot kopí Thakelrotovi na hrdlo.

Malý tvor zvedl ruce. „To mám za laskavost, kterou jsem ti prokázal? Za to, že jsem tě dostal z tunelu a vyléčil ti zranění?“

„Jestli jste zvládl tohle, tak mi určitě taky zvládnete odpovědět na to, na co se ptám.“

Thakelrot se Warrenovi zadíval do očí. „Vždyť mě

znáš, Warrene. Znáš můj hlas a znáš i tohle místo.“

Warrenovi to chvíli trvalo, ale pak si skutečně uvědomil, že bytost zná. „Ty jsi ta kniha.“

Tenká ústa vykouzlila úsměv. „Ano.“

Warren sklonil kopí, ale zůstal ostražitý. Rozhlédl se.

„Už jsi přeci v knize byl,“ řekl Thakelrot.

To byla pravda. „Ale to vypadalo jinak.“

„Kniha má mnoho stran. Neviděl jsi je všechny. To zatím nikdo.“

„A tys tam taky nebyl.“

„Byl – Ale ty jsi mě neviděl.“

Warren se nad tím zamyslel. „Ty jsi mě vtáhl do knihy?“

„Ano. Abych ti zachránil život.“

„A co Naomi a Lilith?“

„Naomi knihu nese. Viděla, jak jsem tě sem vtáhl. Stejně by tě neunesla. A co se týká Lilith, jsem rád, že se mi konečně od ní podařilo odpoutat.“

„Můžu zpátky?“

„Jistě. Nejsem žalářník.“

Warren si prohlížel jeho dobráckou tvář. Celý život mu někdo lhal. Nejprve mu lhala matka, pak otčím a nakonec všichni v dětském domově a „přátelé“, kteří s ním byli jen proto, aby zaplatil část nájmu.

Nebyl schopen poznat, jestli mu tahle bytost taky lže.

„Chtěl jsem tě dostat do bezpečí,“ řekl Thakelrot. „Když jsi upadl do bezvědomí, neměli by tví přátelé na vybranou. Museli by tě tam nechat.“

Možná by zůstali, pomyslel si Warren.

„Bojí se. Chodba se nezavalila celá, jak jsi doufal.

Gremlini se prokopali skrz.“

„A dostanou se moji přátelé pryč?“

„Ano. Mají dost času. Naplánoval jsi to dobře.“

„Musím zpátky.“

„Počkej chvilku. Když jsi byl v knize naposledy, viděl jsi jen válku, kterou v minulosti démoni vedli. Tahle zkušenost by ti mohla něco dát.“

Warren se rozhlédl po okolním lese. „Kde jsme?“

„V knize.“

„Myslel jsem, co je tohle za místo.“

„Tohle je jeden ze světů, kterého se démoni zmocnili. Nebo ještě lépe, vzpomínka na ten svět. Už neexistuje, ale na stránkách knihy může žít navždy. Pokud ovšem knihu někdo nezničí.“

Thakelrot udělal několik kroků k pomalu tekoucímu potoku. „Pojď za mnou.“

❖ ❖ ❖

Warren chvíli vedle malého tvora tiše kráčel. Nádhera okolního lesa ho uchvátila. Před invazí považoval parky za něco normálního. Jakmile však začala Londýn sžírat Spálenina a bylo nebezpečné zdržovat se na otevřených místech, často litoval, že se nechodil do přírody procházet častěji.

Thakelrot se zastavil u jabloně. Větve byly obsypány červenými plody. Chvíli pečlivě vybíral, pak jedno jablko utrhl a hodil ho Warrenovi.

Warren ho chytil a prohlížel si ho. Ovoce vypadalo dokonale. Dost dobře na to, aby…

„Jez,“ pobídl ho Thakelrot.

„Je to bezpečné?“

„Ano.“

„Slyšel jsem až moc pohádek o zlých čarodějnicích a žárlivých královnách, abych si jenom tak od někoho vzal jablko.“

„Nechci ti ublížit. Kdybych chtěl, stačilo by tě nechat na té chodbě. Gremlini by tě zabili.“

„Možná.“

„Kdybys zůstal v bezvědomí, poznal bys, že mluvím pravdu.“ Thakelrot utrhl další jablko a rozlámal ho v dlaních. Pak hodil kousky do potoka. Téměř okamžitě se na hladině objevily ryby a několik kousků spolykaly. Ani jedna neuhynula.

Warren měl hlad a chtěl si připomenout, jaké to je, když jablko není zavařené a rozměklé. Otřel ho o kabát a zakousl se do něj. Jablko bylo sladké a tak tvrdé, že ho zabolely zuby. Po tváři mu stékala šťáva. Navzdory všem podivuhodným okolnostem se neubránil úsměvu.

„Dobré, že?“ zeptal se Thakelrot.

„Ano.“

Tvor se otočil a znovu vykročil podél potoka. Warren šel za ním a kousal do jablka.

„Chtěl jsem využít téhle příležitosti být s tebou konečně sám a promluvit si s tebou. Musím ti toho hodně povědět.“

„A proč jsi mi to neřekl předtím?“

„Protože tam byla Lilith. Schovávala se mezi námi. Některé věci se nesmí dozvědět. Nebo se alespoň nesmí dozvědět, že je víš ty. Jinak by tě zabila. A vůbec nevěř tomu, že tě nezabije, až s tebou skončí.“

„To by mě vůbec nenapadlo.“

„Nevěříš jí o nic víc než mně, že?“

„Přesně.“ Warren hodil ohryzek do potoka. Okamžitě se o něj popralo hejno rybek.

„Ale někomu věřit musíš.“

„Věřím sám sobě.“

„Ale co víš ty, nestačí.“

Warren se s ním nepřel. „Co jsi zač?“

„V tuto chvíli, a možná napořád, jsem kniha. Ale kdysi jsem býval jako ty. Tvor, který měl své místo na světě. Měl jsem rodinu. Ženu. Děti.“ V malinkých očkách se zaleskl smutek. „Démoni je všechny zabili.“

Warren nevěděl, co by měl říct, hlavně proto, že netušil, jestli tomu vyprávění věří.

36.

V naší vesnici jsem byl kronikářem,“ řekl Thakelrot. „Sbíral jsem staré příběhy. Takové, které nikdo nechtěl slyšet. Nikdo už jim nevěřil. Mým úkolem bylo uchovávat je.“

„Proč?“

„Protože byly o démonech. Tehdy už na démony nikdo nevěřil. Všichni si mysleli, že temnota nás minula. Nebo – jak mnozí začali říkat – vůbec nikdy neexistovala.“

„Démoni už ve vašem světě byli předtím?“

„Ano. Stejně jako v tom vašem. Sledují mladé světy. Posílají na ně posly a hledače, aby jim podali zprávu, až bude svět připraven ke sklizni.“

„A to je kdy?“

„Až bude jeho populace nejvíce prosperovat,“ řekl Thakelrot. „Na počátku všech světů je vždy jen několik jedinců. Časem se však inteligentní tvorové začnou množit, až nakonec hrozí přelidnění. Což se může stát jen inteligentním bytostem. A jakmile démoni odhadnou, že svět již neunese jejich váhu, zaútočí. Stejně jako když je ovoce tak zralé, že každým okamžikem může spadnout.“

„A jak to poznají?“ zeptal se Warren.

„Démoni ze světa nikdy neodejdou. Vždy na něm nechají pozorovatele. Jako Lilith.“

„Ale ona říkala, že démoni měli v úmyslu vrátit se už dřív.“ Půda podél potoka nyní prudce stoupala. Warrena až bolela lýtka námahou.

„Možná ano,“ řekl Thakelrot. „Váš druh měl už

několikrát namále. Viděl jsem to. Války. Hladomor. Mor. Už několikrát vám hrozilo vyhynutí.“

„A proč z tebe udělali knihu?“

„To byl vtip. Kvůli tomu, co jsem dělal.“

„To udělala Lilith?“

„Ne. Byla u toho, ale můj osud není její zásluha. Nějaká jiná Temná vůle se zmocnila mého těla, v němž pohasínal život, a deformovala ho tak dlouho, až z něj vytvořila knihu.“

„Jaký to mělo smysl?“

Thakelrot si povzdechl. „Když jsem byl naživu, věděl jsem, jak démony zranit i jak je zabít. Všechno, co jsem znal, pomohlo oddálit nevyhnutelné, bylo to však málo a přišlo to příliš pozdě. Naším osudem byla zkáza a ta nakonec přišla. Navíc v našem světě nebyly Pravdy. Na rozdíl od tohoto.“

„Pravdy?“

Thakelrot se zastavil a podíval se na něj. „Ano.“

„Netuším, co to je.“

„To ani já. Alespoň ne úplně. Vím jen, že to jsou nejmocnější zbraně, které proti démonům existují. Ty jsi svou povahou kabalista a jako takový máš nejblíže k Pravdě o matce.“

„Jaké matce?“

„Nevím. Vím jen, že až přijde správný čas, musí kabalisté Pravdu poznat a osvobodit. Teprve pak bude možné porazit démony a zničit pekelnou bránu.“

„A odkud se Pravdy vzaly?“

„Z místa, odkud jsou všechny věci. Z Fontány světla.“

„Kolik Pravd existuje?“

„Sedm. A všechny musí být nalezeny a spojeny.“

Warren měl v hlavě hotový úl. „A kde jsou?“

„Někde ve vašem městě,“ řekl Thakelrot. „Nejprve musíte najít Pečeť a potom Pravdy.“

„A jak to všechno víš?“

„Protože příběh O sedmi Pravdách byl jeden z těch, které jsem v našem světě znal. Myslel jsem, že Pravdy najdu i u nás. Hledali jsme je, ale nenašli.“

„Ony to jsou skutečné věci?“

„Samozřejmě. Musí. Jsou to přece zbraně, které někdo použije proti démonům.“

Warren si rychle uspořádával v hlavě, co slyšel. „Říkal jsi, že Pravda o matce je spojena s kabalisty.“

„Ano.“

„Jaké jsou ostatní Pravdy?“

„Jedna se váže k templářům. Jsou příliš důležití, než aby se na ně zapomnělo. A další Pravda se pojí s tajemnými válečníky.“

„To není to samé jako templáři?“

„Ne. Ve vašem světě jsou i jiní válečníci. Viděl jsem je. Ti budou spojeni s Pravdou o vojákovi, protože věří jen v boj. Templáři budou spojeni s Pravdou o bratrech, protože jsou rozpolcení a bojují sami proti sobě. Mají zastupovat jednotu, ale když se otevřela pekelná brána, rozdělili se. Někteří zahynuli, zatímco ostatní dostali příkaz držet se zpátky. Jejich čest byla poskvrněna hanbou.“

„A kdo Pravdy najde?“

„Ten, kdo je hledá.“ Thakelrot se optimisticky usmál. „A já si přeji, abys to byl ty. Proto ti o nich vyprávím. Máš možnost něco změnit, Warrene. Ale nejprve se musíš zbavit zloby a strachu, kterých se tak zoufale držíš.“

Warren chtěl protestovat, že se ani nebojí, ani není plný vzteku, ale věděl, že by neuspěl. „A kde bych je měl začít hledat?“

„Já nevím. Ale musíš být připravený jednat, jakmile uvidíš jakoukoli stopu. Už jsem ti to chtěl říct před mnoha měsíci, ale Lilith nesmí zjistit, že takové věci vím, ani že jsem ochoten ti o nich říct. Kdyby se dozvěděla, co všechno znám, zničila by mě.“

Warren nebyl schopen ničeho. Jen se díval na malého tvora před sebou a uvědomoval si, že jestli tohle všechno je pravda, pak bytost musela tisíce let strašlivě trpět.

„Já jí to neřeknu,“ řekl Warren.

„Ale musíš si dávat pozor i na to, na co v její přítomnosti myslíš. Snadno by ti mohla číst myšlenky.“

„Já vím.“

„Dokud mě máš u sebe, mohu některé z tvých myšlenek skrýt.“

„Tak to si dám pozor, abych tě neztratil.“

„Pojď za mnou nahoru. Chci ti něco ukázat.“

Na vrcholku pahorku si Warren myslel, že bude zvracet. Na druhé straně se na všechny strany táhla strašlivá černota Spáleniny. Nemocná a zničená země byla plná hnisavých vředů v podobě kráterů, z nichž stoupala jedovatá síra. Nebe nad krajinou bylo jako jedna velká fialová modřina.

„Tohle se stalo z mého světa,“ zašeptal Thakelrot roztřeseným hlasem. „A jestli nikdo nic neudělá, jestli nikdo nenajde Pravdy, promění se v tohle i ten váš. Chápeš to?“

Warren to chápal.

„I kdybys přežil, o čemž pochybuji, protože démoni

tě nikdy nenechají vedle sebe dlouho, tohle ti zůstane," řekl mu Thakelrot. „Takový život, to není vítězství."

„Ale ty žiješ."

„Ano?" Thakelrot vypadal nefalšovaně zmatený. „Celou dobu se mi spíše zdá, že jsem jen vzpomínka na sebe sama. Ty jsi první člověk, se kterým jsem za posledních několik tisíc let mluvil. Co je to za život?"

Warren zíral na spálenou zem a cítil strach. „Jseš si jistý?" zeptal se tiše. „Jseš si úplně jistý, že démony jde porazit?"

„U vás? Ano. Je jen třeba nalézt Pravdy a odhalit tajemství. Síly Světla je k vám umístily, aby je skuteční hrdinové mohli najít a použít proti Temnotě."

„A proč k nám?"

„Protože tví lidé mají úžasný talent pro vášeň, násilí i lásku. Protože mohou Pravdy poznat, a zároveň zůstat dost silní, aby je mohli použít." Thakelrot se odmlčel. „Protože nakonec je někdo bude muset najít, jinak nemá tvůj svět šanci přežít."

„Jak je poznám?"

„Na tuhle otázku neznám odpověď. Vím jen, že až přijde čas, Pravdy se ti samy vyjeví. Ty se jen musíš postarat, abys byl připraven, a ostatní taky."

„Proč i ostatní?"

„Protože Pravdy musí přijít od všech tří skupin, které se démonům postavily. Ani jedna z nich není schopna proti démonům obstát sama. Musíte vzájemně využít svých schopností a vědění."

„Ale tam u nás nikdo nikomu nevěří."

„Někteří si věří. Ale jejich důvěra musí zesílit. A ty musíš zjistit, jak to zařídit."

„Myslím, že na to nejsem ten pravý."

„Tak to řekni ostatním,“ odpověděl Thakelrot pomalu. „Ale co jsem ti řekl, nesmíš promarnit. Tohle je šance, jak vrátit démonům úder.“

Warren si tiše pomyslel, že si Thakelrot měl na tuhle důležitou věc najít někoho jiného.

„Nikdo jiný není. Světlo mi dalo tebe.“

„Ale já nejsem hrdina,“ protestoval Warren. „Dokonce nejsem ani dobrý člověk. Kdybys věděl, kolika lidem jsem ublížil, co všechno jsem udělal…“

„Nezáleží, co jsi dělal dřív,“ řekl Thakelrot. „Záleží na tom, co uděláš teď. Každý hrdina někdy zakolísá.“

„Ale já nejsem hrdina!“

„Tak buď posel.“ Thakelrot se ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Náš čas vypršel. Hledá tě *ona.*“

„Lilith?“

„Ano.“ Thakelrot bolestí přimhouřil oči. „Raději bys měl jít. Než jí to bude podezřelé. Kdyby se ptala, jednoduše řekni, že jsi byl celou dobu v bezvědomí.“

„Dobře.“

„Až to půjde, spojím se s tebou.“

V jednom okamžiku stál Warren na kopci nad černou zkázou…

❖ ❖ ❖

…a v příštím v podzemním tunelu. Přechod byl tak náhlý, že se mu zatočila hlava. Zavrávoral a musel se opřít o kopí.

Lilith si ho prohlížela s podezřením. „Kde jsi byl?“

Warren se rozhlédl po tunelu. „Na bojišti. Někde jinde.“ Pak se odmlčel. „Jak jsem se sem dostal?“

„Byl jsi v knize,“ odpověděla Naomi. Knihu držela

na hrudi.

„Opravdu ses dostal do knihy?“ zeptala se Lilith nevěřícně.

„Ne. Poslední, co si pamatuju, byl výbuch v tunelu.“

„Jsi zraněný?“

Warren se začal prohlížet, jako by to teprve nyní začal zjišťovat. „Vypadá to, že ne.“ Pak udělal to, co dělal vždy, když ho ostatní zahnali otázkami do kouta – zeptal se sám. „Kdo byl ten démon?“

„Starý protivník. Už je mrtvý. Nemusíš si s ním dělat starosti.“

„Jak nás našel?“

„Na tom nezáleží.“

Warren nasadil drsný tón. „Na tom teda záleží. Jestli nás našel tenhle démon, tak nás najdou i ostatní. Musíme se… *já* se musím… na tuhle možnost připravit.“

Lilith se na něj udiveně podívala. „Ty si opravdu myslíš, že záleží na tom, jestli jsi připravený, nebo ne?“

„A záleží ti vůbec na tom, jestli žiju?“

Lilith zrudl nos, čímž dokázala, že už je zase ve svém zchátralém těle. Warrena napadlo, jestli to taky znamená, že je opět zranitelnější.

„Záleží,“ odpověděla.

„Tak v tom případě není jedno, jestli jsem připravený, nebo ne. Právě jsem přišel o dobrý úkryt. Budeme zranitelní.“

„Ve městě jsou i jiné skrýše. A co se týče toho, jak mě našel Korhdajj, o to už jsem se postarala. Zamaskovala jsem se. Myslela jsem si, že ještě nejsem dost mocná, abych na sebe upoutala pozornost.“

„Zjevně máš dlouhý seznam nepřátel, o kterých ještě nevím.“

„Démoni byli odjakživa nesmírně závistiví. Nemyslíš si, že tuhle vlastnost vynalezli lidé, že ne?“

„Kolik démonů tě ještě bude chtít zabít?“

„Spousta. Nějakou dobu jsem byla Sydonaiovou oblíbenkyní. Je mnoho takových, kteří jeho dobrodiní nikdy nepoznali.“ Lilith se otočila a vznášela se směrem od něj. „Pojď. Máme spoustu práce. Musím dál sbírat síly a ty musíš shromáždit armádu věrných, kteří mne budou následovat do boje.“

„A jak to mám asi tak udělat?“

„Jsi přeci velmi tvůrčí, Warrene Schimmere. Proto jsem si tě vybrala. Nějaký způsob najdeš.“

Warren šel za ní, ale v duchu toužil zůstat v knize.

37.

„Máme tady spoustu nezkušených lidí, Leah.“

„Já to vím, Marricku, ale s tím se prostě budeme muset smířit.“ Leah se krčila ve stínu na střeše budovy, z níž měla výhled na obchodní dům Apple Store na Regent Street ve West Endu.

„To jo, ale já osobně bych řekl, že na něco takovýho mohli páprdové shora poslat někoho jinýho než bandu usmrkanců,“ zabručel Marrick. Bylo mu asi padesát. Štíhlý, elegantní muž, který většinu života bojoval v zahraničí.

„Ani nevíme, jestli tam vůbec něco je.“ Leah nepřetržitě sledovala čelní stěnu protějšího domu. Když obchod s počítači v roce 2004 otevřeli, byla to bomba. Otec ji tam později vzal, aby si vybrala první kapesní třídéčko. Ale to byla ještě holka.

Z kdysi moderní budovy byla dnes jen stará zbořenina. Velké skleněné vitríny byly rozbité. Na chodníku před obchodem se válely kusy počítačů. Buď je tam poházely lidské hyeny, které při první příležitosti začaly rabovat, nebo přeživší, kteří se zoufale snažili spojit se světem venku.

„Hlásilo velení nějakou démonickou aktivitu?“ zeptal se Marrick.

„Ano.“

„A co to teda jako znamená?“

„To znamená, že tu máme pozorovat organizované aktivity démonů.“

„A ty poznáme?“

„Velení si myslí, že ano.“

„Tak to jsou borci.“

Leah dál nehybně pozorovala budovu. Už tu byli asi hodinu, přišli za svítání. Zatím žádnou aktivitu démonů nezaregistrovali.

„Démoni staví nové věci,“ řekla Leah.

„Jako třeba továrnu na zbraně.“

„Ano.“

„Člověk žasne, jak to, že jim to trvalo tak dlouho.“

„Já si myslím, že je hlavně nenapadlo, že by jim mohlo trvat tak dlouho zmocnit se tohohle světa,“ řekla Leah.

„Tím chceš říct, že se bráníme líp, než čekali?“

„Možná.“

„No, ne že by nám sakra dali jinou možnost.“

„To ne. Ani jsme neměli kam utéct,“ souhlasila Leah. Náhle upoutala její pozornost aktivita dole na ulici. Zaostřila dalekohled.

Regent Street byl mírně se stáčející bulvár, který měl s využitím pozemků patřících královské koruně oddělit nechvalně pověstnou čtvrť Soho od nákupního centra Mayfair. Jako bariéra mezi smetánkou a nemajetnými občany to moc nefungovalo. Například kapsáři to tak měli do práce jen přes ulici.

Leah dalekohledem sledovala, jak skupina darkspawnů vede k budově Apple čtyři lidi v řetězech. Dvě ženy, pak tam byl dospělý muž a teenager, který mohl být jakéhokoli pohlaví.

„Vedou je živý,“ řekl Marrick.

Leah neodpověděla.

„Měli bychom je zabít my, než je ty mrchy budou mučit. Stejně už jsou mrtví.“

„Kdybychom to udělali, prozradili bychom, že o tomhle místě víme.“

„Přece už jsi musela vidět, co démoni dělají se zajatcema, Leah. Není větší milosrdenství než těm lidem prostřelit hlavu.“

„Já vím, ale než bychom se dostali do pozice, odkud bychom se mohli bezpečně stáhnout, budou uvnitř. Ohrozili bychom tým.“

Marrick si povzdechl. „Já vím.“

Darkspawni pod nimi zahnali zajatce do domu. Všichni zmizeli v temnotě.

Leah zapnula vysílačku. „Rudý havran šest, tady je velící Rudý havran.“

„Rudý havran šest slyší, veliteli,“ ozvala se okamžitá odpověď. Hlas mladé ženy na druhé straně byl sebejistý a odhodlaný.

„Máte u sebe štěnice, že?“

„Ano.“

„Co kdybyste je poslala k tomu baráku. Trochu se rozhlédneme.“

„Rozkaz.“

I když Leah věděla, kde je rudá šestka schovaná, a věděla i to, co má hledat, sond letících přes Regent Street si všimla na poslední chvíli. Okamžitě je sledovala dalekohledem, ale neviděla nic zvláštního.

„Negativní, veliteli,“ zahlásila mladá žena.

„Žádné stráže?“

„Nic.“

„Nastavte sondy, abychom viděli celou oblast. Pár minut počkáme.“ Leah přerušila spojení a podívala se na Marricka. „Proč neposlali ven hlídky?“

„Protože se ničeho nebojí,“ odpověděl starší agent.

„Já vím.“ Ta odpověď Leah naštvala víc, než čekala.

❖ ❖ ❖

O čtyřicet minut později, když stále nikde nebyla ani známka po přítomnosti démonů nebo po návratu rukojmích – a poté co se Leah celou dobu snažila nepoddat myšlenkám na to, co se asi s lidmi stalo – se rozhodla proniknout s malým týmem do budovy.

„Já ti radím tam nechodit,“ řekl Marrick.

„Velení nás sem poslalo pro odpovědi. Tady na střeše jich asi moc nezískáme.“

„Ne, jenom je nezískáme *rychle*,“ odpověděl Marrick. „To neznamená, že je nezískáme vůbec. Ale jít dovnitř je vo hubu.“

„A vrátit se pak zpátky sem na střechu taky…“

„Nemusí to být *sem* na střechu.“

„…nebo na nějakou jinou, to je jedno. Ale riskantní to bude minimálně stejně.“

Marrick se přes těsnou masku poškrábal na bradě. „V tom případě je moje další rada nechat průzkum vést někoho z bažantů.“

„Ti nemají dost zkušeností.“

„Tak pošli zkušeného profíka.“

„Tebe?“

Marrick pokrčil rameny. Vzhledem k masce, která nedovolovala žádný výraz, působilo gesto divně. „Na to přece my, nižší šarže, jsme.“

„Nerada posílám místo sebe někoho jiného.“

„Tak to se mezi generalitu nikdy nedostaneš.“

„Vidím, že tobě se to taky nepovedlo.“

„Ne, madam.“

„Jestli se něco zvrtne, budeš mě z toho muset

dostat.“

„Dostanu.“ Marrick jí podal ruku. „Zlom vaz.“

„Ty taky.“ Leah mu ruku stiskla, pak přitiskla dlaň na stěnu domu a přehoupla se dolů. Ze zbroje jí na dlaních, podrážkách, předloktích i na kolenou vyrostly nanoháčky. Ty se zakously do zdiva, takže mohla lézt jako velká lidská moucha.

Dole na ulici na ni čekali tři členové týmu. Společně odběhli z Regent Street o blok dál do Soho a pak šest bloků rovnoběžně s ní. Tam se na Regent vrátili a pomalu se plížili k obchodu Apple.

❖ ❖ ❖

Leah si jako hlavní zbraň pro tuhle akci vybrala raketovou pušku. Tu nyní držela namířenou před sebe, zatímco se pomalu stíny plížila k cílové budově. Domy na Regent Street byly namačkány jeden na druhý a nebyly mezi nimi vedlejší uličky. Po masakru a zkáze, která doprovázela invazi démonů, i po jejich následném řádění zely v mnoha domech díry, takže připomínaly švýcarský sýr.

Leah přelezla přes hromadu suti a opatrně došlápla na prachem a kamínky pokrytou podlahu. Pro vniknutí schválně zvolila místo, kde byla ve druhém patře mezi budovou Apple a vedlejším domem velká díra. Jakmile prošli rozbořenou zdí, platilo rádiové ticho.

Když se ocitli přímo nad hlavním showroomem, ucítila Leah ze spodního patra vibrace. Přitiskla malíček levé ruky na podlahu, narovnala zápěstí a vypálila do betonové podlahy, která byla zároveň stropem nižšího

patra, vlákno monofilamentu2. Obraz do zbroje dostala v okamžiku, kdy se kolem miniaturní kamerky ještě vznášel obláček prachu. Ten představoval jedinou zaznamenatelnou stopu po jejím činu. I ta se navíc po pár stopách rozplynula.

Rychlý pohled Leah odhalil, že prostor pod nimi je plný hrůzostrašných zařízení. Leah ještě nikdy nic podobného neviděla. Uprostřed místnosti ležela čtvercová masa drátů a komponentů, spíše čehosi napůl smontovaného než hotového. Na hromadě horlivě pracovali darkspawni.

Z nitra stroje probleskovala zelená a bílá světla, takže celkově věc připomínala obrovskou rozevřenou tlamu netvora. Na podlaze se vinuly kabely napájení připomínající pupeční šňůry propletené mezi cévami a žílami tenčích kabelů. Leah si uvědomila, že vibrace vycházejí právě z tohoto zařízení.

Otočila se ke zbytku týmu a zvedla ruku. Taggart ji uchopil a mezi obleky se okamžitě navázalo přímé propojení, které umožňovalo ostatním vidět to, co viděla Leah. Všichni zároveň dávali pozor, jestli se kolem neobjeví démoni.

Mezitím dole démon přitáhl jednoho ze zajatců k zařízení. Byla to žena a hodně se bránila. Darkspawn ji srazil k zemi pažbou pušky. Pak ji škubnutím za vodítko znovu postavil, ovšem žena se potácela jako opilá.

Jiný darkspawn nasadil ženě kolem krku obojek.

---

[2] Látkově homogenní vlákno (vyrobeno z jednoho prvku) bez zákrutů s mikrorozměry zpravidla kolem 0,1 mm. Zatím se tento materiál používá převážně v rybářství k výrobě vlasců (pozn. překl.).

Následně další démon připevnil k obojku jeden z kabelů.

Žena spadla do nachystané náruče darkspawna stojícího za ní. Ten ji odnesl ke stroji. Jiný démon otevřel kóji, která ze stroje vyjela. Ženu bezohledně hodili dovnitř a zavřeli poklop.

Když si Leah všimla tří dalších podobných poklopů, které byly umístěny po stranách zařízení, uvědomila si, že uvnitř je místo pro všechny čtyři zajatce. Prudce se jí zvedl žaludek.

Přímo před ní se pohnul stín. Jen okamžik jí trvalo, než si uvědomila, že to bylo v místnosti, kde byli, a ne v dolním patře, kde pozorovala odehrávající se hrůzné divadlo.

Vytáhla kabel s minikamerou a sáhla pro pušku. V ten samý okamžik se z okolní tmy vyrojila horda stalkerů.

„Běžte!“ zavelela Leah. „Zpátky, odkud jsme přišli!“

Místnost rozzářily jasné záblesky energetických zbraní i klasických. Celá budova se útokem zachvěla. Leah namířila pušku na jeden z větších shluků stalkerů a stiskla spoušť. Do démonů se zaryla salva raket a Leah tlaková vlna málem srazila na zem. Podařilo se jí zůstat na nohou.

Do stěn narážely hořící kusy démonů. Uprostřed stropu se otevřela ohromná díra a rychle se zvětšovala. Leah pocítila z té zkázy uspokojení, ale pud sebezáchovy ho rychle přebil.

Rozběhla se za zbytkem týmu. Palba démonů z nižšího patra ještě víc poškodila podlahu. Na několika místech se udělaly bubliny, dokonce i díry.

Pak se konečně dostali k otvoru do vedlejšího domu.

Taggart udělal krok stranou, vytrhl pojistku z granátu a odjistil. „Granát!“ Nahlas počítal a hodil.

Zápalná bomba vybuchla a její okolí zmizelo v plamenech. Ty se rozšířily i na Leažin oblek, ona si jich ale nevšímala. Materiál obleku byl žáruvzdorný a nehořlavý. Jakmile plameny spotřebují palivo, zhasnou.

Než se stačili dostat k díře vedoucí ven na ulici, zvedl se z hromady suti fetid hulk. Záblesky z hlavní pušek a plameny krátce osvítily temně zelené netvorovy šupiny.

Démon máchl pěstmi připomínajícími palice a udeřil jimi vojáky jako kladivy.

Leah pozvedla zbraň, namířila na střed hulkovy hrudi a vypálila. Rakety zasáhly cíl a odhodily démona několik stop zpět. Než se však dostala k padlým kamarádům, zařval vedle ní druhý hulk.

Pokusila se otočit, namířit a couvnout zároveň. Na uvolněné suti jí však ujela noha. Bylo jí jasné, že ani tak by zřejmě neunikla. Démon byl příliš blízko.

Jeho ohromná ruka jí sevřela hlavu a rameno a přimáčkla ji k zemi. Ucítila strašlivou bolest a omdlela.

38.

Stanice metra Hatton Cross byla tichá a prázdná, ale to neznamenalo, jak Simon věděl, že by zde nikdo nehlídal. Obzvláště když věděl, jaká tajemství se tu skrývají.

Všem dobře známá červenobílomodrá značka označující londýnské metro visela nakřivo. oknech zbyly střepy. Několik sekcí kolejiště umístěného hluboko pod nástupištěm bylo vyrváno. Simon netušil, jestli je to dílo démonů nebo sběračů hledajících ocel. V tunelu ležela převrácená lokomotiva a několik vagónů. Jejich náklad už si rozebrali ti, kdo sem přišli drancovat – nebo hledat věci nutné k přežití, podle toho, kdy se tak stalo. Země byla plná všeho, co se nikomu nehodilo.

Například elektroniku po invazi nikdo moc nevyužíval. Cenu mělo jen jídlo a léky.

Stejně jako v *bunkru*, uvědomil si Simon trpce.

„Nebudem tu stát celou noc, že ne?“ zeptal se Nathan.

Simon ještě okamžik počkal a naposledy se rozhlédl. „Ne.“

„Tak ke komu se ti chce míň?“ zeptal se Nathan. „K templářům, nebo k démonům? Když nám nakopou zadek templáři, bude to totiž navíc dost trapas.“

„Chci se dostat dovnitř i ven naprosto v tichosti,“ odpověděl Simon. „Žádný velký humbuk. Jenom doufám, že tam zásoby pořád jsou a jsou v rozumném stavu.“ Chvíli počkal a pak dal rozkaz pomalu se přibližovat k cíli. Jakmile vyrazili, část jeho

nerozhodnosti a obav zmizela.

❖ ❖ ❖

Uběhly dlouhé minuty naprostého ticha, během kterých pomalu odklízeli trosky stanice. Ruce ve zbroji používali jako miniaturní bagry, kterými nabírali suť. Jakmile si vyčistili cestu, plížili se pomalu hlouběji do tunelu. Simon v pravidelných intervalech lepil na stěny i na strop kamery. Ty měl celý tým napojené na HUD a mimo jiné jimi měřili vzdálenost.

Pět set sedmnáct yardů od začátku tunelu se Simon otočil ke zdi a prohlížel si její povrch. Na betonu jako neóny svítilo graffiti. Pod ním ležela něčí rozbitá kostra. Zbytky druhé byly na druhé straně kolejiště.

„Dáme sem Node," řekl Simon a ukázal na asi padesátimetrový úsek tunelu. „Měli bychom mít dost místa na práci. A sto metrů od něho chci kamery, tepelná čidla a detektory pohybu."

Členové týmu se pustili do práce. Bezpečnostní systémy byly zapojené dříve než generátory Nodu. Práce s nimi byla snadnější.

Když bylo všechno na místě, obrátil Simon pozornost zpátky ke zdi.

❖ ❖ ❖

„Vypadá to, že tu dlouho nikdo nebyl, kamaráde," řekl Nathan.

„To jo." Simon udeřil pancéřovanou pěstí do zdi. Na zem spadly rozdrcené kusy betonu, které skrývaly kovové otvory a panty. „Tahle zásobárna byla postavená jako nouzovka. Pro lidi, co by se dostali do potíží mimo

hlavní oblasti. Nebo třeba pro případ, kdyby templáři museli hlavní prostory opustit.“

„Tak co doufáš, že tam najdeš? Suchary?“

Simon vysunul ze zbroje identifikační zařízení v podobě jakéhosi hřebu a zastrčil ho postupně do všech šesti otvorů. Dostat se za tajné dveře, aniž by je předtím správně odemkl, by vyvolalo explozi, která by vše uvnitř zničila.

„Jo. Suchary. Cereálie. Sušené mlíko. Sušená vajíčka.“

„Myslíš, že by tam mohly být takové ty malé párky v konzervě?“ zeptal se Nathan. „Po těch se mi fakt stýská.“

„Žebráci si moc vybírat nemůžou,“ řekla mu Danielle. „Asi si je budeš muset ještě chvilku odříct.“

Jakmile byl Simon podle identifikátoru rozpoznán jako příslušník templářského rodu, panty povolily. Simon uchopil po vysunutou část stěny a odtáhl ji. Pod ní se leskly bezpečnostní dveře. Ocelový ovál připomínal poklop z ponorky.

„Jak jsi o tom skladišti věděl?“ zeptal se Nathan.

„Otec chtěl, abych se je všechna naučil,“ řekl Simon. „Nebo mě je aspoň zkoušel naučit. On je znal a ostatní lordi taky, ale já jsem si je nikdy nebyl schopen zapamatovat všechna.“

„Tak to je dobře, že sis zapamatoval aspoň tohle. Maso a voda nám nějakou dobu vydrží, ale sušené jídlo se bude hodit.“

Simon souhlasil. Stále ještě lovili vysokou, ale měl strach, že zvířat v okolí vybili tolik, že by se stáda nemusela vzpamatovat. To se neslučovalo s tím, co templáře učili o zachování druhu.

„Ale za kousek sýra bych vraždil, kamaráde. A za flašku vína.“

Dveře se odemkly sérií rychle po sobě slyšitelných cvaknutí. V Simonově HUDu se ozval robotický hlas.

„Vítej, lorde templáři.“

Simon zatáhl a těžké dveře se díky kapalině minimalizující tření neslyšně otevřely. Do tunelu proniklo světlo. Simon vešel.

Danielle ho chytila za rameno a zastavila. „Není to náhodou jediná cesta dovnitř i ven, že?“

„Je to templářské skladiště,“ řekl Simon. „Jakmile budeme uvnitř, budeme mít samozřejmě *dvě* cesty ven.“

„Aha. Tak jo, jenom se ptám. Jak je to tam velké?“

„Dvě patra.“

„Takže by tam mělo být zásob celkem dost.“

„Jestli se k nim nikdo nedostal…“

„O čemž pochybuju,“ řekl Nathan. „Podle stavu betonové zdi.“

„…mělo by tam být dost, abychom měli dva měsíce relativně klid,“ dokončil Simon větu. Pak se pustil dál osvětlenou chodbou.

„A proč jsme sem nešli už dřív?“ zeptala se Danielle.

„Nechtěl jsem si od templářů nic brát.“

„Ale my sakra jsme templáři, kamaráde.“ Nathan plácl dlaní do zdi. Chodbou se rozlehl zvuk kovu narážejícího na kámen. „A ne ti, co zalezli jako krysy.“

„Ne všichni se chtějí schovávat,“ řekla Danielle.

„Zatím jsme se dokázali o sebe postarat sami,“ řekl Simon. „O nic jsme nemuseli prosit.“

„Teď taky neprosíme,“ řekl Nathan.

„A nebrali jsme si nic, co nám nepatří,“ pokračoval

Simon.

„Ty seš prostě někdy tak nesnesitelně spravedlivý, že by mě z toho kleplo. Kdyby byl můj tatík lord a já věděl o takovýmhle místě, už bychom tam dávno byli.“

„Simon má pravdu,“ řekla Danielle. „Kdybychom sem šli hned, měli by Booth s ostatníma proti nám argument. Předtím by tomu mohli říkat krádež, teď už jde o přežití.“

„Nejde o to, jestli je to krádež, nebo ne,“ řekl Simon. „Tady jde o bezbranné lidi, co na nás závisí. Nesmíme je zklamat.“

Zastavil se u dalších dveří, identifikoval se a otevřel je. Za nimi je čekala dvě patra naplněná balíky cereálií, sušeného mléka, vajec, těstovin a konzerv.

„Ty jo,“ zašeptal Nathan a úleva v jeho hlase byla více než zřejmá. „Budem potřebovat náklaďák.“

❖ ❖ ❖

Simon velmi nerad roztáhl templáře do živého řetězu, ale pokoušet se přenášet potraviny jednu po druhé by trvalo příliš dlouho. Už tak byli velmi zranitelní. Alespoň že jim nějaký čas ušetřila síla a rychlost, kterou jim poskytovaly zbroje.

Ještě před vstupem do tunelu skutečně nedaleko objevili dvě dodávky, které zůstaly ve slušném stavu. Obě byly schopné odvézt velké množství zásob. Sušené potraviny nebyly nijak těžké, ale zabíraly hodně místa. Když se přesvědčili, že motory obou aut startují a mají dost nafty, aby se dostali alespoň na okraj Londýna, dotlačili dodávky asi míli od stanice metra. Z úkrytu je sledovala skupina přeživších, ale po démonech nikde ani

stopy.

Rychle naložili první dodávku a už nakládali druhou. Kamery rozmístěné před stanicí zaznamenaly pohyb.

„Pozor," řekla AI zbroje. Na Simonově HUDu se rozsvítil čtvercový obraz z kamery a na něm kus prostranství na rohu dvou ulic.

„Nathane," zavolal Simon.

„Vidím to."

„Vemte, co unesete, a všichni ven z tunelu."

Jakmile byli venku ze skladiště, Simon ho uzavřel a vrátil zeď na místo. S mečem v ruce a bednou energetických tyčinek v druhé zamířil ke schodišti.

Východ slunce byl až za několik hodin, takže město halila dokonalá tma. Měsíc i hvězdy skrývala permanentní černá kouřová clona.

„Naložte to na auto," řekl Simon. „Zkusíme se odsud dostat."

Než templáři naložili všechny zásoby, oznámil jim hlas zesílený přes reproduktor: „Nechte to být a odstupte od dodávek."

Členové Simonova týmu tasili zbraně. Simon zastrčil meč a zvedl ruce nad hlavu. „Všichni se uklidněte."

„To pude těžko," řekl Nathan. „Zkus se uklidnit, když na tebe míří."

„Tady je Simon Cross," řekl Simon. „Jsem…"

„Víme, kdo jsi," odpověděl drsný hlas. „Běžte od těch aut."

„Mám lidi, kteří jídlo potřebují."

„To jídlo patří templářům. To znamená nám."

„A odkdy nejsou templáři ochotni rozdělit se o

všechno, co mají, s prvním člověkem, který to potřebuje?“ zeptal se Simon. „Můj otec, Thomas Cross, mě učil, že jsme především rytíři. Naší povinností je brát na svá bedra trápení těch, s nimiž se sejdeme na jedné cestě.“ Ukázal na dodávku. „To jídlo dostanou ženy a děti, které bez něho umřou hlady.“

„To není náš problém.“

„To by měl být,“ řekla Danielle. „To se nestydíte říkat si templáři?“

To asi nebyla nejvhodněji volená slova, pomyslel si Simon. Ale nechal to být a čekal, jak druhá strana zareaguje.

„Převor Booth vydal rozkaz, že vám nemáme dovolit…“

„Dost,“ zahřměl o něco hlubší hlas. „Už mám těch keců plné zuby.“ Jeden z templářů se postavil a vyšel víc na světlo. Byl štíhlé a atletické postavy, oblečený v šedé a olivově zelené zbroji. V rukou držel obouručnou sekeru.

„Pojď zpátky, seržante Harsteade.“

„Ne, pane. Nepůjdu,“ odpověděl Harstead. „Ne, jestli na tyhle zásoby čekají hladoví lidé. Přece po mně nechceš, abych bral jídlo od pusy ženským a dětem. To neudělám na ničí rozkaz. Ani na převorův.“ Hodil si těžkou sekeru přes rameno a ohlédl se k ostatním ukrytým templářům. „A vy ostatní chcete plnit povinnosti zrovna takhle?“

Ozvalo se sborové *ne.*

Simon ucítil, jak sevření žaludku trochu povolilo.

Harstead se obrátil k Simonovi. „Budeš potřebovat ještě něco, lorde Crossi?“

„Ne,“ řekl Simon. „Pobrali jsme skoro všechno, co

uvezeme, a myslím, že už jsme se zdrželi dost dlouho. Vlastně už jsme i zamkli. Díky.“

„Dostanete se v pohodě z města?“

„To musíme zjistit. Za městem na mě čekají obrněné transportéry.“

„Třeba bychom vás mohli doprovodit,“ nabídl se Harstead. „Máme tady čtyři ozbrojené jednotky. Mohly by se hodit, kdybyste se dostali cestou z města do problémů.“

„To bychom ocenili. Tedy, jestli jseš si jistý, že to neudělá problémy tobě.“

„Jsem templář, lorde Crossi. Někteří už možná zapomněli, co to znamená, ale já ne. Znal jsem tvého otce. Kdybych mohl, rád bych zemřel po jeho boku.“

„Jsem si jistý, že by spíš chtěl, abys žil,“ řekl Simon.

Harstead ukázal palcem za sebe zhruba směrem k templáři, který mluvil jako první. „To je převorův bratranec. Všimli jsme si, že poslední dobou se na hodně vysokých postů dostali členové Boothovy rodiny. Tomuhle to myslí a umí to s mečem, ale pořád ještě neví, co sám se sebou, takže místo toho líbá bratránkovi zadek.“

„Trochu uctivěji, Harsteade,“ odpověděl mladší muž.

„Klidně, poručíku, hned jak se od tebe dočkám něčeho, co budu schopen skousnout, o úctě radši vůbec nemluvím.“

„Nemůžeš jenom tak převzít velení nad hlídkou.“

„Chceš nechat hlasovat, poručíku?“

Důstojník chvíli nic neříkal. „Ne.“

„Fajn. V tom případě ti nabídnu, abys šel s náma. Jinak bych tě totiž svázal a hodil do auta.“

Simon se za hledím zazubil. S takovouhle ochrankou bude cesta přes město bezpečnější. I tak bude ovšem hodně dlouhá.

39.

Leah probudil bolestivý políček. Obličejem jí projela prudká bolest. Zamrkala, aby dostala z očí jezero slz, a spatřila obludného démona. Automaticky se pokusila sáhnout po zbrani a vystřelit, ale nemohla hýbat rukama. Byla nahá a připoutaná k jednomu z modulů podivného zařízení.

Démon nad ní měl protáhlou hlavu a ostrý, zahnutý nos, který vypadal, že by dokázal prorazit i palladium. Hubený krk i zbytek těla se zdál být snad až příliš slabý, než aby unesl takovou hlavu.

„Už jsi vzhůru?“ obořil se na ni démon. Mluvil anglicky, přestože pomalu.

Leah neodpověděla.

Démon vyloudil na ústech, kterým chyběly rty, děsivý úšklebek. „Už jsi blízko.“ Otočil se a vytáhl obojek. Jeho silné prsty s ním chvíli manipulovaly, než se otevřel.

Leah se snažila bránit, ale démon jí snadno obojek nasadil na krk. Jakmile zařízení začalo pracovat, rozlilo se jí po těle horko a cítila vibrace. Zařvala bezmocí a vztekem.

„Vzpírej se,“ povzbuzoval ji démon. „Je to lepší na pohled.“

Leah procházela tělem mučivá bolest. Na okamžik sama sebe slyšela řvát, pak buď ohluchla, nebo ztratila hlas. V příštím okamžiku omdlela.

❖ ❖ ❖

Leah hleděla do holé kovové zdi malé místnosti a zoufale se snažila vzpomenout si, jak se do ní dostala. V paměti měla díry, protože poslední, co si vybavovala, byl obojek, který dostala na krk.

Sáhla si na něj, ale nic nenahmatala. Navíc už nebyla nahá, ale měla na sobě černý oblek. Okamžitě zapla vysílačku.

„Tady velící havran. Slyší mě někdo?“

Žádná odpověď.

„Tady velící havran. Je tu někdo?“ Tísnivý pocit narůstal. V jednu chvíli měla pocit, že po stropě přelétl stín. Skrčila se, zvedla levou paži a vytáhla z pouzdra termální bolter a automatickou pistoli typu SRAC, vojáky žertovně přezdívanou sráč.

Na kovovém stropě byl jen její pokřivený stín. I když ho Leah vzápětí poznala, zbraně nesklonila. Pocit, že jí něco hrozí, se ani na chvíli nezmenšil.

Ve stropě nebyl poklop ani dveře. Prohlédla podlahu, ale se stejným výsledkem. Jak se mohla dostat do místnosti bez dveří?

Dupla do země, ale podlaha se zdála být pevná. Neschopná smířit se s tím, že do místnosti nevedou žádné dveře, zastrčila bolter a poklepala hlavní automatické pistole na zeď. To opakovala zhruba každých šest palců.

Když obešla celou místnost, aniž by cokoli našla, dala si pauzu, uklidnila se a začala od stropu k podlaze. Na druhé stěně konečně uslyšela duté zazvonění, které jí prozradilo, že v tomhle místě je za zdí volný prostor.

Snažila se nepropadat falešným nadějím. Zaměřila se na nalezené místo. Měnila barevné filtry brýlí a nakonec objevila na povrchu vlasovou štěrbinu.

V mysli se jí objevil obraz. Vzpomněla si na podivné zařízení, které viděla společně s démony v nákupním centru Apple. Kam zmizelo? Jak se odtamtud vlastně dostala?

Místnost se náhle začala zahřívat, až měla pocit, že je v troubě. Položila na objevené místo dlaň a aktivovala nanoháčky, díky kterým mohla lézt po zdech. Háčky se zasekly do kovu. Zapřela se nohou o stěnu, aby získala co největší páku, a zatáhla.

Část zdi se velmi neochotně otevřela. Úzký otvor za ní byl zcela temný.

„Velící havrane," ozval se jí z reproduktoru slabý hlas.

Díkybohu. „Tady velící havran," odpověděla Leah. „Kdo je tam?"

„Geoffrey," odpověděl hlas. „Geoffrey Timms. Potřebuju pomoc. Jsem raněný."

Geoffrey Timms byl jeden z mladších mužů, které jí přidělili do týmu.

„Uklidni se," řekla Leah. „Řekni mi, kde jsi."

„Já nevím."

„Tak se rozhlédni."

„Nějaká místnost. Kovové stěny."

„Pamatuješ si, jak ses tam dostal?" zeptala se Leah.

„Ne. Prostě jsem se tu probudil." Geoffrey dostal záchvat kašle. Když promluvil znovu, zněl jeho hlas slaběji. „Těžce krvácím."

„Najdu tě," řekla Leah, i když netušila, jak to udělá. Zavřela oči a uvažovala. „Zabouchej na stěnu. Třeba tě uslyším." Modlila se, aby byla dost blízko.

O chvíli později se ozvalo bouchání. Jako by však přicházelo zpoza stěny po její levici, nikoli ze stěny s

otvorem.

„Slyšíš mě?“ zeptal se Geoffrey.

Leah místo odpovědi zabouchala na zeď. „Slyším. A ty mě?“

„Jo.“ Geoffrey se zasmál úlevou, ale smích rychle přešel v další záchvat kašle.

„Vydrž,“ řekla Leah. „Dostanu tě ven.“ Zastrčila pistoli a protáhla se do otvoru ve zdi.

Tma v krátkém tunelu byla absolutní. Neviděla nic. Když se však nad tím zamyslela, nepřišla na to, odkud se bere světlo v místnosti za ní. Právě v tom okamžiku zhaslo.

❖ ❖ ❖

Leah nedokázala odhadnout, kam až se doplazila. Nedávalo smysl, aby to bylo daleko, ale připadalo jí, že se plazí věčnost. Její přerývaný dech zněl ve stísněném prostoru, jako by někdo měchem rozdmýchával oheň. Bylo to o to horší, že nic neviděla. Fantazie plnila temnotu všemi možnými druhy démonů. Žádné ze světel, která měla zabudovaná do zbroje, nefungovalo.

„Geoffrey,“ zavolala, protože už nechtěla být sama. „Jsi tam ještě?“

„Jo. Ale nic moc.“

„Tak vydrž. Za chvilku jsem tam.“

„Proč ti to tak trvá?“

„Je to tu zmatené. Mluv na mě.“ Z reproduktoru se však náhle ozvalo jen bolestivé praskání. Málem si strhla masku, než to konečně přestalo. „Geoffrey?“

Žádná odpověď.

„Geoffrey?“ Leah se začala plazit rychleji. Napadlo

ji, jestli ho mohli dostat démoni.

Pak se doplazila na konec tunelu. Prsty narazila do hladkého kovového povrchu. Položila na něj dlaň a ohmatáním zjistila, že dokonale kryje celý tunel.

Zmocnila se jí panika. Pokusila se stěnu vytlačit, ale neměla se o co zapřít. Nedávalo smysl, aby tenhle tunel nikam nevedl.

Za sebou uslyšela mechanický zvuk a světlo se zase rozsvítilo. Když se otočila, spatřila, že druhý konec tunelu je už také zavřený. Horší však bylo, že se k jejím chodidlům nezadržitelně pohybovalo několik otáčejících se čepelí.

Zoufale se rozhlédla kolem sebe a všimla si oddělené sekce stěny po pravé straně. Praštila do ní dlaní, aktivovala nanoháčky a kryt vytrhla. Hodila kus plechu k pohybujícím se nožům s cílem zablokovat je. Čepele bez zjevných potíží proměnily poklop v kovové konfety. Leah ze strašlivého kovového skřípotu, který to doprovázel, málem ohluchla.

„Leah!“ zavolal Geoffrey.

Jeho zavolání ji překvapilo. Leah neměla skoro ani tolik místa, aby se vsoukala do otvoru, který otevřela. Dokázala si představit, že jí čepele projely jen několik palců od chodidel.

„Leah!“

Čepele se těsně u stěny zastavily. Leah se na okamžik vyděsila, že ji budou pronásledovat. Místo toho jí však jen blokovaly cestu zpět.

„Geoffrey,“ řekla Leah. „Už je to v pohodě. Jsem tady.“

„To byl strašný zvuk.“

„Jo. Nic to není.“ *Už ne.* Leah se plazila ještě kousek

a dostala se k zatáčce do pravého úhlu, po níž tunel pokračoval kolmo vzhůru. Měla co dělat, aby se zatáčkou vůbec prosoukala. Pak s pomocí nanoháčků šplhala nahoru do tmy.

Otvor za ní se prudce zavřel.

„Geoffrey," zavolala. Žádná odpověď.

❖ ❖ ❖

Leah objevila další čtyři otvory a dvě pasti. Snažila si pamatovat pořadí odboček a v duchu si vytvářela virtuální mapu. Měla pocit, že opravdu míří zhruba do míst, odkud slyšela bouchání. Nebylo ovšem možné, aby si byla jistá.

„Leah." Když znovu uslyšela Geoffreyho hlas, zněl slaběji než předtím.

„Jsem tu," řekla.

„Měl jsem pocit, že ses mi jenom zdála."

„Ne."

„Zdá se mi spousta divných snů."

„To bude z horečky." Leah narazila na další slepý konec a chtělo se jí zařvat vztekem.

„Je mi zima."

„Vydrž." Leah opatrně ohmatala stěnu, která jí stála v cestě, a pak obě strany tunelu. „Můžeš ještě jednou zabouchat na stěnu?"

„Jo, to zvládnu."

Leah pozorně poslouchala. O chvíli později uslyšela pomalé a slabé zvuky odkudsi zdola. Potichu zanadávala na tmu, kvůli které nic neviděla, a to ani s novým okem a technologií implementovanou do obleku.

„Slyším tě," řekla. „Připadá mi, že jsem blíž."

Zabouchala na stěnu.

„Jo, mně taky.“

„Určitě tam za pár minut jsem. Vydrž.“ Leah přitiskla dlaň na dno tunelu a pokusila se odsunout uvolněný poklop. Přitom kopla kolenem do země a ozvalo se duté kovové zadunění. Srdce se jí rozbušilo. Posunula se o kus zpátky a přiložila dlaň na místo, do kterého předtím kopla. Kovový plát se posunul. Na konci tunelu nějakých deset stop pod ní bylo vidět světlo.

„Leah?“

Tentokrát slyšela Leah Geoffreyho hlas z reproduktorů, ale i přímo. Byl pod ní.

„Slyším tě, Geoffrey. Jsem skoro u tebe.“

Odolala nutkání těch deset stop seskočit, protože neviděla, co – ani kdo – v místnosti je. Prostrčila do otvoru hlavu a ramena a pomalu se plazila. Do hlavy se jí nahrnula krev.

Když byla dole, rozhlédla se. Tlumené světlo stěží stačilo na to, aby viděla kovové stěny a muže ležícího na zemi. Kolem něj se na plechu leskla tmavá kaluž.

Geoffrey byl bledý. Oči měl propadlé. Dalo mu velkou práci, aby se k ní otočil. Obě ruce měl přitisknuté k břichu.

„Zdravím,“ řekl.

„Dej si pohov,“ řekla Leah. „Už ti jdu pomoct.“ Položila ruku na jednu stranu otvoru, pak druhou na opačnou. Když se takhle zapřela, vysoukala se ven, udělala salto a dopadla na nohy.

„Nechápu, jak jsi mě našla,“ zasténal Geoffrey.

„Našla.“ Přešla k němu.

„Máš vodu?“

Leah už chtěla říct, že ne, ale pak si uvědomila

povědomou tíhu láhve vzadu na opasku. Podala ji Geoffreymu.

„Ale pomalu,“ napomínala ho. „Vypadá to, že úplně hoříš.“ Nakonec mu dokonce musela pomoct. Podivné bylo, že Geoffrey sice pil, ale voda se rozlévala na zem.

A pak jí přímo před očima Geoffreyho kůže zmizela a zbyla jen holá kostra. Lila vodu otevřenými kostěnými ústy mrtvoly.

Leah zamrazilo. Zavřela láhev. Netušila, jak dlouhou dobu v bludišti stráví, a vodu bude určitě potřebovat.

Mentálně naprosto vyčerpaná a s nervy na pochodu zírala na kostru a uvažovala, jak se sem dostala. Když na okamžik zavřela oči, aby jim dala odpočinout, přivítal ji vzápětí pohled, na který byla připravena ještě méně.

Kostra zmizela. Byla zpátky v původní místnosti.

40.

„Nebude se jim líbit, že tu jsi,“ řekla Naomi.

„Ze začátku ne,“ souhlasil Warren. „Ale až uslyší, co pro ně mám…“

„Budou tě nesnášet ještě víc. Budou ti chtít věřit, ale někteří se tě budou bát.“

„…vyslechnou mě.“ Warren doufal, že alespoň tohle je pravda. Už to byly dva dny, co přišel o útočiště. Společně s Naomi přespávali ve squatech a hledali skupinu kabalistů, kterou by mohli získat pro sebe. Dnes ráno jednu objevili.

Kabalisté byli v Piccadilly, prohrabovali se vším, co zbylo v bytech i v obchodech. Naomi už dříve slyšela, že v téhle oblasti nějaká skupina kabalistů je. Tyhle našli v šestém patře obytného domu.

Nejdřív je zastavily stráže rozmístěné kolem budovy. Všichni tři muži byli urostlí a zjevně vybráni pro tuto službu právě kvůli postavě. Tváře i odhalené části rukou, krku i hrudi měli potetované. Zbroje měli ušité z démonů. Byly to kusy krunýřů a kůže sešité šlachami, protože uměle vytvořené nitě nebo rybářské vlasce by zničily i ten zbytek prastaré energie, který v kusech démonů zůstal.

„Co chcete?“ zeptal se mladý muž s propadlými tvářemi a čírem na hlavě. Tvář měl zbarvenou do červena hustým tetováním. V ruce držel mačetu a druhou, úplně stejnou zbraň, měl zavěšenou na rameni.

„Jsem Warren Schimmer. Potřebuju mluvit s hlasem vaší skupiny.“

Všichni tři muži na hlídce si vyměnili významné pohledy.

„Náš hlas ale nebude chtít mluvit s tebou," řekl jiný muž. Rány na hlavě, kam si nedávno nechal implantovat tři malé démoni rohy, mu stále ještě krvácely. Rohy patřily létajícímu démonovi ne většímu než chápan nebo jiná středně velká opice, ovšem obdařenému schopností vysílat elektrické výboje.

„Myslím, že bude," řekl Warren sebejistě. „Až zjistí, co mu můžu nabídnout."

„Nebuď si tak jistý, démone."

„Nejsem." Warren udělal k muži jednoduché gesto.

Do muže udeřila vlna neviditelné síly. Kabalistovi se podlomila kolena a on se s výkřikem skácel na rozbitý chodník.

Mladík s mačetou prudce a zcela neočekávaně zaútočil Warrenovi na hlavu. Warren téměř bez námahy ránu vykryl kopím, odrazil mačetu do strany a udeřil dolním koncem kopí do země. Objevila se stěna čisté energie, která muže odhodila kus dozadu.

Třetí muž, s oholenou a zcela potetovanou hlavou, vytáhl poměrně velkou pistoli. Ta měla nahoře podivný zásobník tekutiny, ve kterém to při výstřelu zabublalo.

Warren jednou rukou vyvolal štít. Právě včas, protože vzápětí do něj narazili čtyři démoni, ne větší než nehet na malíčku. Jejich ocasy se zuřivě svíjely, když se znovu a znovu vrhali proti štítu.

Naomi spolkla nadávku a couvla. Démoni měli zbraně na živé náboje jako třeba hejna hmyzu, ale Warren je nikdy neviděl v rukou kabalistů.

„Zajímavé," poznamenal Warren. „Tu zbraň sis dělal sám? Nebo jsi jenom zjistil, jak se používá?"

Kabalista na něj místo odpovědi znovu namířil.

Warren máchl rukou a běsnící živé náboje se rozletěly ke kabalistovi, který je vystřelil, a zastavily se jen pár palců od jeho hlavy. Muž pochopil a sklonil zbraň.

Kabalista s třemi malými rohy se postavil. Ve tváři měl výraz neskrývaného úžasu. Přejel si rukou po rozích. „Mám takový divný pocit na hlavě," řekl.

Kabalista s pistolí se na něj podíval. „Zahojilo se tito, ty vole. Ty rohy vypadají, jako by ti tam rostly odjakživa."

„Zahojilo?" Kabalista si prsty ohmatával místo, kde rohy vyrůstaly z kůže. Jeho výraz se změnil v naprosté překvapení. Otočil se k Warrenovi. „Tos mi udělal ty? Tys mi to zahojil?"

„Jo," odpověděl Warren.

„Jak?"

„To je jedna z věcí, které jsem vám chtěl nabídnout."

Kabalista si nevěřícně tahal za rohy, jako by stále nedokázal uvěřit.

„Chci mluvit s hlasem," zopakoval Warren.

„Dobře," řekl muž. „Někoho pro ni pošlu." Pak ukázal na kabalistu s čírem.

Mladší kabalista tiše zanadával, vstal a zamířil do domu. Warren usmrtil živé střelivo, a to popadalo na zem.

❖ ❖ ❖

Vnitřek budovy byl zcela zničený, ale několik bytů bylo vyklizeno, aby se v nich dalo bydlet. Warren

napočítal třicet lidí, ale mohlo jich tu být i víc. Nikdo nevypadal nadšený, že ho vidí. Když stoupal po schodech do třetího patra, cítil na sobě upřené pohledy.

Velkou část druhého patra zabíraly truhlíky a zahradnické bedýnky. V nich rostly byliny a zelenina. Soudě podle velikosti truhlíků bylo všechno připraveno k případnému okamžitému stěhování.

Některé byliny Warren poznal. Používaly se v přírodní medicíně. Bylo tu však několik rostlin, které vypadaly podivně zdeformovaně. Některé rostly jen v oblastech, kterých se už zmocnila Spálenina.

V třetím patře na něj čekala mladá žena. Vypadala na devatenáct nebo dvacet. Byla to štíhlá asiatka. Jasně modré vlasy měla zastřižené po ramena a její typicky šikmé oči byly zvláštně zelené. Potetovanou měla celou tvář, paže i nohy. V pracovních šortkách, trekových botách a košili nevypadala jako hlas kabalistů, ale Warren cítil, jak z ní vyzařuje moc.

„Já jsem Daiyu," řekla. Kolem ní stáli čtyři kabalisté.

Warren se málem usmál. Třebaže byla žena velmi drobná a zřejmě neměřila víc než pět stop, moc, která z ní sálala, jí jistě poskytovala větší ochranu než všichni muži.

„Warren Schimmer," řekl.

„Už jsem o tobě slyšela. Říká se, že k nikomu nepatříš."

„To je pravda."

Daiyu si ho prohlížela s neskrývaným zájmem. „Taky jsem slyšela, že máš moc, i když nemáš tetování ani implantáty."

„Nepotřebuju je."

„Říká se, že to je díky tomu, že máš ruku démona a jeho znamení.“ Daiyin pohled spočinul na Warrenově stříbrné ruce.

Warren ji sevřel v pěst, aby dokázal, že skutečně patří k němu a je plně funkční. „Umožňuje mi zaměřit moc, kam potřebuju, ale moc jako taková je moje.“

„Aha.“ Daiyu se mu znovu podívala do očí. „Co tady chceš?“

„Dát ti nabídku na obchod, která se neodmítá,“ řekl Warren.

„Nemůžeš mi dát nic, co bych si nemohla vzít sama.“

Warren pokynul muži, jemuž zahojil rány kolem rohů. Muž se k nim neochotně přidal.

„Vaši lidé se snaží napodobovat démony tak, že si na tělo přidělávají kusy jejich těl,“ řekl Warren. „Jediné, čeho dosáhnou, je to, že si způsobí zranění, které je ještě víc oslabí. Já je umím zahojit a můžu tě naučit, jak zajistit, aby transplantované části na těle bez problémů vydržely.“

„Dívej na moje rohy,“ vložil se do rozhovoru kabalista. „Ty mi zahojil před chvilkou.“

Daiyu na muže mávla, aby si klekl, a prohlížela si jeho rohy. Opatrně se jednoho dotkla ukazováčkem. Přeskočila elektrická jiskra a ona ucukla.

„Jakmile se transplantáty spojí s tělem,“ řekl Warren, „promění se v ohnisko moci a dají lidem větší kontrolu nad prastarými silami.“

Mladá žena si ho zkoumavě prohlížela. „A co později? Tělo je odmítne?“

„Ne. Ne, pokud se dotyčná osoba nerozhodne, že už je nechce.“

Hovor kolem nich nabíral na intenzitě. Z jiných pater přicházeli poslouchat další kabalisté.

„A my ti jako máme věřit?“ zeptala se Daiyu.

„Pokud nic podobného nemáte, měli byste to vzít.“ Snažil se, aby to znělo sebejistě, v těchhle typech rozhovorů však nikdy nevynikal. Nebyl přirozeně asertivní, a nebyl by ani nyní, kdyby nebyl v zoufalé situaci. Neměl kam jít, neměl kde spát a hrozilo mu, že jestli se o sebe nepostará, Lilith ho zničí.

„Říkal jsi, že jsi přišel uzavřít obchod,“ řekla mu Daiyu.

„Jo.“

„Ale obchod není obchod, dokud něco nedostaneš i ty.“

To udělalo na Warrena dojem. Byla chytřejší, než čekal.

„Chci to, co vy,“ řekl jí. „Mít větší moc. Bez pomoci už větší moc získat nedokážu.“

„Takže ty potřebuješ mou pomoc?“

„Ne.“

„Co teda?“

„Chci se stát tvým vůdcem.“

„Mým vůdcem je první jasnovidec.“

„To je v pořádku,“ řekl Warren. „Klidně si poslouchej jasnovidce, jestli chceš. Ale já tě budu učit. Můžu tě udělat daleko mocnější. To první jasnovidec nedokáže. Můžu ti dát větší moc, než má kdokoli z kabalistů.“

Daiyu si ho chvíli zkoumavě prohlížela a pak přikývla. „Budu to muset probrat s učedníky. Pak se vrátím.“

„Ale brzo,“ varoval ji Warren. „Můžu se obrátit i na

jiné lidi.“

❖ ❖ ❖

Naomi vytáhla z tašky, kterou naplnila teprve před chvílí v obchodě o pár bloků dál, balíček instantní čínské polévky. Třebaže ve městě stále žili lidé a od invaze uběhly čtyři roky, zbýval na některých místech dostatek jídla, aby nezemřeli hlady. Všechno, co podléhalo zkáze, bylo dávno pryč.

Otevřela pytlík a nasypala obsah do malého hrnce, který našla před pár dny. Chybělo jí klasické nádobí, které měla k dispozici, když bydlela u Warrena. Za pár minut už se ve sklepním bytě, kam se po rozhovoru s kabalistkou Daiyou uchýlili, rozhořel malý plamínek. Naomi zalila nudle vodou a přidala obsah pytlíku s příchutí.

Warren stál u okna a díval se ven skrz špinavé popraskané sklo. Zdál se být klidný, ale ona ho znala až příliš dobře, než aby věřila tomu, jak se tváří.

„Na co myslíš?“ zeptala se Naomi, zatímco se bytem začala linout vůně připravovaného jídla.

„Na kabalisty.“ Jeho nepřítomný pohled i tón jí prozradily, že tohle je pravda jen z poloviny.

„Dělá ti starosti, jak se rozhodnou?“

„Ne. Rozhodnou se správně. Nemají jinou možnost. Můžu toho pro ně hodně udělat a naučit je dělat věci, které by sami nedokázali.“

„Musím přiznat, myslela jsem si, že se tě budou bát víc.“

„Oni se mě bojí,“ řekl Warren. „Ale ještě víc se bojí, že nebudou nikdy umět, co umím já.“

Naomi si s trochou žárlivosti uvědomila, že se bojí

stejné věci. „A ty je to naučíš?“

„Ano.“

„A proč jsi to ještě nenaučil mě?“

Podíval se na ni. „A ty by ses to fakt chtěla naučit?“

Naomi se nad tím zamyslela. V téhle otázce byla rozpolcená. Mít ještě větší moc by bylo dobré, obzvláště s tím, jak bylo kolem ní nebezpečno. Na druhou stranu se bála pomyslet, jak blízko k démonům by se asi musela dostat, aby moc získala.

„Možná,“ odpověděla.

Warren se poněkud smutně usmál. „Proto jsem tě ještě nic nenaučil. Tohle prostě musíš chtít.“

„A tys to chtěl?“

„Nejdřív ne, pak jsem si ale uvědomil, že jestli chci přežít, musím se naučit všechno. A ani teď nemám jistotu.“

Naomi zamíchala nudle. „Viděl jsi někdy Lilith?“ Démonka už se neukázala několik dní, alespoň podle toho, co Naomi věděla.

„Ne.“

„Kam myslíš, že šla?“

„Nevím.“

„Vrátí se?“ Naomi tiše doufala, že ne.

„Ano.“

„Pokud kabalisti přijdou s tím, že tvou nabídku berou, co budeš dělat?“

„Naučím je, jak bojovat proti démonům.“

„Myslela jsem, že právě ty jsi ze všech lidí na světě nejvíc přesvědčený, že tohle je sebevražda.“

„Ne, když vyhraješ,“ řekl Warren.

„A ty si myslíš, že můžeme vyhrát?“

„Schovávat se k ničemu není. Od začátku se pořád

dostávám mezi bojující démony.“ Warren se odmlčel. „Už jsem bojoval snad s každým kromě sebe.“

Naomi na okamžik spatřila jeho strach. Mnohokrát si ho spletla se sobeckostí, ale už se ho naučila rozpoznat. Ve Warrenovi bylo něco pochroumaného, co nikdo nedokázal opravit.

„A co ty?“ zeptal se Warren. „Ty tu zůstaneš, nebo půjdeš?“

Naomi už se sama sebe nějakou dobu ptala na to samé. Jakmile byl dům, kde bydleli, zničen, přišel Warren o většinu toho, co jí mohl nabídnout. Bez bezpečného úkrytu přitahoval démony jako lampa můry.

„A záleží na tom?“ zeptala se.

Zaváhal. „Ano.“

„Co chceš, abych udělala?“

„Já bych chtěl, abys zůstala, ale bude to nebezpečné. Nechci, aby se ti něco stalo.“

„To ani já. Ale zůstanu.“

Warren přikývl. Pokusil se něco říct, ale nemohl, takže přikývl ještě jednou.

„Nudle už jsou,“ řekla. „Musíš se trochu najíst.“

Společně jedli hůlkami, které našli v troskách čínské restaurace, a poslouchali křik démonů i obětí, který sem doléhal z ulice.

41.

Leah se zapřela o zeď. Nanoháčky na dlaních se zabodly hluboko do plechu. Zrovna když si myslela, že se plechový panel nepohne, zaskřípalo to a on vypadl ven. Místo chodby, kterou předtím vždy našla, dovnitř zavanul čerstvý vzduch nesoucí vůni borovic a trávy.

Leah nevěřícně hleděla na les, který se rozprostíral venku. Netušila, jak se mohlo zařízení, v němž byla uvězněna, dostat do lesa, ale rozhodně neměla v úmyslu se nad tím pozastavovat. Prostrčila ven hlavu a rameno a vypadla na měkkou zem.

S bušícím srdcem se postavila a rozběhla. Okolní krajinu částečně halila mlha, která skrývala slunce, podle něhož se chtěla zorientovat. Neměla tušení, kterým směrem utíká, ale hlavně že to bylo kamkoli od démonického zařízení.

Zem byla promáčená a všude byla spousta kaluží. Běžela přímo, nevyhýbala se jim, takže byla okamžitě promočená a cítila nepříjemný chlad. Studené a mokré oblečení bylo těžké a lepilo se jí na tělo. Z úst jí vycházely obláčky páry.

Na konci mírného stoupání byla tak zadýchaná, že nemohla dál. Postavila se do stínu pod skupinu jedlí a ohlédla se. Démonické zařízení vypadalo velké jako třípatrový dům. Ona však věděla, že to nemůže být pravda, protože bylo původně v nákupním centru Apple.

Tam se vešlo, když jsi ho viděla naposledy, pomyslela si. Démoni ho mohli rozšířit. Ale jak ho

přestěhovali? A jak dlouho v něm vlastně byla uvězněná?

Zatímco se snažila popadnout dech, rozhlížela se kolem sebe. Byla přesvědčená, že musela uvnitř strávit několik dní, ale nebyla si jistá, jestli za tu dobu viděla nebo slyšela i někoho jiného. Všechno, co v zařízení zažila, byla iluze.

Muselo to tak být, protože byla svědkem strašlivých věcí.

Když znovu popadla dech, otočila se a běžela po protilehlém svahu z kopce dolů. Netušila, kde je. I zde byla půda promáčená. Při každém kroku se jí na nohy lepila po kolena vysoká tráva.

Běžela, dokud mohla, a připadalo jí, že uběhla několik mil. Krajina se ani trochu nezměnila. Stále ji halila neproniknutelná mlha. Nakonec si vyčerpaná lehla na zem, aby si odpočinula. Někde nad sebou slyšela zpívat ptáky.

Třebaže to neměla v úmyslu, usnula.

❖ ❖ ❖

Když se probudila, zdálo se jí, že znovu útočí na démonickou továrnu na zbraně. Krčila se za převrácenou dodávkou. V rukou cítila váhu automatické pistole a bolteru.

„Leah!“

Dívala se na mrtvého muže, který jí ležel u nohou. Jmenoval se Jamey Capps, ale nikdy v životě ho neviděla.

Když zvedla hlavu, spatřila Roberta Wickershama, který stál přímo před ní. Vypadal stejně mladý a

bezbranný jako tu noc, kdy přišla o oko.

To není možné, pomyslela si Leah. Nemůžu tu být.

„Leah, vnímáš mě?“ Wickersham dobil útočnou pušku.

„Jo.“

Když se na ni podíval, měl v očích starost. „Vypadala jsi, jako bys byla mimo.“

„Kde to jsme?“

Wickersham si ji zkoumavě prohlížel. „Jseš si jistá, že jsi v pořádku, lásko?“

Ne. „Tak kde jsme?“

„Snažíme se vyhodit do vzduchu továrnu na zbraně. Kde sis sakra myslela, že jsme?“

Leah zavrtěla hlavou. *To není pravda! To není pravda! Něco tu nehraje!* Zatočila se jí hlava. „Kašli na to.“

„Tedy, ne že bychom měli jinou možnost. Máš tu nálož pod nohama. Bereš ji ty, nebo já?“

Když se podívala, skutečně našla nálož ležící na silnici. Byla potřísněná krví.

„Teď jsme Kurýr tři,“ řekl Wickersham. „Zvládneš to?“

Leah přikývla, ale neměla pocit, že by něco zvládla. Zastrčila bolter do pouzdra a zvedla nálož.

„Jdem.“ Wickersham se rozběhl jako první. Zahnul za roh a ztuhl.

„Co je?“ zeptala se Leah. Pak si všimla krvavé skvrny na jeho zádech.

Wickersham zavrávoral a opřel se o ni. Když se ho pokusila zachytit, vysmekl se jí, takže spatřila jeho tvář. Z polootevřených úst mu vytékal pramínek krve. Pokusil se něco říct, ale už se mu to nepodařilo. Jeho pohled byl

prázdný a bezvládné tělo se sesulo na zem.

Ne! Pomyslela si Leah vyděšeně. *Tohle se nestalo! A Jamey Capps tu taky neumřel! Ti lidi neumírají opravdu!*

V tu chvíli se však před ní objevil blade minion a zašklebil se. Leah se pokusila na něj namířit pistoli, ale démon jí zbraň snadno vyrazil z ruky. Vzápětí jí zabodl do břicha čepel, kterou měl na předloktí. Škubl do strany a vyvrhnul jí vnitřnosti na ulici.

Leah se zhroutila do kouřící hromady vlastních orgánů a střev. Na krátký okamžik ucítila neuvěřitelnou bolest, ta však vzápětí zmizela. A s bolestí se ztratila i Leah.

❖ ❖ ❖

„Můžeš otevřít dveře?“

Leah se zmocnila panika a zároveň si uvědomila, že není mrtvá. Přejela si rukou po těle a zjistila, že břicho má nedotčené. Nikde žádná krev. V druhé ruce držela scorcher – pistoli schopnou metat řecký oheň. Byla templářská, měla ji od mrtvého rytíře.

„Už jdou. Otevřeš ty dveře?“

Leah byla zmatená. Nechápala, co se děje. Rozhlížela se kolem sebe, zda uvidí muže, který na ni mluví. Díky nočnímu vidění rozeznala v místnosti čtyři další lidi. Všichni měli na sobě stejnou černou zbroj.

Hromotluk vedle ní jí sprostě vynadal a odstrčil ji. „Co děláš, sakra? Jestli tu zůstanem, pochcípáme. Víš, kolik tam těch zombií je?“

Leah mu uhnula a zoufale se snažila zjistit, kde je. Byl to tunel, snad servisní chodba v metru.

Na jejím konci už hromotluk zuřivě manipuloval s rezavými dveřmi. Prudce trhl klikou, ale ta se s děsivým

skřípotem utrhla a zůstala mu v ruce.

„Už jsou tu!“ vykřikl někdo.

„K sobě! Musíte je zadržet, než Pete otevře ty dveře!“

Leah věděla, že dveře se neotevřou. Byli ve slepé uličce. Doslova.

Do chodby za nimi se začaly hrnout zombie. Na jejich rozpadající se kůži se leskla krev, která byla tichým důkazem, že lov už dnes byl úspěšný.

„Pete! Otevřeš ty dveře, sakra?“

Leah se otočila a viděla, že se hromotluka zmocnil strach. Jen nehybně a tiše stál. Tunel naplnila střelba. I Leah vypálila ze scorcheru. Cítila, jak ji kopl, než poslal k zombiím sloup ohně. I když první řada zombií vzplála, tucty dalších za nimi se hrnuly dál. Zombie, které podlehly plamenům, byly vzápětí uhašeny pod nohama nemrtvých druhů.

„Pete! Pete!“

Výbušná munice zombie trhala. Končetiny, hlavy a kusy masa dopadaly na stěny i bránící se lidi.

Obranná linie se pod náporem zombií prolomila. Leah jim to nemohla vyčítat. Vzdorovat mrtvým očím a děsivě prázdným očním důlkům bylo těžké.

Tohle je špatně, pomyslela si Leah, která se snažila ovládnout bezduchou hrůzu, jež se jí zmocňovala. V takové situaci jsem nikdy nebyla. Vždycky jsem se ze všeho dostala.

Obránci nebyli schopni vzdorovat útočící mase. Stísněný prostor prostoupily vyděšené výkřiky mužů i žen.

Leah se pokoušela odrážet změť končetin. Mnohé z nich už ani nebyly součástí těla původních majitelů. Na

brýlích měla krev a svět se zbarvil do ruda. Zmocnila se jí panika a zběsile bojovala se vším, co se jí dotklo.

Vypálila ze scorcheru přímo do znetvořené tváře zombie před sebou. Nemrtvá zrůda ji i s hořící hlavou objala paží a strhla s sebou k zemi.

Ihned po ní začali šlapat živí i mrtví. Znovu ucítila strašlivou bolest, jak jí pod váhou bojujících praskaly kosti. Pak povolila žebra a probodla jí plíce. Topila se ve vlastní krvi.

❖ ❖ ❖

„Vidíš, jaké to je, člověče?“ zeptal se chraplavý hlas. „Vidíš, jak tě využívají?“

Leah s námahou otevřela oči. Z temnoty, která ji obklopovala, se pomalu vynořila démonická tvář. Tvrdá a rovná stěna za ní jí prozradila, že je zpátky ve strašlivém zařízení.

„Ani na chvíli jsi neodešla,“ vyštěkl démon. „Fyzicky. Jen v myšlenkách. Jen díky strachu. A ten jsi přenesla na všechny, které znáš.“

Tvor se nepodobal žádnému, kterého Leah dosud viděla. Chránil ho článkovaný, temně zelený krunýř, který se leskl, jako by byl vlhký nebo vyleštěný olejem. Jeho tvář byla tenká jako břitva se dvěma vypouklýma očima, které oranžově zářily. Z hlavy mu trčel chomáč antén, nejméně dvě stopy dlouhých a dotýkajících se koncem uzounkých ramen.

Z bytosti vyzařoval strach. Do Leah doslova narážely vlny téhle emoce. Její žaludek na ně reagoval velmi intenzivně, takže se podvědomě snažila dostat z jejich dosahu. Bránila jí v tom stěna za ní. Nedokázala

nedělat nic, tak alespoň kopla démona do tváře.

Ten se neuvěřitelně rychle pohnul a vyhnul se jí prakticky už v okamžiku, kdy pohyb teprve začínala. Kopala znovu a znovu, ale tenhle souboj nemohla vyhrát.

„Nemůžeš se mě dotknout," dráždil ji démon chraplavým hlasem. „Ale já tebe ano." Vzduchem se mihla ruka se šesti prsty. Od lesknoucích se černých drápů se odrazilo světlo.

Než se Leah dokázala pohnout, roztrhl jí jeden nebo více drápů tvář těsně nad okem, které jí voperovali templářští lékaři. Do oka jí stekla krev a oslepila ji. Zmocnila se jí panika, když ji napadlo, že možná znovu přišla o oko. Přitiskla se zády ke stěně, zapřela se patami, jak nejsilněji dokázala, a pokusila se co nejvíce zvětšit vzdálenost mezi sebou a démonem.

„Známe tě," řekl démon. „Víme, čeho se bojíš. Tvůj strach využíváme, abychom probouzeli strach i v tvých blízkých. Když spíš, pracuješ pro nás. Takže spi. Spi a sni o nejstrašlivějších věcech, abychom je mohli poslat do myslí těch, kdo jsou s tebou."

Navzdory strachu a blízkosti démonů Leah zavřela oči.

Usnula. A pak se jí zdály sny.

Timothy Robinson spal a Leah upadla do zvrácených nočních můr, které mladíka pronásledovaly poslední tři týdny. Tu noc málem zahynul ve spárech hlídky démonů. Jeho tým byl na výzvědné akci, označoval nepřátelské cíle, skrýval se ve stínech a pokoušel se určit, které cíle jsou důležitější a

zranitelnější.

Odhalil je templář, který byl pod vlivem nějaké prokleté zbraně. Lidé ze zpravodajství už o podobných věcech informovali. Dokonce takovým zbraním padli za oběť někteří kolegové z organizace.

Timothymu bylo něco přes dvacet. Když začala invaze, ještě mu teklo mléko po bradě. Právě přišel ze Sandhurstské akademie. Nic během výcviku ho nepřipravilo na boj s netvory nebo nemrtvými.

Stalkeři vyskákali ze tmy a vrhli se na něj i na jeho tým. Během několika vteřin se střecha, odkud prováděli pozorování, proměnila v krvavé bojiště.

„Běž!“ vykřikl Parker, velitel týmu.

Timothy se rozběhl. Vlastně jen ze zvyku se kryl střelbou. Během tří vteřin pět členů jeho týmu padlo. Ve skutečnosti byl tu noc jediný, komu se podařilo ze střechy dostat živému, a i to na něm zanechalo stopy.

V nejstrašnějších snech, které ho pronásledovaly, živý nevyvázl.

Leah, neschopná cokoli udělat, se jen dívala, jak se na Timothyho vrhla smečka stalkerů. Jeden z démonů ho chytil za kotník. Timothy spadl, ale podařilo se mu dostat pod sebe ruku. Překulil se a vypálil z automatické pistole. Když se to stalo doopravdy, rozstřílel démony na kusy výbušnými náboji. Dnes minul.

Než se mohl Timothy dostat do bezpečí, odrazil se jiný stalker od země a zakousl se mu do hrdla. Jeho tesáky s námahou, ale přece pronikly zbrojí. Otázka však zněla, jestli Timothymu dřív hrdlo strašivým tlakem rozdrtí, nebo ho roztrhá.

Timothy zalapal po dechu v zoufalé snaze se nadechnout. Leah cítila jeho bolest i strach. Doběhla k

němu a dřív, než si uvědomila, co vlastně dělá, sáhla po stalkerovi. Ruce jí prošly skrz.

„Ne!“ řekla Leah. Byla si jistá, že se bude muset dívat, jak mladík umírá.

„Pomoc!“ zachroptěl Timothy. Bušil do démona pěstmi. „Takhle se to nestalo! Dostal jsem se z toho! Neumřel jsem! *Neumřel jsem!*“ Pak sebou začal škubat.

❖ ❖ ❖

V příštím okamžiku se Timothy probudil na zmuchlaném propoceném prostěradle. Uvědomil si, že je v kasárnách v podzemním komplexu. Byl v bezpečí. Srdce mu však bušilo, jako by mělo každým okamžikem vybuchnout.

Leah stála u jeho lůžka. Mladík byl nějakou záhadou stále součástí snu. Byla pořád s ním.

Vytáhl automatickou pistoli, kterou měl pověšenou na posteli, a namířil na ni. „Kdo seš?“ obořil se na Leah. „Co tu děláš?“

„Já nevím,“ odpověděla Leah. Dokonce i jí samotné se zdálo, jako by její hlas přicházel ze strašlivé dálky.

„Vypadni mi z hlavy,“ přikázal jí. „Vypadni i s těmi strašnými sny!“

Leah couvla. Všude kolem se na postelích zmítali muži a ženy. Cítila, jak se i v jejich hlavách rodí noční můry.

Timothyho tvář byla bledá s výraznými rudými skvrnami, když slezl z postele. Ani na chvíli nepřestal na Leah mířit. Věděla, že jí neublíží. Nebyla tam. Byla to jen další noční můra.

„To ty,“ řekl Timothy. „Ty za všechno můžeš.“

„Ne," řekla Leah. „Já ne."

„Viděl jsem tě ve snu."

Několik lidí kolem se probudilo. Byli rozespalí, pronásledovaní hrůzami, které zažili, i bezesnými nocemi. Všichni se dívali na Timothyho.

„Ale tys tam nebyla," řekl Timothy. „Nebylas tam, když všichni umřeli."

„To nedělám já," řekla Leah. „Oni mě jenom využívají."

„Kdo tě využívá?"

„Démoni," řekla Leah.

„Timothy," zaburácel nějaký urostlý muž. „S kým mluvíš?"

„Je tu ženská." Timothy nespouštěl z Leah horečnaté oči. „Je oblečená jako jedna z nás."

„Timothy," řekl hromotluk klidně. „Nikdo tu není. Polož pistoli, než někomu ublížíš."

K Timothymu se zezadu plížil jiný muž a jedna žena.

„Oni tě nevidí," zavrčel Timothy. „Proč tě nevidí?"

„Já nevím," řekla Leah. „Vůbec nechápu, proč mě vidíš."

„Chci, abys vypadla," řekl Timothy. „Zmiz mi z hlavy."

„Neublížím ti, slibuju."

„Ty mi nosíš všechny noční můry."

„Ne."

„Timothy, polož zbraň."

„Ne, seržante. To ta ženská." Timothy na Leah ukázal. „Leze nám všem do hlavy. To ona může za sny."

Seržant se k mladíkovi dál pomalu blížil. „Klídek, kámo." Jeho hlas zněl konejšivě a měkce. „Tady ti přece

nikdo neublíží.“

„Copak vy ji nevidíte?“ ptal se zoufale Timothy. „Dyť stojí tady!“

Leah byla zoufalá. Došlo jí, že spojení, které s Timothym navázala, démoni neplánovali. „Uklidni se, Timothy,“ řekla.

„Jak, uklidni se!“ vybuchl Timothy. „Už roky vidím, jak kolem mě umírají lidi! Už toho mám dost! Už toho mám dost lézt každou noc ven a přemýšlet, jestli nebudu další, komu procvaknou lístek! Takhle se nedá žít!“

Oba vojáci za Timothym se na něj společně vrhli. Objali ho rukama i nohama a strhli ho na zem. Urostlý seržant rychle přikročil a odkopl pistoli o kus dál. Timothy se vzpouzel, ale vojáci ho drželi velmi důmyslně, takže se nemohl pohnout.

Křičel, nadával a bránil se, jak jen dokázal. „Ona tu je! Ona může za ty sny!“

„Dejte mu sedativum,“ řekl seržant.

Leah se bezmocně dívala, jak jeden z vojáků píchl Timothymu injekci. Vzpouzel se a nadával jí. Pak však náhle ochabl a začal usínat. Všechno kolem Leah bylo náhle rozmazané.

„Poslouchej mě,“ řekla mu. „Já to nedělám. Potřebuji pomoc. Musíš…“

„…mi pomoct.“ Leah zamrkala a zjistila, že je zpět v ocelové kleci. Srdce jí divoce bušilo a ve spáncích cítila tupou bolest.

Démon byl pryč, ale zbyl po něm smích.

Ovládej se, pomyslela si. *Uklidni se a mysli.* Ale byla schopná myslet jen na to, že démoni jakýmsi způsobem přišli na to, jak ji využít, aby pronikli do spánku všech v komplexu.

42.

Simon pomáhal nakládat poslední várku zboží, kterou přinesli ze skladiště. Byl to příjemný pocit mít tolik jídla pohromadě. Bedny, krabice a sudy potravin už vyplnily celou jeskyni v podzemním bunkru.

„Musím přiznat, že se mi zase dýchá trochu líp," řekla Sarah Keroskyová. Tahle asi padesátiletá žena měla na starosti výživu. „Kromě toho, že máme zase trochu vyváženější stravu, je vždycky lepší, když si lidé povídají, kolik toho máme, než jak vyjdeme."

„Já vím." Během posledních pěti dní od chvíle, kdy se vrátili s prvním nákladem, se v templářském bunkru rozšířila optimistická nálada.

„Máme maso i mouku," řekla Sarah. „Vlastně nám chybí jenom čerstvé ovoce a zelenina."

„Možná na jaře," řekl Simon. „Vím, že kus za Londýnem funguje pár velkých farem."

„A ty myslíš, že na nich někdo pracuje?"

„To netuším. Jestli ne, tak je možné, že tam něco vyrostlo jenom tak. Ze semínek, která v hlíně zůstala z loňska. A my semena máme. Klidně bychom pole mohli obdělat sami."

„Ty chceš farmařit?"

„Ne. To by bylo nebezpečné."

Sarah se na okamžik zatvářila zamyšleně. „Bylo by lepší, kdyby se o ně někdo staral."

„To nejde," odpověděl Simon. „Zatím ne. Ale můžem o tom uvažovat."

„Někdo nás hledá, kamaráde," prohlásil Nathan tiše.

Simon stál pod převisem na zasněženém kopci nad

údolím, kde našlo poslední útočiště stádo srnců. Vztek se v něm pral s beznadějí při pohledu na mrtvá zvířata rozházená po svahu.

Ve sněhu ležely alespoň tři tucty zvířat. Jejich končetiny byly vykloubené a polámané. Některé kusy neměly hlavu. Na tělech jiných byly stopy po kousnutí. Malé stádo bylo zmasakrováno do posledního zvířete.

Stopy srnců se ve třpytícím se sněhu křížily s otisky nohou a tlap démonů. Na mnoha místech byl sníh potřísněný krví a namrzlá horní krusta se její teplotou roztopila.

„Oni ví, že srnce lovíme," řekl Nathan. „Chtějí je všechny vybít a vyhladovět nás."

Simon na to neměl co říct. Byli čím dál zranitelnější a on věděl, že se to stane.

„Co budem dělat?" zeptala se Danielle.

Simon se postavil. „Ze všeho nejdřív sebereme maso, které ještě bude možné použít. Pošlete pro další lidi. Když už nic, postaráme se, aby zvířata neumřela nadarmo."

„Jo, dneska, kamaráde," řekl Nathan laskavě. „Ale démon, co to dělá, se v noci vrátí a najde další."

„Nic jiného dělat nemůžem," řekl Simon. „Démoni zvyšují sázky, takže budem muset udělat to samé."

„Jak to myslíš?"

„V noci půjdeme lovit démony," řekl Simon. „Aspoň na chvilku nebudeme kořist, ale predátoři."

❖ ❖ ❖

Porcování mrtvých zvířat byla hořká a krvavá práce. Simon točil hlídky s těmi, co byli zrovna odsouzeni do

role řezníků. Dostat maso do bunkru se ukázalo jako problém. Museli to udělat tak, aby za sebou nenechali krvavou stopu.

V bunkru se už zpráva o tom, co démoni provedli se stádem, šířila jako požár v buši. Morálka klesala. Optimismus, který získali tím, že přivezli zásoby z templářského skladiště, během několika hodin ztratili.

❖ ❖ ❖

Simon seděl před počítačem a procházel si topografické mapy okolí bunkru. Údolí, kde došlo k masakru, mapovaly létající sondy. Zároveň na místo poslal živé zvědy.

Zatím však neobjevili jediného démona, který by se přišel padlými zvířaty nasytit.

Otevřely se dveře a vešel Nathan. Sedl si vedle Simona a zadíval se do map spolu s ním.

„Myslel jsem si, že se půjdeš trochu vyspat," řekl Nathan.

„Půjdu."

„Ale už je dost hodin. Moc se nevyspíš, ani když půjdeš hned."

„Jestli má být lov úspěšný, musíme vědět, kam jdem."

„Když tam nic nenajdem," řekl Nathan, „můžem se vždycky přesunout do Londýna. To je jedno, kde je zmasakrujem, ne?"

„Já vím. Ale myslím si, že démon, co tu je, tu není náhodou."

„To sakra asi ne."

Simon si znechuceně povzdechl: „No právě."

„A Spálenina se taky rozlízá čím dál víc."

To bylo zjevné i z průzkumu sond a ze zpráv zvědů, kteří zkoumali okrajové části města.

„V nejlepším případě tu vydržíme pár měsíců," řekl Nathan. „Asi bychom měli uvažovat o stěhování."

„Už jsme se o tom bavili."

„Tak bychom se měli začít bavit vážněji, kamaráde. Přestěhovat děcka a civilisty nebude sranda. A jestli nás chytne jarní tání nebo dožene Spálenina, moc rychle se v bahně nepošinem."

„Já vím."

„A jestli budem čekat do léta, riskujem zásoby vody."

Simon věděl i tohle. Spálenina ničila i podzemní prameny.

„Největší problém je najít místo, kam bychom mohli jít," řekl Simon.

„A máš už něco?"

„Exeter." Simon stiskl klávesu a místo topografických map se na obrazovce objevil plán města.

„Proč zrovna tam?"

„Je to v určitém smyslu uprostřed. Nebudem natlačení u moře, takže nás nemůžou odříznout. Kdyby tam na nás zaútočili, můžeme utéct kterýmkoli směrem. Taky je tam opevnění, které se dá využít. Je tam vojenská základna, katedrála i jiné baráky, které vydrží odolávat útoku."

„Hlavně teď, když máme napůl funkční Nody."

„Pod městem jsou tunely. Ty jsou taky použitelné," řekl Simon. „K boji i jako skrýš."

„Nezní to špatně, kamaráde, ale je to štreka. Jestli lidi zkusíš přesunout najednou, uděláš z nich zatraceně lákavý cíl."

„To je právě mínus.“ Simon se na židli narovnal. „Probírali jsme logistiku s Werthamem. Budem lidi odsud muset přesunovat po částech. Pokaždé s nima bude eskorta a nějací templáři budou muset zůstat i na místě, aby chránili ty, co už tam budou.“

„To budem muset naše lidi hrozně roztáhnout.“

„To je největší problém. Jestli to chcem provést, budem potřebovat víc lidí. Ale je to jediná šance. Z Exeteru bychom to mohli zkusit do Francie, jestli seženem dost člunů. Nebo bychom mohli sehnat větší loď a vzít to do Spojených států.“

„Není jisté, jestli je severní Atlantik bezpečný. Říká se, že démoni rozmístili hlídky kolem pobřeží a útočí na všechny lodě, které se v těch vodách objeví. A ve Francii i ve Státech se prý taky otevřely pekelné brány.“

„Ale zůstat tady nepřipadá v úvahu. Budem muset pracovat na stěhování.“

„Já vím.“ Nathan ho konejšivě poplácal po rameni. „Něco vymyslíme, kamaráde. Ale musíš se trochu vyspat.“

„Už jdu.“

„Máš zprávy o Leah?“

Tohle bylo ožehavé téma. Už to bylo přes týden, kdy ji Simon viděl naposledy. Od té doby neuplynulo pět minut, aby si na ni nevzpomněl.

„Ne,“ odpověděl Simon.

„A neuvažoval jsi, že by ses s ní spojil?“

„Ne,“ zalhal Simon. Uvažoval o tom, ale věděl, že to nemůže udělat. Navíc neměl ponětí, kde by ji měl hledat.

„No, možná bys měl.“ Nathan zaváhal. „To jak nás špehovala a vzala nám plány Nodu… udělali bychom to taky.“

Simon se nadechl. „Já vím.“

„Vlastně se všichni snažíme jenom přežít, kamaráde.“

❖ ❖ ❖

Simon se krčil v rohu stanice metra. Nevěděl, kde je ani jak se tam dostal. Poslední, co si pamatoval, bylo, že na chvilku položil hlavu na stůl, aby si odpočinul. Tohle místo mu i kvůli hromadám suti připadalo povědomé, podobně však vypadala spousta částí londýnského metra.

V prostoru pod nízkým stropem byla tma. Simon zkoumal okolí nočním viděním. Cosi zaškrábalo na stěnu po jeho pravici.

Simon se postavil a pevněji sevřel jílec meče. Sundal ze zad štít a nastavil ho před sebe.

„Nathane,“ zavolal potichu přes vysílačku.

Žádná odpověď.

„Hledej templáře,“ přikázal Simon AI zbroje.

„Prohledávám,“ odpověděla AI.

Znovu se ozvalo škrábání, tentokrát blíž a výš.

Simon zvedl zrak ke stropu. Ten byl tak nízko, že na něj dosáhl. Měl pocit, že ho cosi pozoruje.

„V oblasti nejsou templáři,“ zahlásila AI.

To nedávalo smysl. Určitě by nikam nešel sám. „Hledej jakékoli známky života.“

„Prohledávám.“

Simon začal couvat od zdroje podivného škrábání a pokusil se nastavit noční vidění na vyšší jas. Ať už bylo před ním cokoli, zjevně to přesně vědělo, kam až vidí, a drželo se těsně z dohledu.

„V oblasti nejsou stopy života,“ prohlásila AI.

„A co nemrtví?“

„Zadejte parametry.“

Simon rychle uvažoval. „Hledej rozkládající se biologickou látku. Těžší než zhruba deset liber.“

„Prohledávám.“ Pak AI téměř okamžitě rozezněla varovný signál. „Blíží se neidentifikovaný objekt.“

Simon v reakci na neviditelné nebezpečí zvedl štít. Ze tmy vylétla síť, která v jeho nočním vidění téměř svítila. Oka byla dva palce široká. Síť k němu letěla jako roztáhlý čtverec o straně osm stop, takže těsně kopírovala podlahu i strop.

Simon věděl, že se síti nemá šanci vyhnout. Blížila se příliš rychle a byla moc velká. Nastavil štít co nejdál před sebe a doufal, že získá manévrovací prostor. Síť ho však obalila celého jako kokon a se slyšitelným kovovým zaskřípěním se začala stahovat.

„Templářská zbraň,“ řekla AI zbroje. „Pokusy o uvolnění jsou zbytečné.“

Třebaže to Simon věděl, stejně to zkusil. Síť se kolem něj rychle stahovala. Byl v pasti. Nechápal, jak se mohl nechat takhle chytit.

Na betonové podlaze zazvonily kroky. V příštím okamžiku se ve stanici rozsvítila světla a odhalila postavu ve zbroji.

Byla to – nebo spíš bývala – templářka. Soudě podle obličeje, který byl vidět přes průhledné hledí, byla zhruba v Simonově věku. Hnědé vlasy měla stažené dozadu a nad ledově modrýma očima se klenulo přísné obočí.

„Ahoj, Simone,“ řekla hlubokým svůdným hlasem. „Nebo bych ti měla říkat *lorde Crossi?*“

„Miriam?“ řekl Simon, když ženu poznal. Neviděl ji od chvíle, kdy byl naposledy v podzemí u templářů. To

bylo před čtyřmi lety.

„Tou jsem byla.“ Miriam tasila meč a máchla mu jím před obličejem. Pak si ho opřela o stehna. „A pořád jsem.“

„Proč jsi to udělala?“

„Protože jsem tě přišla ulovit.“

Nyní si Simon poprvé všiml nazelenalé barvy v její tváři. Vždycky byla spíš zajímavá než vyloženě krásná, ale díky zelenému nádechu pleti nyní vypadala úchvatně.

„Proč?“ zeptal se Simon.

„Toužil po tobě můj pán.“

„Jaký pán?“

Tunel naplnilo povědomé hučení přijíždějícího vlaku. Simon ho okamžitě poznal, ale nevěřil svým uším. Ve městě nejel vlak od doby, kdy on posledním vyvezl přeživší z Londýna.

„Za chvilku uvidíš,“ řekla Miriam.

Do stanice vjela souprava a za zvuku typického hlasitého skřípění brzd zastavila. Od ocelových kol odlétly jiskry, jak se do nich zakously brzdy.

Simon se znovu pokusil dostat ze sítě, ta už však byla utažena tak těsně, že měl problém i dýchat, a to přestože byl ve zbroji.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Vnější tlak je nyní nebezpečně velký. Hrozí narušení integrity zbroje.“

Dveře vagónů se automaticky otevřely. Zevnitř se vyvalila oblaka páry. Miriam chytila jednou rukou síť, zvedla Simona do vzduchu a přešla k nejbližšímu vagónu. „Kam jdeme?“ zeptal se Simon.

„Dočkáš se,“ řekla Miriam. „Je to překvapení.“ Nastoupila a hodila ho na podlahu vagónu. Pak se posadila a otevřela elektronické čtecí zařízení, jako by

byla normální pasažér.

Simon se zazmítal, ale jediným výsledkem bylo, že znovu dostal varování od zbroje. Stále se zoufale snažil přijít na to, jak se do metra vlastně dostal a jak je možné, že vlak jezdí, když nejde elektřina.

Bylo to šílené.

„V tom případě jsi šílený ty," řekla Miriam, jako by slyšela jeho nevyslovený závěr. Zvedla oči od čtečky a podívala se na něj. „Už tě to napadlo?"

Simon, neschopný se pohnout, se přestal vzpouzet a bezvládně si lehl na podlahu vagónu ženoucího se tunelem.

43.

Brzdy soupravy znovu vydaly uširvoucí skřípění. Jiskry byly vidět i za oknem.

„Vystupujeme.“ Miriam se postavila, sklonila se k Simonovi a chytila do hrsti několik ok sítě kousek od jeho hrdla. Vynesla ho z vagónu, jako by byl pytel brambor. Zároveň způsobila, že se síť napnula ještě víc, a některé provazy se dokonce zařezaly do zbroje.

„Pozor, narušena integrita zbroje,“ řekla AI.

Dveře soupravy se hlasitě otevřely a do vozu proniklo ostré světlo. Simona zabolely oči, než se hledí stačilo polarizovat a poněkud ztlumit intenzitu.

Když byl Simon znovu schopen otevřít oči, překvapeně se rozhlédl kolem sebe. Místo aby ho Miriam vytáhla na jiné stanici metra, byli v otevřené krajině plné spálené trávy a uschlých stromů. Nepodobalo se to žádnému místu, které kdy Simon viděl.

Miriam ho bez větší námahy hodila před sebe na zem. Odrazil se, pak kousek klouzal a nechával za sebou ve spálené zemi hlubokou rýhu. Dokutálel se do mělkého jezera a zabořil se do bahna tři stopy pod špinavou hladinou.

Nad jezero se skláněly podivné rostliny plné trnů. Ty se nyní okamžitě daly do pohybu – poněkud se stáhly a jako by si Simona prohlížely.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Přes narušená místa proniká voda.“

Simon vodu cítil někde u pasu. Nebyla však studená, jak čekal, naopak. Byla tak horká, až hrozilo, že ho opaří.

V místech, kde se mu dostala na tělo, ucítil prudkou bolest.

„Utěsnit narušená místa," přikázal Simon.

„Pokouším se o utěsnění," odpověděla AI.

Voda Simonovi dál s bubláním tekla do zbroje. Nedokázal slyšet nic jiného. Horká voda se dostávala dál k hrudi a pak mu začala téct do helmy.

„Chyba," řekla AI zbroje. „Chyba. Chyba. Chyba."

Potom nečekaně zaútočily trnité šlahouny. O hledí mu zaskřípaly jako jehly ostré trny. Objevily se praskliny, ale hledí vydrželo. Podél prasklin se vytvořila miniaturní jezírka horké vody, která i zde začala po kapkách vnikat dovnitř.

Simona se zmocnila panika. Měl co dělat, aby dokázal uvažovat rozumně. Sebral všechny síly a podařilo se mu rozhoupat tak, že se překulil. Tím se však jen zabořil hlouběji do bahna. V tu chvíli spatřil, že je plné ostnatých tvorů s hladovými tlamičkami, které se lačně vrhaly na jeho zbroj. Do helmy mu dál tekla voda.

To se ti zdá, napadlo ho. *Musí to být sen.* Protože si nevybavoval, jak se sem dostal, musely stanice metra i tenhle podivný svět být jen střípky, které jeho podvědomí poskládalo do šílené noční můry.

Ale on se ne a ne probudit.

Z bahnité mělčiny se vyplazilo cosi temného a hadovitého. Vypadalo to jako had, ale on si brzy uvědomil, že je to chapadlo čehosi daleko většího. Chapadlo se zavrtalo pod něj, pak ho ovinulo a zvedlo z bahnitého dna.

„Víš, co je tohle za místo, Simone?" zeptala se ho Miriam přes vysílačku.

„Ne." Simon musel otočit hlavu, aby se mu voda

nedostala do krku nebo do nosu.

„Tohle je jeden ze světů démonů. Ne ten, ze kterého pocházejí. Ten mi ještě neukázali. Ale tohle je jeden z těch, kterých se zmocnili. Tenhle svět byl celý spálen a předělán.“

Chapadlo táhlo Simona po dně. Až teď si uvědomil, že naráží na zbytky domů.

„Přesně tohle se stane i s vaším světem,“ dráždila ho Miriam.

Simon vyplivl vodu a snažil se ve vodou naplněné helmě najít místo, kde by mohl dýchat. „Býval to i tvůj svět.“

„Ale už není.“

„Co se ti stalo?“

„Stal se ze mě… někdo jiný. Někdo, kdo v tomhle světě dokáže přežít.“

„Jak?“

„Moc se ptáš.“

Simon okamžitě obrátil pozornost zpátky k vlastnímu přežití, protože spatřil, z čeho vyrůstá chapadlo. Přes kalnou vodu toho moc vidět nebylo, ale nyní rozeznal ohromné nafouknuté tělo sedící uprostřed jezera.

Tmavě zelený tvor měl šest chapadel. Ze středu jeho těla se na Simona zlověstně dívalo jediné oko, dobré tři stopy široké.

„Identifikuj démona,“ zašeptal Simon. Z materiálů z templářské knihovny si nepamatoval nic, co by se netvorovi podobalo.

„Chybný příkaz,“ odpověděla AI.

„Můžeš démona identifikovat?“

„Chyba řetězce.“

Simon byl dál vláčen bahnem po dně jezera. Helmu už měl z poloviny plnou. Voda odporně páchla a chutnala ještě hůř. „Jaký tvor mě drží?“

„Neplatné parametry otázky.“

„Proč jsou parametry neplatné?“

„Žádný tvor vás nedrží.“

„Ten tvor je přede mnou.“

„Tam nic není.“

„Hledej démony.“

„Prohledávám.“ Uběhlo pár vteřin. „Žádní démoni.“

Simon se soustředil na démona. Ať už se mu podařilo zablokovat senzory obleku jakkoli, udělal to perfektně.

Cosi spadlo do vody hned vedle něj. Zadržel dech a otočil hlavu do části helmy, která už byla plná vody.

Stála tam mihotající se postava. Byla tak průhledná, že vypadala, jako by byla ze skla. Podle křivek okamžitě pochopil, že je to žena. Vlasy jí ve vodě vlály. Tělo měla oblečené do kombinézy. Pak ji Simon poznal.

„Leah,“ vyprskl do vody.

Otočila se k němu. Z jejího výrazu četl nejistotu a strach. „Simone?“ Simon netušil, jak může mluvit pod vodou.

Voda v helmě mu znemožňovala se na ni dál dívat. Musel se nadechnout. Otočil hlavu, nadechl se a podíval se zpátky. Překvapeně zjistil, že je hned vedle něj.

„Co tu děláš?“ zeptala se.

Simon zavrtěl hlavou. Kvůli vodě nemohl mluvit. A dýchat už taky dlouho nebude moct.

„Není to skutečné,“ řekla Leah. „Nic.“

Simona napadlo, že by to bylo zajímavé téma k diskusi, kdyby se zrovna netopil.

„Podle toho, co vím, ani ty nejsi skutečný," řekla Leah.

Chapadlo dál táhlo Simona k démonovi. V netvorově trupu se otevřela ohromná tlama. Růžový chřtán se stopu dlouhými ostrými zuby.

„Jsi skutečný?" zeptala se Leah.

Simon otočil hlavu a pokusil se odpovědět, ale už bylo pozdě. Voda v helmě stoupla natolik, že nedokázal dýchat, natož mluvit. Díval se na ni skrz popraskané hledí.

Leah natáhla ruku s velkým nožem. Sekla do chapadla a do vody se vyvalil černý oblak démonovy krve. Chapadlo sebou zazmítalo a Simona pustilo.

Ten však věděl, že je pozdě. Topil se ve vlastní helmě. Vzepřel se proti síti, v níž byl stále uvězněný. Leah mu přejela nožem po zbroji. Jednotlivé provazy praskaly jako struny. To by ale taky nemělo být zrovna takhle.

Simon se zapřel chodidly do bahnitého dna a odrazil se k hladině. Rukama se pokoušel uvolnit helmu, protože kvůli vodě nemohl dát příkaz AI, aby oblek rozpojila. Podařilo se mu ji sundat těsně před tím, než se dostal na hladinu.

Když vystrčil hlavu z vody, několikrát se lačně nadechl. Helmu držel v jedné ruce. Šlapat vodu v templářské zbroji bylo prakticky nemožné. Kdyby nebyla zbroj vybavena systémem automatické fiotace, který se staral o to, aby na něj působil vztlak, jako by zbroj neměl, nikdy by se mu to nepodařilo.

„Ty ještě žiješ?" zavolala na něj Miriam z pahorku kousek od jezera.

Simon neodpověděl. Točil se dokola a hledal Leah.

Navzdory nepochopitelné schopnosti dýchat a mluvit pod vodou mohla i ona být ve velkém nebezpečí.

„Simone.“

Otočil se za jejím hlasem a spatřil ji, jak stojí ve vodě těsně pod hladinou. Nepokoušela se plavat, jen tam tak stála, jako by byla na suché zemi.

Pak mu podala meč. Ten mu musel vypadnout, když byl pod vodou. Na okamžik ho pohled na Leah podávající mu meč z jezera okouzlil.

„Vezmi si ho,“ řekla.

Simon sevřel jílec těsně před tím, než se mu kolem nohy omotalo chapadlo a stáhlo ho pod hladinu. Podařilo se mu rychle nadechnout a pak se znovu ocitl pod vodou.

Ručně vypustil vzduch z přetlakových komor, které zbroj automaticky naplnila z jeho zásob kyslíku. Všude kolem něj to zabublalo. Uchopil meč oběma rukama a pevně sevřel jílec. Klesl ke dnu jako kámen a pak udělal čtyři relativně rychlé kroky k démonovi usazenému v kráteru.

Démon se po Simonovi okamžitě začal sápat chapadly, která templáře snadno chytila. Simon netušil, kam se poděla Leah, ta se však znenadání objevila vedle něj. Nějakým způsobem se jí podařilo chapadla odrazit.

Démon, jako by tušil, co má Simon v úmyslu, se zvedl z hnízda a pokusil se uplavat. Simon se vrhl vpřed a zasáhl démona oběma botami přímo do střední části trupu. Aktivoval hřeby na chodidlech a cítil, jak se zakously do netvorova těla. Pak vrazil démonovi meč přímo do obludného oka, které na něj tupě zíralo.

Voda se zbarvila krví a nazelenalou tekutinou. Buď krev, nebo tekutina – ale zřejmě obojí – popálily Simona na nechráněné tváři. Ucítil řezání a píchání.

Simon otočil mečem v ráně, uvolnil hřeby a vytrhl čepel démonovi z těla. Toho zachvátily smrtelné křeče. Chapadla sebou nekoordinovaně škubala a vířila bahno.

Simon měl ještě dost vzduchu v plicích, aby se otočil a spěchal ke břehu jezera. I se silou, kterou mu dávala zbroj, to bylo těžké. Když se tam konečně dostal, čekala na něj Miriam s taseným mečem.

44.

„Kdo je ta žena?“ zeptala se Miriam.

Simon, stále s taseným mečem v ruce, se ohlédl přes rameno. Z jezera kráčela Leah oblečená ve známém černém obleku. Tentokrát ovšem bez masky. Vlasy měla mokré a slepené. Byla beze zbraně.

„Přítelkyně,“ řekl Simon.

Miriam se usmála a pro Simona to byla příšerná karikatura výrazu, který znal z minulosti. „Pak se ta tvá přítelkyně přišla podívat, jak zemřeš.“

„Ne. Nepřišel jsem tu umřít, Miriam.“

„Simone,“ zavolala Leah.

Simon se natočil tak, aby měl v zorném poli obě ženy.

„Není to skutečné,“ řekla mu Leah. „Ani trochu. Všechno se ti zdá. Nebo se to zdá mně.“

„Tohle není sen,“ prohlásil Simon nervózně.

❖ ❖ ❖

„A jak jsi se sem dostal?“

„Nevím, ale to je jedno.“

„To není jedno. Poslední, co si pamatuješ, je, že jsi šel spát, že jo? V bunkru, že?“

Simon zavrtěl hlavou. „To nedává smysl. Jsem tady. Cítím, že tu jsem. Meč je skutečný. A démon v jezeře rozhodně taky.“

„Já vím.“ Leah byla trpělivá. „Už to zažívám několik dní.“

„Co zažíváš?“

„Zajali mě démoni. Drží mě v tom velkém obchodě, Apple. Strčili mě do zařízení, které…“

„Drž hubu!“ štěkla po ní Miriam. Její paže se mihla a ve vzduchu se zaleskla čepel nože letícího k Leah.

Simon ho chtěl chytit, ale ani jeho vylepšené reflexy tentokrát nestačily. Dýka se zabodla Leah do hrudi.

Bylo však s podivem, že Leah zjevně bolest ani z hrudi trčící nůž, nevzrušuje. „Není to skutečné.“ Uchopila dýku a vytrhla si ji z těla.

„Žádná krev ani žádná rána.“

Podívala se na Simona. „Zdá se ti to. Už to chápeš? Ale stejně je to tu nebezpečné. Když sníš, můžou se ti démoni dostat do hlavy. Musíš se vzbudit.“ Pak po něm hodila nůž.

Tentokrát už zcela lehce Simon letící nůž chytil. Ten o jeho rukavici jen zazvonil.

Miriam máchla mečem. Jeho čepel se vzňala a okamžitě ji zahalily plameny.

„Zabiju tě, Simone.“

Miriam zaútočila a Simon ucítil na odkrytých částech těla žár z jejího meče. „Klidně si tu svoji harpyji poslouchej. Bude to tvoje smrt.“

„Simone, ne…“ Ať už chtěla Leah říct cokoli, zmizelo to společně s ní.

Simon se pomalu pohnul. Otočil hlavu, ale jinak zůstal stát, jen meč držel před sebou v obranném postavení. „Kde je?“

„Kdo?“ Úsměv Miriam byl jedovatě sladký.

„Co se s ní stalo?“

„Nikdy tu nebyla. Byl to jen výplod tvojí ubohé fantazie.“ Miriam znovu sekla. Tentokrát čepel prolétla

kolem Simona ještě blíž, ale ani teď ho nepřiměla bránit se. „Jsi zamilovaný?“

Simon opatrně přešlápl. Miriam byla s mečem hodně dobrá. Ale tohle nebyla Miriam.

„Ty taky nejsi skutečná, že ne?“ zeptal se Simon.

Miriam s omračující rychlostí a zručností předvedla krátkou sestavu seků a výpadů, která skončila rozseknutým Simonovým stehnem. Po noze mu stékala teplá krev.

„Jak skutečné bylo tohle, co, Simone?“

Simon místo odpovědi zaútočil. Využil výšku, délku paží i větší sílu. Zazvonil kov a jezero zvuk několikrát vrátilo.

Pak se uprostřed jezera začala hladina čeřit. Během několika vteřin se nad vodou objevila chapadla a blížila se ke břehu.

„Nemyslel sis, že tam dole je jenom jeden, že ne?“ Miriam zamířila Simonovi na nechráněné oči a přinutila ho otočit se zády k jezeru.

Simon nyní neviděl, jak daleko za sebou má démona, takže se pokusil rychle získat převahu nad Miriam. Ta se však držela. Když se stáhl s úmyslem nabrat sílu k dalšímu útoku, pronásledovala ho tak těsně, že se neměl šanci ani otočit. Tělo mu zalil pot. Svaly ho bolely.

„Začínáš být unavený,“ usmála si Miriam. „Já se neunavím. Buď tě zabiju já, nebo démon.“

Jedno z chapadel dosáhlo břehu. Svíjelo se a hledalo oběť. Na souši se však nepohybovalo s takovou lehkostí.

„Promiň.“ Simon odrazil její výpad a vzápětí druhý.

„Za co se omlouváš? Stejně ti nedovolím, abys mě zranil.“

„Za to, co udělám.“ Simon už s Miriam držel tempo. Stejně jako skutečná Miriam i tahle dělala občas jednu chybu. Když měla pocit, že má navrch, opakovala rutinně stejné pohyby, jen je zrychlovala.

„Ale ty mě ne…“

Simon vykryl další výpad, tentokrát ale vzápětí sám zaútočil. Byl to hodně odvážný a nebezpečný pokus, protože v tu chvíli neměl meč plně pod kontrolou. Plameny Miriamina meče mu olízly žebra. Miriam se vzepřela a přetlačila ho.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Hrozí selhání ochrany zbroje.“

Simon si nevšímal AI ani bolesti, kterou ucítil v boku. Držel Miriam v klinči. Pak padl na koleno a chytil ji volnou rukou v podpaží. Byl si vědom toho, že jedno z chapadel se mu plazí pískem jen pár palců od nohy. Prudce se otočil a přehodil Miriam přes sebe dokonalým chvatem ve stylu judo.

Miriam vylétla do vzduchu k nafouklé hlavě démona v jezeře. Okamžitě se jí zmocnila chapadla a táhla ji k rozevřené tlamě. Zmizela v ní celá najednou.

Než však Simon stačil uhnout, zmocnila se další chapadla i jeho těla a zvedla ho do vzduchu. Pokusil se je přeseknout mečem, ale další chapadlo mu rychle přitisklo paže k tělu. Kroutil se a kopal, ale k ničemu to nebylo.

Simone.

Leažin hlas se mu tentokrát ozval přímo v hlavě. Simon si ji představil, jak je zavřená kdesi v útrobách pekelného stroje sestrojeného démony. Bylo to nesnesitelné.

Pokud to ovšem nebyla součást snu.

„Pozor,“ řekla AI zbroje. „Biometrie na kritických

hodnotách.“

Biometrie! V tu chvíli Simon ucítil, jak mu buší srdce a namáhavě dýchá. I nyní dávalo smysl, aby to byla součást snu, ale nebyla.

„Probuď mě.“ Simon se vzepjal proti chapadlům, neschopný se z noční můry vymanit úplně.

„Pozor: stimulanty by mohly způsobit srdeční slabost.“

„Probuď mě.“ Pod Simonem se rozevřela strašlivá tlama. „Okamžitě mě probuď!“

Chapadla pustila Simona přímo do připraveného chřtánu. Zamával rukama, ale nebylo mu to nic platné. Když propadl démonovi mezi zuby, rty se nad ním zavřely.

❖ ❖ ❖

Simon se probudil v naprosté tmě. Na okamžik si myslel, že je v démonových útrobách. Měl vyražený dech a máchal kolem sebe rukama. Pak si uvědomil, že je v posteli. Byl zalitý studeným potem.

„Jsi v pohodě?“ Nathan se k němu skláněl z horního lůžka. Hlas měl rozespalý.

„Jo.“ S vědomím, že už rozhodně nechce spát, se Simon posadil. „Ne.“

Nathan zaklel. „Ty ještě spíš.“

„Už ne.“

„Jsi zmatený.“

Simon chvilku počkal a vnímal, jak mu tep zpomaluje. Pot ho studil. „Nemáš v poslední době zlé sny?“

„Co? Chceš mi zazpívat ukolébavku?“

„Jestli máš noční můry, existuje pro to důvod.“

„Tak to máš sakra pravdu. Říká se mu být ve válce s bandou krvelačných démonů, kteří se chtějí zmocnit světa. Myslel jsi něco takového, kamaráde? Mít z tohohle noční můry fakt není problém.“

„Zdálo se mi o Leah.“

„Věděl jsem, že tě dostala.“

Simon poznámku přešel. „V tomu snu se mnou mluvila. Říkala, že je zavřená v démonickém stroji, kterým nám ty stvůry lezou do snů.“

„Tak jo, teď už jsem fakt vzhůru i já.“

„Fajn. Takže jdem.“

„Kam?“

„Zjistit, kolik dalších lidí má zlé sny.“ Simon se postavil a zamířil se osprchovat, než si na sebe obleče zbroj.

45.

Warren stál s rozpaženýma rukama na střeše domu a nechával se ovívat větrem horkým od Spáleniny. Nasál odporný puch a cítil, jak se mu zbystřily smysly. Dnešek byl jiný než kterýkoli jiný den strávený ve městě. Částečně si uvědomoval, že je to proto, že dnes není kořist, ale lovec.

Všiml si sovy neslyšně plachtící po obloze. Od doby, kdy světla v Londýně pohasla a utichl veškerý mechanický hluk, se do města vrátili dravci a mrchožrouti. S nimi přišli i větší predátoři, kteří se pro změnu živili menšími kolegy.

Warren lehce opustil své tělo a přivlastnil si tělo sovy. Posledních několik nocí lovil takhle. Bylo to čím dál snazší a snazší. Jeho moc rostla, on ale netušil, jestli za to vděčí tréninku nebo rostoucímu zoufalství.

Dokonce se mu podařilo zmocnit se několika menších démonů, z toho ho však zatím vždycky několik hodin bolela hlava a v ústech měl příšernou pachuť. Mysl a myšlenky zabijáků, byť to byli ti nejjednodušší, byly příliš podivné, temné, zlé a krvelačné.

Jako sova máchl křídly a nabral výšku. Chvíli stoupal ve spirálách k zamračené obloze a v jednom okamžiku se ocitl i nad domem, kde stálo jeho tělo. Takhle na otevřeném prostranství mu připadalo zranitelné, ale věřil, že ho Daiyu a její stoupenci ochrání. To byla další změna. Jakmile pochopili jeho cenu, těšil se jejich ochraně.

Všichni kabalisté v téhle skupině chtěli alespoň

kousek z moci, kterou Warren vládl. Většina z nich měla na těle malé kousky démonů – kůži, rohy nebo kosti – které jim s Warrenovou pomocí bez problémů přirostly. Jejich moc vzrostla a s ní vzrostla i moc a početnost skupiny. Daiyu nyní velela více než stovce lidí. Dvacet z nich přivedl dnes večer Warren, a to musel jejich počet omezit, což málem vyvolalo několik šarvátek. Lidé mu věřili, a to byl fajn pocit.

Warrene, co to děláš?

Warrenovi se v hlavě ozval hlas Lilith. Posledních několik dní se mu ozývala pravidelně. Nevěděl, co dělá, a už se to ani nepokoušel zjistit. Byl to její problém. Už tak ho připravila o úkryt.

„Lovím.“ Warren se cítil, jako by se musel obhajovat, a to se mu hnusilo.

Máš skupinu lidí, kteří tě následují.

„Ano.“

Konečně z tebe cítím ambice.

Warren si rozmyslel uštěpačnou odpověď. „Já jsem měl ambice i před tím. Chtěl jsem přežít.“

To chceš stále.

„Ale už to nezvládnu tak, jak bych chtěl.“

Tím, že se schováš?

„Jo.“

To nebyl dobrý způsob. Dostal jsi moc a dostal jsi ji z nějakého důvodu. Staneš se významnou součástí velkých bitev, které tě čekají.

Warren uvažoval, jestli moc, o níž mluví, je stříbrná ruka, kterou od ní dostal, nebo moc, jež se u něj projevila před otevřením pekelné brány. Udělal výkrut a prolétl nízkými mraky, které halily střechy domů. Na střechách, požárních schodištích i v uličkách čekali na jeho rozkazy

kabalisté.

Brzy tě budu potřebovat.

Warren na okamžik zcela chladně uvažoval, že by jí řekl, že už jí nebude dělat otroka a půjde svou cestou. Pak však dostal strach, že i myšlenka byla moc nahlas.

„Dobře."

Dávej na sebe pozor a čekej, ať tě zavolám. Merihim nám oběma něco dluží a je na čase, aby to splatil. Vím o zařízení, které nechal postavit a na němž mu hodně záleží. Brzy se s ním setkáme.

Z té možnosti Warrena zamrazilo.

Přece se chceš pomstít, nebo ne?

„Ano."

Dobře. Ještě se do té doby uvidíme.

Warren cítil, jak s ním přerušila spojení. Přinutil sovu mávat křídly rychleji, dokud neprosvištěl vysokou budovou v East Endu. Během letu si všiml na několika domech gorgon i toho, že některé z nich si všimly jeho.

Hlídky, uvědomil si.

Jeden z okřídlených démonů sedící přikrčený na okraji střechy se vznesl do vzduchu, zamával křídly a vydal se ho pronásledovat. Warren ve snaze démonovi uniknout neobyčejně ladně letěl těsně kolem stěn domů. Sova konečky křídel téměř lízala omítku.

Gorgona nestačila zahnout za roh. Než se otočila, proletěl Warren otevřeným oknem, místností plnou kabinek a rozbitým oknem na druhé straně zase ven. Okamžitě slétl dolů a klouzal těsně nad silnicí.

Ze zkušenosti věděl, že létat nízko znamená dělat ze sebe snadný cíl. Na obloze byli i jiní draví ptáci a díky dokonalému zraku jej snadno spatřili. Takhle nízko nad zemí byl najednou kořistí on.

Zcela neslyšně letěl tichými ulicemi. Kousek od něj skupina krvavých zombií hodovala na sběračích, které chytila. Z výkřiků bezmocných obětí mu tuhla krev v žilách.

Warrenovi jich bylo líto. Takhle by nikdo neměl umřít. Ale ze všeho nejvíc byl rád, že není na jejich místě. Bylo to sobecké, ale on se za ten pocit nestyděl.

❖ ❖ ❖

O tři bloky dál našel Warren svou kořist. Byl to jeden z vyšších démonů. Warren cítil, jak z netvora sálá moc, a pochopil, že je to jeden z pojmenovaných. Tenhle zde však byl nový. Vyzařovalo z něj to samé jako ze Shulgotha, s nímž se Warren setkal před čtyřmi lety.

Démon byl deset stop vysoký, mohutný a s dlouhým trupem. Krátké nohy mu propůjčovaly vzhled opice. Z hlavy mu vyrůstala hadovitá chapadélka částečně zakrývající obočí. Ohromné tělo bylo porostlé rudofialovými šupinami. Jeho protáhlá tlama připomínala ještěra.

Aha. Takže tvé ambice jsou nyní o hodně větší.

Warren přistál v prázdném okně tři patra nad démonem. Rychlý pohyb křídel na okamžik upoutal démonovu pozornost, ale pak démon bez zájmu odvrátil zrak a dál kráčel stáčející se ulicí.

„Ty ho znáš?“ Warren démona pozoroval.

Ano.

„Cítím, že přišel teprve nedávno.“

To ano.

„Tak jak ho znáš?“

Nejsi jediný, jehož ambice vzrostly. Co jsem přišla

do města, hodně jsem toho zjistila.

Warren v minulých týdnech poslouchal, co se ve městě děje, ale o Lilith se nezmínil nikdo.

Stále ještě nejsem připravená přejít do útoku. Je spousta těch, co nebudou rádi, že jsem přežila.

Warrena štvalo, kolik myšlenek mu stále může číst. „Kdo je ten démon?“

Kareloth. Od chvíle, kdy prošel pekelnou bránou, povýšil.

, „Jak?“

Templáři i zbytky vojenských jednotek, které se skrývají v Londýně, se stále nevzdávají. Už pozabíjeli hodně démonů. Jiní se pozabíjeli navzájem. Neustále mezi nimi panuje nevraživost, kterou se oslabují. Démoni jsou vždy první, kdo vyvolá spor, a jejich spory vydrží nejdéle.

„Jak je Kareloth nebezpečný?“

Lilith se mu vysmála. *Bojíš se?*

Warrena to neurazilo. „Chci vyhrát. Ale nemusím kvůli tomu zbytečně riskovat životy těch, kteří mi kryjí záda. Potřebuju jim dát vítězství, ne porážku.“

Učíš se rychle.

Warren sledoval démona, který nyní došel ke skupině darkspawnů nakupených kolem ženy, již zahnali do auta.

Bezohledně je odhodil stranou a sáhl do vozu. Vytáhl ječící ženu ven, roztrhal ji na kusy a ty si po jednom naházel do tlamy.

Hodláš dát svým bojovníkům vítězství?

„Jo,“ řekl Warren.

Dobře. Tenhle přístup by sis měl zapamatovat. Brzy se střetneme s Merihimem.

Warren opustil mysl sovy a vrátil se do vlastního těla.

❖ ❖ ❖

Když byl zase sám sebou, na okamžik se mu zatočila hlava a zvedl žaludek. Zavrávoral, ale vše rychle pominulo. Otevřel oči a rozhlédl se po střeše.

Naomi ho starostlivě pozorovala. Mávnutím ruky ji poslal pryč a otočil se k Daiye.

„Našel jsi démona?“ zeptala se Daiyu.

„Našel. S tímhle to nebude lehké, ale myslím, že ho můžeme porazit.“

„Jak moc je silný?“

„Je to jeden z pojmenovaných.“ Nebylo poznat, jestli informace Daiyu nějak vyvedla z míry. Ve tváři měla stále neutrální výraz. Po chvíli přikývla. „Odměna bude stát za to.“

„Myslím, že jo.“

Daiyu přiložila k ústům vysílačku a vydala potřebné rozkazy.

❖ ❖ ❖

„Jsi si jistý, že ho zvládneme?“ zeptala se Naomi.

Warren stál vedle ní na začátku ulice. Cítil, jak mu pod kůží vře moc a hrozí, že vybuchne, když ji brzy neuvolní.

„Musíme,“ řekl Warren. „Když se nám ho povede dostat a vzít si části jeho těla, budeme silnější.“ Odmlčel se a chvíli Karelotha, který kráčel o kus dál, pozoroval. „A jestli chceme přežít, musíme být silnější.“

„Myslel jsi, že *my dva* musíme být silnější.“ Naomi

se smutně usmála.

Warren přikývl. „Myslel jsem, že hlavně ty musíš být silnější. Čím víc se toho naučíme, tím víc po nás démoni půjdou.“

„Jsi připravený?“ zeptala se Daiyu přes vysílačku. Warren ji měl schovanou a v uchu handsfree.

„Ano.“

Daiyu zaváhala. „Nechci přijít o nikoho ze svých lidí.“

„To ti klidně zaručím. A taky ti zaručím, že všechno, co získáme z Karelotha, zvedne schopnosti všech, jimž to přiděláme.“

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

„Dobře,“ řekla Daiyu. „Ale ne že pak vycouváš.“

„Neboj.“

„Jestli jo, najdu si tě a zabiju.“

„To nejsou zrovna dobré vyhlídky,“ řekl Warren.

„Možná ne, ale rozhodně mi v tom můžeš věřit.“

Warren o ní nepochyboval. Držel se v přítmí a čekal, až Kareloth dojde k uličce, v níž stál. Měl v plánu nechat démona projít kolem a pak zaútočit ze zálohy.

Kareloth však zaváhal. Zastavil se a zavětřil. Chrochtal u toho jako prase. Pak se klidně otočil a usmál do tmavé uličky.

„Člověče.“ Kareloth se zašklebil. Z otevřené tlamy mu kapaly sliny. Rty se ohrnuly a odhalily ostré ještěří zuby, na kterých byly zbytky krve minulé oběti. „Tebe znám, Warrene Schimmere.“

Warrena se zmocnila panika. Démon ho probodával pohledem.

„Pozdravuje tě Merihim.“ Kareloth otevřel tlamu ještě víc a vychrlil proud ohně.

46.

Leah padala z jedné noční můry do druhé. Nevěděla, v kolika se ocitla nebo kolik jich vytvořila, protože se všechny navzájem prolínaly. Stal se z nich kaleidoskop šílenství, který hrozil, že ji každým okamžikem pohltí.

Když se pokusila soustředit, zaměřit se na to, co věděla, že je skutečné, prostředí snu se změnilo a ona se ocitla někde jinde. Ze všeho nejvíc se snažila chytit vzpomínek na Simona Crosse. Dotkla se jeho myšlenek, tím si byla jistá.

Ale už nevěděla, jestli bude věřit, že tam skutečně byla, nebo jestli si vůbec bude pamatovat, co mu řekla.

Šílené skoky ze snu do snu neměly konce. Nyní běžela vedle vojáka, jenž se pokoušel dostat do vybuchlého domu pro kamaráda, který tam zůstal. Cítila jeho paniku, když podlézal pod hořícími trámy a pokoušel se vyhnout nejžhavějším místům. Oblek ho částečně chránil, ale žár ho mohl omráčit.

„Musíš odsud vypadnout," řekla Leah muži.

„Nemůžu." Voják uchopil prohořelý trám a škubl. Spadla celá část stěny. „George tu někde je." Pak zvedl hlas. „*Georgi!*"

„Už je pozdě."

„Není. Nedovolím, aby bylo pozdě. George je můj parťák. Slíbil jsem mu, že mu budu krýt záda."

Zpoza rohu se vyplížil stalker. Netvor přidřepl a připravoval se skočit.

„Pozor!" Leah vytasila od boku automatickou pistoli

a namířila ji na démona, který se v tu chvíli odrazil. Volnou rukou strčila do vojáka, ruka jí však prošla skrz mužovo tělo. V příštím okamžiku kulky z pistole prolétly tělem stalkera, aniž by po sobě zanechaly stopu.

Stalker dopadl plnou váhou na vojáka a srazil ho k zemi. Oba zápasící se dostali na hořící koberec. Vojákův ohnivzdorný oblek nechytil, ale před intenzivním žárem ho ochránit nedokázal.

Leah strašlivé pálení cítila také. Bolest jí zaťala ostré drápy hluboko do těla. Vykřikla. Instinktivně se k vojákovi rozběhla a pokusila se ho odtáhnout z ohně pryč. Voják se převaloval, jak se snažil ze sebe setřást stalkera. Leah se ho samozřejmě nemohla dotknout. Mohla jen bezmocně sledovat, jak se souboj vyvine.

Pak se uvolnil kus stropu a spadl přímo na ně. Oba zmizeli Leah z očí.

„Ne!“ Leah přiskočila k hromadě suti, zakopla a spadla.

❖ ❖ ❖

Když se znovu zvedla na nohy, stála po hruď v temné vodě v jeskyni. Ledová voda byla mazlavá. Cítila to i přes zbroj. Vzduch byl nasycen pachem smrti, rozkladu a fekálií tak, že téměř nemohla dýchat.

Infračervený systém zbroje nedokázal proniknout temnotou tak daleko, aby viděla zdi. Bedlivě naslouchala. Nechtěla se pohnout, dokud se nepřesvědčí, že ve vodě kromě ní není ještě něco.

Pod hladinou se cosi pohnulo.

Leah uhnula a tasila z pochvy na zádech meč. Protože věděla, že meč nikdy nenosí, bylo jí jasné, že v

tomhle snu nebude sama sebou. S lehkostí, kterou nikdy neměla, zaujala obranný postoj a čekala. Uvědomila si, že díky speciálnímu HUDu vidí i za sebe.

V příštím okamžiku se z olej ovité vody vynořili tři templáři. Všichni se postavili a tasili meče. Leah si nevšímali a rozhlíželi se po jeskyni. Simon mezi nimi nebyl.

„Viděla jsi něco?“

Leah chvíli trvalo, než si uvědomila, že ženina otázka patřila jí. „Ne. Zatím ne.“

„Fajn. Třeba jsme jim utekli.“ Templáři se začali brodit vodou. „Josephe, tušíš, kde můžem být? Tuhle jeskyni na HUDu nemám. Určitě jsme pořád pod městem, to vidím, ale vůbec nemám ponětí, jak odtud ven.“

„Jedno je jisté,“ prohlásil třetí templář – tohle byl muž. „Vrátit se stejnou cestou nemůžeme. Dostali bychom se mezi démony.“

Leah se brodila za nimi. Nic jiného dělat nemohla.

„Pod Londýnem je takových jeskynních systémů a opuštěných tunelů moc,“ řekl Joseph. „Většina vznikla při těžbě nebo kvůli dopravě.“

„Byl to tvůj nápad jít sem,“ obvinil ho druhý templář.

„Kašli na to, Nigele,“ řekla žena. „Máme dost problémů i bez toho, abys tady po někom řval.“

„Co to meleš, Mai. Takhle se mnou mluvit ne…“

Mai se prudce otočila a namířila čepel nože templáři přímo na hledí. „Díky lordu Crossovi si můžu říkat, co chci, ty magore. A jestli se ti to nelíbí, můžeš si tu zůstat a najít si cestu ven sám. Je ti to jasné?“

Nigelovo hledí bylo nečitelné a bez výrazu. Leah

však díky moci, která ji poutala s touto realitou, cítila jeho strach a vztek. Na okamžik v něm tyto dvě emoce byly stejně silné, pak však strach zvítězil.

„Tak jo, Mai," řekl Nigel. „Bude po tvém."

„Dobře." Mai sklonila meč. Odvrátila se od něj a brodila se dál.

Leah zrychlila, aby ji dohonila. „Ty znáš Simona?"

Mai nezpomalila. „Jestli ho znám? Hele, teď není čas na blbé otázky."

„Potřebuji, abys mu něco vyřídila."

„Tak mu to řekni sama, až se vrátíme."

„Nevím, jestli se s vámi vrátím."

„Hele, nechceš házet ručník do ringu, že ne? Protože jestli jo…"

Ještěří démon zaútočil bez varování. Vynořil se z temné hlubiny a vrhl se na Mai. Templářčiny zrychlené reflexy ji málem zachránily, protože se stačila vrhnout na stranu. Démon však otevřel tlamu a vyplázl ostnatý jazyk, který se během nanosekundy natáhl na dobrých deset stop. Bylo to neuvěřitelné, ale jazyk na první pokus pronikl i templářskou zbrojí.

Mai sebou zaškubala a začala se svíjet. Zpanikařila a Leah slyšela z reproduktorů její zběsilý řev. Přiběhla k ní a pozvedla meč. Znovu a znovu sekala do démonovy tlusté kůže. Z ran vytékala odporná tekutina, ale ještěr dál táhl kořist do protáhlé tlamy.

„Pomozte mi!" vykřikla Leah. „Ještě má šanci!"

Zkoprnělí templáři se vzpamatovali a spěchali na pomoc.

Leah se snažila odhadnout, kde může mít netvor mozek. Doufala, že kdyby se jí ho podařilo probodnout nebo přeseknout míchu, mohla by templářku zachránit.

„Pozor!“

Hlas se ozval z vnitřních reproduktorů zbroje. To Leah nečekala. Ještě stále měla potíže zorientovat se na displeji, který jí ukazoval okolí v úhlu 360 stupňů. Všechno vypadalo *divně.*

„Pozor! Druhý démon v dosahu!“

V tu chvíli si Leah démona všimla. Z vody se vynořil druhý ještěr a hnal se na ni. Jeho tenké nohy byly nesmírně silné. Otočila se, aby se mu postavila, ale věděla, že už je pozdě.

Démon rozevřel obrovské čelisti. V tlamě se objevil černý jazyk, který vzápětí vystřelil ven.

Leah se pokusila uhnout. Jazyk ji zasáhl kousek nalevo od hrudní kosti. Pokud minul srdce, čímž si nebyla zcela jistá, bylo to jen o vlas. Překvapilo ji, že necítí bolest. Těla se však začínal zmocňovat šok.

Zavrávorala, ale podařilo se jí chytit rukou jazyka. Do těla se jí zaryly ostny, jak ještěr trhl hlavou dozadu a přitáhl si ji k sobě. Pak se obrovské čelisti s drtivou silou sevřely a ona…

❖ ❖ ❖

…byla najednou zase jinde. Spolkla výkřik, který chtěla vydat.

„Ticho,“ zasyčel kdosi. Pak Leah ucítila, jak jí někdo stiskl ruku. „Neruš hlas.“

Leah se ocitla v tureckém sedu v kruhu lidí v temné místnosti. Všichni seděli kolem podivně vytvarované skříňky vznášející se uprostřed. Okna byla zakrytá černými závěsy, ale podle toho, jak se závěsy pohybovaly, poznala, že jsou rozbitá.

Když se Leah rozhlédla po nových kolezích,

pochopila, že jsou to kabalisté. Jejich identitu prozrazovala roucha a podivná zbroj vyrobená z kůže démonů, stejně jako tetování a části démonů přišité k tělu. Většina ran byla zanícená.

Podle informací, které měla z řídícího centra, kabalisté věřili, že transplantací částí těl démonů získají část jejich moci. Podle mnoha zpráv se jim to i dařilo. Transplantáty se však často neujaly. Rána se zanítila a infekce se zhoršila natolik, že bylo nutné je znovu odstranit.

Jiní, kteří byli příliš tvrdohlaví nebo slepí a nevěřili, že by infekce mohla být nebezpečná, ve strašných bolestech umírali. I někteří kabalisté, kteří nyní seděli kolem Leah, vypadali nemocní a slabí. Propadlýma očima upřeně hleděli na vznášející se skříňku.

„Toto je Ordonarova skříňka," řekl muž sedící vedle zmiňovaného předmětu. „Psali o ní už Homér a Aristoteles, ale všechny jejich zmínky o ní byly zničeny. Věřili, že uvnitř je lapena duše démona. Skříňku nestvořili Řekové. Ordonar prý byl kněz ve starověkém Tibetu. Byl to svatý muž, který pochopil, že náš svět navštívili démoni."

Skříňka se otáčela čím dál rychleji. Nejprve si Leah myslela, že je mosazná, pak však spatřila načervenalý odlesk a napadlo ji, že spíš bude z mědi. Do reliéfu po stranách byly vytepány podivné symboly.

„I když se lidé ve starověku pokoušeli skříňce porozumět," pokračoval mluvčí, „nikdy neodhalili žádné z jejích tajemství. Pak většinu řecké kultury převzali Římané a do rukou se jim dostala i skříňka. Odvezli ji do Anglie. Jeden z místních učenců se domníval, že zde objevil hrobku, na níž byly stejné znaky. Než mu však

skříňku stačili doručit, našli ho zavražděného. Někteří lidé tvrdili, že ho stihlo prokletí hrobky, která se nikdy nenašla.“

V místnosti narůstala moc. Leah věděla, co je zač. Připomínala elektrický náboj. Leah ztuhla a jako by jí seschla kůže. Vlasy jí stály. Po některých kabalistech v kruhu přeskočily jiskry. Leah toužila vstát a utéct.

„Klid,“ zašeptal muž vedle ní. „Hlas ví, co dělá. Nic se nestane.“

„V Anglii se skříňka znovu ztratila,“ pokračoval hlas. „Jsou s ní spojovány příběhy o nájemných vrazích, pohanech a vysokých důstojnících. Nikdo neví, kde je pravda. Na začátku devatenáctého století skříňku našla skupina badatelů. Až do dneška byla v muzeu. Nikdo netušil, co je zač. Já to vím.“

Muž se postavil. Byl vysoký a štíhlý, s vlčí tváří. Vypadal jako fanoušek ska – typické jamajské hudby. Hlavu měl oholenou, ve tváři spoustu piercingu a na nohou jezdecké holínky.

„Dnes, bratři a sestry, skříňku otevřeme a osvobodíme démona, který je v ní uvězněný. Pokusí se prorazit naším kruhem, ale my mu to nedovolíme. Ovládneme ho a přinutíme plnit naše přání. Jakmile se to podaří, jistě budeme schopni porozumět démonům daleko víc a naše moc vzroste. Všichni získáme velmi mnoho.“

Ne! Leah chtěla něco říct, ale nemohla. *Démoni nemají duši!* Věděla to z výzkumu, který ukradla templářům, když se poprvé dostala se Simonem do podzemí. Netušila, co může skříňka obsahovat, ale nedokázala si představit, že by to nebylo zlé.

A mocné. A to ji děsilo ještě víc.

„Nyní," řekl hlas, „je na čase skříňku otevřít. Připravte si štíty. Nedovolte mu uniknout."

Temnou místnost vyplnila fialová mihotavá záře připomínající lávovou bublinu.

Leah se pokusila vyprostit ruce ze sevření obou kabalistů sedících vedle ní. Oba ji však drželi pevně.

„Ne," sykl muž. „Buď silná. Věř. Démony si můžeme podrobit. Je to náš osud. Kvůli tomu to všechno děláme."

Leah se nemohla ani hnout. Neovládala tělo.

Hlas vyslovil podivná slova, kterým Leah nerozuměla. Skříňka se roztočila rychleji. Nad jejím měděným povrchem se rozlila modrá záře. Hlas nepřestával mluvit. Jeho slova byla stále hlasitější a rychlejší. V místnosti se zvedl vítr. Ze skříňky se modře zablesklo.

Jeden z blesků zasáhl muže vedle Leah. Ta zděšeně sledovala, jak sebou muž v křečích zaškubal. Ucítila, jak do ní proudí elektřina a znehybňuje jí čelisti i klouby v těle. S vypětím všech sil se jí podařilo udržet při vědomí.

Skříňka se náhle přestala točit. Dál se z ní blýskalo a blesky ji nyní spojovaly s kabalisty.

„Ovládněte ji!" zvolal hlas. „Použijte svou moc!"

Leah se stále držela za ruce s oběma muži sedícími vedle ní. Neměla jinou možnost. Elektřina, která jí procházela tělem, jí neumožňovala pustit se. Muži po její pravici vytékala z úst pěna.

Pak skříňka vybuchla. Místnost zaplavil záblesk jasně modrého světla, který Leah oslepil. Když se jí vrátil zrak, stál uprostřed kruhu démon.

Měl dvě tváře posazené vedle sebe. Obě byly zrůdné. Na silném krku tyčícím se z mohutné hrudi se mu

leskly šupiny. Z trupu mu vyrůstaly čtyři paže – dvě na každé straně. V každé třímal zbraň. Nohy měl v porovnání se zbytkem těla dlouhé a silné jako kmeny stromů. Na hlavě měl hotový les rohů.

„Ovládnout mě?“ zavrčel démon. „Blázni!“ Zvedl jednu z paží a zasmál se.

Z palcátu v démonově ruce vyšlehly modré blesky. Leah ucítila, že proud procházející jejím tělem zesílil. Hlava muže po její levici vybuchla. Zbytky mozku, krev i úlomky kostí byly všude – všechno upečené. Několik kabalistů v kruhu přišlo o hlavu stejným způsobem.

Pak se Leah do hlavy zabodla omračující bolest. Tu vystřídalo ohromné uvolnění a pak už nic necítila.

❖ ❖ ❖

Leah se vrátilo vědomí v kovové místnosti. Byla vyčerpaná a tělo ji bolelo. Na podlaze byly její zvratky. Položila si ruku na hlavu, aby se ujistila, že ji má celou. Poslední situace – ať už to byl sen nebo vzpomínka – byla příliš intenzivní.

Pak v ní začal růst pocit, že ji někdo sleduje.

Když se otočila, spatřila, že se vrátil démon z kostky. Opřela se zády o stěnu a přitáhla si kolena k bradě.

„Vedeš si dobře.“ Démon ji téměř konejšil. „Lépe, než jsem čekal. Za dobu, co jsi tady, ses dotkla myslí mnoha lidských druhů.“

Leah nic neříkala. Odmítala dát zrůdě najevo, jak moc se jí dotýká všechno, čím prochází.

„Jiní lidé to nepřežili,“ řekl démon. „Některé jsme dokonce chytili až po tobě. Máš obdivuhodnou výdrž. Ale ta ti jen umožní žít o něco déle. Nemůžeš utéct.

Umřeš tady. Ale než se tak stane, budeš nám pomáhat.“

Leah se nechala ovládnout vztekem a rozběhla se proti démonovi. I kdyby zemřela, alespoň už ji nebudou moci proti Simonovi nebo někomu jinému použít. Za to její smrt stála.

Démon ji bez větší námahy chytil. Jednou rukou jí sevřel zápěstí a druhou hlavu. Zvedl ji do vzduchu a mrštil s ní o kovovou zeď tak silně, že jí vyrazil dech.

Leah sípala a zoufale se snažila dostat do plic dostatek vzduchu. Schválně zvedla ruce nad hlavu, aby si odhalila hrudník.

„Blázne,“ řekl démon. „Takhle snadno neumřeš. Zahyneš, až přijde čas. Do té doby budeš žít. A jak dlouho to bude, o tom ty nerozhoduješ.“

Leah si přála, aby se dokázala uklidnit. Pokoušela se soustředit na pravidelné dýchání. Bedlivě démona sledovala, nedokázala však říct, kdy z cely odešel. V jednom okamžiku tam byl, a v příštím zmizel.

S vědomím, že na jeho straně cely musí být dveře, se Leah přeplazila na místo, kde naposledy stál, a zkoumala zeď, podlahu i strop. Nic nenašla. Bylo to, jako by se démon rozložil na atomy a protáhl se plechem na druhou stranu.

Když se otočila zpět, spatřila na druhé straně cely krabici s jídlem. Nikoho neviděla, což znamenalo, že démoni sem vstupují a odcházejí, kdy se jim zachce. Ona naopak zůstávala vězněm.

47.

Warren zvedl ruku a vytvořil před sebou štít. Démonův ohnivý dech při dotyku s ním zapraskal a zasyčel. Plameny se rozstříkly o magickou bariéru a olízly ji ze všech stran. Do Warrena se opřela vlna žáru tak intenzivního, že mu popálil kůži.

Naomi se krčila za ním a používala ho jako živý štít.

Vzápětí na démona zaútočila Daiyu a ostatní kabalisté. Muži schovaní v bytech nad ním shodili těžké sítě, zesílené prastarou energií. Sítě při dotyku s démonovou kůží zabzučely jako elektrické kabely, které někdo zapojil opačně. Démon se tak svíjel ve snaze vyprostit se, že sítě vypadaly jako živí tvorové plazící se po něm.

Kareloth byl silný. Sevřel sítě všema čtyřma rukama a zatáhl. Provazy se na některých místech roztrhly a energie v nich obsažená se rozsvítila jako ohňostroj. Démon znovu vydechl sloup ohně. Plameny sítě olízly, provazy však byly nehořlavé. Podobným pokusům ale nebudou vzdorovat dlouho.

Warren vytáhl z magického pláště kopí. Když ho Kareloth spatřil, vytřeštil oči.

„Kdes to vzal?“ obořil se na něj.

Warren věděl, že dokud je démon živý, je nebezpečný, a v obavě, aby neztratil koncentraci, neodpověděl. Přiblížil se ke Karelothovi a bodl s cílem zasáhnout srdce.

Kareloth však kopí chytil a zastavil jeho pohyb těsně předtím, než mu mohlo proniknout kůží. Kopí se zbarvilo

do ruda. Karelothovy ruce – obě levé – se proměnily ve dva černé uhly, které začaly praskat. Démon vztekle zařval a zatlačil kopí od sebe.

Warren byl ohromnou démonovou silou zvednut do vzduchu a odhozen i s kopím zpět do uličky. Přitom srazil Naomi a oba se společně kutáleli po zemi. Teprve pak bolest z Warrenovy popálené ruky přehlušila strach.

Ruku, lidskou, měl spálenou. Dlaň pokrývala černá spálená krusta. Na jejích okrajích mu naskákaly puchýře. Necítil všechnu bolest, protože žár mu spálil spoustu nervů. To bylo malé požehnání. Zároveň nebyl schopen rukou hýbat. Chvíli na nic jiného nemyslel.

„Pomůžu ti.“ Naomi se zvedla na kolena, pak ho postavila a uchopila jeho ruku do svých. Část bolesti okamžitě odezněla. Černá krusta se ztenčila a puchýře splaskly.

Warren se uklidnil.

„Potřebuju tě.“ Naomi se na něj podívala. „Pomoz mi. Zvládnu to pak líp.“

Když Warren překonal pudový strach, který se ho zmocnil, soustředil se na ruku. Hojení se zrychlilo. Během několika vteřin měl ruku zase jako dřív. Sevřel ji v pěst. Znovu v ní měl cit a mohl s ní neomezeně hýbat.

Když se Warren postavil, zvedl kopí a otočil se proti démonovi. Daiyu s kabalisty zaútočili ohněm a blesky, meči i pistolemi střílejícími hmyz, který se zavrtával Karelothovi do masa. Démon vztekle řval a zoufale se snažil dostat ze sítí, které ho stále držely. Kabalisté nepouštěli lana, která byla k sítím přivázána, a drželi démona na místě.

Démonovo tělo bylo plné puchýřů a boláků způsobených municí kabalistů. Hmyz se démonovi

zavrtával stále hlouběji do těla, vysával z něj sílu a zároveň vypouštěl do jeho centrální nervové soustavy toxiny. Než budou kabalisté moci použít kteroukoli část Karelothova těla, budou ji muset pečlivě ošetřit a zbavit jedů.

Sítě se dál trhaly. Díra v té horní byla už tak velká, že Kareloth mohl prostrčit ven obludnou hlavu s dvěma tvářemi. Pravýma rukama chytil síť na okraji trhliny a protáhl ven i rameno.

Warren chtěl zkusit démona znovu probodnout, ale váhal. Bolest způsobená předchozím pokusem byla ještě živá.

„Až se odsud dostanu," zařval Kareloth, „zabiju tě. Chtěl jsem tě zabít rychle. Předtím šlo jen o malou laskavost pro Merihima. Ale teď zaplatíš za všechnu bolest, kterou jsi mi způsobil."

Warrenův instinkt mu velel utéct. Nedokázal si představit, že by s Karelothem bojoval tváří v tvář. Kabalisté drželi démona jen s vypětím všech sil a začínali prohrávat.

Nemůžeš utéct. Dohonil by tě. Tohle je tvoje jediná šance.

Warren se zaměřil na strach, uchopil ho a živil jím moc, která v něm proudila. Nebyl hrdina. Nikdy nebyl. Ale uměl přežít. Když byl dítě, postavil se otčímovi a použil proti němu jedinou moc, kterou kdy měl.

„Karelothe," řekl Warren a hlas mu neznatelně přeskočil.

Démon po něm máchl pravýma rukama. Byly ale jen tři stopy dlouhé. Démon byl po pás volný. Jakmile dostane sítě níž, zbytek půjde rychle.

„Znám tvé jméno," řekl Warren. „Musíš mě

poslouchat.“

„Nemusím,“ řekl Kareloth. „Rozdrtím ti kosti na prach.“

„Přestaň se bránit. Hned.“

Sítě povolily a spadly na chodník. Kareloth udělal krok… a pak se zastavil.

„Daiyu,“ řekl Warren, který měl pocit, že mu praskne srdce. „Stáhni svoje lidi.“

Daiyu vydala patřičný rozkaz. Vzhledem k tomu, že byl démon volný, poslechli ochotně.

Kareloth se naklonil dopředu, ale dalšího kroku nebyl schopen. Bezmocně mával rukama. Svaly na těle měl napjaté, jak se pokoušel vymanit z Warrenovy moci.

„Jsi mi vydán na milost.“ Warren zvedl kopí, které tentokrát držel v kovové ruce. „Zabiju tě a ty se ani nebudeš bránit.“

Karelothovi se v očích objevil strach. Obě jeho tváře se chvěly. „To… nemůžeš… udělat.“

„Můžu.“ Warren cítil, jak se mu démon pokouší vzdorovat. Démon však už byl slabší a unavenější než předtím. Warren si nadhodil kopí, přešel k démonovi blíž a rozpřáhl se. Kdyby kolem byli i jiní démoni, jeho moc by tolik nepůsobila. Zatímco ovládal Karelotha, mohl ho jiný démon zabít. V tomhle případě však jeho moc i strategie fungovaly.

Bez dalšího slova Warren probodl kopím démonovo srdce. I nyní se obsidiánová zbraň rozžhavila do ruda, ale tentokrát zčernala jen žárem spálená Karelothova hruď.

Když Warren kopí vytáhl, Kareloth se zhroutil na chodník. Jeho čtyři oči hleděly do prázdna.

Warren přešel k démonovi a snažil se nedat na sobě znát, jak se bojí. Kolena se mu třásla tak, že se pod ním

málem podlomila. Přerývavě se nadechl a překonal nutkání zvracet. Nevadil mu puch spáleného masa. Udělalo se mu zle z toho, jak blízko byl smrti.

„Tělo brzo přiláká mrchožrouty," řekla Daiyu.

Warren přikývl a kopl Karelotha do jedné z tváří. Démon se nepohnul.

„Oberte ho," přikázal ostatním.

Kabalisté začali pokyn horlivě plnit. V připravených taškách mizely rohy, oči, ruce i kusy těla porostlého šupinami. Když si vzali, co potřebovali, démonovo tělo se výrazně zmenšilo.

I Naomi tasila nůž a přidala se k ostatním.

Warren je mlčky pozoroval a snažil se zůstat klidný a ovládat se. Nedokázal se zbavit pocitu, že kabalisté touhou po krvi připomínají démony.

Ale tohle byli jeho lidé.

❖ ❖ ❖

Později, ve skrýši, kterou si Daiyu vybrala za domov, všechny části Karelothova těla roztřídili a rozdělili. Warren se nezúčastnil a zamířil do pokoje. Strach i energie, kterou spotřeboval, si začínaly vybírat daň.

V pokoji byla tma. Blížilo se svítání, ale noci ještě kousek zbýval.

Warren se ani nesvlékl a vlezl do postele. Byl rád, že je sám, ale zároveň si přál, aby tu s ním byla Naomi. Bylo mu ale jasné, že si jí o to neřekne.

Než se nad tím mohl zamyslet, přemohl ho spánek.

❖ ❖ ❖

„Zase jsi utratila všecky prachy!“

Warrena probudila otčímova slova vyslovená tak jasně jako před lety. Když si protřel oči, zjistil, že spal na stejném gauči jako tehdy v manchesterském bytě.

Martin DeYoung, jeho otčím, seděl na otevřeném okně a pil whisky přímo z láhve. Byl to robustní muž, který ale poslední dobou tloustl. Jeho černá kůže měla namodralý nádech. Oholená hlava se leskla ve světle pouličních lamp. Hranatou bradu lemovala krátká bradka. Nos měl muž zlomený tolikrát, že byl úplně křivý, a dokonce ho ve spánku omezoval při dýchání. Na sobě měl khaki kalhoty a fotbalový dres.

„Ještě chvilku a vydělám balík,“ bránila se Tamara Schimmerová.

Warren hleděl na matku. Byla to židovka s bledou pokožkou, tmavými vlasy, které jí spadaly na ramena v nesčetných prstýncích, a s černýma očima, pod nimiž neustále měla kruhy z nevyspání. Když studovala, často zapomínala starat se o sebe, dokonce i jíst.

Dostaňte mě někdo odsud, pomyslel si Warren. *Tohle už se přece stalo. Nechci to zažít znovu.* Byl však uvězněn ve své noční můře. Jeho osmileté já zabořilo hlavu do polštáře stejně jako před lety.

„Potřebovala jsem pár věcí,“ pokračovala matka.

Warren věděl, že s tímhle argumentem neuspěje. Nikdy nefungoval. Když se Martin DeYoung rozhodl, že má pravdu, nikdo na světě ji neměl víc.

„Všecky prachy, který jsem utratila za to, abych v sobě vobjevila moc, budou fuk,“ řekla matka. „Až se stanu mistryní v tajemných…“

Warren věděl, že se stanou strašlivé věci. Když

Martin pil tak moc jako teď, vždycky se děly strašné věci. Buď měl za sebou špatný den kvůli dostihům, nebo mu nevyšel nějaký zápas. Sázel pořád. A hledali ho vymahači dluhů. Warren už se s nimi několikrát setkal.

„Mistryní!“ Martinův hlas byl tak silný, že se Warren bál, aby se nerozbila okna. „Dyť nezvládáš ani tendle barák, ty krávo! Žijem tu v hovnech!“

Zhruba tohle kdysi řekli Warrenově matce i lidé ze sociálky. Hrozili jí, že jí Warrena vezmou. Tak se přestěhovala a nechala tam po sobě všechno, jak bylo, kromě knih o magii. Ty jí byly ze všeho nejdražší. Studovala je každou volnou chvíli.

Martin dál nadával. „Já dřu celý dny jak…“

„Dyť seš vobyčejnej zloděj!“ skočila mu do řeči. „To chceš, abych tě litovala, nebo co?“

Martinova tvář ztvrdla vztekem a ještě víc potemněla.

„Vím moc dobře, co seš zač!“ pokračovala Warrenova matka. „Ty a ti tvoji kamarádíčkové prostě jenom…“

Když se Martin postavil, vyplížil se Warren z postele a zalezl si za gauč. Tam se schovával, když se rodiče hádali. Nedalo se říct, že to byla ideální schovávačka. Martin ho tam vždycky našel a zmlátil. Warren měl však pocit, že udělal aspoň něco, aby se vyhnul bolesti a bití.

„Já jsem ty prachy potřeboval!“ řekl Martin. „Měl jsem je schovaný! Co se máš co hrabat v mejch věcech!“

„Dyť tady bydlíš!“ odpověděla Warrenova matka. „Dala jsem ti střechu nad hlavou! Co jsem si vzala, by nestačilo ani na nájem!“

„Dostalas to tu zadara od sociálky, protože si byla

tak blbá, že ses nechala vyhodit z baráku! Tak co bych ti platil! Jsou to moje prachy! Říkal jsem ti, že to tak bude, hned na začátku, tak se teď nediv!“

Warren přitiskl tvář ke gauči a doufal, že i tahle noční můra brzo skončí.

48.

Warren věděl, že v tuhle chvíli už to obvykle bere rychlý konec. I když nechtěl, vykoukl zpoza gauče, protože jeho osmileté já ještě nemělo rozum.

Martin vytáhl zpoza pasu revolver s krátkou hlavní. Od zlatých hodinek a prstenu se odrazilo světlo a podobně se zaleskla i stříbrná hlaveň. Warrenův otčím sprostě zanadával a namířil zbraň na jeho matku.

Ta se nepohnula. Za měsíce, co spolu žili, na ni mířil už tolikrát, že jí to bylo jedno. Ještě nikdy nevystřelil.

Martin natáhl kohoutek. Na jeho modročerných rtech bylo vidět bílé sliny. Pak stiskl spoušť.

Pokojem zahřmělo pět ohlušujících výstřelů.

Třebaže Warren nechtěl, při pohledu na matku, která sebou trhla a začala krvácet z hrudi, břicha i z tváře, vyděšeně vykřikl. Byla už mrtvá, ale to jeho osmileté já tehdy nevědělo.

Opilý whisky a pocitem nepřemožitelnosti Martin vyprázdnil bubínek na podlahu. Pak do něj zastrčil nové náboje a zadíval se na Warrena.

„A teď to schytáš ty, ty skrčku!“ zavrčel vztekle. „Dělá se mi zle z tebe i ze všech keců vo tom, jak v sobě máš magii jako tvoje matka. Ale s tím je konec!“ Zacvakl bubínek zpátky a zamířil.

Warren vykřikl, ale svůj hlas neslyšel. Martin vystřelil. Kulka prošla Warrenovi pravým bokem a srazila ho k zemi. Když viděl, jak mu z díry v těle teče krev, zmocnila se ho panika. Bolelo ho to, ale zároveň

byl jakoby otupělý.

Martin znovu vystřelil, ale druhá kulka se zaryla do zdi nad Warrenovou hlavou. Z omítky vylétl obláček bílého prachu.

„Ne!“ zaječel Warren. Chtěl otčíma poprosit, aby na něj nestřílel a aby zavolal sanitku pro maminku, ale nemohl. Nedokázal nic říct.

„Škemrat ti nepomůže,“ řekl Martin. „Prostřelím ti palici. Už se na tebe nikdy v životě nebudu muset koukat.“ Namířil.

Warren se na něj podíval a vypustil ze sebe všechnu nenávist, kterou měsíce dusil uvnitř. Matka říkala, že chce, aby s Martinem dobře vycházel. Warren to zkoušel. Vždycky se snažil udělat, o co ho matka prosila, i když to bylo něco, co sám nechtěl nebo nepotřeboval.

„Nenávidím tě!“ zařval Warren. Pak klidným hlasem dodal: „Chci, abys umřel.“

Na Martinově tváři se objevil úsměv. „Takže nakonec možná nějakou páteř máš. Kdybych to teďka neviděl, nikdy bych tomu nevěřil.“ Znovu zamířil.

Warren bezmocně ležel na podlaze.

Bylo to neuvěřitelné, ale Martin nevystřelil. Místo toho obrátil revolver proti sobě. Prosil a žadonil o pomoc, a zároveň si tlačil hlaveň do spánku.

Pak stiskl spoušť.

Bytem se rozlehla rána. Warren ucítil zápach spáleného masa. Ležel tiše na podlaze a čekal, až se probudí zpátky ve své posteli. Jak tam ležel, uslyšel výkřiky sousedů. Někdo zabušil na dveře a chtěl vědět, co se děje.

Martinovo tělo se zmítalo ve smrtelných křečích. Pak se najednou mrtvý muž posadil. Ve skutečnosti padl

Martin mrtvý k zemi a ani se nepohnul. Jeho tělo po nějaké době odnesla policie. To všechno Warrenovi řekli později.

Tentokrát se to odehrávalo jinak.

Martin na Warrena poťouchle mrkl. Polovinu hlavy měl ustřelenou. Z brady mu viselo několik krvavých úlomků kostí a zbytky masa.

„Myslels, žes mě zabil, co?“ Martin si uhladil vlasy tam, kde je ještě měl. „Tak to ses splet. Možná máš nějakou moc, ale já jsem silnější.“

Tak se to nestalo! Je mrtvý! slyšel Warren v hlavě vlastní vyděšený hlas. Pokusil se vstát. Tehdy se ani nepohnul, dokud pro něj nepřijela sanitka. Záchranáři ho odnesli na nosítkách.

Teď vstal, v boku ho to pálilo jako čert.

Když Martin sundal ruku z hlavy, objevily se démonické šupiny. Díra zmizela. Ze spánku, kam se střelil, mu vyrůstal roh. Když sáhl pro revolver ležící na zemi, sevřel ho v démonické ruce.

Martin se zazubil. „Takhle to mělo dopadnout, Warrene.“ Namířil. „A takhle to dopadne dneska. A ty prostě budeš mrtvej.“

„Ne!“ zašeptal Warren chraptivě.

Než však stačil Martin vystřelit, vešla do pokoje žena. Warren ji nepoznával. Měla tmavé vlasy a fialové oči. Jediným pohledem zkontrolovala situaci a kopla Martina do zápěstí. Kost hlasitě praskla. Pistole vylétla do vzduchu.

Žena provedla další kop z otočky a tentokrát zasáhla Martina do tváře. Z obličeje odlétl kus masa a odhalil hlavu démona, která se skrývala pod lidskou maskou. Martin odlétl ke zdi, do níž tvrdě narazil. Na zem se

zřítily police plné matčiných knih.

Warrenův otčím se s nadlidskou rychlostí zvedl a vrhl se na ženu, která zrovna ze vzduchu chytila vykopnutý revolver. V tom okamžiku na ni Martin skočil a oba se svalili na rozbité křeslo, které Warrenův otčím kdysi odněkud přitáhl.

Žena revolver nepustila. Když se Martin – démon pokusil zakousnout se jí do hrdla, strčila mu hlaveň do tlamy a stiskla spoušť. Martinova hlava doslova vybuchla.

Žena se ušklíbla a kopnutím ze sebe odhodila démonovo bezvládné tělo. Pak se postavila a přešla k Warrenovi.

„Budeš v pořádku, chlapečku," řekla mu. „To bude dobrý. Ta stvůra už je mrtvá. Už ti nebude ubližovat." Na okamžik ho objala, aby ho utěšila.

„Kdo jsi?" zeptal se. „Takhle se to nestalo. Tys tam nebyla."

Žena ho od sebe odstrčila a podívala se na něj. „Ty nejsi dítě, že? Ve skutečném životě už nejsi kluk."

„Ne."

„Stačí, aby ses probudil. Probuď se a všechno zmizí."

„Za to můžeš ty? Tohle se mi ještě nestalo." Warren byl vyděšený. Takhle se mu do hlavy nikdo nedostal. Jenom Merihim a Lilith.

„Jmenuji se Leah," řekla. „Chytili mě démoni a zavřeli do nějakého zařízení. Využívají mě a taky několik ostatních, aby se dostali lidem do snů. Nevím, jak to dělají. Snažila jsem se na to přijít. Možná jim jde jenom o to, aby šířili strach. Možná takhle zjišťují, kolik lidí ještě zůstalo ve městě. Zkoušela jsem to zastavit, ale kdykoli

zavřu oči, dostanu se někomu do hlavy.“

Warren si ji prohlédl pozorněji a všiml si, jak je unavená.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„V Applu, v obchoďáku. Aspoň myslím, že tam ještě jsem. Tam mě chytili.“

Martin ležící za ní se začal znovu hýbat. Musela si všimnout strachu ve Warrenových očích, protože se ihned otočila a spatřila, jak se otčímova hlava přeměňuje. Zdálo se, že bude ještě démoničtější než předtím.

Leah se otočila zpátky k Warrenovi. „Musíš jít. Někteří lidé noční můry nepřežijí. Mohl bys být jedním z nich.“

„Jestli je to pravda,“ řekl Warren, zatímco jeho strach rostl, „tak jsi mi zachránila život.“

Leah se na něj unaveně usmála. „Možná. Ale možná jsem tě zachránila jen před zlým snem.“

Martin se začal na zemi třást a škubat sebou. Zjevně se pokoušel vstát. Pohyboval se však pomaleji než předtím. „Dostanu tě,“ zaskřípal nelidským hlasem. „Dostanu vás oba.“

„Běž,“ řekla Leah. „Musíš odsud zmizet.“

„Jak?“

„Prostě se probuď. To stačí. Musíš se probudit.“

Warren se probudil v naprosté tmě, ale nebyl sám. V nohách jeho postele seděla Lilith, která nyní vypadala mladá a svěží. Z chodby sem doléhaly hlasy, podle kterých poznal, že kabalisté si stále ještě rozdělují démona.

„Přišla jsem hned, jak jsem zjistila, že ses chytil do pasti přinášející spánek,“ řekla Lilith.

Warren se na ni podíval, ale neřekl nic.

„Ta žena," řekla Lilith, „ti svým zásahem zřejmě zachránila život." Usmála se. „Zároveň ale ukázala Merihimovým poskokům cestu do tvé hlavy."

„Co to bylo?" zeptal se Warren. Hlas mu zněl slabě a v ústech měl sucho.

„Zbraň. Už jsem se ti o ní zmínila, netušila jsem ale, že je s ní Merihim tak daleko. Už je nebezpečná. Někteří lidé ve snech opravdu umírají. Jiní se sice probudí, ale ubližují jiným."

Warren se posadil a chytil se za hlavu, ve které mu hučelo. Bolest ve spáncích byla nejhorší, jakou si za poslední roky pamatoval.

„Pokoušela jsem se stroj najít," řekla Lilith, „ale Merihim ho schoval dobře."

„Ta ženská říkala, že je v Applu."

Lilith se na něj se zájmem podívala. „A ty víš, kde to je?"

„Jo."

„Tak to tam musíš jít."

Warren nevěřil vlastním uším. „Určitě ne. To je poslední místo, kam bych šel." Pak si ale vzpomněl na ženu a měl špatný pocit z toho, že by ji tam měl nechat. Zkusil se utěšit představou, že už je stejně mrtvá a ve stroji je jen její vzpomínka. Taky mohla být jen umělým výtvorem stroje. On by však poznal, kdyby lhala. Tím si byl jistý. Neměl sebemenší důvod domnívat se, že nemluvila pravdu.

„Bude tam i Merihim," řekla Lilith tiše. „Nezapomeň, že nám oběma něco dluží za to, co nám udělal."

I když Warren dobře věděl, co Merihim udělal jemu, neměl ponětí, čím si proti sobě poštval Lilith. Muselo to

být ale něco hodně ošklivého, když si to pamatovala tisíce let.

„Je čas,“ řekla Lilith. „Musíme zaútočit. Ty máš armádu. Uzdrav své lidi. Udělej je silnějšími. Společně zničíme Merihima jednou provždy.“

Warrena nepřesvědčila.

„Jestli to neuděláš,“ řekla Lilith, „najde si tě Merihimův stroj znovu. A tentokrát bys nemusel uniknout tak snadno.“

To nedávalo Warrenovi jinou možnost. Neměl v úmyslu zažít další noc, v níž ho Martin DeYoung zavraždí. Dost strašná byla už verze snu, ve kterém sugescí přinutil otčíma se zabít. Noční můra, v níž Martin nakonec vstane z mrtvých, to už bylo moc.

I když se mu nechtělo, vstal z postele a přešel ke dveřím. Když se otočil zpátky, aby ještě něco řekl Lilith, zjistil, že zmizela. Na okamžik ho napadlo, jestli to taky nebyl sen.

Ne, zašeptala mu v hlavě. *A běž už. Máš spoustu práce.*

Warren šel.

49.

Pekelná brána se před chvílí otevřela a bitva v předvečer Dne všech blahoslavených měla každým okamžikem začít. Lyra Dariusová byla zpátky v Templářském chrámu. Démoni zaútočili na konvoj, který vypravil lord Sumerisle, aby dostal vnučku do bezpečí. Když byla zničena vozidla, ale i démoni, požádal lord Sumerisle Lyru, aby dopravila Jessiku ke vchodu do podzemní části kostela. Sumerisle slíbil, že tam na ni budou čekat jeho lidé, kteří se o ni postarají.

Démoni se shromáždili před kostelem a tam také zaútočili. Hlídka vojáků – mužů, kteří pracovali s Lyrou a poslal je lord Sumerisle – dokázala netvory zastavit na tak dlouho, aby se Lyra s Jessikou dostaly do kostela. Bez Keiry Skylerové a jejích kabalistů by se jim to ale nepodařilo. Všichni měli společný cíl – zachránit mladou dívku, o které se lord Sumerisle domníval, že by se jednou mohla stát rozhodující silou v boji proti démonům.

„Co bude s dědečkem?“ zeptala se Jessica. Bylo jí tehdy osm. I když jí o démonech vyprávěli odmalička, poprvé je na vlastní oči viděla až dnes. Byla z toho celá roztřesená.

Je to ještě dítě, pomyslela si Lyra, když prošla dveřmi kostela. *Proč by démoni chtěli zrovna ji?* Ta představa byla sama o sobě ohavná. Ale to byl asi záměr.

„Bude v pořádku,“ odpověděla Lyra. V hlavě však měla jinou větu. *Šel tam zemřít.* Když se dozvěděla, co templáři plánují a proč, nebyla schopná zbavit se dojmu,

že je to k ničemu. Démoni věděli, že templáři budou největší překážkou. Možná bude opravdu lepší, když si budou myslet, že jsou všichni mrtví.

Kdesi hluboko v srdci Lyra doufala, že templáři zvítězí.

„Viděla jsem je," řekla Jessica. „Viděla jsem je."

„Já vím." Lyra s dítětem po boku běžela temným kostelem. Byli jen padesát stop od oltáře, u něhož měl být vchod do podzemí.

Ze hřbitova před kostelem se ozývaly výstřely a vyděšené výkřiky. Znělo to přesně tak, jak si vždycky představovala válku. Vysokými mozaikovými okny dovnitř pronikaly záblesky.

„Dědeček mi o démonech vyprávěl," řekla Jessica. „Věděla jsem, že mi nelže. Nikdy mi nelhal."

Kromě toho, co ti řekl dneska, pomyslela si Lyra. *Že se zase brzo setkáte.*

„Ale nevěděla jsem, že démony někdy uvidím," řekla Jessica.

„Já vím. Zkus na to teď nemyslet. Pospěš si. Jsme skoro tam."

Jedno z vysokých oken se roztříštilo a všechny střepy prudce vlétly dovnitř. Kostelem se rozlilo jasné barevné světlo. Dovnitř vlétl démon nazývaný reaper – ohromná okřídlená bytost s lidskou postavou, ale také rohy, tesáky a drápy – a ve spárech držel Keiru Skylerovou.

První jasnovidkyně kabalistů vypadala sama o sobě neuvěřitelně démonicky. Z hlavy jí na obou stranách vyrůstaly tlusté rohy a její pokožka byla proti zbroji z démonické kůže, již měla na sobě, neuvěřitelně bledá.

Reaper zabořil spár Keiře do hrudi a vyrval jí srdce.

Hodil si ho do tlamy a lačně žvýkal, zatímco mu Keira zemřela v náručí. Pak démon obrátil pozornost k Lyře a její mladé chráněnkyni.

Lyra odtáhla Jessiku do dočasného bezpečí za jednu z masivních lavic. Vytáhla automatickou pistoli a nevěřícně hleděla na obludného zplozence pekla. Ten na ni upřel rubínově rudé oči. Před těmi se nebylo možné schovat.

„Běž dál, Jessiko," pobídla holčičku. „Běž!"

Jessica nezapřela geny a rozběhla se k tajnému vchodu.

Lyra namířila na démona pistoli a zahájila palbu. Démon, téměř třikrát vyšší než ona, máchl zahnutým mečem a jedinou ranou rozbil lavici na třísky. Lyra nepřestávala střílet, ale nezdálo se, že by to k něčemu bylo. Když se po ní začal démon sápat, musela se schovat za nedalekou podpěru.

Démon zavrčel, sekl mečem do podpěry a rozdrtil ji. Lyra znovu stiskla spoušť a rozběhla se. Několikrát se musela sklonit, aby uhnula smrtelné ráně mečem.

Jessica doběhla k tajnému vchodu a otevřela ho. To Lyru povzbudilo. Vzápětí ji však srazilo k zemi démonovo křídlo tak prudce, že málem ztratila vědomí.

„Lyro!"

Když Lyra uslyšela dětský hlas plný paniky a strachu, okamžitě se vzpamatovala. Právě včas, reaper zrovna vytrhl meč z kamenné podlahy a obrátil se k Jessice.

„Jessiko!" vykřikla Lyra a sundala z opasku granát. Odjistila ho a temným kostelem se rozlila jasná modrá záře.

„Lyro!" Jessica stála u vchodu do tunelu vedoucího

do templářského podzemí.

„Jessiko! Utíkej dolů!“ Lyra vrhla granát po démonovi.

Jessica se stačila schovat, než granát vybuchl na démonově těle. Reaper cosi nesrozumitelně zařval a padl k zemi jako podťatý.

„Stiskni tlačítko!“ přikázala Lyra. Pravou paži měla zraněnou. Chytila se za ni a co nejrychleji spěchala k otvoru. Ozvalo se skřípání a kus podlahy se začal zasouvat. Lyra se k otvoru rozběhla, jak nejrychleji dovedla. Měla čas tak akorát, aby to stihla, než se otvor zavře…

…v tu chvíli ji však něco chytilo za kotník a strhlo k zemi. Dopadla na podlahu tak, že se stačila rukama zachytit okraje vchodu. Reaperovi se vrátilo vědomí. Zařval a snažil se ji přitáhnout k sobě.

Bylo to neuvěřitelné, ale Jessice se podařilo chytit Lyru za zápěstí a táhnout ji k otvoru v podlaze.

„Běž!“ přikázala jí Lyra.

„Nenechám tě tu!“ Po vyděšené a odhodlané tvářičce stékaly slzy.

„*Dala jsem slib!*“ Lyra odstrčila dívenku zpátky do otvoru a ta se jí ztratila z očí. Pak sundala z obleku další granát a otočila se čelem k reaperovi. „Za živé!“ řekla, když si vzpomněla na poslední slova projevu lorda Sumerisleho. Pak granátem praštila o zem, aby ho odjistila.

„Lyro!“ křičela Jessica.

Když se to tehdy skutečně stalo, zabila Lyra reapera opravdu v poslední chvíli. Dnes však démon máchl rukou a vyrazil jí granát z ruky.

„Ne!“ zaúpěla nevěřícně Lyra. To se ještě nikdy

nestalo.

Reaper se na Lyru zazubil a s vědomím, že je bezbranná, se vrhl k otvoru v podlaze. Než stačila Jessica utéct do bezpečí, byl u ní a držel ji v ohromném spáru.

„Jessiko!“ Lyra se zvedla na nohy, ale věděla, že přijde pozdě.

Démon zvedl Jessiku do vzduchu a rozevřel čelisti. Statečná holčička hleděla vstříc svému osudu bez jediného výkřiku a dávala najevo ocelové nervy, které zdědila po Sumerislem.

„Ne!“ zařvala Lyra. „Takhle se to nestalo!“

Kolem Lyry se mihla postava. Lyra okamžitě poznala černý oblek jednoho ze svých. Agent chytil démona za křídlo, zapřel se nohama o jeho hřbet a přiložil mu hlaveň automatické pistole přímo k zátylku. Pak napumpoval démonovi do hlavy plnou dávku.

Reaper bez hlesnutí Jessiku pustil a zhroutil se tváří k zemi.

Lyra stačila přiskočit a Jessiku zachytit.

Agent se otočil k Lyře a sundal si masku. Na Lyru se usmívala Leah. „Takže tohle vás spojuje s templáři.“

Lyra pevně svírala chráněnkyni. „Ano.“

„Už se nedivím, že chcete dostat Simona do podzemí. To je Jessica Sumerisleová, že?“

„Ano. Ale já nechápu, co tu děláte vy. Tohle se mi přece zdá. Musí se mi to zdát. Tohle se stalo před čtyřmi lety a vy jste tam nebyla.“

„Ne,“ zavrtěla Leah hlavou. „Zajali mě démoni. Využívají mě, aby se dostali k určitým lidem – teď už vlastně asi ke všem lidem – a zasadili jim do hlavy strašné sny.“

„Poslední dobou opravdu spousta lidí trpí nočními

můrami, někteří jsou dokonce náměsíční,“ řekla Lyra. „Pár lidí ve spánku zemřelo.“

„Musíte do Applu,“ řekla Leah. „Tam mě drží. Démoni tam mají stroj. Dnes v noci jsem hledala speciálně vás. Nevěděla jsem, jestli to vyjde. Kdybyste nespala, neměla bych šanci.“

„Nemůžete to zastavit?“

„Zkoušela jsem to.“ Leah smutně zavrtěla hlavou. „Bůh ví, že se o to snažím od chvíle, kdy mě chytili. Nejsem schopná s tím nic dělat. Musíte zničit stroj. Musíte…“

❖ ❖ ❖

Lyra se probudila v ložnici v komplexu. Těžce oddychovala a ještě chvíli nevěděla, kde je. Pak vstala z postele, osprchovala se a nasoukala do černého obleku.

Než vyšla ze dveří, byla úderná jednotka připravená a její velící na ni čekal v kanceláři.

50.

Víš o tom, kamaráde, že tohle je nejšílenější věc, jakou jsem kdy udělal?“ řekl Nathan.

Simon se z helikoptéry díval na město. Navzdory všemu, co riskovali, si nemohl odpustit odpovědět: „Hmmm, u mě by se to nedostalo ani mezi nejšílenějších deset.“

„No jo, ne všichni jsme se narodili s touhou umřít co nejdřív.“

„Hele, počítali jste i s přistáním přímo mezi démony?“ zeptala se Danielle. „To by mohlo ještě trochu zvednout kurz.“

„Máš pravdu. Přistání mezi démony jsem nepočítal,“ řekl Simon a zkontroloval popruhy na padáku. „Tak jo, do první desítky by se to možná dostalo.“

„Tohle by nám mohli vytesat na náhrobek,“ řekl Nathan.

„Ty jsi optimista,“ řekla uštěpačně Danielle. „Ty myslíš, že zůstane někdo, kdo nás pohřbí, jo?“

„Musí na nás přece někam chodit vzpomínat,“ řekl Nathan.

Simon o Nathanovi chvíli uvažoval. Čekali dítě. Než odešli z bunkru, řekl mu Simon, aby zůstal. Nathan odmítl.

„Ještě pořád se můžeš vrátit,“ řekl mu Simon na soukromé frekvenci.

„Já se vrátím jedině v případě, že se rozhodneš vrátit ty. Vracíš se?“

Leah tam někde čeká. „Ne.“

„Tak já taky ne. Jdem jim nakopat prdel.“

O pár minut později jim dal pilot vrtulníku signál, že se blíží k cíli. Stroj klesl a okamžitě se stal cílem pro menší létající démony. Rychle letící vrtulník nemohli chytit, ale kdyby zpomalil, stal by se snadnou kořistí krvavých andělů.

Simon se rozhlédl po templářích sedících kolem něj a promluvil k nim i k těm sedícím ve dvou dalších nákladních vrtulnících. „Dneska to démonům poprvé vrátíme. Dáme jim vědět, že nejsme poražení. Ať poznají, že tenhle svět nedostanou bez boje.“ Odmlčel se. „Za živé.“

„Za živé!“ zvolali po něm templáři.

Pilot jim dal signál, že je čas seskočit.

Simon byl u dveří první. Skočil, okamžitě zaujal klasickou pozici a sledoval na HUDu klesající výšku.

„Otevřít padák,“ oznámila mu AI.

Simon si sáhl na hruď a zatáhl za kroužek. Padák se nad ním bez problémů otevřel. Chytil popruhy a nasměroval klesání přímo k budově Applu. Padesát tři templářů přistálo na střeše. Čtyři minuli a skončili na ulici před obchodem.

Bez jediného slova začali templáři rozmisťovat na střeše nálože, zatímco Simon s ostatními připravoval lana ke slanění. Pak naposledy zkontrolovali zbraně.

„Lorde Crossi,“ ozval se v Simonově helmě ženský hlas.

Nedalo se říct, že by ho to překvapilo. Simon záměrně používal frekvenci, k níž měla přístup i Leah. Doufal, že by se s ním třeba mohla spojit.

„Ano,“ odpověděl Simon.

„My dva se ještě neznáme,“ řekla žena. „Jmenuji se

Lyra Dariusová. Jsem přítelkyně Leah.“

Simon se usmál. „Předpokládám, že tu nejste na zdravotní procházce.“

„Ne. Před chvílí se se mnou spojila Leah. Zjistila jsem, kde je. Obklíčili jsme budovu a jsme připraveni pro ni jít. Pokud by se nám ji nepodařilo dostat ven, hodláme to tu vyhodit do vzduchu.“

„A zabít Leah?“ Simonovi se tahle představa nelíbila.

„Když to bude nutné. Musím říct, že když jsem viděla vrtulníky a pak vaše brnění, začala jsem všechno vidět optimističtěji.“

„Ale já jsem nepřišel Leah zabít.“

„Ani já ne. Pořád doufám, že to nebudeme muset udělat.“

„Nebudete.“

„Jakou máte představu?“

Simon viděl, že templáři už mají rozmístěné nálože. „Démoni musí vědět, že tu jsme, takže jsem pro přímý útok. Zkusíme cestou udělat co největší zmatek.“

„Jdete střechou?“

To Simona překvapilo. „Jo.“

„Kdybychom měli vaše zbroje, asi bychom to zkusili taky. Ale nemáme.“

„My jo,“ řekl Simon. „Jdem dovnitř, vezmeme Leah a ostatní, zmasakrujem, co se dá, a pak mizíme.“

„Budete mít za sebou démony.“

„Asi jo.“

„Tak to budete možná rádi, že zaujmeme pozice na ulici a budeme vás krýt.“

„To nezní špatně.“

„Taky jsme našli pár vašich zbloudilců, kteří se

nestrefili na střechu. Postaráme se o ně, než se o ně budete moct postarat vy.“

„Jestli se z toho dostanem, máte u mě panáka.“

„Nápodobně. Mám pocit, že ho budeme potřebovat. Hodně štěstí.“

Simon jí poděkoval a pak vydal rozkaz odpálit nálože. Výbuchy zahřměly v rychlém sledu. K obloze vylétla oblaka prachu a střecha se rozpadla.

❖ ❖ ❖

Než se otevřela pekelná brána, pracoval jeden z kabalistů jako dělník, který technologií HARP čistil zborcené tunely pod Londýnem. Jmenoval se Jernigan a s přenosným HARPem, který našel ve skladišti, to byl hotový kouzelník.

Warren se nyní ploužil za tímhle mužem, který rozšiřoval původně servisní tunel vedoucí přes ulici, a žaludek měl sevřený strachem. HARP během vteřin rozkládal veškerou anorganickou hmotu, takže postupovali poměrně rychle.

Poté co Warren potřetí změřil vzdálenost, kterou ušli, zjistil, že jsou pod budovou Applu. Od chvíle, kdy se s ním ve snu spojila ta žena, Warren na ni hodně myslel a uvažoval, jaká asi je. Velmi rychle dal dohromady plán, jak ji osvobodit.

Warren nařídil kabalistovi, aby prorážel chodbu směrem vzhůru. To bylo o něco těžší, protože původní servisní tunel samozřejmě vedl vodorovně. Stoupání nesmělo být moc prudké, aby byli schopni bez problémů postupovat dál.

Ostatní kabalisté je dychtivě následovali. Všichni

nyní měli na těle něco z Karelotha, co zvyšovalo jejich moc. Toužili zjistit, jak moc jsou silnější. Nikdo samozřejmě nechtěl umřít, ale byli ochotni smrt riskovat.

Warrena osobně lákala jen ta žena – Leah. Strašný sen o otčímovi, který se mu zdál, byl jiný, než býval dřív. To už nechtěl zažít.

A pak šlo také o Merihima. Jestli za tímhle vším skutečně stál tenhle démon, jak říkala Lilith, nyní mu mohl splatit dluh.

Dál stoupal tunelem, jehož sklon zvládal poměrně obtížně. O chvíli později se však vypařila poslední vrstva tvořená podlahou obchodu. Cesta ven byla volná.

Warren byl připravený, že se ocitnou uprostřed tlupy darkspawnů, kteří budou obsluhovat záhadný stroj. To se nestalo. Skupina kabalistů vylezla z tunelu v zadní části budovy, kde bylo uskladněné zboží.

Warren vyhlédl dveřmi ven a zjistil, že většina darkspawnů se dívá ke stropu. Všichni stáli kolem velkého zařízení téměř stejně vysokého jako vnitřek obchodu.

V příštím okamžiku budovou otřásly ohlušující výbuchy. Ohromný kus střechy se zřítil. Téměř okamžitě za sutí se dolů rozvinula lana, po kterých sjelo dolů osm templářů. Všichni okamžitě zahájili palbu.

Útok shora byl velmi účinný. Darkspawni nestačili zaujmout patřičné postavení, dokonce ani vytáhnout zbraně. Naopak, hned za první vlnou templářů následovala další. Ti byli krytí palbou svých druhů.

Darkspawni se však nehodlali vzdát bez boje.

„Dostanem se mezi templáře a darkspawny," řekl Warren.

„Templáři nejsou nepřátelé," řekla Daiyu.

„Bojujeme proti démonům. Jestli je to tak důležité, jak tvrdíš, nemáme jinou možnost. Templáři nám to ulehčí.“

Pokud nás nezabijou, pomyslel si Warren. Jeho vlastní zkušenosti s templáři nebyly nejlepší. I tak se však pustil do boje.

❖ ❖ ❖

Simon byl jeden z prvních templářů, kteří se spustili do místnosti. Uviděl před sebou podivné zařízení. Nebylo ani padesát stop daleko. Stálo prakticky uprostřed budovy. Teď stačilo jen najít Leah, zničit stroj a dostat se ven.

Kdyby nebyl pod těžkou palbou démonů, možná by všechno vypadalo ještě optimističtěji.

„Simone,“ zavolala Danielle. „V budově jsou i kabalisti.“

Simon přepnul zobrazení na HUDu a zjistil, že tam skutečně jsou. Nebylo těžké je identifikovat podle tetování a specifického oblečení. „Odkud přišli?“

„Dírou v podlaze. Právě se sem prokopali.“

„To se hodí, ne?“ zeptal se Nathan sarkasticky, když vypálil raketu do shluku darkspawnů poblíž přístroje.

Simon se nad tím zamyslel. „Leah říkala, že se dostala do hlavy spousty lidí. Je tu i její kamarádka Lyra. Asi nejsem jediný, kdo od ní dostal vzkaz.“

„Asi jsme měli něco upéct na oslavu,“ řekl Nathan.

Simon si připravil zbraně. „Připravení?“

„Jasně. Já jo. Běž první, kryju ti záda.“

S mečem v jedné ruce a bolterem v druhé Simon vyšel z úkrytu a stál přímo proti hloučku darkspawnů. Bolter začal do jejich řad rozsévat palladiové hřeby a

kosit jednoho po druhém. Než se stačili dát na útěk, byl Simon u nich a jeho meč jen kmital. Podlaha byla v okamžiku plná končetin, hlav a střev. Zastrčil pistoli do pouzdra a uchopil meč oběma rukama.

Nathan kopíroval jeho pohyby. Otočen zády k Simonovi připomínal jeho obraz v zrcadle. Společně představovali strašlivou ničivou sílu.

Jeden z darkspawnů se vrhl na Simona s cílem zasáhnout ho do nekrytého místa. Kdyby Simon nějaké měl, možná by uspěl, ale díky obrazovce na HUDu, na níž viděl veškerý prostor kolem sebe, templář odrazil démonův útok drtivou ranou pěstí, kterou mu prorazil lebku. Simon stačil mrtvého démona chytit a hodit ho proti ostatním před sebou, čímž si dočasně vyčistil cestu.

Tímhle způsobem se postupně blížil k zařízení. Darkspawni přístroj obklíčili a pálili po Simonovi z lešení, které se táhlo kolem celého stroje.

V příštím okamžiku však hlouček zasáhla ohnivá koule, která vylétla ze skupiny kabalistů. Démoni se rozlétli na všechny strany. Většina z nich hořela a zřejmě byla mrtvá, ještě než dopadla na zem.

„Vidíš dveře?“ Simon odhodil z cesty další démony a postupoval vpřed.

„Jo,“ řekl Nathan. „Udělal jsem si na nich značku, už když jsme byli vzadu.“

Simon se napojil na Nathanův HUD a teď si všiml dveří i on. „Až budem uvnitř,“ řekl Simon, „možná bude problém se vrátit.“

„Do pekla vede cestička dlážděná, kamaráde. Jestli je uvnitř Leah, dostaneme ji ven. Řekni, až budeš připravený.“

„Jsem připravený,“ řekl Simon, který měl v hlavě

Leah a všechno, čím si asi musela projít.

„Bál jsem se, že to řekneš.“

Simon kopal, máchal pěstí i mečem a probojovával se ke dveřím. Když byl u nich, zjistil, že je to spíš poklop podobný těm, jaké měli v templářském podzemí.

Než ho mohl otevřít, vyskočila ze tmy vedle nich žena a dopadla přímo vedle něj. Podle rohů a démonického ocasu nebylo těžké zjistit, že je to kabalistka. Tetováním měla pokrytý každý čtvereční centimetr těla. Pravá ruka jí slabě zářila, a když jí Simona zasáhla, měl pocit, že dostal ránu beranidlem.

Odlétl až k provazům držícím lešení a zachytil se jich. Než se stačil vzpamatovat, žena se prudce otočila a kopla ho do hlavy. Simon vrazil do Nathana a oba se chvíli snažili udržet rovnováhu.

„Sejmi ji,“ zavrčel Nathan a postrčil Simona proti ní.

51.

Když Warren spatřil kabalistku, která na templáře u přístroje zaútočila, zalomcoval s ním vztek. Poznal v ní ženu, kterou si Merihim vybral místo něj. Ještě stále měla jeho bývalou ruku.

„Warrene," řekla Naomi.

„Vidím ji," odpověděl Warren. Srazil stranou darkspawna, s nímž bojoval, a přenechal ho Naomi. Ta ho polila tekutým ohněm, který snadno přeskočil i na jeho druhy, k nimž se démon rozběhl.

Warren se jediným skokem dostal na lešení o dvacet stop výš. Když dopadl na kovovou plošinu, žena se k němu otočila. Tvář se jí rozzářila vražedným úsměvem.

„Ahoj, hlupáku," pozdravila ho.

Warren neodpověděl. Žena po něm hodila ohnivou kouli. Zastavil ji štítem a pak mrštil vlastní verzi stejného kouzla. Koule ji zasáhla a na několika místech popálila. Vztekle zaječela, ale popálená místa se jí okamžitě začala hojit.

„Mě nezraníš," řekla mu. „Merihim mě naučil daleko víc než tebe." Pak po něm hodila bleskem.

Warren však byl připraven a opřel obsidiánové kopí tupým koncem o zem. Blesk zasáhl kopí a sjel do lešení. Warren sice měl před sebou štít, ale netušil, jestli by zásah vydrželi templáři.

Než se žena vzpamatovala, probodl jí Warren kopím hlavu a zabil ji. Pak shodil její tělo do vířící masy těl bojujících.

Když se ohlédl, uviděl, jak dva templáři vcházejí do

zařízení. Warren se podíval dolů na druhou stranu a zahlédl tam Naomi. Pomocí telekineze ji zvedl k sobě na lešení. „Jdem dovnitř," řekl jí.

„Dobře."

Warren se protáhl poklopem a v hlavě měl obraz ženy jménem Leah.

❖ ❖ ❖

Jakmile se Simon ocitl uvnitř stroje, zjistil, že přišel o rádiové spojení se všemi venku. Zároveň navázal spojení s Leah.

„Simone?" řekla tázavě a stopa strachu a pochybností v jejím hlase Simona zabolela.

„Jsem tu." Simon se díval na dlouhou řadu kostek, které připomínaly spací kóje, jaké měli v Tokiu na nádraží. Byly to miniaturní rakve, v nichž bylo místo akorát pro jednoho člověka menšího vzrůstu. Simon vysledoval signál až k jedné z kostek, vylomil zámek a vytáhl kostku z řady ven.

Uvnitř ležela Leah s rukama zkříženýma na prsou. Vypadala zuboženě, ale oči měla otevřené a reagovala.

„Kde to jsem?" zeptala se.

„Pořád ve stroji." Simon jí podal ruku a ona se jí chytila. Opatrně jí pomohl vstát. Naštěstí se kolem nevyskytovali démoni, ale boj venku zjevně pokračoval. Zvuky bitvy se ve stroji děsivě rozléhaly.

Když se Simon otočil k odchodu, zastoupil mu cestu kabalista. Simon v něm okamžitě poznal muže, kterému před čtyřmi lety usekl ruku. Muže, který se spřáhl s démonem.

„Warrene," řekla chraptivě Leah.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Simon.

„Ano. Navštívila jsem ho ve snu. Byl jeden z těch, se kterými jsem byla schopna komunikovat. Jako s tebou.“

Simon stál v obranném postavení a kryl Leah vlastním tělem. Jeho meč se leskl.

„Leah?“ řekl kabalista.

„Ano,“ odpověděla Leah.

„Patříš k templářům?“ Warren to řekl, jako by tomu nemohl uvěřit.

Simon si všiml kopí a měl z něj velký respekt. V úzkém prostoru stroje dávalo kabalistovi výhodu, protože s ním mohl rychle zaútočit a dosáhl dál než on s mečem.

„Ne,“ odpověděla Leah. „Ale se Simonem se známe.“

„Aha.“ Warren vypadal zklamaně. Obrátil se k Simonovi. „Před čtyřmi lety jsi mi usekl ruku.“

„Před čtyřmi lety jsi patřil k démonovi, který nás chtěl zabít,“ odpověděl Simon. „A slyšel jsem, že od té doby o moc lepší společnost nevyhledáváš.“

„Dnes v noci ano,“ namítla Leah. „Možná bychom si o tom mohli promluvit jinde. Někde, kde nás nebudou obtěžovat démoni. A kromě toho je tu spousta dalších lidí, kteří se budou chtít odsud dostat.“

„Takže to necháme na později?“ zeptal se Simon.

Warren váhavě přikývl.

Pak začali osvobozovat lidi uvězněné ve stroji.

❖ ❖ ❖

Warren si na krátký okamžik myslel, že se dostanou ven. Třebaže v budově bylo stále nebezpečno, spojenými silami se kabalistům a templářům podařilo přinutit

darkspawny stáhnout se.

Templáři se ujali lidí, které drželi démoni ve stroji. Naživu jich zůstalo čtrnáct. V dalších sedmnácti kójích našli těla těch, kteří zjevně zemřeli jen před několika hodinami.

Simon Cross vydal templářům rozkazy, aby na stroj umístili nálože. Poslechli okamžitě a v rychlém sledu přilepili na zařízení předem připravené kusy trhaviny.

„Odveď svoje lidi pryč," řekl Simon Warrenovi. „Až to bouchne, barák asi nevydrží."

Warren rovněž vydal patřičné rozkazy, ale sám neodešel. Naomi zůstala také.

Najednou se v místnosti zvedl vítr, který všechny smetl k zemi. Dokonce i templáři se ocitli na podlaze. Uprostřed nich se objevil Merihim.

Démon byl osm stop vysoký, a to i bez rohů, svalnatý a mohutný. Tělo měl porostlé rudými šupinami. Jeho hrubá a surová tvář Warrenovi připomínala ještěra. Merihim měl na sobě modrozelenou zbroj a v ruce třímal trojzubec ze zeleného kovu.

„No, červe," oslovil Merihim Warrena. „Vidím, že ses rozhodl zkusit štěstí."

Warrenovi bušilo srdce a třásla se mu kolena, neustoupil však ani o krok. Vzpomněl si na všechny hrdiny, které znal, i na to, jak podobné bitvy vyhrávali důvtipem. On však takový nebyl. Nebyl ani hrdina, ani statečný, a důvtip mu chyběl.

„Neměl jsi sem chodit," řekl Merihim. Napřáhl se trojzubcem a bodl s cílem probodnout Warrenovi hruď.

Trojzubec však narazil na meč, který ho srazil stranou. Pak se před Warrena postavil Simon. Templář uchopil meč oběma rukama.

„Jestli ho chceš zabít," prohlásil odhodlaně, „budeš se muset nejdřív dostat přes mě."

Merihim se usmál. „Tak dobře." Udělal jednoduché gesto rukou, sevřel Simona na dálku v neviditelném pařátu a zvedl ho do vzduchu.

Templář sáhl po bolteru a vypálil. V démonově těle se otevřely ohromné rány. Merihim vztekle zařval.

Vzápětí na démona zaútočili další dva templáři, tentokrát zezadu. Merihim se po nich ohnal trojzubcem. Warren však jeho ránu zastavil štítem, který stihl vyvolat.

❖ ❖ ❖

Simon se vzpíral moci, která ho držela, a nakonec byl úspěšný. Netušil, jestli za to vděčil síle, nebo společnému úsilí Nathana, Danielle, Leah a dvou kabalistů.

Jakmile stál nohama na zemi, sevřel oběma rukama meč a rozběhl se proti démonovi. Zaútočil v plné rychlosti. Démon se pokusil ránu vykrýt trojzubcem, ale Warren mu ho znovu zablokoval štítem.

Démonova odkrytá hruď představovala dokonalý cíl a Simon do ní zabodl meč, jak hluboko to šlo. Palladiové ostří zaskřípalo o kosti. Simonova váha a rychlost srazily démona k zemi. Zadunělo to, ale démon se okamžitě pokusil znovu vstát. Simon meč udržel v rukou, ale když Merihim dopadl na záda, zatlačil čepel proti němu.

„Drž ho!" vykřikl ženský hlas. „Zkusí se odtud dostat pomocí magie!"

Simon koutkem oka zahlédl nádhernou černovlasou ženu stojící pár stop od něj. Neměl ponětí, odkud se tu vzala.

V tu chvíli však Warren probodl Merihimovi hlavu

obsidiánovým kopím. Démon zavrávoral a roztřásl se. Pak je všechny posledním dechem proklel.

„Ještě se uvidíme,“ sliboval, zatímco ho opouštěly poslední síly. „Až znovu vylezu z Půlnoční studny, najdu si vás.“

Černovlasá žena k Merihimovi přistoupila a položila mu ruce na spánky. Vyřkla slova, kterým Simon nerozuměl. Z Merihimova těla začala stoupat modrá mlha a ona ji všechnu vdechla. Když skončila, široce se usmála. Merihimovo tělo vzplálo.

Simon zavelel dokončit rozmístění náloží a všichni zamířili ven z budovy. Z druhé strany ulice sledovali, jak se dům otřásl ohromným výbuchem a pak se zřítil.

To už se kolem začínali shlukovat démoni. Neměli jinou možnost než se dát na ústup. Možná zničili stroj i démona, který ho stvořil, ale pekelná brána byla otevřená a Londýnem se dál šířila Spálenina.

EPILOG

„Co teď budeš dělat?“ zeptala se Leah.

Simon stál vedle ní na vrcholku kopce nedaleko bunkru. Slunce zapadalo a před sebou měli nádherně barevné panorama.

„Budeme muset odejít,“ řekl. „Nemáme jinou možnost. Démoni už se rozlézají i mimo Londýn. Dřív nebo později by nás našli.“

„Vždyť už máte Node.“

„Ne. Objevili jsme část technologie. Vůbec netušíme, jestli by to mohlo být tak silné, aby to ochránilo celé město. Ani jestli by to stačilo aspoň na lidi, které tu máme. Než to zjistíme, budeme se muset o sebe postarat sami a zkoušet najít jiný způsob, jak démony porazit.“

„S Pravdami, o kterých se píše v Goetii?“

Simon přikývl. „Na tom pracujem. Tuhle bitvu můžeme vyhrát. Jenom to asi nepůjde přes noc. Musíme se toho o nich dozvědět víc. Démoni takhle bojují tisíce let. A my jsme teprve začali.“ Podíval se na ni. „A ty?“

„Lyru taky zajímá, co jste našli v Goetii. Asi budu pomáhat ověřovat informace a hledat všechno, co budeme potřebovat. Staré knížky, rukopisy. Možná zkusíme zajmout a vyslechnout nějaké démony. Jestli tu Pravdy někde jsou, najdeme je.“

Simon ji uchopil velkýma rukama za ramena. „Budeš mi chybět.“

Usmála se na něj. „Ještě jsi neodešel. A myslím, že nepůjdete na konec světa. Můžu si udělat výlet a zastavit

se. Navíc předpokládám, že budeš občas potřebovat mluvit s ostatními templáři.“

Sevřel ji v náručí a políbil. Na krátký okamžik se nechal unést představou, že svět patří jen jim dvěma a neexistuje žádný z problémů, kterým musí čelit.

Iluze však netrvala dlouho. Nad Londýnem se dál hrdě tyčila pekelná brána.

KONEC

MEL ODOM

ÚMLUVA

1. vydání
Anglický originál Covenant
Překlad Jan Netolička
Obálka Blur Studio
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print jako svou 148. publikaci.
Ostrava 2009
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč